

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Ayaklarınızı
yerden kesecek
bir aşk romanı”

Love Romances

Umutsuz Aşkın Gözyaşları

DEEANNE GIST

ROMAN

Umut suz Aşkın Gözyaşları

Çeviren
Elif Yüksel

Sonsuz Kitap: 38
2. Baskı: Kasım 2011
ISBN: 978-605-384-314-6
Yayıncı Sertifika No: 16238

Umutsuz Aşkın Gözyaşları

Yazar: Deeanne Gist
Çeviri: Elif Yüksel
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Ceylan Şenol
İç Tasarım: Tuğçe Gülen
Baskı: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çifte Havuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa/İSTANBUL

YAKAMOZ KİTAP © DEEANNE GIST

Kitabın Orijinal Adı: A Bride Most Begrudging
Copyright © Deeanne Gist 2005 Orijinal olarak İngilizce dilinde, Baker Publishing Group'un (Grand Rapids, Michigan, 49516, USA) Bethany House markasında yayınlanmıştır. Kitabın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Umutsuz Aşkın Gözyaşları

YAZAR HAKKINDA

DeeAnne Gist, eğitimcilik ve gazetecilik geçmişine sahiptir. Pek çok dergide yazıları yayınlanmış ve ebeveynlik eğitimi konusunda çalışmalar gerçekleştirmiştir. Dört çocuk sahibidir. Houston, Teksas'ta yaşayan yazar, okurlarının kendisine *www.deeannegist.com* web sitesinden ulaşmasından çok keyif almaktadır.

Sonsuz Kitap'tan Yayınlanan Diğer DeeAnne Gist Kitapları:
Deep in The Heart of Trouble (Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde)
Courting Trouble (Kalbimin Sahibisin)

En sevgili dostum ve değerli kurtarıcıma...

TEŞEKKÜR

İlk roman, ilk bebek gibidir; sizi aynı zamanda hem sevindiren hem korkutan ama sonsuz derecede kıymetli olan neredeyse gerçeküstü bir deneyim. Yolculuğum uzun ve maceralarla doluydu. Birçok kişi başlangıçtan itibaren vardı, bazıları yolun bir bölümünde benimle birlikte ilerlediler, bazılarıysa bitiş çizgisinde beni bekliyorlardı. Sizi, sizin beni kolladığınızdan on kat daha fazla kollaması için Tanrı'ya dua ediyorum.

Hayallerimi gerçekleştiren üniversite aşkım ve eşim Greg Gist'e yürekten teşekkür ediyorum. Böyle bir hazineye sahip olduğum için son derece şanslıyım. Seni her şeyden çok seviyorum.

Annem ve babam Harold ve Veranne Graham, sadece yazarlık kariyerimde değil, dünyaya geldiğim andan itibaren destekleri ve yüreklendirmeleriyle önemli rol oynadılar. Beni koşulsuz sevdiğiniz, bilgeliğinizi benimle paylaştığınız için çok teşekkür ederim.

Eleştirmen arkadaşlarım Heda Christ ve Anne Dykowski; saatler süren özveriniz, beceriniz ve katkınız için çok teşekkürler. Ne zaman *Umutsuz Aşkın Gözyaşları*'nı elime alsam *Heda bana neyi düzeltmen gerektiğini, Anne neyi nasıl yapmamı veya şurayı tekrar gözden geçirmem gerektiğini* söylediler. Halis pırlantalarsınız. Minnettarlığımı anlatmaya kelimeler yetmez.

Umutsuz Aşkın Gözyaşları'nın el yazmasını aldıktan kitapçı raflarına çıkana kadar geçen zamanda bana bir rüyayı yaşattıkları için Bethany House Yayınevi'nde çalışan herkese teşekkürler. Dave Long, senin heyecanın, fedakârlığın ve verdiğin ilham elimden gelenin en iyisini yapmamı sağladı. Yanımda olduğun ve fark yarattığın için teşekkürler. Dünyanın en iyi editörü olan editörüm Julie Klassen, şimdiye kadar çalıştığım *tek* editör elbette, ama bildiğim bir şeyler var... Julie, daha birçok kahkahayı, sırrı ve kitabı seninle paylaşmak için can atıyorum. Harikulade sezgin ve katkın için çok teşekkürler. Sen bir mücevhersin.

Dövüş sahnesinin koreografisi için Richard Alvarez'e, Housebuilding 101'de bana verdiği hızlandırılmış kurs için Ted Simon'a, matematik bilmecelerindeki yardımı için Victor Belfi'ye, bana olan inancı için Richard Curtis'e ve menajerim Ron Smith'e kocaman ve yürekten teşekkürler. Dövüş, konut inşaatı veya problem çözme konularında yapılan hataların tamamı bütünüyle bana aittir.

Sevgiler,
Dee

GİRİŞ

DEPTFORD, İNGİLTERE
NİSAN 1643

“Göklerdeki azizler adına, kızım! Sen *ne yapıyorsun* burada?” diye fısıldadı zincire vurulmuş adam.

Leydi Constance Morrow, üst güvertedeki o son birkaç basamağı aceleyle geçti. “Skelly Amca, bana kızmayın lütfen. Vedalaşmadan gitmenize izin veremezdim.”

“Sadece yedi yıl için. Bu lanet olası gemiden çık git hemen.”

Genç kız şaşkınlıkla baktı yaşlı adama. Nasıl gidebilirdi ki? Adam onun için bir amcadan çok bir baba olmuştu. Belki de el ve ayak bileklerini sıkıca saran prangalar nedeniyle utanıyordu.

Göğsünün içinde kalbi sıkıştı. Adam, üç ay önce gördüğü hâlimden on yaş daha yaşlı görünüyordu şimdi. Konuşmasaydı onu tanıyamazdı bile.

Yanaklarında görmeye alışık olduğu pembe ısıltının yerini bir soluk beniz almıştı. Gururu ve neşesi -özenle kestiği ve bakımını yaptığı bembeyaz sakalı ve bıyığı- yüzünde büyük bir terk edişle uzamıştı.

Ancak yeşil gözleri halen cam gibi parlaktı ve şu anda büyük bir öfkeyle bakıyorlardı.

“Ama *Amerika*” diye haykırdı kız, “çok uzak, vahşi ve barbar.”

“Ölmekten iyidir” diye homurdandı yaşlı adam. “Kral aşkına, kızım, bu gemi sadece erkekler için değil. Bu sömürgecilerin üremek için kadına ihtiyaçları var. Kaptan bir ambar dolusu kadın suçluyu zincirleyerek bu iş için tutuyor. Bu gemi sana göre değil. Nerede senin hizmetçin?”

“Onu kolayca atlattım. Ayrıca, kaptan, mürettebatından birinin bir İngiliz hanımefendisine el sürmesine izin vermeye cesaret edemez.”

“Çok daha fazlasına cesaret eder, inan. İyi dileklerini sunanlar çok uzaklarda kaldı. Bu gemide onun kararlarını sorgulayacak kimse yok.” Geriye baktı. Tekrar kafasını çevirdiğinde gözlerinde korku vardı. “Çabuk ol!” diye bağırdı. “Seni gördü!”

Kim, diye düşündü kız. *Kaptan mı?* Eliyle eteğinin önünü topladı, kaçmaya hazır bir şekilde kımıldamadan bekledi. Pahalı ipekten eteğini bırakarak Skelly’nin elini yakaladı. Yaşlı adamın zincirleri şangırdadı.

“Ah Amca, bunu görmeye dayanamıyorum.” Gözleri yaşla doldu. “Günlüğünün sahipsiz kalmasına izin vermeyeceğim. Sen yokken, yayınlanması için hazırlıkları yapacağım. Dönüşünde basılmaya hazır olarak seni bekleyecek. Söz veriyorum.”

“Söylediklerimi anlamıyor musun? Buradan hemen kaçmalısın, kaptan, acımasız ve alçak adamın biri. Bizi beraber yakalarsa benim için daha beter olur. Beni kırbaçlamasını istemem. Bu yüzden, *git buradan*.”

Genç kızın benzi attı. “Ah, özür dilerim. Bunu düşünemedim.”

Üst güverteye bir göz attı. Kaptanın devasa silueti giderek yaklaşıyor, yaylanan uzun bacakları geminin sallanmasından hiç etkilenmiyordu. Kızın tüyleri diken diken oldu. “Seni seviyorum, Amca” diye fısıldadı çılgınca. “Dualarım seninle.”

Bir kez daha eteğini topladı ve aceleyle iskele köprüsüne doğru ilerledi.

O sırada kaptan ıslık çaldı. Hırpani kılıklı bir denizci iki uzun adımla genç kızın peşinden seğirtti ve onu kolundan yakaladı.

“Beni hemen bırak!” diye bağırdı kız.

Adamın güneşten kararmış yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. “Yapamam, hanımefendi.”

Genç kızın direnişi artıyordu. Denizci kızın öbür kolunu da yakaladı. Silkinip kaçmaya çalışınca adam onu daha sıkı kavradı. Adamın çizmesinin burnuna doğru topuğuyla öyle hızlı vurdu ki ayakkabısının topuğu kırıldı.

Denizci kızgınlıkla söylendi ve kızı belinden sıkıca yakaladı. Kızın çırpınan ayaklarını kendinden uzak tutuyordu.

“Bu da nedir, Cooper?” Derinlerden gelen ses korkmuş zihnine zar zor ulaştı. Adamların bu kadar cüretkâr olmalarına inanmıyordu.

Kıvrandı. Bir şey olmadı. Tekme attı. Bir şey olmadı. Adamın kolunu ısırды, gömleğinin iğrenç tadı yüzünden öğürdü.

Adamın sıkıca kavrayan kolu biraz gevşedi. Bu küçük başarının verdiği cesaretle umutlandı ve daha bir şevkle tekme attı. Adam küfretti ve kızı öyle sıkı kavradı ki kızın ciğerlerindeki hava aniden boşaldı.

Gemi sallandı. Yelken direği gıcırdadı.

“Ne buldun?”

“Pek emin değilim, kaptan” diye yanıtladı adam. “Görünüşe bakılırsa küçük bir kuş kafesinden kaçmaya çalışıyor.”

Kaptan kızın saçlarına dokundu. “Kızıl bir kuş, öyle mi?”

Kız adamın dokunmasına izin vermemek için kafasını geriye doğru çekti. “Bu yaptıkların yüzünden asılacaksınız!” Genç kızın tehditkâr sesi oldukça cılızdı. Nefes almak için uğraştı. “Nefes alamıyorum.”

Denizcinin kolu gevşemedi. Bilincini kaybetmemek için uğraşıyordu ama gözleri kararmaya başlamıştı.

“Arman!” diye bağırdı kaptan.

Kız gözlerini açık tutmak için uğraşıyordu.

“Buyurun efendim?” İskele köprüsünden gelen ses başkasına aitti.

“Rıhtımda araba var mı?”

Soluksuz kalan genç kızın ciğerleri yanıyordu. Nefes alabilmek için ağzını açtı. Azıcık bir hava girdi ciğerlerine. Oysa onun daha çok havaya ihtiyacı vardı. Çok daha fazla havaya...

“Bir kiralık at arabası var, efendim.” Ses yine iskele köprüsünden geliyordu.

“İçinde kimse var mı?”

“Sadece arabacı, efendim.”

Artık gözlerini açık tutamıyordu. El ve ayak parmakları, kolları, bacakları uyuşmuştu ama kulakları gayet iyi duyuyordu.

“Onu aşağıya, diğerlerinin yanına götür.”

Kaptanın onu korkutan bu kelimeleri bayılmadan önce duyduğu son sözlerdi.

Bölüm BİR

VIRGINIA KOLONİSİ

İKİ AY SONRA

Verdikleri elbise üzerine sıkı sıkıya oturdu. Vücut hatlarını utanç verecek şekilde belli ediyordu ama belki bunu kendi lehine kullanabilirdi. Çok kilo vermişti, böyle hastalıklı görünen cılız bir kadına hiçbir çiftçinin parasını bağlamayacağını düşünüyordu.

Birkaç tütün ekicisi gemiye gelerek “kargoyu” incelemişti bile. Üst güvertenin bir yanında zincire vurulmuş erkekler vardı, diğer tarafında kadınlar. Erkekler, haklarındaki mahkûmiyet kararlarına göre, yedi ilâ on dört yıllık sürelerle sözleşmeli işçi olarak satılıyordu.

Ama kadınların cezası müebbetti. Gelin olarak satın alınıyorlardı. Tütün koloninin ihracat ürünüydü ve bir gelin elli beş kilo tütün yaprağı değerindeydi.

Yani, Constance dışında diğerleri. O orta güvertede tek başı-

neydi. El ve ayak bilekleri sızlıyordu. İkinci kaptan, hemen sağ omzunun arkasında ona gardiyanlık yapıyordu. Kaptan onun için doksan kilo tütün yaprağı istiyordu. Ne kadar aptalca...

Bakışları erkek tutsaklara takıldı. Skelly Amca aralarında yoktu tabii ki. Nasıl olabilirdi ki?..

Yolculuk boyunca kaptan kadınların temiz hava almak için üst güverteye çıkmalarına sadece iki kez izin vermişti. İlk seferinde Skelly Amca'yı orta güvertede gördü. Boynunda bir tasma vardı ve genç kızın hayatında görüp göreceği en sefil üç yaratıkla birlikte gemiye zincirlenmişti.

İkinci kez yukarı çıktıklarında Skelly Amca'nın yerini bomboş görünce ürperdi. İkinci kaptan Cooper, genç kızın korkularını doğruladı: Skelly Morrow ölmüştü.

Bu anıyı düşündüğünde şimdi bile gözlerinden boğazına akan yaşları yuttu.

“Biraz canlan” diye homurdandı Cooper. “Bir alıcı geliyor.”

Yirmili yaşlarında genç bir çiftçi orta güvertede ilerledi. Cooper'a bakarak başıyla hafifçe selam verdi ve genç kıza döndü.

Adam çalışmaktan kabalaşmış uzun parmaklarıyla saçlarına dokunduğunda genç kız geriye doğru çekildi. Kaptan başını örtmesine izin vermemişti bu sabah. Saçlarını açarak omuzlarına ve sırtına dökülmesi konusunda ısrar etmişti.

Bu görüntü günahahtan başka bir şey değildi. Bir kadının saçı kutsaldı, bekâretin simgesiydi ve sadece evlilik yemini ederken açıkta bırakılabilirdi.

Ömrü boyunca kendini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Saçları diğer kadınlar gibi yumuşak ve ipek gibi değildi. Gür ve kalın telliydi ve toplu olmadığı zamanlar kıvrımları olduklarından daha çok görünüyordu.

Hafif bir körfez esintisi saçlarını dalgalandırarak boynunun etrafına dolanmasına neden oldu. Kız, saçlarını adamın ellerinden kurtarmak için bir kez daha çabaladı.

“Sakin olun, küçük hanım. Size bir zarar vermeyeceğim” dedi adam.

Sesi de gözleri gibi kibardı. Onu ne çirkin bir bakışla rahatsız etmiş ne de kaba bir harekette bulunmuştu. Yine de, dişlerini görmek isteseydi kız karşı çıkardı.

Aşağıda, iki adam kızın dikkatini çekti. Biri, elinde hasır şapkasıyla koyu renk saçlı bir çiftçiydi. Sarışın olan diğeri yolculukları boyunca gemideydi. Tutsak değildi ama mürettebatan da değildi. Constance, evim dediği bu koloniye gelebilmek için adamın gerçekten yüklü bir meblağ ödediğini öğrenmişti.

Adamlar, yolculuk boyunca Constance’ın yanında zincirli olan Mary’yi seçtiler. Kızla konuştular, dişlerine baktılar ve güvertede bir aşağı bir yukarı yürüttüler.

Kaptan yanlarına yaklaştı. Konuşmaların çoğu fiyat üzerineydi. Pazarlık başladı. Birkaç dakika sonra kızın zincirleri çıkarıldı ve koyu renk saçlı adam kaptana vereceği senedi imzalarırken Mary sarışın adamla birlikte gemiden ayrıldı.

Constance korkusunu bastırmaya çalıştı. Mary gemideki tutsak kadınlardan değildi sadece. O Constance’ın tek arkadaşıydı.

Aniden, kaptan Constance’ı işaret etti ve az önce kâğıtları imzalayan çiftçi ona doğru döndü. Dikkatle baktı, elindekileri kaptana verdi ve orta güverteye doğru ilerlemeye başladı.

Constance bakışlarını önünde duran genç adama yöneltti. Eli hâlâ genç kızın saçlarındaydı ama ilgiyle Cooper’ı dinliyordu.

“... asil bir hanımefendi” diyordu ikinci kaptan.

“Neden bu gemide o zaman?” diye sordu genç adam.

“Biz soru sormayız. Bizim işimiz soru sormak değil.”

Constance’ın umutları tükeniyordu.

“Bu kızın kâğıtları var mı?”

“Hayır, hayır, yok!” diye atıldı Constance.

Cooper genç kızın kolunu sıkıca kavradı. “Kes sesini küçük hanım. Yoksa sonun kötü olacak.”

“Gelin mi arıyorsun, Gerald?” Koyu renk saçlı çiftçi orta güverteye gelmişti.

Gerald elini kızın saçlarından çekti ve geriye doğru kaçtı. “Drew! Hayır, pek sayılmaz.”

“Bu satılık mı?” diye sordu Drew, Cooper’a.

“Evet dostum.”

“Tütün gelini olarak mı?”

“Evet.”

Drew bir kaşını kaldırarak Gerald’a doğru döndü.

“Göründüğü gibi değil, Drew. Biraz merak etmiştim, o kadar.”

“Kardeşimle evlendiğin gün biraz merak etme hakkından vazgeçmiş oldun.”

Gerald’ın yüzü kızardı. “Aslına bakarsan senin için düşünüyordum” dedi ağzından tükürükler saçarak.

Drew bu kez iki kaşını birden kaldırdı.

Gerald yutkundu. “Eee, düşündüm ki, eee, eğer uygun birini bulursam, belki ilgilenabilirsin.”

“Sen de bunun uygun olduğunu düşündün, öyle mi?”

Gerald sustu. “Krallıktayken gerçek bir leydi olduğunu söylüyorlar, Drew.”

“Bunun saçları kızıl. Ben kızıl saçtan nefret ederim.”

Constance dikleşti. Gerald'ın yüzü renkten renge girdi. Kızın saçları kızıldan çok kumrala çalıyordu ama Gerald'ınkiler neredeyse turuncuydu ve üstelik oldukça ısıtılıydı.

“Özür dilerim, bunu bilmiyordum.”

“Aman aman aman... Burada kimler varmış böyle? Gelin mi arıyorsunuz, Patron O'Connor?” Ağzındaki dişlerin çoğu dökülmüş olan cılız, hırpani kılıklı bir adam orta güverteye geldi.

Üç adamın arasında belirgin bir gerginlik vardı. Drew şapkasını başına koydu, siperliğini aşağıya çevirdi ve Constance'a döndü. “İzninizle, küçük hanım.” Eniştesiyle birlikte Constance'ın, dişsiz adamın ve orta güverteye doğru ilerleyen iki çiftçinin yanından geçerek gittiler.

Sıska adam tütün rengi balgamını ahşap döşemeye tükürürken iki adamın uzaklaşmasını izledi.

Yeni gelen çiftçilerden biri “Emmett” diyerek selam verdi. İkisinin de gür siyah sakalları, neşeli suratları ve koca göbekleri vardı. Muhtemelen akrabaydılar.

“Woodrum” dedi Emmett. Sonra birden Constance'a dönerek sertçe çenesini kavradı ve dişleri görünene kadar ağzını açmaya zorladı. “Bütün dişlerine bakmak ister misin? Hepsi yerinde. Geri kalan yerleri nasıl, Cooper? Elbisesinin altına minik yastıkçıklar koymadın, değil mi?”

Constance kafasını geri çekti ve adamın çenesini tutan eline yakalamaya çalıştı ama bileklerini ve belini saran zincirler buna izin vermedi.

Emmett kızın çenesini daha sıkı kavradı. Adamın iğrenç kokusu kızın nefesini kesiyordu. Öyle sıkı tutuyordu ki tırnakları olsa kesin kızın yanaklarına batacaktı.

“Eğer almayacaksan mala zarar vermek yok ahbap” dedi Cooper. “İstedğin kadar incele ama bir yerini morartmaya kalkma sakın.”

Constance silkelendi. Emmett öyle sert bir itişle kızı bıraktı ki Woodrum denen iri adam dirseğinden yakalamasa arkaya doğru düşecekti. Kız doğrulunca dengesini sağlamasına yardım etti, sonra kolunu bıraktı.

Emmett ellerini tahta gibi göğsünün hizasında ovalarken gözleriyle kızı baştan aşağıya süzdü. “Neden diğer gelinlerin yanında değil de burada duruyor?”

“Krallıktaki leydilerden biri de ondan” diye yanıtladı Cooper.

“İspatlayacak bir şeyin var mı? Bana kalırsa Londra sokaklarındaki yolunmuş bildircinlerden biri bu, başka bir şey değil.” Bakışlarını tekrar kıza çevirdi. “Kullanılmış mal için bir demet bile tütün ödemem ben.”

Woodrum çenesini sıvazladı. “Bu kız için ne kadar istiyorsun?”

“Doksan kilo” diye yanıtladı Cooper.

Woodrum öksürdü. “Tütün mü? Bu çelimsiz şey için doksan kilo alamazsın.”

“Bu kız asil bir leydi, ahbap. Kimse seni alman için zorlamıyor. Bir alıcımız var zaten.”

Emmett merakla kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Kim?”

“Drew O’Connor.”

Woodrum ve sessiz arkadaşı birbirlerine baktılar. Bakışlarındaki şaşkınlık apaçık belliydi. Emmett’in gözleri anormal biçimde parıldadı. Constance, ikinci kaptanın nasıl bir oyun oynadığını anlamadı ama şu an dilini tutması gerektiğini sezmışti.

“O’Connor mı dedin? Ne kadar teklif etti?”

“Doksan kilo.”

“O zaman neden kız hâlâ burada?”

“Sadece tütünle takas yapılır. Bu kız için senet olmaz. Ödemeyi almadan kaptan kızın gitmesine izin vermiyor. O’Connor tütün toplamaya gitti.”

Constance’ın bildiği kadarıyla bu koca bir yalandı ama emin de olamıyordu.

Acımasız güneş yerini yağmura bırakmıştı. Emmett’in yüzüne ve karmakarışık sakalına ilk damlalar damlamaya başladı. “Ne kadar da ilginç!” Ellerini üzerine sildi ve ikinci kaptana baktı. “Dokunabilir miyim?”

“Rahatına bak” diye yanıtladı Cooper.

Emmett kıza doğru uzandı.

Kız kendini geriye çekti. “Eğer bana dokunursan seni öyle bir kırbaçlarım ki yarın gün doğumunu göremezsin.”

Emmett’in kaşları saç diplerine kadar kalktı. “Aman da aman! Bunu duydunuz mu? Ne kadar da şımarık, değil mi?” Ellerini birbirine sürterek kesik kesik güldü.

Constance gerilmeye başlamıştı.

“Kızı rahat bırak, Emmett” dedi Woodrum, Emmett’i koldan yakalayarak. “Sağlıklı olduğu ve elbisesinin altında yastık olmadığı belli işte.”

Emmett dudak büktü. “Sen karışma Woodrum.”

“Ya Drew’un teklifini artır ya da ellerini kendine sakla.”

“Malı test etmeden teklif yapmaya hiç niyetim yok.”

Woodrum gözlerini Emmett’ten ayırmadan şapkasını yanındaki arkadaşına uzattı. Paltosunu çıkardı, onu da verdi. Yavaşça gömleğinin kollarını sıvamaya başladı.

Kocaman bir göbeği olmasına rağmen kolları ve göğsü kaya gibi sağlamdı. “Satın almak için para vermediğin müddetçe kıza dokunmayacaksın.”

Kavga kokusu alan üst güvertedeki çiftçiler yavaş yavaş etraflarında toplanmaya başlamıştı.

Emmett ellerini yavaşça indirdi. “Yüz kilo, Cooper. Sana bu kız için yüz kilo tütün vereceğim.”

“Yüz iki kilo” diyerek artırdı Woodrum.

Konuşmanın zamanı gelmişti. “Beyler” diyerek araya girdi. “Buna gerçekten hiç gerek yok. Ben bir tütün gelini değilim. Bir kontun kızıyım. Kaptan beni kaçırdı ve yasadışı yollardan satmaya çalışıyor. Vali gemiye gelir gelmez onunla bir görüşme yapacağım ve işte o zaman özgürlüğüme kavuşarak Londra’ya döneceğim.”

Bu talihsiz zamanında yaptığı konuşma sırasında öyle derin bir sessizlik vardı ki, tüm gemide çıt bile çıkmıyordu.

Konuşmasını takip eden suskunluk şaşkınlık doluydu. Bunun hemen ardından, adamlardan yükselen gülüşme ve kahkahalar sesleri giderek artarak korkutucu bir hâle dönüşmeye başlamıştı. Hatta Woodrum bile eğleniyordu.

“Ne hıznır şey, değil mi?” diyerek güldü Emmett. “Kaptan nerede?”

Kalabalık ikiye bölündü. Kaptan basamakları ikişer ikişer inerek yanlarına gelirken Woodrum ve arkadaşı geriye çekilerek kalabalığa karıştı.

Emmett kaptanın elini yakaladı. “Sana bu kız için bir büyük fiçı dolusu tütün vereceğim, kaptan. Adamlarım tütünü buraya indirdiklerinde de kilisede kutlama yapacağım.”

Kaptan önce dudaklarını büktü ama sonra pis pis sırıtmaya başladı. “O zaman fiyatı yüz otuz beş kilo. Beyler, Efendi Emmett kendisi için asil bir gelin satın aldı.”

Adamlar sevinçlerini bağırarak gösterdiler ve ileriye doğru atılarak Emmett'i kuşattılar. Bu sırada Emmett imza yerine X işareti koyduğu bir senedi kaptanın uzattığı alındı makbuzuyla değiştiriyordu. Heyecanın dozu giderek artmıştı. Adamlar Emmett'i orta güverteden yukarıya doğru sürüklemiş, Constance'tan uzaklaştırmışlardı. Emmett etrafta dönüyordu. Ahlsız düşünceleri gözlerinden saçılarak genç kızın yüreğini sıkıştırıyordu.

Midesinden yükselen ekşi bir su Constance'ın boğazını yakıtı. Kusmak üzereydi. Gerçekten de şu anda tam da olduğu yere kusacaktı.

Yardım et. Tanrım, lütfen bana yardım et. Vali nerede? Sen neredesin Tanrım? Lütfen, lütfen. Bana yardım et.

Tam bu sırada kalabalık gemiden inerek kıyıya doğru ilerledi. Kutlamaya kıyıda devam edeceklerdi.

İçinden yükselen ürpertiler bütün bedenini sarsıyor, kalbinin vuruşlarını kollarında ve bacaklarında hissediyordu. Sonra bu son derece büyük adaletsizliğe karşı yakıcı bir öfke yükseliyor, kanı damarlarına sığmıyordu. Kesin kararını vermiş, tüm dikkatini kaptana yöneltmişti.

“Buna nasıl *cüret* edebilirsin?” diye bağırdı. “Bundan paçanı kolay kolay sıyıramayacaksın. Eğer hemen valiyle bir görüşme ayarlayamazsan öyle büyük bir yaygara koparırım ki tarihe geçer.”

Kaptan kıza cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Basamakları inerken omzunun üzerinden geriye bakarak, “Onu ambara geri koy, Cooper” dedi.

Kız, ciğerleri yırtılırcasına çığlık atmak istedi ama belli ki kimsenin umurunda olmayacaktı. Tam çığlığı basmıştı ki ikinci kaptan bir elinin parmaklarıyla ensesinin ve omzunun arasından sıkıca kavradı.

Bacaklarının dermanını kesen acı çığlığını böldü, dizleri büküldü. Yere yuvarlandı. Cooper gitmesine izin vermedi ama yerde sürünen kızı gözleriyle takip etti. Kız, adamın parmaklarının neden olduğu acıyı söküp atmak istermişçesine inledi.

Sıcak ve kokuşmuş nefesi genç kızın kulaklarına doldu. “Sesini ıkarma tatlım. Sakın sesini ıkarma.”

Bölüm İKİ

Constance alt güvertede titreyerek ve yalnız başına yatıyordu. Ambar mezar kadar karanlıktı. Gece yarısını geçmişti ama sabahın olmasına daha birkaç saat vardı.

Geri kalan gelinlerin uzun zaman önce alınıp götürülmüş olmasından, erkeklerin eğlencesinin bittiğini anlıyordu. Constance dışında hepsinin...

Umutsuzluğun onu ele geçirmesine izin vermemek için uğraştı. Eğer vali geldiyse, bu Cooper'ın onu zorla ambara indirip duvarların arasına hapsedmesinden sonra olmalıydı. Bu fırsat kaçmıştı ve genç kız başka bir fırsatı olmayacağını biliyordu. En azından yakın zamanda olmayacaktı. Valiyi gördüğü zamansa artık çok geç olacaktı.

Bir adama aitti. İnsanda tiksinti, iğrenme, dehşet uyandıran

iğrenç ve kaba bir adama. Kolonide yaşayan insanların gözünde kendisinin tam anlamıyla sahibi olan bir adama...

Midesi bulandı. Sert döşeme tahtasının üzerine eğildi ve bir kez daha öğürdü ama midesinde bir şey kalmamıştı artık.

Son gelin de alın yazısının peşinde gemiden ayrılana kadar korkusunu dizginlemeyi başarmıştı. Ambarın kapısı bu zavallı kızcağızın ardından kapatıldığında Constance sekiz hafta sonra ilk kez tam anlamıyla yalnız kalmıştı. Bu duygu onu dehşete düşürdü. Etrafı sarılmış, kendini kapana kısılmış hissettiği bu karanlık, rutubetli ve berbat kokulu güverte şimdi sessiz bir saldırıyla üzerine geliyordu sanki.

El ve ayak bileklerindeki demirler onu aşağıya doğru çekiyordu. Yere yığıldığında, aceleyle kaçan bir farenin ambarın zemininde yankılanan belli belirsiz sesini duydu. Gözlerinden yaşlar boşandı.

Yakarışlarımı duyduğun mu Tanrım? Düşmanımı yok ettin mi? Bu yüzden mi hâlâ buradayım?

Yanıt olarak, ambarın kapısı gıcırdayarak açıldı ve bir fenerin ışığı görüldü. Genç kız kolunu gözlerine siper yaptı. Zincirlerinin şangırtıları bütün vücuduna yayıldı.

Merdivenleri inen adamın ağır adımlarının sesi kızın yüreğini ağzına getirdi. Korkuyla olduğu yere kıvrıldı. *Lütfen. Lütfen. Korum beni Tanrım. Kurtar beni. Lütfen!*

Denizcinin kokusu genç kıza ondan önce ulaştı. “Hesabı ödeme zamanı geldi, küçük hanım. Ayağa kalk hemen. Erkeğin geldi ve sana sahip olmak için sabırsızlanıyor.”

Asla, diye düşündü Constance. Üzerine büyük bir sükûnet geldi. Yığıldığı yerde doğruldu, oturdu ve gecenin bu saatinde gelenin kim olduğunu anlamak için kapıya doğru baktı. Arman! İnsan müsveddesi bir yaratık...

Kızı duvara bağlayan kilidi açtı belindeki zincirden tutarak kendine doğru çekti. Bileğinden sıkıca kavrayarak ayağa kalkması için bağırdı. Oda fırıl fırıl dönüyordu ama Arman dengesini bulması için kıza zaman tanımamıştı.

Genç kız sendeledi. Arman onu ileriye doğru sertçe itti. Dizlerinin üzerine öyle kötü düşmüştü ki acısı bacaklarından sırtına, oradan da boynuna ulaştı.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı adam. “O asillik oyununu benimle oynayamazsın küçük hanım. Küçük hilelerini Cooper’a yutturabilirsin ama yukarıdaki horozlar için tavuktan başka bir şey değilsin. Cooper’ı ya da beni daha fazla uğraştıracak olursan başın daha büyük belaya girer.”

Constance’ın yüzü ifadesizdi ama Arman’ın ya da yukarıdaki horozların düşüncelerine katılmıyordu elbette. Bu düzenbazlardan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Üst güverteye çıktıklarında Emmett denen aşağılık herifin kendisini satın aldığı yere baktı. Emmete orada değildi. Onun yerine Arman onu koyu renk saçlı çiftçinin önüne doğru itti; Drew O’Connor’ın önüne.

Burada ne işi vardı? Onu Emmett’e götürmek için mi gelmişti? Ama hayır, ikisinin arkadaş olmadığı açıktı. Genç kızın aklı karışmıştı.

“Ayağındaki zincirleri çıkar!” dedi O’Connor.

“Bunu tavsiye etmem, efendim. Bu kuşumuz hâlâ eğitim aşamasında.”

O’Connor kızı dikkatle inceledi. “Kuvvetli bir rüzgâr bunu yere devirir. Tutsaklara verdiği yemeğin methini duyduğum kadarıyla kavga edecek takati olduğunu sanmıyorum.”

Arman homurdandı. “Onu güzelce besledik.”

“Tahmin edeyim. Bezelye ve yulaf lapasıyla mı?”

“Günde bir kez.”

“Ayağındaki zincirleri çıkar!” diye tekrarladı O’Connor.

“Sen çıkar.”

O’Connor, Arman’ın elindeki anahtarları kaparak bileklerine doğru uzandığında kız kendini geriye çekti.

Adam durdu. Ay ışığı, gölgesini rölyeeflerin üzerine düşürerek geminin metal çanında parıltıdı. “Serbest kalmak istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum ama sadece bu demirlerden kurtulmak değil, gerçekten özgürlüğüme kavuşmak istiyorum. Bu geminin kaptanı beni kaçırdı. Ben ne bir suçluyum ne de buraya tütün gelini olarak gönüllü geldim.”

“O hâlde kollarında prangalarla karşımda ne işin var?”

Ayaklarının altındaki ahşap iskele dalgalarla sallanınca bileklerini saran zincirler şangırdadı. “Amcam bu gemiye gönderilen bir mahkûmdu. Ona veda etmek için gelmişim.”

“Yalan!” diye kükredi Arman.

“Kes sesini!” diyerek atıldı O’Connor. “Kızın anlattıklarını duymak istiyorum.”

Constance’ın içinde ufak bir umut ışığı yanmıştı. “Amcam kralın hâkimiyetini kabul etmediği için sözleşmeli işçi olarak yedi yıllık cezaya çarptırıldı. Mahkûmiyet kararını öğrendiğimde amcam çoktan *Randolph* adlı gemiye getirilmişti. Tam amcamı görmeye geldiğim sırada kaptan beni yakaladı ve ambara kapattı.”

“Yanında kimse yok muydu?”

Genç kız bir an duraksadı. “Hizmetçimin dikkatli gözlemlerinden kaçmayı başarabildim. Nereye geleceğimi bilseydi buna asla izin vermezdi.”

“Gemide hiç ziyaretçi yok muydu? Bu vahşeti gören birileri olmuştur mutlaka.”

“Son ziyaretçi ben geldiğimde gidiyordu.”

“Peki, arabacın geri dönmediğini fark etmedi mi?”

Kız içini çekti. “Bir kiralık araba tutmuştum. Benim kendi arabacım babama çok sadıktır. Skelly Amcamı görmek için beni buraya getirmezd. Eminim kaptan benim kiralık arabayla geldiğimi görmüştür.”

O’Connor bir kaşını yay gibi havaya kaldırdı. “Yalnız mıydın?”

Kız, hafifçe yana eğdiği başını evet anlamında salladı.

“Rıhtımda?”

Adamın sesindeki bu inanmaz ton genç kızı kendine getirdi. “Skelly Amca benim için baba gibiydi. Annem öldükten sonra beni o büyüttü. Daha bebek denilecek kadar küçüktüm. Gerçek babam bir evlilik sözleşmesi için ihtiyaç duyana kadar beni ziyaret etme zahmetine bile katlanmadı. Benim kabul etmediğim bir sözleşme elbette.”

“Baban kim?”

“Greyhame Kontu.” Denizin dalgalarıyla sallanan köle gemisinin halat takımı çatırdadı.

O’Connor Arman’a baktı. “Şu Skelly Amca denen mahkûmla konuşmak istiyorum.”

Arman homurdandı. “Bu gemide öyle biri yok.”

“O öldü.” Kelimeler dudaklarından kendiliğinden dökülmüştü. Buna hâlâ inanamıyordu. Boğazı düğümlenmişti. Zorla yutkunarak ufkun ötesinde uzanan, amcasına mezar olan engin denizi seyre daldı. “Yolculuğu tamamlamadı.”

O’Connor başının arkasını kaşırken şapkası yana yamuldu. “Şunu anlamama yardım et. Rıhtıma yalnız geldin ve sade-

ce amcana hoşça kal öpücüğü vermek için mahkûmlarla dolu bir gemiye bindin. Nereden bakılırsa bakılsın, var olmayan bir amca için hem de.”

Genç kız az önceki gerçeği tekrarlardı. “O öldü!”

“Ne kadar ikna edici.” Bakışları yüzünde durmadan önce O’Connor kızın vücudunu baştan aşağı süzdü.

Aynı şeyi kız da adama yaptı. Adamın güneşten yanmış teni oldukça esmer, mavi gözleri solgun, çenesi köşeliydi.

O çene kasıldı. “Sanırım şimdi de kraliyet üyelerinin artık eskisi gibi giyinmediklerini söyleyeceksin bana.”

Parmaklarıyla elindeki sımsıkı kuşağa dokundu. Üzerindeki korse inanılmaz derecede dardı. “Bu elbise bana ait değil.”

“Değil mi? Yani azılı bir suçlu olan amcanı ziyaret etmek için geldiğin gemide bir başkasının kıyafetini mi giydin?”

“Evet.”

“O zaman senin elbiselerin nerede?”

Bu iyi bir soruydu. Dün rıhtıma yanaşmadan önce bütün mahkûmların yıkanmalarını istemişlerdi. Üst güvertede. Açıkta. Buna direnmişti elbette. Ama başka bir denizcinin yardımıyla Arman kızın üzerindeki elbiseyi çıkarmış, zorla ittirerek pis bir fıçının içine sokmuş, başından aşağıya bir kova deniz suyu dökmüş ve sonra saçlarından tutup çekerek fıçıdan çıkarmıştı.

Kaptan ona ait olmayan bir korse, etek ve başörtüsünü önüne atana dek kendisini tutan adamları tekmelemiş, ısır-mış, tırmalamıştı. Ne iç gömleği, ne çorap ne de ayakkabı vermişlerdi.

Verilen giysilere sıkıca yapışan Constance iç çamaşırı verip vermeyeceklerini sormuş, verilen giysilerin ne kadar kirli ol-

dukalarını göstermişti. Karşılık olarak kaptan onu elindeki giysileri de alarak çırlıçıplak bırakmakla tehdit etmişti.

O zaman hiç olmazsa günlüğünün kendisine geri verilmesini istemişti. Kendi elbisesinin cebindeydi. Kaptan gözlerini kıstı. Günlüğünün ancak satıldıktan sonra alabilirdi.

Ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi. O anı hatırlamak öfkesini artırmıştı. Başıyla Arman'ı gösterek "Ona sor" dedi.

O'Connor adama döndü. "Kendi elbiseleri nerede?"

"Aşağıda."

"Getir onları bana."

"Eski püskü şeyler. Kimsenin bir işine yaramaz."

"Elbiseler, lütfen."

"Günlüğümü de istiyorum" dedi Constance.

Arman'ın siyah gözleri delici bir bakış attı.

"Gemiye gelirken yanında olan her şeyi görmek istiyorum" diyerek araya girdi O'Connor.

Arman döndü ve merdivene doğru ilerledi. O'Connor onu durdurdu. "Kaptanına söyle, ona da bir çift sözüm olacak."

Gemiye çarpan dalgaların düzenli sesi aralarındaki sessizliği daha da belirgin hâle getiriyordu. O'Connor kızdan tarafa bakmıyordu. Başı yana eğik, omuzları çökük bir hâlde beklerken gözlerini ovuşturdu. Kolsuz deri yeleği kalın ve geniş omuzlarını örtüyordu. Göğsündeki bağcıklar açıktı. İçinde bir kısmı bel kemerinden dışarı sarkan giymekten eskimiş bir gömlek vardı. Pantolonu dizlerinin tam altından bağlanmıştı. Altında baldır kaslarını tamamen saran uzun çoraplar, ayakkabılarının üzerinde de sade bir örgü şerit vardı.

Arman'ın dönüşüyle O'Connor başını kaldırarak omuzlarını dikleştirdi. Denizci, bir tomar giysiyi adamın ellerine bıraktı.

O'Connor, bir fenerin ışığına yaklaşarak kızın uzun zaman önce kaçırılırken giydiği, bir zamanlar harikulade olan ipek elbiseye baktı. Kocaman ve güçlü elleriyle, genç kız için özel olarak dikilen elbisenin yumuşak kıvrımlarına dokundu. Uçuk yeşil korse, adamın esmer parmaklarının arasında sallanıyordu. Genç kızın midesinden boğazına doğru acı bir yanma yükseldi.

Sonunda adam elbiseyi yere bıraktı. Adamın ayaklarının dibine yığılan ipeğe bakan kızın dikkati iç gömleğine takıldı. Adam şimdi de kızın iç gömleğini silkeliyordu. Bunu giysinin diğer parçaları izledi.

İç çamaşırlarını havaya kaldırdı. Gözlerini kısarak kıza baktı. "Bunlar senin mi?"

Kız evet anlamında başını salladı.

"Gemiye geldiğinde bunlar üzerine oluyor muydu?"

Kızın yüzü kızardı. "Evet, oluyorlardı."

Adam, kafasını yana eğerek iç gömleğini inceledi yeniden. "Epey kilo kaybetmişsin."

Hiçbir şey söylemedi. Arka fondaki adamın koca gövdesi, avuçlarından dökülen iç gömleğinin iyice küçük görünmesine neden oluyordu. Yine de haklıydı.

Kız saklanacak bir yer aradı.

Sonunda adam yerdeki elbiseyi aldı ve özenle dokunmuş kumaşı yokladı. Ceplerine baktıktan sonra elbiseyi koltuğun altına sıkıştırdı. "Günlük?"

Arman O'Connor'a küçük, eski bir kitap uzattı. O'Connor kitabı birkaç dakika inceledi. "Kızın günlüğü nerede?"

"Sadece bunu bulduk" diye yanıtladı Arman.

"Benim bahsettiğim günlük o" dedi Constance.

O'Connor kıza baktı. "Bu bir günlük değil. Saçma sapan, anlamsız şeyler yazıyor bunda."

Kızın tüyleri diken diken oldu. “O birçok neşeli ve eğlenceli ayrıntı içeren bir yıllıktır.”

Adam homurdandı. “Ne işe yarar?”

“Bana ve daha birçok kadına servet değerinde bir sürü bilimsel bilgi verir.”

Adam kitapçığı açtı ve bir sayfayı çevirdi. Fenerin ışığına doğru tutarak giriş yazısını okudu.

“Bir sabah parıldayan güneş altında Londra’da
Bastonumun boyunu kendi gölgesinde buldum.
Onu yukarı kaldırdığımda; Mayıs’ın onuydu.
Şimdi söyle bana, saat tam olarak kaçtı?”

Kitabın kenarından kıza baktı. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Bilmeceyi çözebilir misin?”

“Sabah dokuzu on üç dakika on altı saniye geçiyor.”

Kız gözlerini devirdi. “Benim cevabımı gördün.”

“*Senin* cevabını mı? Bu boşluklara çiziktirilen şeyler *senin* yazın mı?”

“Evet.”

Adam kafasını geriye atarak güldü. Derin, sıcak ve hoş kahkaha kızın sinirlenmesine neden olmuştu. Derin bir nefes aldı ve adama baktı.

“O’Connor” diye seslendi kaptan. “Sabahtan bu yana nasılsın?”

Kapattığı yıllığı koltuk altındaki elbisenin arasına sıkıştırdı. Tokalaşmak için elini uzattı. Kaptan eli karşılıksız bırakmadı.

“İyi akşamlar, kaptan. Bu kız buraya zorla getirildiğini söylüyor.”

Kaptan kıza kötücül bir bakış attı. “Sen de kıza talipsin, öyle mi? Emmett’in bu öğleden sonra onu kumarda kaybettiğini duydum ama inanmadım. Makbuzu sende mi?”

O’Connor kaptana bir kâğıt parçası uzattı.

Constance’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Kumarda mı? Onu bir *kâğıt oyununda* takas mı etmişlerdi?

Ağzını kapatmaya çalıştı. *Senin cevabın bu mu Tanrım? Kurtarmaktan anladığın bu mu? Benim kastettiğim bu değildi, biliyorsun. Ben özgür olmak istiyordum!*

Kaptan elindeki kâğıt parçasını inceledi, sonra hırıltıyla karışık gülererek O’Connor’a geri verdi. “Emmett’in canı epey sıkılmış olmalı. Özellikle onu almak için bu kadar tütün ödedikten sonra.” O’Connor’ın sırtına dostça vurdu. “Kızı alıp götürmen neden bu kadar uzun sürdü? Diğer bütün adamlar gelinlerini alıp çoktan gittiler.”

“Yapacak işlerim vardı.”

Kaptanın yüzünde müstehcen bir sırıtma belirdi. “Ah, evet. Az daha unutuluyordum. Sen bu sabah bir gelin satın almıştın zaten, değil mi? Çok çaresiz biriydi. Hatta o birini bulması için kardeşini taa İngiltere’ye göndermiştin.” Kaba bir kahkaha attı. “Şimdi de sadece hava almak için çıktın herhâlde. Kendi cüsse-ne göre mi diye bir de bunu denemeye mi geldin? Ha ha ha... Emmett’i ayılıp kendine geldiğinde görmek isterdim.”

Constance’ın hafızası çalışmaya başladı. Kaptan’ın sözünü ettiği kişi Mary olabilir miydi? Mary gemiden sarışın bir adamla ayrılmıştı ama alım satım kâğıtlarını imzalayan kişi O’Connor’dı. Zavallı Mary!.. Ama eğer Mary ile evlendiyse O’Connor, Constance’ı evlenmeye zorlayamazdı.

“Kardeşimin önerdiği kadınla evlenmedim. Onu sadece satın aldım” dedi O’Connor.

Constance'ın nefesi kesildi.

Kaptan neşeyle gürlledi. “İşte bu mükemmel! Asıl bunu duyduğu zaman Emmett'in yüzü ne hâle gelecek, görmek için sabırsızlanıyorum.”

O'Connor'ın burun delikleri genişledi. “Bu kızın evrakı nerede?”

Kaptanın neşesi bir anda kaçtı. “Elinde düzmece bir mektupla mahkûmları kaçırmak için küçük bir tekneyle geldi gemiye. Planını uygulamaya koyamadan onu yakaladık.”

“Bu doğru değil!” diye bağırdı kız. O sırada O'Connor'ın dudaklarında şüpheli bir kıvrım yakaladı. Belliydi ki inanmadığı kişi Constance değil, kaptandı.

Tanrı aşkına, bir an önce bu Allah'ın belası yerin valisini bulup görüşmeliydi. Bütün bu akıl dışı adaletsizlik ancak o zaman düzeltilebilirdi.

İçine bir umutsuzluk çöktü. Ya eğer sonunda İngiliz kraliyesinin atadığı valiyle bir görüşme ayarlayabildiğinde adam ona inanmazsa?.. Doğurgan kadınlara büyük ihtiyaç duyulan bu kolonide sıcak bir vücuttan başka bir şey değildi. Ya vali sadece kendi amaçlarına ya da Krallığın emirlerine ters düştüğü için ona inanmayı reddederse?..

Bu Amerikalı azman özgürlük yolunda tek şansı olabilirdi. Her şeyden önce sahibiydi. Yani eğer hikâyesine inanırsa, nüfuzunu onu özgür bırakmak için kullanabilirdi.

Kaptan, yarı aralık göz kapaklarının arasından kıza dikkatle baktı. “Yarbay Windem onu bırakmamamız için bize emir verdi. Bu kız anavatanda kalmasına izin verilmeyen bir asi.”

“Böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret edersin?” diye bağırdı genç kız. “Benim babam...”

“Emri görebilir miyim?”

Kaptan dikkatini O'Connor'a yönlendirdi. "Emir sözlü olarak verildi."

O'Connor dudaklarını büzdü. Anahtarları kaptana uzattı. "Kilitleri aç. Onu eve götürmek için hazırım."

Kaptan prangaların kilitlerini açmak için hamle yaptı. "Hay hay... Her ne kadar gidişini görmek istemesem de... Çok cesur, zorlu bir kız ve üstelik hemen havaya giriyor. Kumar oynanırken orada olmadığımı çok pişmanım. Belki onu ben kazanırdım. Sonra da bir sonraki limana gider ve daha iyi bir fiyata satardım."

Genç kız canlandı, omuzlarını dikleştirdi. Kilidi açmak için eğilen kaptanın üzerinden O'Connor'la bakıştılar. Derin bir iç çekerek sükûnetini korudu ve prangalarının çıkarılışını izledi.

"Bayan Morrow?"

"*Leydi* Morrow" diye düzeltti kız.

O'Connor, girmesi için kolunu uzattı genç kıza.

"Benim gerçekten söylediğim kişi olduğuma inanıyor musunuz?"

Adam hiçbir şey söylemedi. Başındaki hasır şapkanın yerini değiştirdi, ardından kolunu tekrar uzattı.

"Valiyle konuşmam gerek. Beni ona götürür müsünüz?"

Enerjik bir baş işaretiyle olumlu yanıt geldi. "Tabii ki."

Genç kız önce adamın koluna baktı, sonra da bakışlarını gözlerine çevirdi. "Ne zaman?"

"Şu anda gecenin yarısı" dedi, tükenen bir sabırla. "Validen olumlu bir yanıt almak için pek de uygun bir zaman değil."

Kız dudağını ısırды. Adam haklıydı elbette.

Başını kaldırarak adama doğru döndü. "Valiyle bir görüşme ayarlamadan seninle evlenmem."

O'Connor'ın bir kaşı havaya kalktı. "Senden benimle evlenmeni istedim mi?"

"Pek sayılmaz... ama ben öyle zannettim."

"Bundan sonra hiçbir şey zannetme."

Kız birkaç dakikalığına adamı süzdükten sonra elini koluna koyarken biraz tereddüt etti, ardından koluna girerek birlikte gemiden çıktılar.

"Senin evine mi gidiyoruz?" diye sordu kız.

Adam evet anlamında başını salladı.

Rıhtımdan ayrıldıktan sonra genç ağaçlarla dolu bir ormanın dönemeçli yollarında epey bir süre ilerlediler. Ağaçların çokluğu kızı şaşırtmıştı. Kolonide kereste ticareti yapıldığını biliyordu ama bu kadarını beklememişti. Hatta gökyüzündeki göz kamaştırıcı dolunay bile bu benzersiz görüntü içinde alevlenmiş gibi görünüyor, ışığıyla yollarını aydınlatıyordu.

Sonunda, etrafı iki yüz yıllık hatta belki de daha yaşlı ağaçlarla çevrili doğal bir geçide ulaştılar. Ağaçların dalları fundalıklarla birbirine karışmış, tepelerinde doğal bir çardak oluşturmuştu. Ay ışığı, yapraklardan oluşmuş bu çatının aralıklarından sızıyor, sık ağaçların çevrelediği patikayı aydınlatıyordu.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Ciğerlerini dolduran tertemiz havanın kokusunu daha önce hiç duymamıştı. Ayağı bir ağaç köküne takılıp tökezlemeden az önce taze ve lezzetli bir koku ulaşmıştı burnuna.

O'Connor yardımcı olmak için dirseğinden yakaladığında korkudan gözleri kocaman açıldı.

"Teşekkür ederim" dedi.

"İyi misin?"

Kız ayak bileğini oynattı birkaç kez. "Evet."

Ayağını yere dikkatle basarak başını kaldırdı. Bakışları birbirini buldu.

Akşam yemeğini arayan bir baykuş, sessiz bir uçuşla yanlarından geçti. Birkaç kez öterek kendi bölgesine giren davetsiz misafirleri korkutmaya çalıştı. Constance, bu yırtıcı ötüşten kaçmak istercesine bir çığlık atarak Amerikalının yanına sokuldu. O'Connor eğlendiğini belli eden bir hırıltı çıkardı.

Kız dudaklarını büzdü. “Valiyi ne zaman görebilirim?”

“Seni ona götüreceğ zamanı ayarlar ayarlamaz.”

“Yani ne zaman?”

“Muhtemelen kasımda.”

Kolunu adamdan kurtararak aniden durdu. “Kasım mı? Daha beş ay var. O kadar bekleyemem. Valiyi hemen yarın görmeliyim.”

“Mümkün değil.”

“Ben böyle talep ediyorum.”

“İstediyini talep edebilirsin. İşletmem gereken bir tütün çiftliği var. Benim için boşa kürek çekeceğim bir işten çok daha önemli. Bu arada, sana tavsiyem, bu ülkenin kanunlarına göre sana sahip olduğum ve canım ne isterse onu yapacağım fikrine kendini bir an önce alıştı.”

“Ama gemide” diye kekeledi kız. “Kaptana dedin ki, benim kâğıtlarım eksikmiş ve... Beni yarın valiye götürmek zorundasın.”

“Valiyle konuşmak hiçbir işine yaramaz. Benim rızam olmadan seni özgür bırakmaz.”

“Sen de rıza gösterdiğini söyle o zaman. Ya da valiyi boş ver. Rica ederim beni bırak, bütün bunlar bitsin artık.”

Adam başını salladı. “Ben aptal değilim, imparatorluk ladyisi küçük hanım. Babam dediğin adama bir mesaj göndere-

ceğim. Eğer ondan bir haber alabilirsem, işte o zaman seni bırakırım.”

Genç kız durgunlaştı. Babasına mektup yazıp ulaşmasını beklemekten daha etkili bir çözüm umuyordu gerçi ama... Eğer onu getiren gemiyle bir mesaj gönderilirse, babası, hiç hoşuna gitmese de, mektubu alır almaz birini gönderirdi. “Benimle evlenmek istemiyor musun?”

“Kesinlikle hayır” diye homurdandı adam.

“*Randolph* tekrar denize açılmadan mektubu yazacak mısın?”

Yanıt vermeden önce kıza uzun uzun baktı. “Yazacağım.”

Yazacak. Evet, *yazacak*. Gülümsedi. Gerçekten içinden gelerek gülümsedi. Bütün bunlar başına geldiğinden beri ilk kez gülüyordu. Ellerini başına koydu, sevinçten kendi etrafında dönmeye başladı. Başına sardığı örtü kayıp düştü.

Dönmeyi bırakınca gözlerini kapatarak Tanrı’ya şükretmeye başladı. Gözlerini açtığında O’Connor’ın patikanın ortasında donup kaldığını gördü.

“Teşekkür ederim” diye fısıldadı. “Sana minnettarım.”

Adamdan duyduğunu belli eden hiçbir işaret gelmedi.

Constance düşen başörtüsünü aramaya başladı. Bu inatçı saçları onun içine sokmak güç olacaktı. Aradığı şeyi bulunca sevinçle göğsüne bastırdı. Boğazı düğümlenmişti. Tanrı’ya şükür, Noel’de evde olacaktı.

Başörtüsünü tekrar bağlamak için kollarını başına kaldırdığında O’Connor’a doğru ilerledi. Adam kızın çıplak ensesini gördüğünde kız ona yetişmişti.

Adam durdu, dikkati kızın vücuduna kaydı. Bunu fark eden kız, kirpiklerinin altından bir bakış atarak korsesini düzeltmeye çalıştı. Bir miktar geride kalarak durdu.

Adam, kızı dikkatle inceleyerek ona doğru bir iki çekingen adım attı. Aralarındaki mesafe azalmıştı.

Ağır, nemli bir hava çöktü genç kızın üzerine. Sanki sıcaktan boğulacak gibiydi. Derin bir nefes aldı. “Siz iyi misiniz bayım?”

“Kaç yaşındasın?”

“Neden? On dokuz.”

“Kızıl saçların var.”

Kafası karışan kız, başörtüsünün altından çıkan bir tutam saçı tekrar içeri soktu. “Kumral onlar.”

“Kızıl. Ayrıca çillerin de var.”

Kız elleriyle yanaklarını kapattı. Lanet olası çiller... Gölgede bile içi ateş gibi yanıyordu, sanki içinde yıldızsız gökyüzünde patlayan havai fişekler vardı. Üstelik denizciler bile böyle bir şeyi dile getirecek kadar görgüsüz olmamışlardı.

Adamın kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. “Üstelik ellerinde bile var.”

Ellerini arkasına kaçırarak kız dikleşti. Bunları ay ışığında bile görebiliyor olması kızın kendini daha da küçük düşmüş hissetmesine neden oluyordu.

Adamın gözleri, kızın korsesinin üst kısmından görünen açıktaki omuzlarına kaydı. Belli belirsiz bir duraksamadan sonra başını kaldırdı ve patikada ilerlemeye başladı.

Constance, tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı. *Bunların hepsi terbiyesiz, küstah, görgüsüz adamlar,* diye düşündü.

Adamın patikanın ilerisinde bir dönemeçte gözden kayboluşunu izledi. Emmett gibi aşırı veya apaçık biçimde kaba değildi, onun gibi dehşet ya da iğrenme hissi de uyandırmıyordu. Ama bir gerçek vardı ki Constance, O'Connor denen

bu adamla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Güvenilir biri miydi? Gerçekten babasına mektup gönderecek miydi, yoksa onunla dalga mı geçmişti?

Belki de buradan hemen geri dönmeliydi. Kaptanın ve Arman'ın yanına. Bezelye ve yulaf lapasına. Şu an orada olmak için can attığı karanlık ve rutubetli ambara...

Ürperdi. Gidemezdi. Gitmemeliydi. Ne için gidecekti? Valinin gemiye gelip onunla görüşmesi çok küçük bir ihtimaldi. Kaçak bir gelin ve muhtemel bir suçluyla görüşmek...

Ya kaptan gerçekten onu bir sonraki limana götürüp tütün yaprağı karşılığında tekrar satmaya kalkarsa?

Patikanın geldikleri tarafına dikkatle baktı. Belki de sıvı-sıp gitmeyi denemeliydi. Üzeri dallarla, yapraklarla kaplı yolu takip etmek kolaydı ama yine de emin olamıyordu. Nereye gidecekti? Bu ormanda kim bilir ne tür vahşi yaratıklar yaşıyordu? Daha önce söz edildiğini duyduğu barbarlar vardı belki de.

Birkaç dakika daha kararsızlık içinde bekledi. *Tanrım, ne yapayım? Ne yapayım?* Herhangi bir yanıt gelmedi.

Gece karanlığında yükselen baykuş ötüşleri ve uluyan hayvanların sesleri on misli daha ürkütücüydü. Birkaç metre ötede bir dal çıtırdadı. Yapacak bir şey yoktu. Çenesini kaldırdı, elbisesinin eteklerini topladı ve Drew O'Connor'un az önce gözden kaybolduğu patikada ilerlemeye başladı.

Bölüm ÜÇ

Drew doğal geçitten çıkınca ay ışığıyla aydınlanmış açıklık bir alana ulaştı. Memnuniyet hissiyle dolu, büyüdüğü tek odalı kulübeye baktı. Evinden yayılan sevgi ve huzurun tadına vararak derin bir nefes aldı. Eski tarz sazdan ve kerpiçten yapılma ev, birbirinin içine geçmiş uzun ağaçların arasına kurulmuştu.

Bir ucunda, balçıktan yapılmış bacadan çıkan duman kıvrılarak yükseliyordu. Diğer tarafta şöminede yakılmak için kesilmiş ve düzgünce istiflenmiş odunlar vardı. Tüysüz bir tavşan derisi uyumak için ayrı bir bölme oluşturmak amacıyla kare pencereye boylu boyunca gerilmişti.

Kardeşi dirseklerini dizlerine dayamış, bahçede odun kesme kütüğünün üzerinde oturuyordu. Drew gülümsedi. Kardeşi Josh iflah olmaz derecede iyimserdi. Bir gök gürültüsü duysalar Drew sel beklerken Josh gökkuşağı düşünürdü.

Drew çocukken nasıl da yakın olduklarını, birbirlerini nasıl tamamladıklarını düşündü. Büyüdükten sonra, kendilerine has kişilik özellikleri tütün ticaretinde doğal olarak ortak olmalarına neden oldu. Josh başkalarının hayal bile edemeyeceği doğal bir yetenekle ürünlerinin ticaretiyle ilgilenirken Drew büyük bir tutku ve hırsla çiftçilik yapıyordu. İngiltere'ye yaptığı bu son yolculuktan sonra kardeşini evde görmek güzeldi.

Josh ağzındaki kürdanı çıkardı. Koyu sarı kıvrıkcık saçları şapkasının altından omuzlarına dökülüyordu. "Kız nerede?"

Drew omuzlarını silkti. "Birkaç metre arkada."

Josh kaşlarını çatı. "Patikada beklemesini mi söyledin yoksa? Karanlık çökmüş olsa da yılanlar hâlâ etrafta dolaşıyor."

"Ne fark eder? Nasıl olsa hayatta kalmayı beceremeyecek."

"O kadar da değil."

Drew, Constance'ın elbiselerini ve günlüğünü kulübenin kapısının yanındaki sedirin üzerine attı. "Unutuyorsun galiba. Bir kez satıldıktan sonra birçoğu ölüyor. Ancak üç kızdan biri hayatta kalabiliyor. Sadece dayanıklı olanlar, güçlü olanlar. Hepsinden önemlisi, kibar değil de kaba olanlar."

Josh kürdanı tekrar ağzına soktu. "Leah'nın ölmüş olması bütün kadınların aynı kaderi paylaşacağı anlamına gelmiyor."

"Bütün bunların Leah ile bir ilgisi yok" diye homurdandı Drew.

"Bu koca bir yalan, sen de çok iyi biliyorsun. Leah öleli neredeyse üç yıl oluyor. Artık buna alışmanın zamanı geldi."

Drew, Constance'ın günlüğünü aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı. Okumak için çok karanlıktı elbette ama zaten kafası Leah'nın hayaliyle meşguldü. Çamdan yapılmış bir tabutla toprağa verilirken dingin güzelliği solmuş, mısır püskülü rengindeki sarı saçlarının çevrelediği yüzünün rengi uçmuştu.

Midesinde kocaman bir yumruk vardı sanki. Ayrıca kızıl saçlardan fışkıran hayat enerjisini görmeye de dayanamıyordu. Büyük bir kararlılıkla günlüğü kapattı. Yapması gereken tek şey kızla arasındaki mesafeyi korumak, başka birinin kendisini etkilemesine izin vermemektir. Bu hatayı hayatında bir kez yapmıştı, tekrar yapmayacaktı. “Bu kış bitmeden kız ölür zaten” dedi.

Josh gözlerini devirdi. “Bunu bilemezsin.”

“Bahse var mısın?”

“Tamam” dedi Josh. “Eğer kış sonunda hâlâ hayattaysa ben kazanırım ve sen onunla evlenirsin. Eğer ölmüş olursa sen kazanırsın ve onunla ben evlenirim.”

Drew günlüğü sedirin üzerine geri bıraktı. “İngiltere’deki nişanlının senin dönüşünü dört gözle beklediğini hesaba katarsak oldukça sağlam ve eğlenceli bir teklif.”

“Haklısın” dedi Josh, bir eliyle çenesini sıvazlayarak. “Eee, bu kızla evlenecek misin, evlenmeyecek misin?”

Drew kaşlarını çatarak sert sert baktı. “Hayır. Sadece hizmetçimiz olacak.”

“Ama bu ticaretin yasalarına göre o bir hizmetçi değil. *Randolph*’la gelen kadınlar, senin de çok iyi bildiğin gibi, sözleşmeli işçi olarak değil, tütün gelini olarak satılıyorlar. Ama sen bir gelin istemiyordun, değil mi Drew?” Josh sinirle gözlemini kırıştırdı. “Kadınlardan sonsuza dek uzak durmaya yemin ettin. Bu yüzden bu aptalca işe beni gönderdin. Gemiyle gelecek ama kaşarlanmış bir suçlu olmayan biri, evlenmek zorunda kalmayacağın bir kadın...” Kürdanı tükürerek yere düşüşünü izledi. “Evet, bunu yaptım, ağabey. Senin için Mary Robins’i buldum. Boşa harcanmış haftalar, aslına bakarsan...”

Drew, Josh’un sözlerindeki öfkeden kaçmaya çalışmadı. Daha bile fazlasını hak etmişti. Kardeşi, yapmasını istediği

şeyleri hiç soru sormadan yerine getirmişti ama aslına bakılırsa Josh tamamen haklıydı. Bu yüzden burada duruyor, kardeşinin söylediği her şeye boyun eğiyordu. En azından bir süreliğine...

Josh dişlerini sıktı. “Bütün bu uğraşıdan sonra döndüğüm lanet olası ilk gün sen ne yaptın peki?” Çevrelerini bir sessizlik sardı. “Hiç çekinmeden kumar oynadın ve bir gelin kazandın. Evlenmek için gelen bir gelin. Şimdi bazılarında hiç yokken sende iki tane kadın var.” Kafasını iki yana salladı. Verdiği nefesle birlikte bütün hiddeti ve öfkesi gitmiş gibiydi. “Konsey buna izin vermeyecektir, Drew. Bu yenisiyle evlenmek zorunda kalacaksın.”

Drew, ruhsuz gözlerle kardeşine baktı. “Hayır.”

Bir dirseğini dizine koyan Josh, kürdan olarak kullanmak için yeni bir odun parçası aramaya başladı. “Neden?” İki odun kıymığını inceledikten sonra üçüncüde karar kıldı. “Hâlâ bakir olmaktan usanmadın mı? Yirmi sekiz yaşındaki bir erkek olarak yeterince uzun süre kadınsız kaldığını düşünmüyor musun?”

“Yeter!” diyerek şapkasını çıkardı Drew. “Benim fikirlerim seninkiler gibi değil. İngiltere’ye gidip azgın köylü boğası rolü oynamak sana özgürlük gibi gelebilir ama benim için öyle değil.”

Josh başka tarafa baktı. “Seni eleştirmiyorum. Ama Leah konusuna saplanıp kalmana üzülüyorum. Leah senin karın değildi, nişanlındı.” Ensesini kaşıdı. “O öldü, Drew. Öldü. Neden bunu anlamıyorsun?”

Drew’un nefes alıp veriş i yavaşladı. “Bir zamanlar dokuz kişilik bir aile olduğumuzu unuttun mu? Bu ülkedeki ölüm oranını unuttun mu? Bizim anne babamızın da öldüğünü, sadece Sally ile Büyük Anne’nin hayatta kaldığını unuttun mu?”

“Nelly’yi unutma. O da halen hayatta” dedi Josh yavaşça.

“Doğru. Ama o evlendi ve artık benim bakımım altında değil.”

“Benim soruma yanıt vermedin.”

Drew parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Benim diyebileceğim bir kadınıml olsun ister miyim? Elbette. Ama benim durduğum yerden bakınca, bu kadar uğraşmaya değmeyeceğini görüyorum.”

Constance’ın hoşlanmadığı hayali gözlerinin önüne geldi. Drew kızıl saçtan nefret ederdi, kız yürüyen bir işaret fişegi gibiydi. Tanrı yardımcısı olsun, onu güvertede ilk gördüğünde, ardından başörtüsü kayıp saçları açıldığında başından ayak parmaklarının ucuna kadar içi sıkılmıştı.

Ayrıca şu berbat çiller... Her yerindeydiler. Ama yine de ona bakmaktan kendini alamıyordu. Korsesini düzelttiği sırada hareket edemeden, nefes bile alamadan öylece kalakalmıştı.

Josh’a baktı. “Eğer onun ve çocuklarımlın ölümünü çaresizce izleyeceksem bir kadınıml olsun istemiyorum.”

“Eğer bir mirasçın olmayacaksa ne demeye öyle büyük bir çiftlik evi yapıyorsun peki?”

“Babamın geçen yıl bize yardırdığı o kadar keresteyi ne yapmamı bekliyordun? Kullanılmaya hazırlardı.”

“Onları senden satın almak isteyecek çok insan vardı.”

Şapkasını başının arkasına doğru koyan Drew, gözlerini açık alanın ardındaki ormana doğru dikti. “Babam o evi inşa edeceğime söz verdirdi bana. Herhangi bir ev değil, dikkatini çekerim. Planlarını kendisinin çizdiği o evi yapmam için bana söz verdirdi. Çivilerini bile alıp hazırladığı, bodrumuyla birlikte dört katlı o evi...”

Sessiz geçen kısa bir sürenin ardından Josh sordu: “Bu sözü ne zaman aldı senden?”

Drew derin bir iç çekti. “Sen uzaklardayken. Ölüm döşğinde acılar içinde kıvranırken. Onu geri çeviremezdim.”

Yüzünü yalayan hafif bir esinti, sol tarafındaki dut ağacının yapraklarını hışırdattı. Drew, kalp şeklindeki yaprakların ardına gizlenmiş mor meyvelerden birkaç tane kopardı.

Meyvenin tatlı suyunun bir kısmı dudağından ince bir şerit hâlinde sızıyordu. Gömleğinin koluyla çenesini silerken ağzına başka bir dut attı. Yakınlardaki kurbağanın vıraklaması aniden kesilince ortalığı sessizlik kapladı.

Josh ellerini dizlerine vurdu ve kafasıyla ağaçlı geçidi gösterdi. “Şimdiye kadar gelmiş olması gerekmiyor muydu?”

Drew omuzlarını silkti.

Josh gözlerini kısmış, yolu aşınmış patikaya bakıyordu. “Kızıl saçları hakkında ne düşünüyorsun?”

Drew’un çenesi gerilirken Josh’un gözleri eğlenceyle ışıldadı. “Nasıl biri olduğunu öğrenmek istemez misin?”

Ağabeyi yanıt vermedi.

“Cesur. Çok cesur.”

Drew dutun sapını ağzından çıkardı.

“Erkeklerle kadınlar ayrı güvertede yolculuk ettikleri için kadınlarla erkeklerle olduğu kadar fazla vakit geçirmedi elbette. Bu arada, sana tavsiye ettiğim erkekleri görünce bana teşekkür edeceksin. Onların çalışmasıyla evini bir yıl geçmeden tamamlarsın.”

Drew deminki soruyu düşünüyordu. Gerçekten neredeydi bu kız? Şimdiye kadar gelmiş olması gerekiyordu.

“Yine de” diye sözüne devam etti Josh. “Mary Robins’e yemek verildiğinden emin olmak için sık sık alt güverteye indim.” Bileklerini birbiri üstüne koyarak bacaklarını gerdi. “Aslına bakarsan cesurdan da öte, erkek gibi kızlardan. Ama ben ondan hoşlandım. Gerçekten hoşlandım.”

Tam bu sırada Constance geçitten çıkarak açıklık alanda

göründü. Drew yarı örtülü başından çıplak ayaklarına kadar kıza baktı. Üzerindeki rengi solmuş tunik kir tabakasıyla kaplıydı ve üzerine doğru düzgün oturmuyordu.

Kardeşi ayağa kalkarak kızın önünde hafifçe eğildi. “Nasıl-sınız Leydi Constance?”

Josh’un bu hareketiyle afallayan kız iki genç adama baktı. “İkiniz akraba mısınız? Elbette... Bunu anlamalıydım. Nasıl-sınız?”

Josh’un ağzının kıyısında bir gülümseme belirdi. “İyiyim leydim, siz nasılsınız?”

“Onu boşu boşuna ümitlendirme Josh” diye gürledi Drew. “Biz burada, kolonide bu tür unvanları kullanmayız. Babandan bir haber gelene kadar, tabii eğer gelirse, sana da diğer bütün hizmetçilere hitap ettiğimiz gibi hitap edeceğiz.”

Genç adam, kızın başörtüsünden dışarı fırlamış bir tutam saçını geri koymak için verdiği uğraşı izledi.

“Ne diyeceksiniz peki?”

“Constance, diyeceğiz.”

Yutkundu. “Ciddi olamazsınız. Buna izin veremem.”

“Hizmetçi diye de seslenebiliriz istersen” dedi Drew, gözle-rini kısarak. “Hristiyan ismine yanıt vermeyeceksen, böyle bir yol uygulayabiliriz.”

Kız dudaklarını ısırdı. “O zaman, rica ederim söyleyin, ben size nasıl hitap edeceğim?”

“Sahip Drew.”

“Hiçbir erkeğe *sahip* demem ben. Benim tek sahibim var. O da gökyüzünde.”

“O zaman, bugünden itibaren iki sahibin var.”

Kulübenin kapısı açılıp kapandı. Drew ardına baktı. Josh’un

onun için alıp getirdiği kadın ay ışığının altında ayakta duruyordu.

“Mary!” diye çığlık attı Constance. Sevinçle diğer kadının yanına gitmek için hareketlendi. İki kadın birbirinden öyle farklıydı ki. Biri uzun boylu ve güçlü yapılı, diğeri minyon ve can sıkıcı biçimde kadınsıydı. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

“Senin ne işin var burada?” diye yanıt verdi Mary.

Josh boğazını temizledi. “Küçük bir sorunumuz var, hanımlar. Görünüşe bakılırsa ağabeyimin bir tane olması gerekirken iki tane kadını var.”

İki uzun adımla Drew kardeşinin yanına gelerek kolunu sıktı. “Josh!.. Hanımlar, neden kulübeden biraz uzaklaşmıyoruz? Böylece Büyük Anne’mi ve Sally’yi uyandırmamış oluruz.” Kardeşinin kolunu biraz daha sıktı. “Değil mi?”

Açıklık alanın diğer ucuna geldiklerinde Josh’u hafifçe iterek bıraktı. “Boşboğazlığı sen yaptığına göre, nedenini de sen açıkla bakalım.”

“Neyi açıklayacağım?” diyesordu kardeşi. “Leydi Constance’ı bir bahiste yanlışlıkla kazandığını mı? Mary’yle evlenmeye baştan beri niyetin olmadığını herkesin bildiğini mi? Kolonideki erkeklerin bu durumu duyduklarında seni ayaklarından tavana asacaklarını mı? Daha da kötüsü, Büyük Anne’nin duyduğu zaman neler yapabileceğini mi?”

Drew dişlerini sıktı. “Boş ver. Ben açıklarım.”

Josh gözlerini devirdi. “Hay hay!”

“Hanımlar” diye söz başladı Drew. “Constance’ı bir bahiste kazandım ve ikinizle de evlenmeye niyetim yok.”

Josh bir kahkaha patlattı.

“Joshua!” diye tısladı Drew. “Sesini alçalt biraz. Büyük Anne

uyanacak. Bu saçmalıkla ilgili ona hesap vermek istemiyorum bu gece.”

“Haklısın. Büyük Anne’yi uyandırmak gibi bir hata yapmak istemem. Özellikle de senin gecenin bir yarısında Leydi Constance’ı bırakmaya niyetlendiğini duyacaksa...”

“Yeter!”

Josh çenesini kapattı ama gözlerinde sevinç ışıltısı vardı. Drew iki kıza doğru döndü. “Herhangi bir sorusu olan var mı?”

“Ben bir banyo yapmak istiyorum” dedi Constance. “Süngeriniz ve leğeniniz vardır herhâlde.”

Drew dudaklarını ısırdı. “Bütün tutsaklar gemi rıhtıma yanaşmadan banyo yaptı.”

“Tuzlu suyla. Hiç hoş değildi. Ayrıca, geminin çok kötü bir kokusu vardı. Karaya yanaştığımızda o kokunun gideceğini düşünmüştüm ama gitmedi. Ayrıca, benim aldığım koku sizden geliyor elbette, benim kendi kokum değil.”

Genç adamın yüzü alev alev yanmaya başladı. “Aslına bakarsanız Leydim, sevgili annem, nur içinde yatsın, genel temizlik kurallarını öğrenmemiz için çok özen gösterirdi. Josh ve ben her gün yıkanırız.”

Constance şaşırdı. “Her gün mü? Şaka yapıyorsunuz herhâlde. Çünkü bu kadar sık banyo yapmak sağlıklı değildir. Cildinizdeki yağları kaybetmenize yol açar. Ayrıca, ayrıca... Size ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Ben söyleyeyim ne diyeceğinizi. Yıkanmak kafanızdaki bitlerden ve vücudunuzdaki kirlerden kurtulmanızı sağlar. Annem öleli üç yıl kadar oluyor ama yaz kış dereye girmeyi hiçbir gün aksatmadım.”

“Dereye girmek mi?” diye ciyakladı kız. “Siz dereye mi yıkanıyorsunuz?”

“Evet.”

“Bu, bu...” Duyduklarına inanamıyordu.

“Hizmetçilerimizden de aynı şeyi yapmalarını bekliyoruz.”

Josh’un bir kaşı havaya kalktı. Mary elleriyle kendini serinletmeye çalışıyordu.

Constance’ın beti benzi atmıştı. “Kesinlikle olmaz. Hiçbir koşulda bir dereye ya da ona benzer bir yerde yıkanamam. Banyo yapmaya itirazım yok ama sünger ve leğen hazırlanmasını isterim. Herhangi bir şekilde akan bir suyun altına falan giremem.”

Drew gülümsedi. “Bahse var mısın?”

Kız çılgınca Josh’a baktı. “Bu adam ciddi mi?”

Josh omuzlarını silkti. “Bana ciddiymiş gibi görünüyor.”

Drew memnuniyetle gülümsedi. “Hâlâ banyo yapmak istiyor musunuz Leydi Constance?”

Genç kız yavaşça derin bir nefes aldı. Kısa bir sessizlikten sonra başını salladı. “Evet. Ama bir leğen ve süngere ihtiyacım olacak.”

Drew Josh’a doğru baktı. “Constance’ı dereye götür. Böylece elini yüzünü yıkayarak yatmaya hazırlanabilir.”

Bir adım öne çıkan Josh kolunu genç kıza uzattı. “Leydim?”

Drew kaşlarını çatarak sert sert baktı. Constance tereddüt ediyordu.

“Bu akşam dereye girmek yok” diye fısıldadı Josh. “Sana söz veriyorum.”

Birkaç saniye boyunca genç adamın gözlerinin içine bakan kız, teklifi kabul etti ve birlikte dereye doğru ilerlemeye başladılar.

Drew Mary'ye döndü. "Büyük Anne'm üstüne yatman için sana battaniye verdi mi?"

"Evet, efendim."

Kafasının arkasını kaşımak için şapkasını çıkardı, Sonra tekrar yerine koydu. Kız başı öne eğik, ellerini birbirine kenetlemiş ayakta bekliyordu. Başörtüsü koyu kahverengi saçlarının büyük bölümünü kapatıyordu.

"Neden başını öne eğiyorsun?"

Kız gözlerini yerden ayırmadan başını yukarı kaldırdı. "Gözlerinizin içine bakmak saygısızlık olacağı için, efendim."

Ay ışığı, zamanından önce olgunlaşan yüzünün hatlarını yumuşatıyordu. Kız muhtemelen yirmisinden fazla değildi, ama yine de dudaklarının kenarında ve alnında ince çizgiler belirmişti.

"Burada, Virginia'da, bu tür formaliteler için endişelenmek zorunda değilsin. Ne zaman istersen bana bakabilirsin, Mary."

Kız yavaşça kirpiklerini kaldırdı. Kocaman kahverengi gözler bakışlarını adamın şapkasına çevirdi, gözlerinin içine bakmıyordu. Fındık rengi gözler kızın en güzel yeri olmaktan çok uzaktı.

"Biliyorsun, bir geline ihtiyacım yok" dedi, sonra büyük bir soluk verdi. "Ama yine de bir kadına ihtiyacım var."

Kızın bakışları adamın şapkasından gözlerine doğru indi. "Anladım" diye fısıldadı.

Adam, ensesine doğru bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetti. "Hayır hayır, yanlış anladın. Yemek yapacak, evime ve bahçeme bakacak, küçük kız kardeşime göz kulak olacak bir kadına ihtiyacım var demek istedim ben."

Mary çenesini göğsüne doğru indirdi. "Bu benim için sorun değil, efendim."

Kızı utandırmıştı. “Biliyorsun, on tane adam satın aldım ve sabah erkenden onları alıp getireceğim. Oldukça aç olacaklardır.”

“Anladım, efendim.”

“Teşekkür ederim, Mary” diyerek içini çekti.

“Baş üstüne, efendim.”

“Uykuna geri dönebilirsin.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Kızın kulübeye gidişini izledi. Zayıf olmasına rağmen uzun, düzgün fiziği sağlam ve güçlü bir yapısı olduğu izlenimi veriyordu.

Memnuniyetle kafasını salladı. Kız işe yarayacaktı. Dereye gitmek için, kullanılmaktan aşınmış yola doğru döndü.

* * *

“Ah! Bu bizim şanslı damat değil mi?” diye bağırdı Josh.

Drew homurdandı.

Derenin kıyısına oturan Constance, iki kardeşin kavga edip etmediklerini görmek için geriye doğru döndü. Drew buna gönüllü gibiydi ama Josh bir omzunu ağaca dayamıştı.

“Sakin ol Drew. Ben sadece düğünü ne zaman yapacağını merak etmiştim.”

“Benim canımı daha fazla sıkma, Josh. Yoksa bir yumrukla beynini dağıtırım.”

“Bunu en son ben küçük bir çocukken yapmıştın. Şimdi yapabileceğini hiç sanmıyorum.”

Constance dereye doğru döndü. Derenin ağaçlarla ve çeşitli başka bitkilerle sınırlanan kıyısının girinti çıkıntıları bir

yükselip bir alçalıyordu. Eski bir sal kıyıdan birkaç metre açığa bağlanmıştı.

Kollarını sıvayarak elini durgun suya daldırdı. Geceyi aydınlatan ay ışığı suda oluşturduğu halkalarda kıpırdandı. Öne doğru eğilerek cildi kurumuş yüzüne bir avuç su çarptığında içini serin bir huzur kapladı.

“Benim tek gördüğüm yemekten sonra pantolonunun düğmelerini açmak zorunda kalan bir adam” diyerek kardeşiyle alay etti Drew.

“Ben mi? Ha! Eğer kendine dikkat etmesen göbeğin dizlerine degecek.”

“Seni küstah ve kıllı şey... Benim Herkül gibi güçlü bir karım var.”

“Herkül gibi mi? Tamamen saçmalık...”

Arka taraftaki erkeklere kısa bir bakış atarak onlarla arasındaki mesafeyi kestirmeye çalıştı. Çok yakın değillerdi ama çok da uzak sayılmazlardı. Omuzlarını silktiler. Başka çaresi yoktu.

Onlara sırtını dönerek korsesini çıkardı ve kıyıya bıraktı. Eğildi ve soğuk, canlandırıcı sudan bir avuç alarak dikkatle yüzünü ve boynunu yıkadı. Muhteşem bir duyguydu.

“Sözlerine dikkat et, seni koca göbek... Ben senden neredeyse on santim daha uzunum.”

“Doğru” diye yanıt verdi Josh. “Ama seni tepelemek için boya ihtiyacım yok.”

Constance korsesini tekrar giydi. Tartışmaları elbette birazdan bitecekti ve genç kız korsesi olmadan iç elbisesiyle yakalanmak istemiyordu. Korsenin bağcıklarını bütün gücüyle çekti. Bunu Mary’nin yardımı olmadan tek başına yapmanın ne kadar zor olduğunun farkında bile değildi. Bir eliyle sıkıca çektiği bağcıkları diğer eliyle bağlamak için uğraşıyordu.

“Drew, hâlâ öfkелisin. Sana karşı haksız bir üstünlüğüm var.”

“Kafan da belin kadar kalın ve tembel.”

Constance bir kıkırdama duydu, ardından da bir el şakası sesi geldi. Korsesini tam olarak kapatamıyordu. Giysinin iki kenarını bir araya getirmek için bağcıkları çılgınca çektiğinde soluğu kesildi.

Bu sırada bağcıklardan biri koptu. Elinden sarkan kopmuş parçaya dehşet içinde baktı. Bağcığın öbür yarısı olduğu yerde sallanıyordu.

“Leydi Constance?”

“Josh, ona bir daha böyle hitap etme.”

Kısa bir süreliğine sessizlik oldu.

Alt dudağını ısırarak elleriyle korsesini kapatmaya çalışıyordu. Bu arada bağcıkların hepsi gevşemişti. Kız dehşetle kalakaldı.

“Constance?” diye sordu Josh. “İyi misin?”

Biraz ötesinde kıpırtılar duydu. “Constance?”

“Hayır!” diye bağırdı. “Yaklaşmayın!”

Ardındaki hareket durdu.

“Ne oldu?” diye sordu Drew.

Korseyi elleriyle kapatmaya çalışıyordu ama bu hareketi durumu daha da kötü hâle getirmekten başka bir işe yaramıyordu.

“Ne yapıyorsun sen?” Drew’un sesi hemen arkasından bir yerden geliyordu.

Ellerini göğsünde çaprazlamasına birleştirerek sırtını kamburlaştırdı ve öne doğru eğildi. “Git buradan!” Sesinde gizli bir yalvarış vardı.

Hemen arkasında yere eğilen adamın dizlerinin kütürdediğini duydu. Ardından sırtında çekinerek dokunan ellerini hissetti. Şaşkınlıktan neredeyse dereye düşecekti.

“Bir yerin mi ağrıyor?” diye sordu adam.

“Evet. Git buradan.”

Genç adam olduğu yerde duruyordu. “Derdin nedir?”

“Sensin, koca ahmak. Hemen git buradan.”

“Constance?” Bu Josh’un sesiydi. O da diğer yanına eğilmişti. “Kadınlara özgü olan ağrıdan mı var?”

“Ahhhh” diye bağırdı kız. İçinde bulunduğu durumun daha beteri olamazdı herhâlde.

“Joshua!” diye tersledi Drew. “Seni koca aptal. Aklını mı yitirdin sen? Biraz kibarlık öğren, eğer mümkünse.”

“Aman, ne halin varsa gör. Senin gelinin ne de olsa. Ne derdi varsa sen hallet.”

Constance, Joshua’nın geri çekildiğini duydu. Sonra bir sessizlik oldu. Sırtında alev alev yanan avucu olmasa Drew’un da gittiğini sanacaktı. Ama o kadar şanslı değildi.

“Ağrın çok mu, az mı?”

Kolunun üzerinden baktı. “Yalnız mıyız?”

“Neden? Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun?”

Genç kız umutsuzca gülümsedi. “Şimdi değil.”

“Yalnızız.”

Rahat bir nefes aldı. “Yeleğini çıkarır mısın?”

Adamın gözleri büyüdü. “Anlamadım?”

“Yeleğini giyebilir miyim lütfen?” diye sordu, dudaklarını ısırarak.

“Benim yeleğimi mi giyeceksin? Neden?”

“Korsemin yırtılmak üzere. Bir elini uzatarak elinde tuttuğu kopmuş bağcık parçasını gösterdi.”

“Hemen.” Genç adam yeleğini çıkarıp yere bıraktı ve arkasını döndü. Kız, adamın niyetinin ne olduğundan emin olmak için bir süre bekledi. Genç adamda dönüp bakmak için bir hareket görmeyince uzanıp yerdeki yeleği aldı ve üzerine geçirdi.

Kolsuz yelek kızı neredeyse yutmuştu. Göğüs kısmında bulunan V şeklindeki kesim nedeniyle önü neredeyse hiç kapanmamıştı. Öndeki iki parçayı üst üste getirdi. Şimdi durum daha iyiydi.

İnanılmaz derece yumuşak deri kızın vücuduna dokundu. Gün ışığı, tatlı ve açık hava kokuyordu. Onu giyen adamın kokusunu taşıyordu.

“Teşekkür ederim” diye fısıldadı.

Omzunun üstünden hafifçe geriye dönerek kıza bakmadan sordu: “Giydin mi?”

Yüzü alev alev yandı. “Evet.”

Genç adam öfkeyle yutkundu. “Bağcıkların mı kopmuştu?”

Genç kız yüzünün daha fazla kızaramayacağını düşündü. Yine de yaşadığı sıkıntının ne kadar büyük olduğunu bu barbar adama açıklamaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu. Başını sallamakla yetindi.

Bakışlarını kızdan kaçırarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Yıkanmak için çok geç oldu. Yarın sabah yıkanır-sın artık.”

Genç kız alt dudağını ısırırken elini yeleğe sildi. “Leğen ve süngerle mi?”

Adamın bakışları kızın üzerinde dondu. “Bir parça bez ve kovayla.”

Derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim. O da işimi görür.”

Yolu süpüren bir rüzgâr esintisi kızın birkaç tel saçını yüzüne doğru savururken etraflarındaki çalılar hışırdadı. Bir salkım söğüdün uzun püsküllü dalları arkasında hafifçe salındı. Adam gözlerini ovuşturarak homurdandı. “Ne budalalık.”

Kısa bir süre sessizlikten sonra yorgun gözlerle dikkatle baktı kıza. “Benim bir geline ihtiyacım yok. Özellikle de fazlalık bir geline. Bu nedenle bir an önce işe yaramayı öğrenmelisin. Şimdilik yemek yapmaya ve kulübeyi temizlemeye yardım et.”

“Ben yemek yapmayı bilmem.”

Adam gözlerini kıstı. “Nasıl yani?”

“Daha önce hiç yemek yapmam gerekmedi.”

“Yemek yemezsin yani, öyle mi?”

Kızın dudağının bir köşesi kıvrıldı. “Aksine, yemeye çok düşkünümdür.”

“Ama pişirmeye değil.”

“Bunun yemeye düşkün olmakla bir ilgisi yok, nasıl yapıldığını bilmekle ilgisi var. Ben nasıl yemek yapılacağını bilmiyorum.”

“Ne bilirsin?”

“Dikiş.”

“Başka?”

“Rakamlarla aram oldukça iyidir.”

“Tanrı’ya şükür. Ben de senin beş para etmez olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

“Kuşkusuz.”

Drew önündeki ikilemi düşünüyordu. Kız doğru söylüyor olamazdı. Hiçbir kibar hanım saçının böyle örtüsünden dışa-

rı çıkmasına izin vermezdi. Hiçbir kibar hanım birkaç metre ötesinde iki adam varken korsesini çıkarmazdı. Hiçbir kibar hanım o gemi yolculuğundan sağ çıkamazdı. Eğer bu kız bir kontun kızıysa, kendisi de kralın oğluydu.

Ama yine de hiçbir sıradan kız da okuma yazma bilmezdi. Hiçbir sıradan kız böyle düzgün cümlelerle konuşamazdı. Hiçbir sıradan kız yıkanmak için kova yerine leğen istemezdi.

“Sen bir kontun *gayrimeşru* kızı falan mısın?”

Kız öfkeyle soluğunu tuttu. “Böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin? Sen karşında durup gözünün içine baksa İngiltere Kraliçesini bile tanımazsın.”

“Soruma cevap ver.”

“Bu soruya cevap vermeye tenezzül bile etmiyorum.”

Eteklerini toplayarak adamın yanından geçti ve yola koyuldu. Onu görmezden geliyordu ama aslına bakılırsa burada patron adamdı. Yakın bir zamanda bunu daha iyi anlayacaktı.

Drew dudaklarını ısırarak birkaç uzun adım attı, kızı belinden yakaladı ve havaya kaldırdı. Kız şiddetle karşı koydu; bağırды, kurtulmaya çalıştı, tekmeledi, tırmaladı, ısırды... Ve adam vakit geçirmeden onu yere bıraktı

Kız adama döndü. “Memleketimden koparıldım, elli kadın suçluyla birlikte bir ambarda zincirlendim, gelin olarak satıldım ve kumarda bahis olarak ortaya kondum. Yani anlayacağın, hiçbir şeyi hoş görececek halim kalmadı. Eğer bana tekrar dokunursan başına geleceklerden ben sorumlu değilim.”

“Kesinlikle sen sorumlu olacaksın. Ben senin sahibinim. Burada rahat edebilmen, benim sana nasıl davranacağımla ilgili vereceğim karara bağlı. Çünkü buralarda yaşayan kadınların büyük çoğunluğu eski suçlu. Yani burada kadınları biraz barbarca yöntemlerle kontrol ediyoruz. Daha önce böyle bir

yönteme başvurmamıştım ama hemen şu anda davranışımı tekrar gözden geçiriyorum. Sana bir soru sorduğum zaman lütfen bana cevap ver.”

Kız sırtını dönüp ilerlemeye başladı. Genç adam ona arkasından saldırmadan önce sadece kısa bir süre tereddüt etti. Düşmenin acısını azaltmak için kızla birlikte döndü ama hemen ardından altına alarak üzerine çıktı. “Sen bir kontun gayrimeşru kızı mısın?”

Kız kollarını kenetleyerek hatırı sayılır bir kuvvetle adamı itmeye çalıştı. “Umarım saç diplerinden ayak parmağının ucuna kadar uyuz olursun ve seni ben kaşırım. Seni bütün İngiltere’nin en iğrenç yaratığı hâline getirdim.”

“İngiltere’de değil, kolonilerdeyiz. Şimdi soruma cevap ver.”

Adamın yüzüne tükürdü. Genç adam omzuyla çenesini silerken kızın üzerindeki ağırlığını biraz daha artırdı ve bir eliyle çenesini kavradı. Genç kız kıpırdamayı bıraktı.

“Sakin *bir daha* bunu yapma. Anlaşıldı mı?”

Kızın ağzında tükürüğünü biriktirdiğini gördü. Gözlerini kısarak baktı ve “Seni uyarıyorum” dedi.

En sonunda kız tükürüğünü yuttu.

“Sen bir kontun gayrimeşru kızı mısın?”

“Hayır, değilim.”

Genç adam tereddüt etti. Kız sorusuna cevap vermişti. Savaşı kazanmıştı. Şimdi onu serbest bırakması gerekiyordu.

Olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Az önce verdiği deri yelek bir savaş zırhı gibiydi, kızın sahip olduğu kıvrımları mükemmel biçimde gizliyordu. Ama küçük bir demet ay ışığının aydınlattığı yüzü avuç içi kadardı. Kızı ilk kez bu kadar yakından inceleme fırsatı bulmuştu.

Çillerini saymazsak aslında oldukça güzeldi. Kusursuz yüz hatlarının ortasında küstah ve minik bir burun vardı ve genç adam ömrü boyunca bu kadar uzun kirpik görmemişti. Uzun ve kıvılcık değil de pas rengi. Aynen gözleri gibi.

Ama gözleri başkaydı... Kocaman, ısıltılı ve zekiden de öte...

Kıvrımlı dudaklarını birbirlerine sürterek nemlendirdi.

Drew bir anda kendine geldi. “Yemek ve temizlik işlerini Mary halledebilir sanırım. Sen bahçeyle ve küçük kız kardeşimle ilgilenirsin.”

“Çok naziksin.”

Genç adamın dudağının bir köşesi kıvrıldı. Ah, zafer çok tatlıydı. Ayağa kalktı ve kızı yerde bırakarak yola koyuldu.

Bölüm DÖRT

Constance gözlerini açtı. Narin bir güzelliğe sahip küçük bir kız kocaman açtığı masum gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Porselen bebeklere benzeyen cildi canlılık ve sevimlilikle ışıldıyordu. Simsiyah kalın lüleler omuzlarından aşağıya dökülüyordu.

Constance küçük kızın başını kaldırdı.

Ani bir hareketle geri çekilen çocuk yere düştü. Yerden kalan bir toz bulutu kızın çuvalı andıran elbisesini çevreledi. Boyun ve kol ağızları ince bir pamuklu şeritle dikili eski bir elbise küçük çocuğun bedenini gizliyordu. Kalp biçimindeki yüzüne ve narin ellerine bakılırsa elbisenin içinde minicik bir kız vardı.

Constance gülümsedi.

Ayaklarının üzerine doğrulan çocuk görünürden uzaklaştı.

Constance başını tekrar yastığa bıraktı ve içini çekti. Kıpırtısız bir sessizlikte uyanmak ne kadar harika bir duyguuydu. Sürekli sağa sola sallanan gemi yoktu, üst güverteden gelen ayak sesleri yoktu, zincirlerin şangırtı sesleriyle dolu boğucu ambar yoktu.

Bir süre sonra, ev halkının çoktan uyandığını fark etti. İki kişinin fısıldayarak konuştuğunu duydu. Bir noktadan diğerine giden sesiz adımlar. Çatırdayarak yanan ateş. Başını çevirip ateşe baktığında Mary'nin ocağın üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

Arkadaşı bir sacayağının üzerinde duran kızartma tavasında oldukça garip görünen bir şey karıştırıyordu. Elindeki kalın bir bez parçasıyla kömürlerin üzerinde duran üzeri örtülü birkaç şeyin yerlerini değiştirdi.

Sevgili Mary. Eğer o olmasaydı Constance o yolculuktan sağ çıkamazdı. Tanrı ne güzel bir sürprizle tekrar bir araya gelmelerini sağlamıştı. Bu, her ikisi için de hayatı çok daha kolaylaştıracaktı. Constance derin bir nefes aldı. Kahvaltı için hazırlanan yemeğin lezzetli kokusu burnuna geldi.

Dirseklerinin üzerinde doğrularak basit ve gösterişsiz kulübeyi inceledi. Bir önceki gece karanlıkta hemen hemen hiçbir şey görmemişti. Kulübenin duvarındaki kare açıklıktan az da olsa içeri giren gün ışığı ortalığı biraz aydınlatıyordu.

İlk olarak, kaba mobilyalarla döşenmiş tek odalı kulübeye burun kıvırdı. Ama son iki aydır üzerinde uyuduğu sert güverteyle, ambarın koyu karanlığıyla, hastaların ekşi kokusuyla dolu havayla kıyaslandığında sazdan çatıyla örtülü yapı ona saray gibi görünüyordu.

İki yanında enlemesine yarılmış kütüklerden yapılma iki sırayla uzun bir masa duvara doğru dayanmıştı. Odanın bir köşesinde hafif bir yükseltinin üzerinde duran yatak odada gö-

rünen tek eşyaydı. Merakla ev halkının uyudukları diğer yataklara bakındı ama hiçbirini göremedi. Yatağın karşısında uzun bir ahşap sandık duruyordu. Birkaç mandala tutturulmuş giysi ve kap kakak duvarın içinde bir göze yerleştirilmişti. Kulübenin uzak köşesinde kabaca yontulmuş tahtalardan yapılma merdivenle çıkılan tavan arasını görene kadar giderek artan bir şaşkınlıkla etrafı inceledi.

Ateş gürlledi. Constance Mary'ye doğru döndü. Şömine tüm duvarı kaplıyordu. Ortası, ahşap çerçevesinin kenarındaki kerpiç kaplamayla tam bir tezat oluşturacak şekilde üstü düz bir sert taştan yapılmıştı. Bir kirişe asılı duran alet edevat ve tencereler ocağın karmakarışık görünmesine neden oluyordu.

“Kalksan iyi olur, kızım.”

Örtüyü çenesine kadar çeken Constance şiltede doğruldu ve geriye doğru döndü.

Güngörmüş bir kadın bir kucak dolusu katlanmış çarşafı arkasından geçti. Küçük çocuk kadının eteğine yapışmıştı. Kadın sandığı açarak içine birkaç şilte koydu. “Erkekler birazdan gelir. Kulübeyi hazırlamamız gerek.”

Bu Drew'un dün gece sözünü ettiği Büyük Anne olmalıydı. Constance'ın düşündüğü gibi biri değildi. Başı dik ve gururlu, yürüyüşü azametliydi. Yanakları yaşına göre oldukça pembeydi. Eteğine yapışmış olan küçük kız işaret parmağını burnuna sokmuştu. Bu arada başparmağı da ağzındaydı.

Constance üzerindeki örtüyü hızla çekip ayağa kalkarak gerindi. Giydiği eski iç elbisesi halen tarif edilemez kokular yayıyordu. Dün gece korsesiyle yaşadığı o felaketten sonra bulunduğu herhangi bir şeyi üzerine geçirmekten başka çaresi yoktu. Parmak uçlarıyla tutarak iç gömleğini vücudundan uzaklaştırdı. “Bana bu sabah bir kovayla bir parça bez kullanabileceğim söylenmişti.”

Kadın başını salladı. “Şiltene topla ve kulübeyi temizleme-
me yardım et.”

Kirli zeminde birkaç adım atan Constance öne doğru eğildi
ve çarşafı kaldırdı. “Siz burada mı yaşıyorsunuz?”

“Şimdilik.” Yaşlı kadın başlığından sarkan iki şeridi birbiri-
ne bağlarken Constance’ı inceliyordu. “Ben Elizabeth Lining
ama herkes bana Büyük Anne der.”

“Günaydın Büyük Anne! Benim adım Leydi Constance.”

Büyük Anne derin bir nefes aldı. “Biz burada kolonide for-
malitelere önem vermeyiz. Sana sadece Constance diyeceğim.”

Constance katladığı örtüyü kadına uzattı. Kadın örtüyü
açtı ve yeniden katladı.

“Erkekler nerede?” diye sordu Constance.

“Derede yıkanıyorlar.”

Constance kadına baktı ama bu ona her zamanki sıradan
bir şeymiş gibi geliyordu belli ki.

Constance yerdeki şiltenin çarşafını kaldırarak silkeleyince
bir toz bulutu etrafı sardı.

Büyük Anne çarşafı kızın elinden kapıp aldı. “Teşekkürler,
kızım. Ama çarşafı asla içeride silkeleme.”

Constance gözlerini ovuşturarak öksürdü. “Affedersiniz.”

Toz tabakası dağılırken Büyük Anne şilteyi dışarı çıkardı.

Constance hiç vakit kaybetmeden Mary’ye doğru döndü.
“Bizi buraya ne yapmamız için getirdiler, biliyor musun?”

Mary açık kapıya ve çocuğa çabucak bir bakış atıp elini
beline doladığı eski püskü önlüğe sildi. “Patron beni yakında
doğum yapacak kız kardeşine yardım etmem için getirtti ama
ona yardım etmeye Büyük Anne gidiyor. Yani iki patrona, bu
küçük kıza ve gelecek olan adamlara hizmet etmem gerek.”

“Adamlar mı? Ne adamı?”

“Patron ikisi çam yarması on tane sözleşmeli işçi satın aldı. Bu sabah onları getirmek için gemiye gitti.”

“Büyük Anne ne zaman gidecek?”

Mary omuzlarını silkti. “Söylemediler ama benim tahmini-me göre yakında gider.”

“Benim hakkımda bir şey söylediler mi?”

Mary hayır anlamında kafasını salladı. “Tek kelime bile et-mediler. Ama Büyük Anne bu sabah seni burada uyurken gör-düğünde çok şaşırdı sanki.”

“Bay O’Connor benim hakkımda hiçbir şey söylemedi mi ona?”

“Bilmiyorum ama belli ki söylememiş. Ben uyandığımda o çoktan gitmişti ve Büyük Anne hâlâ uyuyordu.”

Constance köşede duran kızın bakışlarını üzerinde hissetti. Dönüp baktığında küçük kızın masayla duvarın arasına gire-rek gözlerini ona diktiğini gördü.

“Senin adın ne bakalım?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Başparmağını ağzından çıkarmadan yanıt verdi kız. “Sall-wee.”

“Sally mi?” diye sordu kıza doğru eğilirken.

Evet anlamında başını aşağı yukarı sallarken kızın siyah lü-leleri sallandı.

“Nasılsın Sally?”

Küçük kızın alnı kırıştı. “Senin adın ne?”

Constance kısa bir süre düşündü, hınzır bir gülümsemeyle Mary’ye baktı ve ardından küçük kıza döndü. “Leydim.”

Sally bir parça lüleyi parmağına dolamış oynuyordu. “Ne güzel bir adın var.”

“Teşekkür ederim. Sally de çok güzel bir isim. Kaç yaşındasın?”

Saçını bırakan küçük kız iki parmağını havaya kaldırdı. “Üç.”

Büyük Anne tekrar içeri girdi ve elindeki çarşafı sandığın içine koydu. “Constance, gel ve masayla sıraları ortaya çekmem için bana yardım et.”

Constance bir lazımlık görebilmek umuduyla odaya bakındı. Yatağın altında hiç lazımlık yoktu ama koyacak başka bir yer de görünmüyordu. Belki de dışarıda tuvaletleri vardı.

Bir süre kararsız kaldı, ardından Büyük Anne’ye yardım etmek için ilerledi. Kabaca yontulmuş sıralar epey büyük ve ağırdı. Masa ise neredeyse onu öldürecekti. Ortaya çekerek bıraktığı zaman üzerine eğilerek nefesini ayarlamaya çalıştı. Daha fazla dayanamayacaktı. Tuvaletin nerede olduğunu Büyükanne’ye sormak zorundaydı.

Kafasını kaldırıncı kelimeler boğazında kaldı; Drew’un kocaman gövdesi kapı girişini doldurmuştu. Kapı pervazıyla adam arasında kalan boşluklardan süzülen güneş ışığı nedeniyle yüzündeki ifadeyi seçebilmek imkânsızdı. “Burada neler dönüyor Büyük Anne? Kız daha yeni uyanmış gibi görünüyor. Gün doğalı hani oldu.”

“Bu kız için bana bir şey söylenmedi. Ben de bıraktım, uyun.”

Constance Büyük anne’nin sesindeki suçlayıcı tonu kaçırmadı ama Drew ona yanıt verecek zaman bulamadı. Daha içeri adım atar atmaz Sally doğruca genç adamın üzerine koştu. Küçük kız iki eliyle adamın yüzünü yakaladı.

Constance genç adamın yumuşayan yüz hatlarını görünce hayret etti. Drew sıkıca sarıldıktan sonra küçük kızı yere bıraktı ve dikkatini Constance’a yöneltti. Constance’ın az önce yü-

zünde gördüğü yumuşaklık yerini alaycılığa bırakmıştı. “Gerçekten, küçük hanım. Bir an önce hazırlan. Yapılması gereken işler var.”

Genç kız gözlerini kıstı ve kapıya doğru yöneldi.

Drew da kızın peşi sıra çıktı. “Bir yerin mi ağrıyor yoksa? Dün akşam bir şeyin yoktu!”

Kız olduğu yerde durdu. “Anlamadım?”

“Bacaklarının nesi var?”

“Bir şeyleri yok.”

“Bana yalan söyleme. Bacaklarını çarpıtarak yürüdüğünü kendi gözlerimle gördüm.”

Sıkıntıdan yüzü kızarmaya başlamıştı. Bir an önce tualete gitmesi gerekiyordu. Kibar bir şekilde genç adamın yanından geçerek eşiği geçti. Dışarı çıkınca yarı aksak adım yarı koşar vaziyette kulübenin arkasına dolandı, ardından aniden durdu. Uzun adımlarıyla peşi sıra gelen patron neredeyse düşmesine sebep olacaktı.

Kız etrafına bakındı. Bahçe çitinden ve tavuk kümesinden başka bir şey yoktu. Onların da ardında bir ağaç, çalı ve sarmaşık ormanı vardı.

“Sorun nedir?” diye sordu adam. “Kaçış yolunu kapatan bir orman görmeyi beklemiyor muydun?”

Tuvalet belki de kulübenin diğer tarafındaydı. Kız diğer tarafa gitmek için hareketlendi. Adam da peşinden gitti.

Kulübenin arkası el değmemiş ama sağlam görünümlü bir yapıdaydı. Daha çok müstemilat gibi görünüyordu ama kulübeden bağımsızdı. Kerpiç duvarlar tek tarafa eğimli sazdan yapılmış bir çatıyı taşıyordu. Ama yine de tuvalet olmak için epey büyüktü.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye hırıldadı adam.

Bacaklarını birbirine sürterek "Sahip olduğum sabah alışkanlıkları var" diye yanıtladı.

Kızı kendine doğru çevirerek "Bizim de kahvaltı etmek gibi bir sabah alışkanlığımız var," dedi. "Üzülerek söylüyorum ki benim alışkanlıklarım seninkilerden önce gelir. Şimdi hemen kulübeye dön ve hazırlıklara yardım et."

Oh, Tanrım, cüretkârlığımı affet. Derin bir nefes aldı. "Sizin yazıhaneniz nerede?" diye sordu.

Adam şaşkınlıkla baktı. Genç kızın yüzü utançla kızardı.

Başını arkaya atan adam gürültülü bir kahkaha attı. "Senin derdin bu muydu?"

"Evet!" diyerek atıldı kız. "Nerede olduğunu söyle hemen."

Gözlerindeki yaşları silerken bir eliyle de etrafı gösterdi. "İşte buralar."

Şaşkınlık sırası kızdaydı. "Bir tuvaletiniz olmadığını söylemiyorsun herhâlde."

"Tam olarak bunu söylüyorum. Şu açıklık alanı geçtikten hemen sonra küçük bir çukur açıp işimi halletmek varken güzel bir keresteyi tuvalet yapmak için harcayamam."

Kızın yanakları tekrar alev alev yanmaya başladı. Ama adamla uğraşarak harcayacak tek bir dakikası bile yoktu. Eğer daha sonra yalan söylediğini öğrenecek olursa bunun cezasını ödeyecekti. Bir çalılığın arasına daldı.

"Zehirli otlara dikkat et!" diye bağırdı Drew, genç kızın arkasından.

Zehirli otlar mı?

"Üç yapraklı olurlar! Genellikle sarmaşık şeklindedirler!"

Kız üç yapraklı sarmaşık şeklinde bir bitki olup olmadığını görmek için etrafına bakındı.

“Eğer bir yerine sürtünürse, bütün vücuduna yayılan kötü bir kaşıntı başlar!” Ağaçların ötesinden duyulan gülüşü kızın bozulmuş ruh hâlini daha da bozuyordu.

Aman Tanrım! Ona bu şekilde bağırması ve hatta daha da kötüsü biraz sonra yapacağı şeyin ne olduğunu biliyor olması! Düşünmesi bile korkunçtu.

Lanet herif. Ormanda yalnız kaldığı zaman gemiye dönmeliydi. Dün gece olanlar da neydi öyle? Sorusuna cevap alabilmek için onu yere devirerek üzerine çıkması, sonra aniden kalkıp gitmesi. Medeniyetsiz şey. Gayrimeşru olmakla ilgili o münasebetsiz sorusu. Ama bu konudaki kesin tavrını adama göstermişti.

Aniden adamın yüzü gözlerinin önüne geldi. Dün gece beklenmedik şekilde yumuşamıştı. Bu sabah Sally’yle birlikteyken de aynı yumuşak hatlar ortaya çıkmıştı. Güldüğü zaman çenesinde bir gamze belirliyordu.

Bu düşünceyi aklından silmeye çalıştı ama küçük kız kardeşiyle birlikteyken beliren ifadesini unutamıyordu. Genç kız adamın gamzesini neden bu kadar çekici buluyordu, anlamak mümkün değildi.

Elbisesinin eteklerini silkeleyerek dikkatle açıklık alana doğru yürümeye başladı. Yolunun üzerinde sarmaşığa benzer bir bitki olup olmadığına bakıyordu.

Bereketli toprağın üzerinde yetişmiş otlar çıplak ayaklarının acımasını engelliyordu. Kendini bu rahatlık duygusuna öylesine kaptırmıştı ki küçük bir karatavuğun çerçöpün arasında sabah kahvaltısını aramasını neredeyse göremeyecekti.

Aman Tanrım! Kırmızı sırtı olan bir karatavuk. Adımlarını yavaşlattı. Ellerini gözlerine siper yaparak kuşun yerden ağaçların tepesine doğru ok gibi uçuşunu izledi. Evin bulunduğu açıklığa giden patika meşe, sedir, kavak ağaçlarıyla çevriliydi.

Kulübeye döndüğünde Tanrı'ya şükür Drew gitmişti. Başını aşağıya indirdiğinde kendi hâlini gördü. Üzerinde sadece iç elbisesi vardı. Saçları tek örgü hâlinde sırtından aşağı iniyordu ve çıplak ayakları her adımda eteğinin altından dışarı çıkıyordu. Öncelikle kendine çekidüzen vermeliydi.

Kulübeden içeri girince gözlerinin karanlığa alışması için bir süre bekledi. Birer birer anlaşılır hâle gelen gölgelerin arasında ilk seçtiği Drew'unkiydi.

Duvara doğru yaslanmış, uzun parmaklarının arasında sallanan bir kova tutuyordu. "Kahvaltıyı Mary ile Büyük Anne hazırladığına göre sen de keçiyi sağmaya gidebilirsin."

Keçiyi sağlamak mı? Daha normale dönmemiş yanakları tekrar kızarmaya başlamadan önce bir süre ağzı açık bakakaldı.

"Bu tür işleri öğrenmesi gerek, Drew" dedi Büyük Anne. "Ben bu sabah biraz niyetlendim ama daha fazla zamanın olduğunda sen kendin öğretirsin."

Constance gözleriyle kulübeyi taradı. Kahrolası giysileri neredeydi? Drew elindeki kovayı bırakarak kızın arkasındaki duvara doğru yürüdü ve bir mandalda asılı duran, kızın dün akşam giydiği eteği çekip aldı. "Aradığın şey bu mu?"

Kız döndü, adamın elindeki eteği kaparak bir kalkan gibi önüne tuttu. Adam gülümsedi. Aman Tanr'ım! Bir değil, iki gamzesi vardı!

"Korsemin nerede?" diye soru.

Genç adamın gözleri alevlendi. "Korkarım korsen işine yaramayacak. Eteğini ve iç elbiseni korsen olmadan giy."

"Böyle bir şey çok uygunsuz olur" dedi kız, soluğunu tutarak.

Genç adam bir kaşını kaldırdı. "Yine de, o hâldeki bir korsenin içine girmeye çalışmak kadar uygunsuz değil."

Göklerdeki azizler adına! Bu terbiyesiz kolonili adam aklı-na gelen her şeyi söyleyebilirdi. Büyük Anne'nin yanında bile konuşmasındaki bu ciddiyetsiz tonu değiştirmiyordu. "Biraz bağcığınız varsa başımın çaresine bakabilirim."

"İhtiyacın olan tek şey sadece biraz bağcık değil, bütün bir korse."

Acı bir çığlığı bastırarak tartışmayı bitirdi ve giyinebileceği bir yer aramaya başladı. Büyük Anne ile Mary ateşin etrafında oradan oraya koşturuyorlardı. Sally yere oturmuş, önündeki dibekte bir şeyler eziyordu. Bunlar bu eski küçük odada her şeyi beraber mi yapıyorlardı?

Drew'dan tarafa döndü. "Sen git. Giyinmem gerek."

"Bayan Constance, Kraliyet Leydisi, buradaki konumunun ne olduğunu hâlâ anlayamadınız mı? Ben patronum, sen hizmetçisin. Benden bir şey istediğin zaman bunu tatlı dille söylemeni tavsiye ederim."

"Ben bir kraliyet leydisi değilim."

"Bu doğru. Sen bir hizmetçisin. Bunu ne kadar çabuk kabul-
lenirsen bu çiftlikteki hayatın sana o kadar kolay gelecektir."

"Dilini eşekarısı soksun!"

Adamın gülümsemesi kayboldu. "Ağzından çıkan sözlere dikkat et."

"Ne istersem onu yaparım."

"Sana ne söylenirse onu yapacaksın ve ek olarak ayrıcalıkların da yok artık."

Kız gözlerini kısarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Banyo, yiyecekler ve benzeri şeyler, onları kazanmak için çaba harcayanlara ödül olarak verilen ayrıcalıklardır."

Ama kız böyle düşünmüyordu. Hizmetçileri pis ve aç bırakmak ters etki yaratırdı. "Çık dışarı. Giyineceğim."

Adam bir adım öne gelerek kızın çenesini nazikçe kavradı. “Bir numaralı ders: Saygıyla ve uysalca iste.”

Saygısına ve uysallığına başlarım. Eğer burada bir centilmen olsaydı kendisinin böyle bir şeyi istemesine gerek bile kalmazdı. Kız dudaklarını sıkıca kapalı tuttu.

“Constance, seni para vererek satın aldım. Bunu belgeleyecek fatura var elimde.”

Başını sertçe geri çekerek adamın elinden kurtuldu. “Babama mektup yazacağını söylemiştin.”

“Yazacağım ve en az altı ay cevap bekleyeceğiz.”

Kızın nefesi kesildi. “Altı ay mı?”

“Altı ay. O zamana kadar benim mülkiyetim altındasın.”

“Sen öyle san.”

“Bana bak. Ne zaman istersem seninle evlenmeye hakkım var. Eğer böyle bir şey olursa Tanrı’nın ve babanın -baba şart değil- huzurunda sonsuza dek bana bağlı olacaksın.”

Genç kızın benzi attı. İngiltere’de kadınların evlenmeye karşı koymalarına izin veren yasa çikalı daha sadece birkaç yıl olmuştu. Bu işleyiş kolonileri de kapsamıyor muydu? Çok emin değildi.

“Benimle evlenmek ister misin?” diye sordu genç adam.

“Hayır, istemem.”

“O zaman dışarı çıkmamı doğru dürüst iste.”

Hayatta olmaz! Elindeki eteğe daha da sıkı sarılarak ağzını araladı.

Genç adam işaret parmağını nazikçe kızın dudaklarının üzerine koydu. “Konuşmadan önce düşünsen iyi olur.”

Adamın nasır tutmuş parmağı dudağını acıttı. Kız parmağı tutarak kendinden uzaklaştırdı. “Gitmeni rica ediyorum.”

“Saygıyla söyle.”

Düşlerini sıkarak adama delip geçen bakışlarla baktı. “Bir iki dakikalığına kulübeden dışarı çıkma şerefini bahşeder misin...” *seni sefil, fesat, kambur kurbağa?*

“Mükemmel!” Duvardaki bir mandaldan eski ama temiz, el dokuması bir elbise alarak kıza uzattı. “Josh şimdiye kadar dereden dönmüştür. Dün akşam temizlenmek için dereye gittiğin yolu takip et. Kahvaltı çanı çalmadan dönmelisin. Sandığın üstündeki rafta bir parça sabun var.”

“Ya kova ve bez?”

“Şu mandalda asılı.”

Kovayla bezi aldı. Raftaki sabunu da alarak kovanın içine attı. “Kurulanmak için havlu?”

Genç adam başka bir mandaldan bir havlu çekip aldı.

“Bu ıslak.”

Adam başını salladı. “Eğer havluyu ilk kullanan olmak istiyorsan sabah erken kalkmalısın?”

İlk kullanan olmak mı? “Dün giydiğim eteğimi yanıma alabilir miyim?”

Adam gözlerini kıstı. “Alabilirsin.”

Bir kapıya bir adama bakan kız kıpırdamadan bekledi. Adam koca bir budaladan başka bir şey değildi. Havluyu, kovayı ve temiz giysileri masaya bırakarak eteğini giydi. Mary yanaşarak bir beze sarılmış ekmek somununu usulca Constance’ın kovaasına koydu. Taze ekmeğin nefis kokusu kızları çevreledi.

Constance aceleyle Drew’a baktı. Hâlâ sırtı dönüktü. Büyük Anne iplerini biraz daha germek için yatağın üzerine eğildi. Constance ile Mary birbirlerine gülümserken Sally onları arsız bir merakla izliyordu.

Constance masanın üzerindeki eşyaları alarak kulübeden dışarı çıktı.

* * *

Ayak bileklerine kadar suya giren Constance kovayı akan suyla doldurarak aceleyle başından aşağıya döktü. Sonra başını ve vücudunu üçüncü kez sabunladı. Kaba sabunun cildine zarar verip vermeyeceğini düşünmedi bile. İsteddiği tek şey üzerinde o berbat gemiden herhangi bir iz kalmamasıydı.

Birkaç kova daha su dökündü. Ardından gözlerini kapatarak vücudunu dinledi. Boynundan aşağıya bir damla su damlayarak göğsünün üst kısmına düştü. Ardından kayarak göğüslerinin arasına indi. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Ellerini daha aşağıya indirerek karnının bu kadar düz oluşuna sevindi. Ardından belini ve kalçalarına inceledi. Evet, epey kilo vermişti ama en azından artık temizdi. Tanrı'ya şükür, temizlenmişti.

Kıyıya dönerek çalılara serdiği giysileri topladı. Yüzünü kurularak kafasını gökyüzüne kaldırdı. Güneş, sıcaklığıyla sararak ışıklarını kızın üzerine gönderiyordu.

Daha önce hiç güpegündüz banyo yapmamıştı; özellikle de dışarıda, açık havada. Gemideki o karanlık hapishaneden sonra bu banyo arınmak için ihtiyaç duyduğu tek şeydi. Sadece benzersiz bir özgürlük hissi değil, bu, Yüce Tanrı'nın cenneti kendisiyle paylaşıyormuş hissi de veriyordu.

Gülümsedi. Her gün banyo yapma fikri dün geceki kadar ürkütücü gelmiyordu artık. Memnuniyet dolu bir iç çekişle saçlarını havluyla sardı ve giysilerine uzandı.

Alışkın olduğu giysilerin aksine bu el dokuması elbise tek

parçaydı. Kollu bir korse direkt olarak eteğin üzerine dikilmişti. Bir iç elbisesi yoktu ama zaten gerek de yoktu. Elbiseyi giydiğinde kaba kumaşın cildini rendelediği hissine kapıldı. Kendi elbiselerini bu kadar özleyeceği hiç aklına gelmemişti. Kolları ne kadar uzun olsa da, etekleri yerleri ne kadar süpürse de önemli değildi. Ama yine de bedenini saran temiz giysiler ve açık hava kokusu keyiflenmesini sağladı.

Üzerindeki elbisenin aslında kime ait olduğunu merak etmişti. Kollarını özenle sıvayarak beyhude bir çabayla gür saçlarını kurutmaya çalıştı. İşe yaramaz bir çabaydı. Havluyu yakındaki çalılardan birinin üzerine attı.

Derenin kenarında yıkadığı giysilerini sıkarken kalan köpüklerin saçılıp kaybolmadan önce düşmelerini izledi.

Hoş kokulu bir küme ot bularak üzerine uzandı, saçlarını yaydı ve Amerika denen bu el değmemiş doğayı incelemeye başladı. Derede yüzen bir ördek vakladı, ardından suya daldı. Suyun hemen üzerinde uçan bir kuş sudan çıkan ördeğin bulunduğu avı kaparak uzaklaştı.

Kaşlarını çattı. Başkasınınkini çalmak yerine kendi yemeğini kendisi bulmalıydı. Bu düşüncayı çabucak kafasından attı ama yeterince çabuk değildi. *Peki, sen ne zaman kendi yemeğini kazanmak için çalıştın*, sorusu aklına takılmıştı bile.

Aceleyle bir dirseğinin üzerinde döndü ve dikkatini toprağa yöneltti. Büyük bir akçaağaç verimli bir kayına omuz vermiş, kollarını yerçekimine meydan okuyan bir açıyla derenin üzerine uzatmıştı. Ağaçların arasında büyüyen binbir çeşit ve renkte çiçek, memleketinde özenle bakımı yapılan birçok bahçeye meydan okurdu.

Memleketi... Belli ki altı aydan önce evine gidemeyecekti. İçini çekti. Aklına Skelly Amca geldi. O artık asla eve gidemeyecekti. Kralın hâkimiyetini kabul etmemek genellikle

ölüm anlamına gelirdi. Ama babasının nüfuzu sayesinde Skelly Amca'nın cezası sürgüne çevrilmişti. Ama sonuçta değişen bir şey olmamıştı.

Kontrol edemediği yaşlar gözlerinden yanaklarına süzüldü. Çocukken, amcasının evinde ve onun gözetiminde matematikteki maharetini geliştirmek için mum ışığıyla aydınlanan birçok gece geçirmişti. Matematiğe karşı hissettiği doymak bilmez hevesini sadece Skelly Amcası anlıyordu. Bunu nedeni kendisinin de aynı tutkuya sahip olmasıydı. Büyük hayaller ve umutlarla her yıl *Hanımlar İçin Matematik Günlüğü* adlı kitabın yayına hazırlanmasıyla ilgilenirdi. Şu anda bile bütün Avrupa'daki matematik yeteneği güçlü kadınlardan gelen yüzlerce mektup Skelly'nin evine gelmiş olmalıydı.

Amcasına o eve dönene kadar geçen sürede yayınlara ara vermeden devam edeceğine söz vermişti. Ama amcası artık eve dönemeyecekti. Biliyordu ki, içinde bulunduğu şartlar altında amcası sözünü yerine getirmesini beklemezdi zaten. Ama yine de, amcasının şerefine, verdiği sözü yerine getirmek *istiyordu*.

Gözlerinden akan yaşları silerek verdiği sözü tekrarladı. Nefes aldığı müddetçe bu görevi yerine getirmek için çabalayacaktı. Amcasının hayallerinin ve *Günlük'ünün* yaşaması için matematik konusundaki yeteneğini kullanabilirdi. Neye mal olursa olsun, babası gelip onu kurtarana kadar bu ülkede hayatta kalmak zorundaydı.

Bir sincap sekerek açıklık alandan geçerken durdu. Gözlerini bile kırpmadan Constance'ı incelemeye başladı. Kuyruğunu kıvrarak oynattı, sonra döndü ve genç bir meşe ağacına tırmandı. Bir ağaçtan diğerine atlayarak uzaklaşmasını izlemek için kafasını geriye döğru çevirdi.

Genç meşe kızın dikkatini tekrar çekti. Bu topraklarda hayatta kalacak kadar güçlü bir ağaçtı. Dokuz on metre yüksek-

liğindeydi ve incecik bir sarmaşık gövdesine sarılmıştı. Daha önce gördüğü sarmaşıklara hiç benzemiyordu, gözyaşı şeklindeki yaprakları gayet düzenli biçimde sıralanıyordu.

Ağacın gövdesine sarılan bitkinin sahip olduğu düzen kızı büyülemişti. Eğer meşenin en tepedeki çapı yaklaşık on beş santim, en altta da otuz santimse; sarmaşık gövdeye üç kez dolanmışsa ve her sarılma arası yaklaşık iki buçuk metreyse sarmaşığın boyu ne kadardı?

Körpe ağacı, kırılğan dallarını inceledi. Yumuşak bir esinti yaprakları hışırdatarak bir kuşun kaçmasına neden oldu. Kulübeye gider gitmez bir kalem bulup bu problemi çözmeliydi.

Çimlerin üzerinde doğrulup oturarak Mary'nin verdiği paketi açtı ve ekmeğin sıra dışı kokusunu içine çekti. Bir ısırik alınca lezzetinden ve yumuşaklığından dolayı kendinden geçti. Gemideyken neredeyse dilini ısırarak, dişini kırarak kadar sert, ktır peksimetlere alışmıştı. Ama cennetten çıkmışa benzeyen bu ekmek çiğnemeye bile gerek kalmadan ağızda eriyordu.

Gözlerini kapattı ve ekmeğin, etrafındaki seslerin ve yemyeşil doğanın kokusunun tadını çıkardı. Böyle anlarda her zaman olduğu gibi kafasının içinde rakamlar dans ediyordu.

Genç meşeyi düşündü. Sarmaşığın dolandığı hipotenüs kenarı z ise, tepe noktasından ilk dönüş kadar olan mesafe x ise...

Kahvaltı çanının sesi onu bugüne geri döndürdü. Lezzetli ekmeğini bitirerek ayağa kalktı, kuruyan havluyu ve kovayı aldı ve kulübeye doğru yola koyuldu.

Kahvaltı ağzında eriyordu. Büyük Anne'nin yemekleri de fena değildi ama Mary'ninkiler... Göklerdeki azizler adına, Drew şimdiye kadar böyle lezzetli bir lapa yememişti.

"Eee" diyerek söz girdi Büyük Anne. "Constance'ın nereden çıktığını bana söyleyecek misin?"

Drew ile Josh birbirlerine baktı. İşte başlıyorlardı. Büyük Anne'den ancak buraya kadar kaçabilmişti ama bu kaçış kısa sürmüştü. Boynuna bağladığı peçeteyle ağzını sildi. "Onu kazandım."

Büyük Anne şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kazandın mı?"

Genç adam yüzünü buruşturdu. Kumar oynama konusunda Büyük Anne'si çok hassastı. Lapasını ahşap tabağının ortasında toparladı. Josh'tan bir yardım gelmeyecekti. Aynı ahşap tabağı paylaşan Josh ve Mary büyük bir dikkatle lapalarını yiyorlardı. Tabağını Büyük Anne ile paylaşan Sally ise durumun farkında bile değildi. Constance daha dereden dönmemişti.

"Evet" diyerek Büyük Anne'sini onayladı.

"Nasıl kazandın?"

Bakışlarını ahşap tabaktan ayırmadan bir lokma lapa aldı, çiğnedi ve yuttu. "Kart oyunu oymadım."

Büyük Anne büyük bir dikkatle kaşığını masaya bıraktı. "Umarım şaka yapıyorsun."

Başını yavaşça sağa sola salladı. Büyük Anne gün ışığının bir dakikasını bile boşa harcamazdı. Yemeğin ortasında kaşığını bırakıp beklemesi pek hayra alamet değildi. Sally bile konuşmanın gidişatıyla ilgilenmeye başlamıştı.

Büyük Anne bir kumaş peçeteyle ağzının kenarını sildi. "Onu ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Kaptanın onu kaçırdığını iddia ediyor." Bar dağındaki elma şarabından büyük bir yudum aldı. "Bir kontun kızı olduğunu söylüyor."

Büyük Anne şaşırdı. “Hangi kontun?”

“Greyhame ya da onun gibi bir şey.”

Kadın bir kaşını havaya kaldırdı. “Ve?”

“Ve ben de ona babasına bir mektup göndereceğimi söyledim. Şimdilik de bu sözümü tutacağım.”

“Şimdilik mi? İngiltere bir iç savaşın ortasında. Buradan gönderilen bir mektubun konta ne kadar uzun zamanda ulaşacağı konusunda bir fikrin var mı? Bir cepheden diğerine gidiyor olacak. Kız burada bir yıldan fazla bile kalabilir.”

“Ne yapayım, Büyük Anne?”

“Ne gibi becerileri varmış?”

Gömleğinin yakasıyla boynu arasına bir parmağını sokarak yakasını biraz genişletti. “Bakacağız.”

“Hiçbir becerisi yok mu?”

Adam oturduğu yerde dikleşti. “Dikiş biliyormuş.”

“Bütün kadınlar dikiş dikmeyi bilir. Ne gibi *becerileri* varmış, diye sordum.”

Bir dirseğini masaya dayayarak gözlerini ovuşturdu. “Sayılar konusunda yetenekli olduğunu iddia ediyor.”

Gergin geçen birkaç dakikadan sonra genç adam kulaklarının ve ensesinin yanmaya başladığını hissetti.

Büyük Anne başını salladı. “O şeytan kâğıtlarıyla oynadığın için cezalandırılacaksın.”

“Büyük Anne” dedi, derin bir iç çekerek, “onlar şeytan kâğıdı falan değil, sadece oyun kartları. Sadece eğlenmek için oynadım.”

Yaşlı kadın genç adama ters ters baktı. “Rica ederim söyle bana, şimdi eğleniyor musun?”

Genç adam başını kaldırdığında Constance kapıdan içeri giriyordu.

“Herkese günaydın” dedi neşeyle. “Ne harika bir gün, değil mi? Burada hava çok güzelmiş.” Islak giysilerini bir mandala tuttururken gülümsedi.

Büyük Anne boynundaki peçeteyi çıkardı. “Ben Nelly’ye gidiyorum.”

Drew ile Josh Büyük Anne’ye dik bir bakış attılar. “Ziyarete mi?” diye sordu Drew. “Nelly’yi ziyaret etmeye mi gidiyorsunuz?”

“Benim tabağım nerede?” diye sordu Constance, rafta tabak ararken.

Büyük Anne aceleyle kalktı. “Bundan sonra orada kalacağım.”

Boynundaki peçeteyi çıkaran Drew ayağa fırladı. “Kalamazsın. Mary’ye işleri kim öğretecek? Constance’a kim göz kulak olacak?”

“Adil yargılarıyla RAB kendini gösterdi, kötüler kendi kurdukları tuzığa düştü.”

“Kart oynamak kötülük değildir” diye ısrar etti Drew.

“Mezmun 9:16” diye yanıtladı onu kadın.

“Hangi mezmur olduğunu biliyorum” dedi adam. “Davut savaşlar, zaferler ve düşmanlar hakkında konuşuyor, kart oyunları ile ilgili değil.”

“Kendi kendini bilge sananlara acı.”

“Gerçekten Büyük Anne, beni sınıyor musun? Şimdi lütfen otur ve bu saçmalığa bir son ver.”

Büyük anne öne doğru iki adım attı. “Sözlerine dikkat et, genç adam. Mary ile ilgileneneğim ama bir günah sayesinde eve gelen işe yaramaz bir kızla uğraşamam.”

Genç adamın itirazına izin vermemek için bir elini kaldırdı. “Hayır. Daha fazla konuşacak vaktim yok. Nelly’nin bebeği

her an gelebilir. Kız kardeşinin bana ihtiyacı var. Üstelik bu sabah gördüğüm kadarıyla Mary'nin yardıma ihtiyacı yok. Ben gidiyorum.”

“Büyük Anne, lütfen.”

Gerginlik neredeyse elle tutulacak düzeydeydi. “O'Connor? Dışarı çık!”

Drew önce kapıya, ardından Josh'a baktı.

Josh omuzlarını silerken masadan kalktı.

Yörenin en nüfuzlu dört adamı dışarıda bekliyorlardı. Drew, liderleri Theodore Hopkin hariç, adamları çocukluğundan beri tanıyordu. Vali Sör William Berkeley geçen ay bir yıllık bir tatil için İngiltere'ye gitmişti. Krallık onun yerine geçici olarak Hopkin'i göndermişti.

En azından Drew'un valiliğe gitmesi gerekmeyecekti artık.

Beşinci bir adam biraz geride, yan tarafta bekliyordu. Bu Constance'ı dün gece kumarda kaybeden Jonathan Emmett'ti.

Emmett'e kısaca göz atan Drew, bakışlarını diğer adamlara çevirdi. “Bir sorun mu var?”

Vali Hopkin çalı gibi kaşlarını çatı. “Bir iki ufak anlaşmazlık, o kadar. Eminim sen yoluna koyabilirsin.”

Josh dışarı çıkarak Drew'un yanına geldi. Gün ışığı çiftliklerinin üzerinde yükselmişti. Meşe, çam, ceviz ve lale ağaçları, liderlerine takviyeye gelen süvariler gibi konsey üyelerinin etrafını çevrelemişti. Drew'un sahip olmaktan huzur duyduğu şeyler şimdi tehditkâr gölgelere dönüşmüşlerdi.

Hopkin boğazını temizledi. “Emmett'in sana karşı bazı güçlü suçlamaları var.”

Drew bakışlarını Hopkin'den ayırarak uzun zamandır tanıdığı diğer adamlara baktı. Bir vaiz olan Morden oldukça iri,

aynı zamanda çok da iyi kalpli biriydi ama bu konseyde sadece bir figürandı ve fikirlerini gayet ender olarak belirtiyordu.

Öte taraftan Kaufman işgal ettiği koltuğun hakkını veriyordu ama Drew'a iki gözü ve kanca gibi bir burnu olan kalın bir mumu hatırlatıyordu: Sert görünen ama ortalık biraz ısındığında erimeye başlayan bir mum.

İki adam bakışlarını kaçırırken Albay Tucker tam Drew'un gözünün içine bakıyordu. Onun burada olması Drew'u rahatlatmıştı. Bu asker adam oldukça saygıdeğerdi ve aynı zamanda babasının eski arkadaşıydı. Eğer ters giden bir şey olursa Tucker müdahale ederdi.

Hopkin kemerinden çekerek pantolonunu düzeltti. "Emmett onu sarhoş edip saldırdığını ve ardından gelinini kaçırdığını söylüyor."

Drew omzunu kapının pervazına yasladı. "Kilisedeki kutlamaya katıldım. Emmett gelinini bahis olarak ortaya koydu. Bahsi ben kazandım. Bunu kanıtlayacak belgem de var."

"Hile yaptı!" diye bağırды Emmett.

Drew sırtını daha da dikleştirdi. "Bu sözleri için dün Emmett'e yumruk attım. Bu doğru değil. Bunu ispatlayacak bir sürü şahidim var."

Hopkin başını salladı. "Belgeni görebilir miyim?"

Josh senedi almak için içeri girdiğinde Tucker'ın sakın bakışları Drew'unkilerle buluştu. Drew rahatladı. Her şey yoluna girecekti.

Geri dönen Josh valiye bir kâğıt parçası uzattı. Hopkin kâğıdı inceledi ve geri uzattı. "Her şey usulüne uygun görünüyor."

Emmett bağırmaya başladı ama diğer konsey üyelerinin uyarılarıyla sustu.

Drew kâğıdı alarak kemerinin arasına tıktırdı. “Size elma şarabı ikram edebilir miyim? Biz de tam kahvaltı ediyorduk.”

Hopkin aşağıya kayan pantolonunu tekrar yukarı çekerek düzeltti. “Aslına bakarsan yapacak bazı işlerimiz var.”

Drew kaşlarını çatı. Gıdaklayan bir tavuk bahçeyi eşeleyerek hallaç pamuğu gibi atıyordu; tıpkı Drew’un düşünceleri gibi...

Büyük Anne kulübeden dışarı çıkarak başıyla selam verdi. Bir elinde bohçası vardı. “Vali, konsey üyeleri...” Emmett’e bakarak homurdandı.

“Bayan Lining” dedi Hopkin. “Böyle güzel bir günde nasılsınız?”

“Nelly’ye gidiyorum” diye yanıtladı. “Bana ihtiyacı olduğu sürece onun yanında kalacağım.”

“Bu saatte mi gidiyorsunuz?” dedi Hopkin, elindeki bohçaya bakarak.

Sabah ışığı kadının gözlerinde parıldadı. Kısık gözlerle adama baktı. “Evet.”

Drew hareketlendi. “Buradaki işimiz bitene kadar beklersen sana eşlik edeceğim Büyük Anne.”

“Gerek yok. Senin yapman gereken işlerin var. Üstelik biraz yalnız kalıp huzur bulmaya ihtiyacım var.” Bohçasında taşıdığı eşyalarını bir elinden diğerine geçirdi. “İyi günler, beyler.”

Hopkin parmak uçlarıyla şapkasına dokundu. “İyi günler, bayan. Dualarımız Nelly için olacak.”

Josh’a bakan Drew kafasıyla kadının elindeki bohçayı işaret etti. Josh koşarak kadının elindeki bohçayı almak istedi.

Kadın genç adamın eline vurdu. “Yaşlı bir kadın canı istediğinde bir parça huzur bulamayacak mı?”

Josh kaşlarını kaldırarak Drew’un yanına döndü. Büyük

Anne'si diğerlerinin önünde onları payladığı için fena hâlde üzgün olmalıydı. Merhum büyük babası, Büyük anne'si ve tek kızlarını koloniye gelmeye zorlamış ve burada bütün servetini kumarda kaybetmişti. Büyük Anne'leri veya anneleri hiçbir zaman burada olmaktan yakınmamışlardı ama Büyük Anne kart oyunlarına karşı hoşgörüsünü yitirmişti. Drew omuzlarını belli belirsiz kaldırarak Drew'a kadının gitmesine izin vermesini ima etti.

Yaşlı kadın arkasını dönmek için hiç zaman kaybetmedi. "Bütün bu gürültü ne için, anlamıyorum" diye homurdanarak yola koyuldu. "Daha ölmedim ve yakın zamanda ölmeye de hiç niyetim yok. Eğer Nelly'ye tek başıma gitmek istiyorsam tek başıma giderim."

Kadının söylenmelerini dinlerken Drew pişmanlıktan doğan bir acı hissetti. Kadının rüzgârla taşınıp gelen sesi duyulmaz olana kadar bekledi. Ardından kendi aralarında konuşan konsey üyelerine ve Hopkin'e döndü.

"O'Connor" diyerek boğazını temizledi Hopkin. "Durum bizim sandığımızdan daha ciddi görünüyor. Bu Tanrı'nın bir işareti.

Tanrı'dan bir işaret mi? Drew kollarını göğsünde kavuşturarak tekrar kapı pervazına yaslandı.

"Çatının altında kaç tane kadın yaşıyor?"

Drew duruşunu daha da bir rahat hâle götürdü. "Şu anda iki."

"Anlıyorum" dedi adam, pörsümüş dudaklarının arasından. "Sen veya kardeşin ne zaman onlarla evlenmeyi planlıyorsunuz?"

Drew ve Josh birbirlerine baktı. "Onlar hizmetçi" diye yanıtladı Drew.

Konsey üyelerinden anlaşılmaz gürültüler yükseldi. Hopkin elini havaya kaldırarak sessizliği sağladı. “Bu... hizmetçiler... evlilik çağındalar mı?”

Drew gözlerini iyice kıstı. “Evet, öyleler.”

Hopkin bacaklarının üzerinde yaylandı. “Ve evli değiller.”

Göğsünde kavuşturduğu kollarını indiren Drew yavaşça kulübeden dışarı çıktı.

Hopkins pantolonunu göbeğinin üzerine kadar çekti. “Ve burada seninle, Joshua ile ve küçük kız kardeşinle birlikte yaşıyorlar.”

Drew duruşunu dikleştirdi. “Onları nerede tutmamı istersin, Hopkin? Keçilerin yanında mı?”

Vali kızardı.

Tucker bir adım öne çıktı. “Hopkin, usulsüz bir uygulama yapmadan önce konseyin bu konuyu enine boyuna görüşmesini öneriyorum.”

“Usulsüz uygulama mı?” diye bağırdı Emmett. “Bu ahlaksız yaratıkları savunmasız kadınların yanında bir dakika bile bırakamayız. Yokluğumuzda ne tür şeytanlıklar yapacaklardır, kim bilir.”

Josh, Emmett’in ağzında kalmış olan son birkaç dişi bir yumrukla dökmesini engellemek için Drew’u kolundan yakaladı.

“Yeter!” diye bağırdı Tucker. “Sen bu konseyin bir üyesi değilsin, Efendi Emmett. Sana söz düşmez. Sessiz ol.”

Emmett gözlerini kıstı.

“Hopkin” diye devam etti Tucker. “Bu konuyu ayrıntılarıyla tartışmalıyız.”

Hopkin, ağzının kenarındaki tükürüğü sildi. “Tartışacak bir şey yok. Bu adamlar burada ahlaksızlığa neden olacak şekilde

yaşıyorlar. Senin iddia ettiğinin aksine, kendilerini bu duruma kendi çirkin davranışları soktu. Yalnızca bu bile karakterleri hakkında söylediğin iyi sözleri tekrar gözden geçirmem gerektiğine inanmama yeter.”

“Çirkin davranışları mı?” diye sordu Tucker. “Dün bu yörede herkes kumar oynadı. Bu sabah hepsini dolaşıp ceza mı keselim?”

“Bana bilgiçlik taslama. Bu kolonide başka hiçbir erkek evlenmemiş bir kızla kontrol dışı bir şekilde bir arada yaşamıyor. Açık sözlülüğün bende soru işaretleri yaratıyor. Belki de yüce kralımıza bir mektup yazıp bir ya da iki vekil üye istemeliyim.” Hopkin diğer üyelerin gözlerinin içine baktı. “Başka itirazı olan?”

Drew bir destek görme umuduyla Tucker’ın iş arkadaşlarına baktı ama umduğunu bulamadı.

Vali Drew’a doğru dönerek ağzındaki baklayı çıkardı. “Bu koloninin konseyi, hiçbir koşul altında bu kadınların böyle ahlaksız bir durumda bulunmalarına izin vermez.”

Drew derin bir nefes aldı. “Bir aşçı ve bir çocuk bakıcısı çalıştırmanın ahlaksız hiçbir tarafı yok.”

“Eğer onları ahlaksız emellerinize alet ediyorsanız, var” diye bağırdı Emmett.

Konsey üyeleri tekrar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Tucker Emmett’in gömleğinin yakasına yapıştı.

“Onları buraya çağırın” dedi Hopkin. “Bu *hizmetçileri* bir de biz görelim.”

“Eğer karşı çıkarsam?”

Kalabalığa sessizlik çöktü. Tucker’ın Emmett’in yakasındaki eli gevşedi.

“O’Connor, ya biz bu hizmetçileri göreceğiz ya da sen uy-

gunsuz hareket suçlamasıyla bu konseyin karşısına çıkacaksın ve babanın ve tüm ailenin ömürleri boyunca çalışarak kazandıklarını kaybetme riskini alacaksın.”

Drew dişlerini sıktı. Constance ile Mary kulübeden dışarı çıktı. Kulübenin açık penceresinden her şeyi duyduklarına şüphe yoktu.

Hopkin her iki kadının da vücudunu dikkatle incelerken Drew yumruklarını sıktı. Tepeli kestane kargalarının cıvı cıvı ötüşleri ve sincapların maskaralıkları onu eğlendiriyordu. Diğer adamlar açıklıkta toplandı.

Hopkin dikkatini tekrar Drew’a yöneltti. “Sen ve kardeşin bu kadınlarla evleneceksiniz. Yoksa kollarınız kırılacak ve diliniz çuvaldızla delinecek. Ardından, özgürlükle ilgili her türlü haklarınızı burada bırakarak Virginia’dan sürüleceksiniz. Zina, bu konsey tarafından hoş görülemez.”

Bölüm BEŞ

Şaşkınlıktan küçük dilini yutan Constance gözlerini Hopkin'den ayıramıyordu.

“Morden, İncil'in yanında mı?” diye sordu Hopkin.

Yuvarlak çeneli ve mavi gözleri tedirgin bakışlı iri yarı adam birkaç adım öne çıktı. “Evet, yanımda.”

“Öyleyse getir bakalım.” Hopkin Drew'a döndü. “Senin ve kardeşinin hangi kızlarla evleneceğinize karar verelim.”

Drew ifadesiz bir suratla kalakaldı. “Ben biriyle evlenirim ama Josh evlenemez. O bir sözleşme imzalayarak nişanlandı.”

Hopkin gözlerini kısarak baktı. “Nişanlandı mı? Kiminle?”

“Bowden'den Leydi Hannah Eastlick'le” dedi Josh.

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Constance dikkatini Josh'a çevirdi.

“Bir leydi neden senin gibi küçük bir çiftçiyle evlenmeye razı olsun ki?” diyerek dudak büktü Hopkin.

“Sözleşmem var” diye yanıtladı Josh.

“Görebilir miyim?”

Josh kulübeye girdi, kısa bir süre sonra elinde sözleşme kâğıdıyla geri döndü.

Hopkin kâğıda şöyle bir göz attı. “Buradaki tarih önümüzdeki baharı gösteriyor.”

“Nişanlığımın yanına tütünler toplanıp pakatlendikten sonra gitmeyi planladım.”

Hopkin sözleşmeyi geri verdi. “Bundan hoşlanmadım. Burada yolunda gitmeyen şeyler var.”

“Her neyse” diyerek araya girdi Drew. “Ben evlenmek için uygunum ve eş olarak Leydi Morrow’u seçiyorum.” Kıza doğru döndü. “Benim karım olur musun?”

“Olamam!” Genç kız aceleyle valiye döndü ve dizlerini bükerek reverans yaptı. “Vali Hopkin, ben saygıdeğer Greyhame Kontu Randall Christian Morrow’un kızı Leydi Constance Caroline Morrow.” Konuşmaya devam etmeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. “*Randolph’un* kaptanı beni kaçırdı. Ben ne bir suçluyum ne de gelin olarak gönüllü geldim.”

Hopkin kaşlarını kaldırdı. “Kaçırıldın mı? Kaçırılmayla ilgili hiçbir şey duymadım ben.” Drew’a döndü. “Bu konuda ne biliyorsun?”

“Kaptanda kızın seyahat kâğıtları yoktu ve Leydi Morrow kaptanın kendisini zorla kaçırdığını iddia ediyor.”

Emmett ileri doğru atıldı. “Ne! Bu kız bir leydinin hizmetçisinden başka bir şey olamaz. Kendini kurtarmaya çalışıyor.”

“Belki öyledir” dedi Drew. “Ama belki de değildir. İşimizi

şansa mı bırakacağız? Ya eğer gerçekten Greyhame Kontunun kızıysa? Kral bundan hiç hoşlanmayacaktır.”

“Marie Bernard macerasından sonra mı? Hiç sanmam” diyerek Drew’a karşı çıktı Emmett.

Hopkin kaşlarını çatı. “Ne macerası?”

“Bayan Bernard kraliçeye yakın leydilerden birinin hizmetçisiydi” dedi Emmett.

“Bunun bizimle ne alakası var?”

Emmett ellerini koltuk altlarına soktu. “Bayan Bernard kraliyet sarayındaki odaların birinden çok değerli bir mücevher çalmış ve bu nedenle idam cezasına çarptırılmış.”

“Sadede gel” diye atıldı Hopkin.

“Eski hanımının ricalarıyla cezası idamdan sürgüne çevrilmiş. Bayan Bernard buraya Virginia’ya getirildi ve Efendi Bushell’a satıldı. Kısa bir süre sonra kız kaçarak Watertown’a gitti.”

“Eee?”

Emmett dizleri üzerinde yaylandı. “Can alıcı yeri de burası zaten. Güvende ve tamamen özgür olduğunu sanan kız, kendisini, sevgili kraliçemizin kız kardeşi Prenses Jeannette Francoise Sophie olarak tanıtmış.”

Hopkin homurdandı. “Kraliçenin kız kardeşinin bir kaçak olduğuna kim inanır ki?”

“Bayan Bernard cin gibi biriydi” diye yanıtladı Emmett. “Kaçmayı planlayınca çaldığı birkaç mücevheri ve üzerinde majestelerinin resmi olan birkaç madalyonu saklamış. İnsanları çok kolay etkileyebilirdi. Hatta burada bile bazı ahmakları etki altına almıştı.” Keçe gibi sakalı titredi. “Oynadığı oyun Efendi Bushell’in majestelerinin mesajını getiren elçisinin gelişyle sona erdi.”

Constance konsey üyelerinin onu izlediğini hissetti. Hayır, izlediklerini değil, yargıladıklarını... Eğer valiyle özel bir görüşme ayarlayabilseydi onu ikna edebileceğini hissetmişti. Ama erkeklerin kendilerini izleyen gözler eşliğinde politik kararlarını verirken çok da seçme hakları olmadığını öğrenecek kadar birlikte zaman geçirmişti babası ve onun arkadaşlarıyla.

İçini çekti. Dikkatini Emmett'e yoğunlaştırıp öfkесinin diğerleri tarafından anlaşılmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Adam kesik kesik gülerек korkuluğa benzeyen vücudunu kaşdı. "Watertown'dan alınarak cezasının geri kalan kısmını çekeceği Bushell'in evine getirildi."

"Bayan Morrow'un bir leydi olmadığından bu kadar emin-sen" diye atıldı Drew, "Neden onu satın almak için bütün tütününü verdin?"

Emmett çenesini öne doğru çıkardı. "Bir leydinin hizmetçisi bir suçludan daha iyidir de ondan."

Josh sırtını dikleştirdi. "Siz Bayan Morrow'un yalan söylediğini mi iddia ediyorsunuz?"

Emmett bir adım geri gitti. "Hayır, Hayır. Benim söylemeye çalıştığım şey kaçırılma olaylarının sadece dedikodu olduğu ve sözü edilen kızın bana geri verilmesi gerektiği."

Emmett'e geri verilmek mi? Emmett onu geri mi istiyordu? Kesinlikle olmazdı. Buna izin veremezdi.

"Yeter, Emmett" dedi Hopkin. "Bırak da konseye danışayım."

Vali ve adamları kısa bir görüşme için açıklık alanın kenarına gittiler. Sesleri bir yükselip bir alçalıyordu.

Constance dudaklarını ısırды. Drew'un sözlerine inanacaklardı elbette. Başka seçenekleri var mıydı ki? Mary hafifçe gülümseyerek ona baktı.

Kulübeye geri geldiklerinde Hopkin kollarını öne doğru uzattı. “İddia ettiği şeylerin doğruluğu ispatlanana kadar Bayan Morrow sende kalabilir. Ama bu arada öbür kızla evlenmen gerek.”

Drew’un omuzları dikleşti. “Bayan Robins’le mi?”

“Evet.”

Drew ile Josh birbirlerine baktılar.

Mary’nin rengi attı. Ardından titreyerek nefesini bıraktı. “Ben evlenemem, efendim.”

Hopkin atıldı. “Neden?”

Mary’nin yutkundu.

“Konuşsana kızım!”

Mary geriye doğru bir adım attı. “Ben zaten evliyim, efendim.”

“Ne büyük bir saçmalık bu böyle” diye bağırdı Emmett. “Eğer kendi satın aldığımı götüremeyeceksem bari bu kuyruk-sallayan kuşunu götüreyim. Gerçekten, onu bana verin ve bu saçmalık bitsin.”

“Evli misin? Kiminle?” diye gürledi Hopkin.

Mary ayaklarına bakıyordu. “Evli olduğum doğru. Kocam iki yıl önce zorla Donanma’ya alındı. O zamandan beri ondan haber alamadım.”

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı Emmett.

“Drew onunla evlenemez, Emmett” diyerek araya girdi Albay Tucker. Bakışları diğer konsey üyelerindeydi. Başlarını sallayarak onu onaylıyorlardı. “Doğru olma ihtimali küçük de olsa, evliyken bir başkasıyla daha evlenmenin çok büyük cezası var. Bu tartışılmaz bile.”

Hopkin Mary’nin üzerine yürüdü. “Eğer zaten evliysen nasıl oldu da o gemiye bindin?”

Mary sallanarak birkaç adım daha geriledi. Josh genç kadına destek olmak için biraz öne çıktı. “O bir suçlu, Hopkin. Sürgün cezasına çarptırıldı. Seçim şansı yoktu.”

“Sen bu konuda ne biliyorsun?”

Ben sadece onu Drew için satın aldım ama az önce size söylediklerini ancak buraya gelince söyledi bize de.”

Hopkin’in yüzü giderek alacalanıyordu. “Kocanın adı neydi?” diye bağırdı Mary’ye.

Josh bir elini kadının beline koyarak onu belli belirsiz öne itti.

“Obadiah Robins” diye yanıt verdi kadın.

“Bu herhangi biri olabilir” diye bağırdı Emmett. “Kardeşi, babası ya da herhangi biri.”

“Mesleği?” diye sordu Hopkin.

“Çöpçü.”

“Ah, işte...” diye mırıldandı Emmett.

“Kaç yıldır evliydiniz?”

“Dört yıldır.”

“Çocuk?”

“İki.”

“Neredeler?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Öldüler.”

Bu son kelime fısıltı gibi çıkmıştı kadının ağzından. Constance ellerini birbirine kenetledi. Zavallı Mary. Bu konuda konuşmak istemediği çok belliydi.

“Neden Newgate Hapishanesindeydin?”

“Yalancı şahitlikle suçlandım, efendim.”

“Bir lordun aleyhinde ifade vermeye zorlandın” dedi Josh.

“Lord nüfuzunu kullanarak Bayan Robins mahkemeye bile çıkmadan davanın sonuçlanmasını sağladı.”

Hopkin Josh’a döndü. “Senden bir cevap isteseydim sana soru sorardım.”

Hopkin’in öfkesi somut bir şeymiş gibi herkesin görebileceği kadar belliydi. Yakıcı bakışlarla Drew’a döndü “Seni, kardeşini ve kadınlarını sürgüne göndermeme az kadar kaldı” derken tombul parmağını Constance’a doğru uzattı.

“Ya bununla hemen evlenirsin ya da onu Emmett’e geri satarsın. Eğer dudaklarından tek bir itiraz çıkacak olursa bu kolonideki özgürlüğüne veda edersin. Üstelik sadece sen değil, ailendeki herkes özgürlüklerine veda eder.”

Drew’un yüzü gerilmişti.

“Morden, İncil’ini aç” diye emir verdi Hopkin. “Yeterince zaman kaybettik.”

“Özür dilerim” diye fısıldadı Constance.

Drew’un başı, diğer tüm erkeklerin olduğu gibi kızıdan tarafa döndü.

“Sizinle bir iki kelime konuşabilir miyim?”

Drew’un kaşları yukarı kalktı.

“Sadece bir iki dakikanızı alacak, efendim.”

Drew, Josh’a baktığında Josh omuzlarını silkti. Drew, Hopkin’e döndü. “Küçük hanımla bir dakika konuşabilir miyim?”

“Bu oldukça olağan dışı.”

“Bütün bu durum oldukça olağan dışı.”

“İki dakikan var.”

Drew onaylama anlamında başını sallayarak Constance’ı kulübeye doğru iteledi. İçeri girer girmez parmağını kızın du-

daklarına koyup kapıyla pencereden en uzak köşeye doğru ilerletti. Drew'a dönmeden hemen önce Sally'nin içeride uyuduğunu fark etti. "Sana bir teklifim var" diye fısıldadı genç kız.

"Gerçekten mi? Neymiş o?"

"Benimle evlenmek istemiyorsun, değil mi?"

"Tütün çiftliğimi işletmek ve ailemin sürgün edilmesini önlemek istiyorum."

"Güzel. İşte sana teklifim. Babam burada olduğumu öğrene kadar soyadınla beni korumaya al, bunun karşılığında ben de sana çiftlik işlerinde yardım edeyim. Tabii ki..." Kız gözlerini başka yana çevirdi.

Genç adamın kaşları çatıldı. "Anlatsana."

Diliyle dudaklarını ıslattı. "Demek istediğim, bu evlilik sadece kâğıt üzerinde olacak. Biz şey yapamayız... yapmayacağız..." Derin bir nefes aldı. "Söylemeye çalıştığım şey... biz..." Elleri havada savurarak odanın bir köşesini gösterdi.

Drew genç kızın gösterdiği tarafa bakınca yatağı gördü. Yanakları kızardı. "Evlilik burada, kolonide hafife alınacak şey değildir. Evlilik töreninin anlamı Tanrı'nın gözünde ölünceye dek birbirlerine bağlanmaktır."

Genç kız eteğinin bel bağcıklarını sıkılaştırdı. "Peki, elbette. Ama bu koşullarda evlilik gerçek bir evlilik olmayabilir."

"O'Connor!" diye bağırdı Hopkin. "Süren doldu!"

Drew gözlerini ovuşturdu.

Kız adamın kolunu yakaladı. "Öyle değil mi?"

Bakışları genç kızın bakışlarıyla buluştu. Bu kez duygularını saklayabileceği bir kalkan yoktu. Gözlerinin içinde tereddüt, isteksizlik ve açıkça görülen bir hayal kırıklığı vardı.

"Dışarı çıkın!" diye bağırdı Emmett.

Drew döndü ve kulübeden dışarı çıktı. Ardından eteklerini toplayarak Constance geliyordu.

“İncil’ini aç, Morden” dedi Drew.

Constance etrafını çeviren adamlara baktı. Belli ki hoşuna gitse de gitmese de bugün evlenecekti. Yine de bu evlilik gerçekleşmeden önce, Drew’dan, evlendikten sonra birlikte olmayacaklarına dair söz almakta kararlıydı.

Adamın kolunu çimdikledi. “Soruma cevap ver.”

Drew somurttu.

“Bana söz verin Bay O’Connor” diye fısıldadı. Şimdiye kadar beş evlilik sözleşmesini iptal etmek için babamı zorladım. Bir rezalet çıksın istemiyorsan şartlarımı kabul etmeni tavsiye ederim.”

Şaşkınlıkla kıza baktı. Beş evlilik sözleşmesi iptali biraz abartılıydı elbette. Şu tören bittikten sonra kız onu affetmesi için kendisine yalvaracaktı.

Dudaklarını ısırarak evet anlamında başını salladı.

“Josh” dedi Morden, kibarca. “Hemen git ve annenlerin evlilik yüzüklerini getir. Onlara ihtiyacımız olacak.”

Josh kendisinden isteneni yerine getirmeden önce kısa bir süre duraksadı. Morden Drew’a döndü. “Evlenirken gelinin saçları açık olmalı. Saçlarını aç lütfen.”

Constance’ın ağzı kurudu. Gergin geçen kısa bir sürenin ardından Drew genç kızın çenesini tutarak yüzünü kendine doğru çevirdi. Tedirgin olduğu her hâlimden belliydi. Drew, genç kıza çaktırmamaya çalışsa da, saçının bağını çözmesinden, annesinin yüzüğünü parmağına geçirmesine hatta evlilikle ilgili en başından beri yaptıkları her şeyde endişeliydi.

Drew, kızın başlığının iplerini çözdü, başlık sıyrılıp düştü, kızın saç örgüsü sırtından aşağıya doğru sarktı ve beline ulaştı. Genç kız kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordu.

Açıklık alana döndüğünde Drew kızın başından aldığı örtüyü Josh'a verdi. Bütün bunları yaparken Drew gözlerini kızdan bir an bile ayırmamıştı. Sonsuz bir zamandır orada öyle duruyordu sanki.

“Bitirmelisin, evlat” diye güç verdi Morden. Sesi alçak ve kibardı. “Saçının örgülerinin de açılması gerektiğini biliyorsun.”

Drew hâlâ kıpırdamıyor, sadece bekliyordu. Kız, onun izni ni beklediğini anladı. Az önce göğsüne sığmamacasına çarpan kalbi, minnettarlıkla yavaşladı. Genç adam bu evliliğin gerçek bir evlilik olmadığını biliyordu elbette. Kızın saçlarını açmak onuru gelecekteki gerçek kocasının olmalıydı aslında. Bu yüzden genç adam bekledi.

Kız, biraz olsun rahatlamıştı. Böylesi bir durumda bile vaiz saçlarını açması gerektiğinde ısrar etti diye bu genç adamın ve tüm ailesinin sürgün edildiğini görmek istemiyordu.

Örgüsünü omzuna attı, serbestçe salınması için bırakmadan önce eliyle sıvazladı.

Genç adamın bakışları kızın ellerine kaydı. Yutkununca âdemelması yukarı aşağı oynadı. Saç örgüsünün kuyruğunu kaldırıncı kıza doğru çekingen bir adım attı. Ardından saç örgüsünü çözmeye başladı. Parmak eklemleri yanlışıklıkla göğsüne değince kız irkildi. Adam bir an durdu, sonra daha dikkatli bir şekilde açmaya başladı örgülerini.

Üst kısma yaklaşıncı kız adamın işini kolaylaştırmak için çenesini aşağıya doğru eğdi. Bütün örgü açılıp bitince Drew parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirerek bukleleri havalandırdı. Genç kızın saçları omuzlarından ve göğsünden aşağıya döküldü.

Genç kız çenesini kaldırdı. Adamın mavi gözleri sanki biraz koyulmuştu. Genç kız giderek daha zor nefes alıyordu.

Morden boğazını temizledi. Constance ile Drew dikkatlerini adama çevirmişlerdi şimdi.

“Saygıdeğer konuklar, bugün burada Tanrı’nın huzurunda bu adam ve kadını kutsal evlilik bağıyla bağlamak için toplandık.” Genç kız açıklık alana doğru baktı. Geçici bir evlilik bile olsa, düğün gününe ait bu anı hatırlamak istiyordu. Bu nedenle ormanın içlerine doğru giden peşinde benekli yavrusuyla bir dişi geyik gördüğünde sevincinden neredeyse çığlık atacaktı. Geyik boynunu uzatmış, kulaklarını dikmiş, kıpırdamadan duruyordu.

“...günaha karşı bir çare ihsan etmiştir. Zinadan kaçınmak için, kendini tutma yeteneğine sahip olmayan kişiler evlenmeli ve kendilerini İsa’nın bedeninin kirlenmemiş bir parçası olarak korumalıdır...”

Geyik ve yavrusu zıplayarak uzaklaşıp gözden kaybolunca Constance vaize döndü. Adamın sözleri genç kızın dikkatini çekti.

“Yüzükler?”

İncil’ini Josh’un önüne uzattı. Vaiz, Josh’un kitabın üzerine bıraktığı altın yüzükleri Drew’a doğru uzattı bu kez. Kızın sol elini kaldıran Drew, altın halkayı dördüncü parmağına taktı. İş bittiği hâlde Constance’ın elini bırakmamıştı.

“Sen, Andrew Joseph O’Connor... eeee... aman Tanrım... özür dilerim, tam adın ne demiştin?”

Kız omuzlarını dikleştirdi. Drew parmaklarını kızın parmaklarının arasından geçirdi.

Genç kız derin bir nefes aldı. “Saygıdeğer Greyhame Kontu Randall Christian Morrow’un kızı Leydi Constance Caroline Morrow.”

Morden kısa bir an duraksadı, ardından boğazını temizledi.

“Peki. Bu epey uzun bir isim. Bu işlem için ben sadece adını ve soyadını kullanacağım.”

“Nasıl isterseniz” diye yanıt verdi kız.

Morden gömleğinin yakasını çekiştirdi. “Sen, Andrew Joseph O’Connor, Constance Caroline Morrow’u karın olarak kabul edip ölüm sizi ayırana kadar ona sadık kalacağına, sevip koruyacağına, rahat ettireceğine ve onurlandıracağına yemin ediyor musun?”

Drew’un ciddi bakan mavi gözleri kıza döndü. “Ediyorum.”

Constance yutkundu. Drew kızın elini yavaşça sıktı.

“Sen, Constance Caroline Morrow, Andrew Joseph O’Connor’ı kocan olarak kabul edip ölüm sizi ayırana kadar ona itaat ve hizmet edeceğine, onu seveceğine, onurlandıracağına ve koruyacağına, herkesten üstün tutacağına yemin ediyor musun?”

Boğazı düğümlendi. Ne yapıyordu böyle? Kulübedeyken basit gibi gelmişti. *Ah, Tanrım!* Bakışlarını Drew’dan alarak önce vaize, ardından valiye ve tekrar Drew’a çevirdi.

Drew, iç rahatlatıcı bir gülümsemeyle Constance’ı kendine doğru döndürdü. “Bir şey yok, Constance. Tanrı ‘Korkma, çünkü ben seninleyim. Yılma, çünkü Tanrı’n benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım’ der.”

Meraklı gözlerle adama baktı. Bu Andrew Joseph O’Connor nasıl bir adamdı böyle?

“Ediyorum.” Kelimeler ağzından söylediğini bile fark etmeden kendiliğinden çıkmıştı. Genç adam başparmağını kızın parmakları üzerinde dolaşırdı.

Morden tekrar söze başladı. “Evet, harika. Şu andan itibaren

Andrew Joseph O'Connor ile Constance Caroline Morrow'u karı koca ilan ediyorum." İncil'i kapattı. "Tanrı'nın birleştirdiğini hiç kimse ayıramaz. Âmin."

Bu doğru değildi. Tutmaya niyetli olmadığı sözler vermesi doğru değildi. Kendi akıllarınca erdemlerini koruduklarına inanan bu adamları oyuna getirmek doğru değildi.

Neler düşündüğüne dair bir ipucu bulma umuduyla Drew'a baktı ama yararı yoktu. Sözlerindeki ve davranışlarındaki ki-barlıkla onu şaşırtmıştı. Bu hâli gerçek miydi? Evet, öyle olduğuna inanıyordu. Öyle olduğunu umuyordu.

Boğazı ağrıdı. Her ikisi için de haksızlıktı. Konsey çevirdikleri dalavereyi öğrendiği zaman adamın başına neler gelecekti? Kollarını kıracaklar mıydı? Çuvaldızla dilini delecekler miydi? Çiftliğini kaybedecek miydi? Ne olacaksa, hepsi onun yüzünden olacaktı. Gözleri doldu.

"Cennette yaşayan Babamız, adınla kutsandık..."

Drew'un gür bariton sesi diğer adamların seslerine karışıyordu. Genç kız duaya dudaklarını oynatarak sessizce katılırken genç adam kızın gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları başparmağıyla özenle sildi.

"... baştan çıkmamıza izin verme, şeytanı bizden uzak tut. Âmin."

Ilık bir rüzgâr saçılarını okşadı. Birkaç tel saç yüzüne geldi. Drew bir parmağıyla saçları çekerek kızın yüzünden uzaklaştırdı.

"Gelini öpebilirsin."

Constance'ın gözleri kocaman açıldı. Bu da mı olacak? Bunu da mı yapmak zorundalar? Kıpırtısız geçen birkaç dakikanın ardından Drew iki eliyle kızın başını kavradı. Kız gözlerini kapattı.

Göklerdeki azizler adına... Şimdiye kadar kimse ona bu kadar uzun süre sarılmamıştı. Ama bu sarılmaktan çok daha başkaydı. Kendini cennette hissediyordu.

Genç adamın elleri sırtına uzandı ve kızı kendine doğru çekti. Genç kız ellerini adamın kollarına koydu. Öyle sıkıyordu ki genç adamın gömleğinin kolları kırışmıştı.

“Drew.”

Ses öyle uzaklardan bir yerden geliyordu ki...

“Drew!”

Constance, sıkı sıkıya sarılmıştı. Genç adam nazikçe kızın kollarını tuttu ve biraz uzaklaştı. Bir kol boyu uzaklaştıklarında adamı daha net görebiliyordu; yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Kendine gelince bakışlarını orada hazır bulunan kırmızı yüzlü adamlarda dolaştırdı. Birkaç adım geri çekildiğinde kendi yüzünün de alev alev yandığını hissetti. Josh’un kendisine yaklaştığını gördüğünde kendine gelebildi.

Josh onu yanaklarından öptü. “Ailemize hoş geldiniz Bayan O’Connor.”

“Teşekkür ederim.”

“Bayan Robins ne olacak?” diye huysuzca atıldı Emmett.

Hopkin derin bir nefes aldı. “Drew onu ne yapacağını netleştirecek, Emmett.”

“Nasıl?”

Hopkin omuzlarını silkti. “Kaptana bir mektup gönderebilir.”

“Randolph’un kaptanına mı?” diye bağırdı Emmett. “Böyle bir şey için kılını bile kıpırdatmaz.”

“Uğradığı zararlar için ona ödeme yapacağım” dedi Drew.

“Eminim yaparsın” diye homurdandı Emmett. “Eğer ücret iyiye kaptan her şeyi yapar. Buna yalan söylemek ve istediğin belgeyi vermek de dâhil. Hayır, kaptan bu işe karıştırılmayacak.”

“Şimdi de kaptanın bir yalancı olduğunu mu iddia ediyorsun?” diye sordu Drew. “Bu itirazın az önce karımın asaleti sorgulandığında neredeydi?”

“Ben kaptanın kadınlar hakkında yalan söylüyor olabileceğini kabul ettim” diye çark etti Emmett. “Kimin hizmetçi kişinin leydi olduğu konusunda karar verirken cebini yokluyor.”

“Ama onu kaçırmış ve ardından bir tutuklu olduğunu söylüyor olabilir.”

“Yeter!” diye bağırdı Hopkin. “Emmett’in de haklı olduğu taraflar var. Kaptan güvenilirmez biri. Joshua’nın gemiyle gitmesini ve bu konuyu araştırmasını öneriyorum.”

“Josh mu?” diye araya girdi Drew. “Kesinlikle olmaz. Çiftliğimizi büyütmek üzereyiz. Burada konuştuğumuz şu anda, on tane sözleşmeli işçi gidip onları almam için rıhtımda bekliyor. Bu ay bitmeden hasat kaldırılmalı. Josh’a burada ihtiyacım var.”

Hopkin omuzlarını gerdi. “Bu sabah hem kendimin hem de konseyin zamanını yeterince boşa harcadım. Joshua ayrıca Bayan Robins’in medeni hâlini de araştırarak. Ya da onunla evlenecek.”

“Bu korkunç bir şey!”

“Hopkin” diyerek araya girdi Tucker. “Mantıksızca davranmaya başlıyorsun.”

Hopkin başındaki şapkayı aceleyle çıkardı. “Ben sizin sürekli müdahalenizden sıkıldım artık. Joshua da Bayan Robins de genç, sağlıklı insanlar. Önümüzdeki sekiz ayı bu çiftlikte

birlikte geçirmelerine izin vermek benim onlara sunduğum seçenekten daha günah.”

“Ben onunla evlenirim” dedi Emmett.

“O satılık değil” diye kükredi Drew. “Yemek yapması için ona burada ihtiyacım var.”

“Senin *karım* var” diye homurdandı Emmett.

Drew bir adım öne geldi. “Eğer bir daha karım hakkında bu tonda konuşacak olursan seni yere sererim.”

“*Randolph*’la gideceğim” diyerek son noktayı koydu Josh.

Drew geri döndü. “Sen ne dediğinin farkında mısın, Josh? İngiltere’nin bir iç savaşın ortasında olduğunu unuttun mu?”

“Unutmadım” dedi Josh. “Ama aynı zamanda nişanlı olduğum kadını da unutmadım.”

“Bu olanlara itiraz edebiliriz” diye başladı Drew. “Ben evlendim işte. Seni de evlenmeye zorlayamazlar.”

“Kime itiraz edeceğiz?” diye sordu Josh. “Lanet olası konseyin hepsi işte burada duruyor. Ayrıca, düşün, Mary’nin kocasının nerede olduğunu ararken aynı zamanda kontu bulup Constance’ın kaçırıldığını da anlatabilirim. Şimdiye dek çılgına dönmüş olmalı.”

Drew parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Ama neredeyse haziran bitecek. Randolph’un yükleyebileceği bir şey yok buralarda. Josh, yükünü tamamlayana kadar o limandan bu limana dolaşacak. Hatta belki Antiller’e kadar gider. Kontu ve Mary’nin kocasını bulmak için harcayacağın ayları da ekle. Ya tütünümüzün hasadından önce dönemezsen? Tütünümüzü alacak bir simsar olmazsa tüm yıl harcadığımız emeklerimiz ve çiftliği büyütmekle ilgili hayallerimiz uçup gidecek.”

“Gelecek baharda döneceğim” dedi Josh. “Tütünü nakletmek ve satmak için bol bol zamanımız olur.”

“Ama savaş!”

“Döneceğim.”

Hopkin şapkasını tekrar başına oturttu. “Öyle olsun. Konsey üyeleri, buradaki işimiz bitti. Gidelim.”

Drew’un dudakları gözle görülür bir öfkeyle gerildi.

Albay Tucker Drew’a elini uzattı. “Özür dilerim. Şu anda senin kadar üzgünüm.”

Drew derin bir içi çekerek Tucker’ın elini sıktı. “Sen elinden gelen her şeyi yaptın ve ben bunun için sana müteşekkirim.”

Tucker başını salladı ve geri dönerek diğer adamların arasına katıldı. Constance, adamların bir karga sürürsü gibi Hopkin’in peşinden gidişlerini izledi. Eve döner dönmez bu olanlardan kralın haberi olacaktı.

Ev... Onu hayatına dâhil eden adama baktı. Kardeşi baharda dönmüş olacak mıydı? Göklerdeki azizler adına, kendisi bir daha evini görebilecek miydi?

Üç haftada bir limana gemi yanaştığını biliyordu. Kaşlarını çattı. Eğer hepsi köle ticareti yapıyorsa herhangi bir koruma olmadan o gemilerden birine binmek çok tehlikeliydi. Üstelik Antiller’e gitmeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

Doğrularak yüzünün etrafındaki can sıkıcı saç buklelerini geriye doğru attı. İngiltere’ye geri dönmeliydi. Dönmek zorundaydı. Skelly Amcası için. Avrupalı kadınlar için. Kendisi için.

Drew ensesini kaşıdı. İri kıyım kaslı vücudu gömleğinin altında hareket etti. Genç kız yutkundu. *Sevgili Tanrım, lütfen Josh’un ilkbahardan önce dönmesini sağla.*

Bölüm ALTI

“Sen şimdi benim büyük annem misin?”

Constance havuçları dilimlemeye devam etti. Bunu ona nasıl anlatacaktı ki?

“Hayır tatlım. Ben... ben senin ablanım, sanırım.”

Sally’nin menekşe rengi gözleri büyüdü. “Benim ablam vardı ama çok hasta oldu ve cennete gitti.”

Constance konuşmadan bekledi bir süre. “Üzüldüm.”

“Annemle babam da cennette yaşıyor.”

“Biliyorum.” Constance elindeki bıçağı bıraktı. “Ablanın adı neydi?”

“Abla.”

Constance göz kırptı. “Evet... Benim de bir ablam var.”

“O da cennette mi yaşıyor?”

“Hayır, o İngiltere denen yerde yaşıyor. Cennet kadar harikulade sayılmaz ama idare eder.”

“O da sana leydim mi diyor?”

Constance dudaklarını ısırıldı.

“Hayır, bana C.C. diye hitap eder o.”

“Sissy mi?” Sally’nin gözleri ışıldadı. “Ben de sana Sissy diyebilir miyim?”

Elini Sally’nin elinin üzerine koyarak hafifçe sıktı. “Bu harika olur.”

Çocuğun yüzüne büyüleyici bir gülümseme yayıldı. Aynı anda yanaklarında iki muhteşem gamze belirdi.

Constance bıçağı tekrar eline alarak ateşin etrafında koşuşturup duran Mary’ye göz attı. Konseyin ziyareti yüzünden öğle yemeğini hazırlamakta gecikmişlerdi ve Mary, Josh ile Drew sözleşmeli işçileri almak için çıktıklarından beri durmadan koşuşturuyordu.

“Bıçaklar çok teykeli.”

“Evet” diyerek sohbete geri döndü Constance. “Bıçaklar çok tehlikelidir. Sakın dokunayım deme.”

“Yoksa bir yerimi keserim, değil mi? Senin gibi.”

Constance, şimdi bir parça pamuklu kumaşa sarılmış olan iki parmağına bakarak başını salladı. Sebze kesmek o kadar zor bir şey değildi, ama parmağındaki alyans dikkatini dağıtıyordu. Yüzüğün varlığı sadece onu her görüşünde irkilmesine neden olmuyor, aynı zamanda onu parmağına takan adamı da hatırlatıyordu.

Bıçak elinden kayarak parmağını iskaladı.

Sally korkuyla baktı. “Soyanları kesmesi için Bayan Mary’ye versen daha iyi olur.”

“Soğan mı demek istiyorsun?”

“Evet, soyan.”

Constance, kızın yüzüne düşen bir lüle saçı arkaya doğru atarak işine geri döndü. “Ben de daha dikkatli olmaya çalışacağım. Aksi takdirde iç elbisemi bitireceğim.”

Sally yatağın üzerinde buruşuk bir hâlde duran eski iç elbisine baktı. “Bence parmaklarını bitireceksin.”

Sally ile birlikte, doğradığı havuçları büyük bir tencereye koydu. “Bunları ocağa koyayım sonra sana ‘soyanların’ nasıl doğranacağını göstereceğim.” Döndü ve Sally’ye göz kırptı. “Öğle yemeğinden sonra şu iç elbisesini kaynar suda bekletelim. İçimden bir his iki kere yıkamam gerekeceğini söylüyor. Kokusu burnumun direğini kıracak.”

Constance bir eliyle burnunu sıkarken diğer eliyle havuç tenceresine sahip çıkmaya çalışıyordu. Sally kıkırdadı.

Josh ile Drew yanlarında yeni adamlarla çiftliğe döndüklerinde Mary adamlara mısır ekmeği eşliğinde nefis bir sebze çorbası verdi. Yeni gelen işçiler zayıf, pis ve açtılar. Yemeklerini açıklık alanda yediler ve ahşaptan yapılmış tabaklarını getirerek kulübenin kapısının yanında duran kovaya bıraktılar.

Constance, adamların birer birer kulübenin önünde toplanarak Drew’un talimatlarını beklemelerini izledi. Drew dışarı çıkarken Josh kulübede kaldı. Constance ve Sally Drew’un hemen arkasında sağ tarafında yerlerini aldılar. Mary kirli tabakların olduğu kovayı alarak dereye doğru yürümeye başladı.

Adamlar pis kokulu gömlekler ve pantolonlar giyiyorlardı. Hiçbirinin ayağında ayakkabı yoktu. Yeni kesilmiş saçları kafalarının garip görünmesine neden oluyordu. Haşın yüzleri bir günlük sakalların altındaki solgun benizlerini açığa çıkarıyordu.

Constance hiçbirini tanımıyordu. Yolculuk boyunca aklı Skelly Amca'sındaydı ve üst güverteye çıktıkları o kısa hava alma anlarında erkek mahkûmlara şöyle bir bakmıştı.

“Sözleşmelerinizde yazdığına göre sekiziniz, yedi yıl süreyle burada hizmet edeceksiniz” diye söze başladı Drew. “Diğer iki kişi de on dört yıl süreyle hizmet edecek. Genellikle tütün hasadı yapacağız. Ayrıca gelecek kasımda üç katlı bir çiftlik evi inşaatına başlamayı planlıyorum. Size doğru dürüst giysiler ve yemek vereceğim. Şimdilik tütün ambarında yatacaksınız. Büyük evin inşaatı bittiğinde bu kulübe sizin olabilir.”

Ellerini arkasında birleştirdi. Gölgesi ölgün gün ışığında yana doğru uzadı. “Sözleşme süreniz bittiğinde hepiniz mısır ve yeni giysilerle birlikte yarımşar dönüm toprak alacaksınız. Topraklarınızı yarın göstereceğim. İsterseniz tatil günlerinizde kendi toprağınızda çalışabilirsiniz. İyi hâle sahip olanlar ve çalışanlar kendi topraklarında kullanmak üzere tohum ve tarım aletleriyle ödüllendirilecektir.”

Constance yüzlerindeki ihtiyatlı ifadeye dikkat ederek adamları tek tek inceledi. Bu ifadeleri boşuna değildi. Drew, geminin kaptanı ile tam bir tezat oluşturunuyordu. Bağırarak verilen emirlerden, hemencelik verilen cezalardan başka bir şey görmemişlerdi. Şimdiyse önlerine bir parça toprağa sahip olma hayali sunuluyordu ve bu onları biraz şüpheyi düşürüyordu. Constance, patronlarının verdiği sözü tuttuğunu anlamalarının biraz zaman alacağını düşünerek kafasını yana eğdi.

“Kendi toprağınızın hasadından elde ettiğiniz gelir sizin olacak. Paralarınızı adınıza açılan hesaplarda tutacağım. Eğer biriktirmek isterseniz, sözleşme sürenizin sonunda hepsini birden çekebilirsiniz. Eğer ihtiyaçlarınızı karşılamak ya da öteberi almak için kullanmak isterseniz bir ihtiyaç listesi hazırlayarak bana verebilirsiniz. Ben onları sizin için alırım.”

Adamlara doğru bir adım yaklaştı. “Tarlada tek başınıza çalışmayacaksınız. Ben de sizinle birlikte tarlada olacağım. Düzgün çalışanlarınıza sezon sonunda ikramiye vereceğim.”

Genç adam sustu. Ağaçlar rüzgârda sallandı, tavuklar gıdıkladı. Adamlar dikkatlerini Drew’un üzerinde yoğunlaştırmışlardı. “Muazzam bir çiftlik için planlarım var. Tam zamanında geldiniz. Eğer görevlerinizi eksiksiz ve düzgün yerine getirirseniz, getireceğim yeni gruba liderlik yapacaksınız. Herhangi bir sorusu olan var mı?”

Adamlar sessizliklerini bozmadılar.

Josh’un yanına gitti. “Kardeşimle tanıştınız zaten. Randolph’taki Patron Joshua. Kendisi benim vekilimdir ve İngiltere’ye yapacağı yolculuk için yakında gemiyle ayrılacak.”

Sally ile Constance’ın yanına gelerek bir elini Sally’nin omzuna, diğerini Constance’ın beline koydu. “Kız kardeşim Sally ile birlikte olan hanım sizin hanımefendinizdir. Aile fertlerime ve evimde çalışanlara koşulsuz saygı gösterilecek.”

Evin hanımefendisi... Bu sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olsa da kimse bunu bilmeyecekti elbette. Bu nedenle onu karısı olarak tanıtmakta tereddüt etmemiş, hatta sahiplenici bir tavırla elini beline koymuştu. Constance kıpırtısız bekledi.

Genç adam bir iki adım öne çıktı, bacaklarını iki yana açarak durdu. “Eğer aklınızda kaçmak gibi bir düşünce varsa, sizi temin ederim, sizi bulurum. Virginia’da firarın cezası otuz dokuz kırbaştır. Sizi yakalayacağımdan ve cezanızı bizzat vereceğimden şüpheniz olmasın.”

Adamlar hiçbir şey söylemediler.

Drew duruşunu değiştirdi. “Bu sabah tarladaki yabani otları ayıklayacaksınız. Öğleden sonra kulübenin civarındaki hafif işlerde Hanımefendi O’Connor’a ya da hizmetçilere yardım edeceksiniz. Bugün güneş batmadan önce işi bırakacaksınız.

Hepinizin iyi bir yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacı var. Tam gün çalışmaya başlamadan önce karnınızı doyurup dinleneceksiniz. Sorusu olan?”

Ses yoktu.

“Size giysi yapmak için kullanılacak kumaşlar iki hafta içinde limana ulaşmış olacak. O zamana kadar korkarım üzerinizdekilerle idare etmek zorundasınız.” Başındaki şapkayı düzeltti. “Yıkanmanız için dereye gidelim. Ardından tarlaya gideceğiz.”

* * *

Söz verdiği gibi Drew sabahın ilerleyen saatlerinde adamlarla birlikte tarlada çalıştı. Ardından hafif işlerde yardım etmeleri için onları eve getirdi. Özgürce konuşmaya tereddüt etseler de, arkadaşlık hislerinin yakında ortaya çıkacağını umuyordu. Mükellef bir akşam yemeğinin ardından zar zor ayakta duruyorlardı. Bu yüzden güneş hâlâ batmamış olsa da Drew dinlenmeleri için adamlara izin verdi.

Piposunu yaktıktan sonra Constance’ın yıkamak için ahşap tabakları dereye taşımasına yardım etti. Akşamın erkenci gölgeleri yürürlerken peşlerinden geliyordu. Genç adam bardak dolu koca bir tencereyi taşıırken Constance’ın kucığında kirli tabaklardan oluşan bir yığın vardı.

“Bu ne ağacı?” diye sordu, büyük parlak yaprakların arasından yuvarlak çiçekleri görünen ağacı inceleyerek.

“Manolya.”

“Çok güzel bir ağaç. Hem de bir sürü var.” Derin bir nefes aldı. Elindeki yükü yere bırakıp ağaca doğru yürüdü. Bir çiçek kopararak burnuna yaklaştırdı.

Manolyanın yoğun kokusu genç adamı kendinden geçirdi. Derin bir nefes aldı. Kızın gözlerinden görmeye çalışarak uzanıp giden topraklarına baktı. Cambridge Üniversitesi'nde geçirdiği iki yılı hatırlayınca, bazı ülkelerin ne kadar az ağacı olduğunu düşündü. Burada ise sadece İngiltere'nin değil, daha birçok ülkenin kereste ihtiyacını karşılayacak kadar çok ağaç vardı.

"Adamlar nasıldı?" diye sordu kız.

Drew kısa bir süre afalladı. "Tarlada mı?"

"Evet."

"Şaşılacak derecede iyi. Burada yaşama fikrine kendilerini alıştırmış görünüyorlar. Üstelik canla başla çalıştılar. Hiçbirinin kaçacağını sanmıyorum."

"Öyle mi?"

Genç adam gülümsedi. "Her gün yıkanmaları gerektiğini söylediğimde birkaçı bunu düşündü galiba. Yine de hiçbirinin buna yeltenmeyeceğini düşünüyorum. Josh insanların karakterlerini anlama konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahiptir. İlgüdüleri hiçbir zaman onu hüsrana uğratmadı. Bana tavsiye ettiği adamlar tam da benim ihtiyacım olan türdendi."

"Bu yüzden mi gemideydi?"

Kısa bir süre kızın yüzüne baktı. "Onu gemide görmüş müydün?"

Kız evet anlamında başını salladı. "Mary'nin mümkün olduğunca çok yiyip içmesi için epey uğraştı."

"Adamlar için de aynı şeyi yaptı. Bu yüzden bana ve çiftliğe alışmaları daha kolay oldu."

Kız parmağıyla manolyanın taç yapraklarından birine dokundu. "Sadece özellikle bu adamlar için mi uğraştı?"

Drew kaşlarını çatı. Neden böyle bir şey sormuştu? "Seçtiği bir adam daha vardı ama yolculuk sırasında öldü."

Kız bakışlarını yavaşça kaldırdı. “Kimdi o?”

Adam omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Neden?”

Derin bir nefes alarak çiçeği en üstteki ahşap tabağa koydu, ardından hepsini kucakladı. “Amcam da o gemideydi.”

“Ah, evet, *amcan*!”

Adamın sesindeki alaycı ton kızın kaskatı kesilmesine neden oldu. O anda Drew büyük bir pişmanlık hissetti. Ağzındaki pipoyu çıkararak başındaki şapkayı ayarladı. “Üzgünüm.”

Kız dudaklarını ısırarak “Ben de” diye fısıldadı.

Geri kalan yolu hiç konuşmadan yürüdüler.

Dereye ulaştıklarında Drew elindeki tencereyi kıyıya bırakırken içini bir huzur kapladı. Gün bitmek üzereydi ve konseyin sabah neden olduğu felakete rağmen her şey yoluna girmişti. Çiftliğini büyütmeyle ilgili yaptığı planlar meyvesini vermeye başlayacaktı.

Sırtını bir huş ağacına yaslayarak piposunu ağzına götürdü, derin bir nefes çekti ve dumanını başının üzerinde minik halkalar yaparak çıkardı. Deneyimli gözleriyle dere kenarını tarayarak avlanmak ya da su içmek için gelmiş bir hayvan aradı. Dere kavşağı ve orman, bir insanın varlığını algılamışlar gibi sessiz ve sakindi. Bir taş alarak derenin üzerinde sektirdi. Güneş batıdan son ışıklarını gönderirken oluşturduğu halkalar suyun durgun yüzeyini hareketlendirdi.

Constance’ın tabakları yıkayışını izlemek için döndü. Genç kız derenin kıyısına oturdu ve Drew’a bakmaya başladı.

“Ne?” diye sordu adam.

“Bana yardım edecek misin?”

“Ne yapmana?”

“Tabakları yıkamama.”

“Sen aklını mı yitirdin?” diye homurdandı adam. “Tencereyi senin için buraya kadar taşıdım zaten.”

“Yani bütün bunları ben mi taşıyacaktım?”

“Tabii ki. Kız kardeşim Nelly her zaman kendisi taşırdı. Ben sadece Büyük Annem yıkadığında taşıırım.”

“Yani Büyük Annen için tencereyi buraya taşıyorsun, sonra bir ağaca yaslanıp kadının onları yıkamasını izliyorsun, öyle mi?”

Adam kaşlarını çatı. “Bu benim günün en sevdiğim zamanı ve senin cırtlak sesin kulaklarımı tırmalıyor. Şimdi lütfen sus.”

Şaşkınlıktan kızın ağzı açık kaldı. Adamın bakışları kızın dudaklarına takılıp kaldı. Sirtına dökülen saçlarının yumuşaklığı aklına geldi. Piposuna davranarak aceleyle derin bir nefes çekince öksürmeye başladı.

Genç kız elindeki ahşap tabağı atarak adamın yanına koştu ve sırtına vurmaya başladı. Genç adam ayağa kalkarak zorlukla dereye koştu. Tabak suyun üzerinde yüzerek uzaklaşıyordu. Yapacak başka bir şey yoktu. Bir taraftan öksürürken bir taraftan suya atladı.

Geri döndüğünde ıslaktı, halen zor nefes alıp veriyordu ve gözleri yaşarmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü.

“Sigara içmek gerçekten kötü bir alışkanlık” dedi kız, sırtına birkaç kez daha vururken.

“Tabağı elinden attın” diye hırıldadı genç adam.

“Evet. Yakalamak için gösterdiğin kahramanlık için sana teşekkür ederim.”

Adam derin bir nefes aldı.

Genç kız sırtına bir kez daha vurmak için elini kaldırdığında adam kızı bileğinden yakaladı ve sıkı sıkıya tuttuğu elini yavaşça gevşetti. “Bir daha bana vurma.”

Kız gözlerini kırıştırdı. “Sana vurmuyordum, sadece nefes almana yardımcı olmaya çalışıyordum.”

“Constance, benim boğazıma yiyecek bir şey kaçmadı. Neyi çıkarmaya çalışıyordun? Dumanı mı?”

Kız alt dudağını ısırıldı. “Ah, özür dilerim.”

Kızın bileğini bıraktı. “Elindeki tabağı attın.”

“Bunu söylemiştin zaten ve ben de yakaladığın için teşekkür etmiştim.”

“Bir daha *asla* tabakları atma. Zaten birkaç tane var.”

“Neden porselen veya gümüş tabak kullanmıyorsunuz?”

“O tür şeylere para harcayamam. Ahşap tabaklar da gayet güzel iş görüyor.”

“Ya da belki ben bulaşıkları yıkarken sen de şu ağaca yaslanıp boş boş duracağına birkaç yeni tabak yaparsın.”

Kıza bir tabak uzattı. “Yıkla şunu.”

“Bunu daha önce yıkamıştım zaten.”

“Sadece çalkaladın. Şimdi yıkaman gerek.”

“Nasıl?”

Adam kaşlarını çatı. “Ne demek ‘nasıl’? Ovala işte. Başka nasıl olacak?”

Kız tencereye ve öbür tabaklara baktı. “Ovalayayım mı? Neyle?”

Adam elindeki tabağı yere bıraktı. “Kumla. Senin aklın hiç mi çalışmıyor?”

Kız dikeldi. “Daha önce hiç tabak yıkamak zorunda kalmamıştım.” Sırtı dik, kıyıda dizlerinin üzerine çöktü ve bir avuç kum alarak bir tabağı ovalamaya başladı.

Adam piposunu ağzına koyarak tekrar ağaca yaslandı.

“Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım” diye söze baş-

ladı kız. “Tabakları temizlemek için çamur kullanmak. Çok saçma.” Elindeki tabağı suya daldırıp çıkardı, sonra bir daha daldırdı.

Adam sesini çıkarmıyordu. Piposundaki tütün ıslanmıştı, ters çevirip vurarak ıslak tütünü döktü.

“Nasıl olmuş?” diye sordu kız. “Temizlenmiş mi, yoksa biraz daha çamura bulayayım mı?”

Adam genç kıza baktı. Bulaşık yıkamak için elbisesinin kollarını sıvamıştı. Kollarında da çiller vardı. “Ellerini üzerine sür bakalım” dedi. “Kirliyse bir daha durula ama tekrar ovmana gerek yok.”

Yüzüne düşen bir tutam saç omzuyla geriye doğru itti ve eliyle tahta tabağın yüzeyini sıvazladı. Kaşlarını çatarak tabağı tekrar suya daldırdı.

Genç adam kirli tabak yığınının ardından ufukta batan güneşe bakarak içini çekti. Bütün geceyi burada geçireceklerdi.

Dayandığı ağaçtan uzaklaşarak bir tabak aldı ve kızın yanına oturarak yıkamaya başladı. Bitirdiği zaman kız tabağı elinden kaparak parmaklarıyla yokladı. “Bu temiz değil” diyerek geri uzattı.

İnanmaz gözlerle kıza baktı. “Bu tabak tertemiz.”

Kızın yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. “Sakin ol, şaka yapıyordum.”

Tabağını geri alarak bir kenara koydu ve bir başkasını yıkamaya başladı. İkisi de konuşmadan bulaşık yıkarken çıkan tek ses suyun şırıltılarıydı. Uzaklarda bir yerde bir ağaçkakan ritmik sesler çıkarıyor, ısrarcı bir yusufçuk eski bir salın üzerine konarak durmak bilmeyen kanatlarını kısacık bir süre için dinlendiriyordu.

Constance dördüncü tabağını yıkamaya çalışırken Drew

beş bardak, iki tabak tencere yıkamıştı. Son tabağı kızın elinden kaparak yıkamaya koyuldu. Kız elbisesinin kollarını aşağıya indirirken ayağa kalkarak adamı izlemeye başladı.

“Hey hey hey” dedi Josh. “Ne harika bir manzara, değil mi?”

Elindeki tabağı dereye düşüren Drew ayağa fırladı ve aceleyle döndü.

Constance çabucak tabağa uzandı ve yakalayarak üzerindeki suyu silkeledi ve tabağı Drew’a geri uzattı. “Bir daha *asla* tabakları atma. Zaten birkaç tane var.”

Genç adam kıza kulak asmadı. “Ne istiyorsun Josh?”

Josh ağabeyinin sıırıslıkla pantolonuna baktı ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. “Hoşça kal demeye geldim.”

“Hoşça kal mı?”

Evet anlamında başını salladı. “Biz Nelly’lere gidiyoruz. Ona ve Büyük Anne’me hoşça kal demeliyim. Sabah oradan yola çıkacağım.”

“*Biz* Nelly’lere gidiyoruz da ne demek? *Biz* kim?” diye sordu Drew.

“Mary, Sally ve ben.”

“Mary ile Sally neden gidiyor?”

Josh, Constance’a bir bakış attı. “Çünkü...”

Drew’ın kaşları çatıldı. “Evet, çünkü?..”

“Çünkü bu gece sizin gerdek geceniz, seni böcek kafalı düzenbaz” dedi, gözlerini devirerek. “Neden gittiklerini sanıyorsun?”

Drew kızardı. “Buna gerek yok.”

Josh bir kaşını havaya kaldırdı.

Drew Josh’un kolundan yakalayarak onu yolun aşağısına, Costance’ın onları duyamayacağı bir uzaklığa götürdü. Yine de

konuşmaya başlamadan önce kızın işe dönüp temiz bardakları tencereye geri yerleştirmeye başlamasını bekledi.

“Eğer endişelendiğiniz buysa, bizim evliliğimiz *gerçek* bir evlilik değil.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Drew anlamsız bir hareketle başındaki şapkayı çıkardı ve tekrar geri taktı. “Soyadımı vererek konseyi tatmin edip Constance’ı korumaya almış oldum. Babası geldiğinde bu evliliği bitirmeyi planlıyor.”

“Hangi gerekçeyle?” diye sordu Josh, bariz bir şaşkınlıkla.

“Evlenmeye zorlandığı ve evliliğin koşullarının yerine getirilmediği gerekçesiyle.”

Drew’un sırtına bir şaplak atan Josh gülmeye başladı. “Seni koca göbek seni... Az daha sana inanacaktım.”

“Ben son derece ciddiyim.”

Josh gülmeyi bıraktı. “Hayır. Kesinlikle şaka yapıyor olmalısın. Bir kadının sahip olması gereken her şeye sahip gibi görünüyor. Eğer bir an önce dizginleyip ehlileştirebilirsen, ben dönene kadar yola gelmiş olur.”

“Çok ileri gidiyorsun, Josh. Sözünü ettiğin kişi benim gelinim.”

“Pek de istenmeyen bir gelin gibi görünüyor.”

“Öyle bile olsa onun hakkında konuşurken ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur. Sonunda bu evliliğin iptal edileceği konusunda ona söz verdim.”

“Söz mü verdin? Ben daha babasını bile bulmadan önce kıza söz mü verdin? Ama ben sekiz aydan önce eve dönemeyeceğim. Neden böyle aptalca bir şey yaptın?”

Çünkü o zamana kadar ölmeden sağ çıkabilir. Eğer ölmezse bir de çocuk tarafından bağlanmak istemiyorum.”

“Bu *senin* fikrin miydi?”

“Elbette değil. Bu, benimle evlenmek için öne sürdüğü koşuldu.”

Josh’un yüzünden binbir düşüncenin izi geçti. “Göklerdeki azizler adına. Kulübede... Evlenmeden hemen önce *seninle* kulübede konuşmak istediği şey bu muydu?”

Drew derin bir soluk bıraktı. “Evet.”

“Gerçekten, daha önce hiç böyle saçma bir şey duymadım. Kesinlikle çok aptalca.”

“Olabilir ama Mary ile Sally’yi yanında götürme. Onlara ihtiyacın yok.”

Josh kafasını salladı. “Kolonideki herkes bugün sizin gerdek geceniz olduğunu biliyor. Durum ne olursa olsun, en azında gerçek bir evliliğin varmış gibi görünmelisin. Yoksa Emmett ortalığı karıştırır.”

Drew yüzünü sıvazladı. “Lanet olsun!”

“Bu gece Mary ile Sally benimle Nelly’nin evine gelsin. Sabah geri gönderirim ikisini de.”

Drew derin bir iç çekerek elini Josh’a uzattı. “En iyisi bu.”

Josh ağabeyinin elini tutup sıktı. Öne doğru eğilip kucaklaştılar. “Yolun açık olsun, Josh. Tütün fabrikama bir an önce dönersen sana minnettar kalırım. Eğer savaşta çapraz ateş altında kalırsan bu benim hiç işime gelmez.”

Josh kıkırdadı ve biraz geri çekildi. “Gelecek baharda evde olacağım.”

Drew evet anlamında başını salladı.

Josh Constance’a doğru ilerledi. “Ağabeyime göz kulak ol, Leydi Constance.”

Constance gülümsedi. “İyi olacak, merak etme. Babama

yazdığım mektubu yanına aldın mı?”

Josh başını salladı. “Evet, aldım.”

“Ne zaman ayrılıyorsunuz?”

“Yarın sabah erkenden.”

“Bu kadar çabuk mu?”

“Taşıyacak kargo bulmak için dolaşması gerekiyor. Burada kalması için bir neden yok.”

Constance ellerini birleştirdi. “O zaman... kendine iyi bak...”

Josh genç kızın birbirine kenetli ellerini aldı ve dudaklarına götürerek bir öpücük kondurdu. “Babanı bulacağım, Leydi Constance.”

Kız derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim. Ve Josh...”

“Evet?”

“Lütfen bana Constance de.”

Adamın alnı kırıştı. “Sally sana Sissy diyor.”

Genç kız gülümsedi. “Sally sadece üç yaşında.”

Genç adamın gözlerinde hınzır bir gülümseme belirdi. “Ama ben daha yakışıklıyım.”

Constance’ın kahkahaları-açıklık alanın öbür ucundan duyuluyordu. “Çabuk dön Josh” dedi.

Josh kafasındaki şapkeyi düzeltti. “Döneceğim, yenge.”

Yanından geçerken Drew’a hafifçe bir omuz attı. Drew Constance’a gülümsedi. Arkasından gelen güneş ışığı Nelly’nin eski elbiseleriyle örtülü kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Genç adam yutkundü. *Sevgili Tanrım, lütfen Josh bahardan önce dönmüş olsun.*

Bölüm YEDİ

Ay ve yıldızlar ışıklarından bir demeti Constance'ın üzerine düşürerek gece göğünü büyük bir coşkuyla aydınlatıyordu. Kemerli bir ağaca yaslanarak Orion'a* baktı. Kocaman kılıcı parıldayan kemerinde asılıydı ve sopasını ölümcül bir biçimde havaya kaldırmıştı; her zamankinden güçlü bir duruşu vardı. Biraz sola baktı, evet, Venüs, İkizler burcunun ortasında göz kamaştırıyordu. Biraz yukarıda, Orion'un sağ tarafında Jüpiter parılıyordu.

Bu eski arkadaşlarının katılımıyla kendisini evinin arkasındaki çiçek bahçesindeymiş gibi hayal etti. Ama eninde sonunda arkadaşlarına iyi geceler deyip kulübeye girmesi gerekecekti. Onun yanına...

* Orion (Avcı Takımyıldızı): Gökyüzünde hem güney hem de kuzey yarıküreden görülebilen, oldukça parlak yıldızlardan oluştuğu için kolaylıkla ayırt edilebilen bir takımyıldız. (Ç.N.)

Kulübenin kapısına göz attı. Josh'un bu gece Mary ile Sally'yi götürmesine neden izin vermişti ki bu adam? Öpücüğüne karşılık verdiği için yanlış mı anlamıştı acaba? Aslında o karşılık vermeyi düşünmemişti ama vermişti işte... Hem de büyük bir istekle...

Elbisesinin kollarını düzeltti. Adamla aralarında bir şey alevlenmişti. Muhtemelen aşırı gerilen duygular yüzündendi. Yine de, nedeni ne olursa olsun, tekrar olmasına izin veremezdi. Eğer bu gece böyle bir amaçla kulübeyi boşalttıysa bu yanlış anlamayı düzeltmesi gerekecekti. Kendi kendini cesaretlendirerek döndü ve kulübeden içeri girdi.

Havanın sıcaklığının iyi olması nedeniyle ocaktaki ateş küçüktü ve ortalığı çok az aydınlatıyordu. Adam ateşin karşısındaki sedirin üzerinde oturmuş, uzun saplı bir pipoyu tütürüyordu.

"Mumlar nerede?" diye sordu kız.

Genç adam piposundan çektiği nefesi ince uzun bir duman savurarak bıraktı. "Mumu ne yapacaksın?"

Kız alnındaki teri sildi. "Günlüğümün üzerinde çalışmak istiyorum."

"Rafta bir kandil var ama yağ damlatıyor, is çıkarıyor ve ayrıca çok kötü kokuyor. Hiç kullanmıyoruz onu."

"Kandil mi? Yağ mı yakıyorsunuz? Mumunuz yok mu?"

"Muma ihtiyacımız yok. Karanlık çöktüğünde bizimkiler uykuya çekilir."

"Ama sizinkiler burada değil."

Piposundan derin bir nefes aldı. "Evet, değiller."

Şapkası kafasında değildi. Ateşin parıltısı siyah kıvrıkcık saçlarını mavimsi bir ışıkla çevreliyordu.

“Günlüğüm nerede?” diye sordu kız.

“Sedir sandığın içinde.”

Kız sandığın durduğu yere doğru baktı ama hiçbir şey göremedi. Kulübeyi karanlık basmıştı.

“Hiç kâğıdınız var mı?”

“Neden gidip yatmıyorsun, Constance? Yorgunluktan bitip tükenmiş olman gerek.”

“Evet, öyle olmam gerek ama nedense hiç uykum yok.”

Piposunu indirdi. “Benim de.”

Genç kız, adamın bu mırıltı hâlindeki sözlerini zar zor duyabildi. Kollarını öne doğru uzatarak sandığa doğru ilerlemeye başladı. En azından öyle olduğunu umuyordu. Elleriyle duvarı buldu. Duvarı yoklaya yoklaya ilerlemeye başladı.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Sandığı arıyorum.”

Adam içini çekti. “Çok karanlık. Işık olmadan o sandığın içinden kitabını bulamazsın.”

“O zaman kandil nerede?”

“Neden sadece sabah olmasını beklemiyorsun?”

Yaşlar genç kızın gözlerine hücum ediyordu. Bugün kaldırabileceğinden daha fazla şey yaşamıştı. Kısa zamanda çok fazla şey olmuştu. Eğer bir algoritma* üzerinde çalışabilirse kafasındaki her şey yerli yerine oturacaktı. Yutkunarak arayışına devam etti. Bir elin bileğini yakaladığını hissettiğinde korkudan sıçradı.

“Gel ve biraz otur, Constance. Uyuyamasan da biraz ateşin karşısında oturarak dinlen. Günlüğünü bulsan bile bu zayıf ateşin ışığında görmeyi mümkün değil.”

* Algoritma: Bir problemin ideal çözümüne giden yol. (Ç.N.)

“Görürüm” diyerek elini kurtardı.

Adam durdu. “Sen ağlıyor musun?”

“Aptal olma. Neden ağlayayım ki?”

“Ağlamak için ben de bir sebep göremiyorum ama kız kardeşlerim ağlamak için sebebe ihtiyaç duymazlar.”

“İyi ya, ben senin kardeşin değilim.”

Büyük bir sessizlik dalgası kulübeyi doldurdu. “Hayır” diye fısıldadı genç adam. “Sen benim karımsın.”

Yutkundu. “Josh, Mary ile Sally’yi neden yanında götürdü? Ona açıklamadın mı?”

“Açıkladım.”

“O zaman neden?”

“Evliymiş görüntüsü vermek için. Emmett’e, konseye...”

“Kime evliymiş görüntüsü vereceğiz? Etrafta hiç komşu göremiyorum ben.”

“Bizim komşularımız var, Constance. Sadece biraz uzakta oturuyorlar. Yine de dedikodu hızlı yayılır.”

“Ne fark eder ki? Kimin umurunda?”

“Konseyin, Emmett’in, benim.”

“Ama ben yakında gideceğim. Önümüzdeki ay gemiye binebilirim. Kardeşinin dönüşünü beklemek zorunda değilim.”

Genç adam kafasını salladı. “Burası Londra değil, Constance. Buraya o kadar sık gemi gelmez. Ayrıca Josh gelip söylediklerini doğrulamadığı ya da iddia ettiğin gibi baban bizzat gelmediği sürece gitmene izin vermem.”

Kız iç geçirdi. İşte, yine aynı şeyler... “Bu tam bir saçmalık.”

“Olabilir.”

Karanlıkta konuşmadan beklediler. Gözleri karanlığa alış-

mıştı, yine de yüzündeki ifadeyi seçemiyordu ama adamın artık ona tanıdık gelen erkeksi, güneş ışığı ve tütün kokan kokusunu alabiliyordu. Genç adamın nefesi yüzünü gıdıkladı. Kız bir adım geri çekildi. “Ben oturacağım.”

Sedire oturdu. Adam da oturunca kız ona en uzak noktaya doğru çekildi.

“Günlüğünde bu kadar önemli olan şey nedir?”

“Bir algoritma üzerinde çalışmak istiyorum.”

Ellerini sedire dayayarak bacaklarını öne doğru uzattı. “Sonucu biliyor musun?”

Kız dudaklarını ıslattı. “Evet.”

“Nasıl bir algoritmaymış bu?”

Ellerini dizlerinin iki yanına koyan kız sediri sıkıca kavradı. “Bugün kulübede bir sinek gördüm.”

Genç adam piposunu tekrar ağzına götürdü. “Hiç böyle bir algoritma duymamıştım.”

Kız adama yandan bir bakış attı. “Ayrıca bir de örümcek gördüm.”

“Günün epey yoğun geçmiş anlaşılan.”

Genç kız biraz olsun rahatlamaya başlamıştı. “Bu kulübenin boyunun 21 adım, eninin 10, yüksekliğinin de 10 adım olduğunu varsayalım. Yan duvarların birinin ortasında tavandan 1 adım aşağıda bir örümcek var. Karşısındaki duvarın ortasında da tavandan 9 adım aşağıda bir sinek duruyor. Sinek korkudan felç olmuş durumda. Örümcek en kısa yoldan yürüyerek onu yakalayana kadar kıpırdamadan öylece duruyor. Örümceğin kat etmesi gereken mesafe kaç adımdır?”

Genç adam oturduğu sedirde kıpırdandı. “Baban böyle bilimsel şeylere bulaşmana nasıl izin verdi senin?”

Kulübenin tozla kaplı zemininde ayaklarıyla bir daire çizdi. “Benim nelerle ilgilendiğimi göremeyecek kadar kendi işleriyle meşguldü. Skelly Amca’mın bana özel ders verdiğini anladığında çok geç kalmıştı.”

“Ya annen?”

“Annem ben üç yaşındayken öldü. Onu hiç hatırlamıyorum. Annem ölünce küçük kardeşim ve ben Skelly Amca’mla ve Katherine Yenge’mın kır evine gönderildik.” Dışarı çıkan bir saç demetini tekrar örtüsünün altına sokuşturdu. “Amcamla yengemin hiç çocukları olmuyordu ve bu yüzden zamanlarının ve sevgilerinin çoğunu bize verdiler.”

“Ama neden eğitim aldın ki? Özellikle de matematik konusunda? Tam bir budalalık.”

“Budalalık mı? Neden?”

“Eğer kızlar için gerekli olan şeyleri öğrenmeye daha çok zaman ayırsaydın şimdi evinde güvende olurdun. Oysa sen beş evlilik sözleşmesini iptal edip aynı zamanda bir de kaçırılmayı beceriyorsun. Eminim baban harfleri ve rakamları öğrendiğin güne pişman olmuştur.”

“Beş teklif biraz abartıydı. Aslında sadece ikiydi.”

“Sadece iki mi? Ah... Bu her şeyi değiştiriyor işte...”

Kız oturduğu yerde doğruldu. “Benim eğitimim her kadının bilmesi gereken şeyleri kapsıyor.”

“Örneğin?”

Genç kız çenesini yukarı kaldırdı. “Din eğitimi ve nakış. İlmihal ve İncil. Nezaket kuralları da iki İngiliz ve bir Fransız hanım tarafından öğretildi elbette.”

“Daha işe yarar bir şey yok mu öğrendiğin?”

“Skelly Amca’m benim için özel öğretmenler tutmuştu.”

“Neler öğrendin?”

Kız omuzlarını silkti. “Bilmem... Bazı şeyler... Latince, Fransızca, güzel konuşma, mantık, matematik, geometri, okuma ve yazma.”

“Zavallı baban. Ne zaman anladı?”

“Ben on üç yaşındayken.”

Adam yüzünü buruşturdu. “Öğrendiğinde ne yaptı?”

“Beni eve geri getirdi. Zaten eve dönmem gerekiyordu çünkü babam benim için bir evlilik sözleşmesi hazırlamıştı. Ama sevgimi uzun zaman önce amcama ve yengeme yöneltmiştim. Bu nedenle gönülsüzce döndüm eve.”

“Ya şimdi?”

Kız ateşe baktı. “Şimdi babama oldukça düşkünüm.”

Adam bacaklarını toparladı ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Şimdi bir bakalım. Sinek tavandan ne kadar aşağıda?”

“Dokuz adım.”

“Dokuz adım. Ve örümcek tavandan bir adım aşağıda. Doğru mu?”

“Evet.”

Piposundan birkaç nefes çekti. “Bulmacan için bir çözüm yolu düşündün mü?”

Kız kafasını salladı. “Eğer resmini çizersem daha iyi anlattırım.”

Adam piposunu bıraktı. “Tamam.” Ocağa doğru uzanarak bir avuç soğuk kül aldı ve yere serpti. “Çiz bakalım.”

Birkaç saniye kız adama baktı. Karşı çıkmayı akıl bile edemedi kendini külün yanında yere diz çökmüş buldu. Kabaca kulübeyi çizip sinekle örümceği işaretledikten sonra oturdu. “Ne düşünüyorsun?”

Genç adam dudaklarını büzdü. “Bence ben kendim çöze-yim, sen de kendin çöz. Sonra da karşılaştıralım.”

Bakışlarını adamdan yerdeki çizime kaydırdı, sonra tekrar adama baktı. “Tamam. Ne zaman karşılaştıracamız?”

“Senin çözmen ne kadar zaman alır?”

“*Senin* ne kadar zaman alır?

“Benim bir cevabım var zaten.”

Kız nefesini tuttu. “Yalan söylüyorsun!”

Adam sırtıarak baktı. Yine o iki gamze çıkmıştı ortaya. Kız gözlerini aceleyle yerdeki küle çevirdi.

“Ne kadar süre gerek sana?”

Omuzlarını silkti. “Beş dakika.”

“Tamam.”

Genç kız gülümsedi. “O zaman uzağa git ve kendi çözümünü kendi külüne çiz.”

Adam kıkırdarak ocağın öbür ucuna gitti. Kız kendi çözümünü çiziktirmeye başlamıştı bile.

Yirmi dakika sonra kız sedire dönüp oturdu. Adam halen kendi külünün başında çömelmişti.

“Süre doldu” dedi kız.

Genç adam doğruldu. “Süre dolalı çok oldu. Ben sana biraz fazladan süre veriyordum.”

Kız gülümsedi. “Cevabın nedir?”

“Önce sen.”

Kız gözlerini kıstı. “Benim cevabımı çalmayacağından nasıl emin olabilirim?”

“Ben *senin* benim cevabımı çalmayacağımdan nasıl emin olacağım?”

“Ben bulmacayı nasıl çözdüğümü ve sonuca nasıl ulaştığımı açıklayabilirim.”

“Ben de.”

“30,48 adım.”

Adam başını salladı. “31 adım.”

Kız ellerini birbirine vurdu. “Yanlış. Ben kazandım.”

“Bence senin çözümün yanlış. Ben kazandım.”

“Örümceğin yolu 30,48 adım. Bundan eminim.”

“Peki, bahse var mısın?”

Kız başını salladı. “Tamam. Eğer ben yanılıyorsam yarın akşam bütün tabakları ben yıkarım. Eğer sen yanılıyorsan sen yıkarsın.”

“Ne? Bu bir teklif değil ki benim için. Bulaşıkları zaten sen yıkıyorsun.”

“Ne yapmamı istersin peki?”

Ateşin içinde bir kömür yer değiştirdi. Genç adam kıza baktı. Kız bunu başka türlü yorumlasa da bu sabahki kutsanmış öpücük o ana kadar aklından bile geçmiyordu. Ama şimdi başka bir şey düşünemez hâle gelmişti.

Bakışları kızın dudaklarına kaydı. Ulu Tanrım. Midesine bir yumruk indirmiş olsaydı daha az şaşırırdı.

“Ceza olarak benden istediğin bir şey yok mu?”

“Bir öpücük.”

Kızın aldığı ani ve kısa nefesi fark etti. “Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum.”

“Bir öpücükle gerçekten evlenmiş olmayız.”

Kız başını salladı. “Babama kalırsa oluruz.”

Genç adam bacaklarını toparladı. “30,48 adımını nasıl buldun, Constance?”

“Bahisten hoşlanmadım ve oyundan çekiliyorum.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Yenildiğini kabul ediyorsun yani.”

“Kesinlikle hayır!” Bir elini salladı. “Benimle alay etmekten vazgeç, Drew.”

Adı dudaklarından en güzel şaraplar gibi dökülmüştü. “Alay etmiyorum.”

“O zaman başka bir ödül seçelim.”

“Ben seçtim bile. Bir öpücük. Eğer sen kazanırsan ne istersen seçebilirsin.”

Kızın boynunda bir damar kabardı. “Bir hafta boyunca bulaşık yıkamam.”

“Bence olmaz.”

“O zaman bence de senin ödülün olmaz.” Elleriyle eteğinin kırıışklarını düzeltti. “Ben 30,48 adım ve bulaşıksız bir hafta diyorum.”

Adam dudaklarını buruşturdu. “Ben de 31 adım ve bir öpücük diyorum. İsteyerek verilmiş bir öpücük.”

Kız külün üzerine yaptığı hesaba baktı. “Anlaştık.”

Adam kendinden emin görünüyordu. “Anlaştık.”

Adam kıza yaklaşarak yanına diz çöktü. Kız yere çizdiği çizimde bir üçgen üzerinde örümceğin yolunu göstermeden önce belirgin bir şekilde yutkundu.

“Dik üçgenin yatay kenarı $21+1+1$, dikey kenarı $5+10+5$ adım” diye açıkladı. “Uzaklık, 23’ün karesi ile 20’nin karesinin toplamının kareköküdür. Yani dik üçgenin hipotenüsü, aynı zamanda örümceğin kat edeceği mesafe 30,48 adımdır” diyerek bitirdi.

Genç adam kızın çizimlerini ve hesaplarını inceledi. Çizi-

minde kulübeyi açmıştı. Sonra örümceğin olduğu noktadan sineğin olduğu noktaya düz bir çizgi çekmişti. Buradan bir dik üçgen çizerek çizginin uzunluğunu bulmuştu.

Bunun üzerinde düşünmeliydi. Baktığında çözümün gayet kolay olduğunu gördü. Dişlerini sıktı. Şimdi sadece bir hafta boyunca bulaşıkları yıkamakla kalmayacaktı. Kız onu öpmek istediğini anlamıştı. Yavaşça gözlerini kapadı. *Tanrım, bana yardım et.*

Kısa bir süre sessizlik oldu. “Sen 31 adımı nasıl buldun?

Gözlerini açtı. “Yanlış yoldan giderek.”

Kız hiç kıpırdamadı.

Genç adam duygularını saklamak için hiçbir çaba sarf etmedi. “Yerine gidip yatsan iyi olur, kadın. Hemen şimdi.”

Genç kadın yatağa baktı. “Şu yatağa yatamaz mıyım?”

Gerçekten, adamın ne hâlde olduğunu anlamıyor muydu bu kız? “Benimle yatmak istemiyorsan, hayır.”

Kız geri geri kaçtı. “Sanırım gidip yerimi hazırlasam iyi olacak. İyi geceler, Drew.”

İşte yine yapmıştı. Adını söylemişti. Karanlığın kızı yutuşunu izledi. Ardından hafif bir iç çekiş duydu. Kızın sedir sandığı bulunduğunu anladı. Birkaç mırıltıdan sonra sessizlik oldu.

“Drew?” Kızın sesi odanın diğer tarafından geliyordu.

Genç adam kaskatı kesildi. “Evet?”

“Yarın kiliseye giderken giymek için giysiye ihtiyacım olacak.”

Adam tuttuğu nefesi bıraktı. “Noel’e kadar kiliseye gitmeyeceğiz.”

Kızın nefesi kesildi. “Ne?!”

“Hiç kimse gitmez. Kilise çok uzakta ve hiç kimse tarlada

yapacağı onca işi varken haftada bir günü kiliseye giderek harcamaz.”

“O zaman konu bizim evliliğimize gelince neden herkes bu kadar dindar kesiliyor?”

“Her hafta düzenli olarak kiliseye gitmiyor olmamız Hıristiyan yaşam tarzını kabul etmiyoruz anlamına gelmez. Ama işin aslı, civardaki erkekler kadına hasretken bende iki tane vardı. Sanırım bu kadar yakınlarında bekâr bir kadın olması fikrine dayanamadılar.”

“Ama evlenmek beni onlardan iyice uzaklaştırdı!”

“Git ve uyu, Constance.”

Genç adam kızın homurdandığını ve ardından kendini yatağına bıraktığını duydu. Ardından her şey sessizliğe gömüldü. Eğer bir hafta önce bugün evleneceğini söyleselerdi dalga geçtiklerini düşünürdü. Eğer gerdek gecesini karısıyla aynı odada ama karşılıklı iki farklı yatakta geçireceklerini söyleselerdi bunu söyleyenin sarhoş olduğunu düşünürdü.

Piposunun içindeki yanmış tütünü döktü, ateşin içindeki közleri karıştırdı, ardından yerdeki çizime baktı. Bir kontun kızı olmayabilirdi belki ama halktan biri de değildi. Kimdi bu kız?

Senin karın, dedi kafasının içinde bir ses. Elini sallayarak bu sesi kafasından kovdu ve yatağa doğru ilerledi.

Bölüm SEKİZ

Güneş pembe, sarı, turuncu arası renkteki ışıklarını salarak ufukta yavaşça yükseldi. Ama Josh'un dikkati doğanın bu olağanüstü görüntüsünde değil, Mary'nin üzerindeydi. Nelly'nin kulübesinin arkasındaki alanda yere diz çökmüş, becerikli elle-riyle sabah Josh'un boğazladığı tavuğun tüylerini yoluyordu.

"Mary, benim gitmem gerek. Biraz zamanın var mı?"

Kadın yaptığı işe ara verdi ve elindeki tüyleri yanında duran torbaya dikkatle yerleştirdi. "Evet, tabii."

"İngiltere'ye ulaştığım zaman kocanın nerede olduğunu araştıracağım."

"Evet, Patron Josh."

Adam kaşlarını çattı. Ardından kadının yanına çömeldi. "Kocanın adı Obadiah Robins ve o bir çöpçü, değil mi?"

"Evet."

“Onu en son ne zaman gördün?”

“1641’in baharıydı.”

“Eve ne zaman dönmesi gerekiyordu? Onu ne zaman aramaya başladın?”

Genç kadın elindeki tüyle oynuyordu. “Aramadım” diye fısıldadı.

Peki, bu neydi şimdi? Yerde kadının karşısında oturmuş, bir kolunu dizine koymuştu. “Onu zorla donanmaya aldıklarını ne zaman öğrendin?”

“Arkadaşlarıyla birlikte götürülürken biri kaçmayı başarmış ve saklandığı yerden çıktıktan sonra Obadiah’ın başına gelenleri karısına anlatmış. Karısı da sonra bana söyledi.”

“Bu baskını kim düzenlemiş?”

“Bilmiyorum.”

Adamın kaşları çatıldı. “Ama şu kaçan adam biliyordur, değil mi?”

Kadın dudaklarını ısırdı. “Evet.”

“O zaman sen nasıl oluyor da bilmiyorsun?”

“Sormadım.” Hızlı hareketlerle tekrar tavuğun tüylerini yolmaya başladı.

Adam başını yana yatırdı. “Sormadın mı?”

Tüyleri yolma hızı giderek artıyordu. Bir kadının kocasını aramamasının tek bir sebebi olabilirdi. “Obadiah kötü bir koca mıydı?”

Kadından ses çıkmadı. Kötüydü demek ki. “Yine de onu aramam gerek. Drew’a ve konseye söz verdim.”

“Biliyorum” dedi fısıltıyla.

Bu gibi durumlardan nefret ediyordu. “Şu kaçan adam, adını biliyor musun?”

“Arnold Parker. Yulaflı kurabiye satar.”

“Obadiah ve Parker dışında kaç adamı götürmüşler?”

“Bilmiyorum.”

“O sırada Londra’daydınız, değil mi?”

“Evet.”

Bir süre kadını izledi. Tavuğun ölmüş olması hayvancağının hayrınaydı. Her tüyü yoluşta hıncını ondan alıyordu sanki. Elini uzatarak kadının omzuna dokundu. “Nesi kötüydü, öğrenebilirsem kocanı bulmama yardımcı olabilir.”

Kadının yüzü gerildi. Adamın merakını gidermek için hiçbir çabası olmadı. Josh elini kadının omzundan çekti. “Ben mi tahmin edeyim?”

Kadın hiçbir şey söylemedi.

“Bir sürü metresi olan, bütün gün yataktan çıkmayan bir tembel veya içkiye aşırı düşkün biriymi, öyle mi?”

Kadının yüzü kızardı. “Başka kadınlar olup olmadığını sormadım, böyle bir şey aklıma bile gelmedi. Asla işini aksatmazdı ve içki içmek onun yapacağı bir şey değildi.”

“O zaman sorun neydi?” diyerek gözlerini ovuşturdu adam.

Kadın suskunluğunu korudu. Dövüyordu. Karısını döven pek çok erkek biliyordu. Babası annesine asla el kaldırmamıştı ama bunu yapan çok erkek vardı. “Sana kötü mü davranıyordu?”

Kadının yüzünün rengi çekildi. Hâlâ işini yapmaya devam ediyordu. Adam gerilmeye başlamıştı. “Ya çocuklar?”

Tavuğu yolma hızını artırmak kadının tek yanıtıydı. Adam bir süre bekledi. “Mary, Obadiah çocuklara kötü mü davranıyordu?”

Kadının gözlerinden sessizce yaşlar dökülmeye başladı. Yutkunarak “Evet” dedi, gayet zor duyulan bir fısıltıyla.

Adamın burun kanatları kabardı. Ellerini toprağa dayayarak öne doğru eğildi. “Çocukların nasıl öldü Mary?”

Yaptığı işin farkında bile olmadan büyük bir hızla tüyleri yoluyordu. Adam, genç kadının çenesini tutup yüzünü kendine doğru çevirdi. “Çocukların nasıl öldü?”

Kadının yüzü solgun, bakışları boştu. “Obadiah, çocukların ağlamasından nefret ederdi. Onu deliye döndürürdü. Bebeklerle onun arasına girerdim ama buna daha da sinirlenirdi. Bir gün öfkeden çıldırdı.”

Genç adam yavaşça gözlerini kapattı. *Kör olası aşağılık köpek. Onu bulduğunda bu yaptıklarına pişman edecekti.*

Kadının omuzları çöktü. “Onu durdurmaya çalıştım, ama...”

Kucağındaki tavuğu aldı ve nazikçe kadına doğru uzandı. Kadın karşı koymadan adama sokuldu.

Güneşin yükselmesiyle gökyüzündeki pembe ve turuncu renkler kaybolmuştu. Şimdi artık güneş pırıl pırıl parlıyordu. Yakınlarda bir yerde bir çobanaldatan durmadan ötüyordu.

Yan yana, diz dize ne kadar öylece kaldılar, genç adam bilmiyordu. Sonunda kadın geri çekilince genç adam onu bıraktı. “Sana söz veriyorum. Obadiah bir daha sana asla el kaldıramayacak.”

Kadın bakışlarını kaldırdı. “Hayır, Josh, onun karşısına çıkmamalısın. Bu her şeyi daha da zorlaştırır.”

“Verilmiş sözüm var.”

Genç kadın adamın koluna dokundu. “Obadiah acımasız olabilir. Her türlü şeyi yapabilir.”

“Uyardığın için teşekkürler.”

“Anlamıyorsun. İnsafsızdır. Gözünü bile kırpmadan seni öldürür.”

“Göreceğiz.”

Kadının yine gözleri doldu. “Başka bir ölüm görmek istemiyorum. Eğer benim duygularımı önemsemiyorsan nişanlı-ninkileri düşün. Erkeğinin ölümüne sebep olduğum için bana teşekkür etmeyecektir, bundan eminim.”

Adam kaşlarını çattı. “Bana güven duymayarak beni yaralıyorsun. Sana bir daha asla dokunamayacak, işte o kadar. Hannah’ya gelince... Onun bu konuyla bir alakası yok.”

“Alakası yok mu? Alakası yok mu? Şu senin Hannah, nasıl biri?” Kısa süren bir sessizlikten sonra kadının yüzü kıpkırmızı oldu.

Adam gözlerini kocaman açtı ve duraksadı. Ardından kadını rahatlatmaya çalıştı. “Ah, Hannah’yı nasıl anlatmalı ki?” Dudaklarını büzdü. “Hannah bana annemin porselen fincanlarını hatırlatıyor. Narin, kırılgan, kibar.”

“Güzel mi?”

Omuzlarını silkti. “Evet. Oldukça hoş bir kız.”

Kadın tekrar tavuğa uzandı. Hafif bir rüzgâr beyaz tavuk tüylerini etrafta uçuşturarak kadının kalın telli saçlarını karıştırdı.

Genç adam güneşe bakarak saatin kaç olduğunu kestirmeye çalıştı. Artık gitmesi gerekiyordu. Biraz oyalanarak etrafa dağılan tüyleri topladı ve kadının yanındaki torbaya koydu. “Pekâlâ... Kaptan limandan bensiz ayrılmadan önce gemiye gitmeliyim.”

Kadın hiçbir şey söylemedi.

Adam elinde kalan yumuşacık tüyle oynuyordu. “Güle güle demeyecek misin?”

“Güle güle, Patron Josh.”

“Josh” diye düzeltti adam.”

Genç kadın kafasını salladı. “Patron Josh.”

“Birkaç dakika önce bana sadece Josh diye hitap ettin.”

Kadın şaşkınlıkla baktı. “Öyle mi? Etmedim, yani, öyle demek istemedim.”

Genç adam elindeki tüyü kadının dudaklarına dokundurdu. Bu onu susturmuştu. “Sorun değil. Ayrıca ben bundan sonra bana öyle hitap etmeni istiyorum.”

Kadın öylece oturdu. Bakışları adamın bakışlarına takılı kalmıştı. Adam, ağır ağır, dikkatle tüyü dudaklarından çenesine indirdi. Çenesinin narin kıvrımını takip ederek kulaklarına, oradan da alnına çıktı. Düzgün kıvrımından inerek burnunun ucuna geldi ve durdu. Kadın kirpiklerini indirdi.

Ah, o güzel gözlerini benden kaçırma, sevgili Mary. Tüyü kadının göz kapaklarından geçirdi. Birkaç kez kırpışan göz kapakları açıldı. Olağanüstüydü.

Genç adam kadının yanaklarında açan pembe gül tomurcuklarına baktı. Tanrı bu kadını yaratırken epey zaman harcamıştı. Oldukça doğal görünümüyle giderek büyüyen, hemen göze çarpmayan gizli bir güzelliği vardı.

Dudakları aralandı. Baştan çıkarıcı kıvrımlarını takip ederek adam tüyü kadının dudaklarında gezdirdi. Bir an tereddütle duraksadı. Bir tarafı öpmesinde bir sakınca olmadığını söylüyor, diğer tarafı onu İngiltere’de bekleyen biri olduğunu hatırlatıyordu.

Tüyü kadının dudaklarından alarak kendi dudaklarına dokundurdu. Kadın tekrar kirpiklerini indirdi. Sonra tekrar ta-

vuğu yolmaya başladı.

Adam yavaşça ayağa kalktı. "Hoşça kal, Mary."

"Mutluluklar, Patron Josh" diye fısıldadı genç kadın.

Elindeki tüyü kendi torbasına koydu. Kadının iyi dileğindeki buruk ton dikkatinden kaçmamıştı.

* * *

Mısır unu, su ve tuzdan oluşan hamuru karıştıran Drew, yavaş hareketlerle uzun uzun saçlarını tarayan Constance'a kararlılıkla sırtını dönmüştü. Kızın saçlarının rengi sabahın bu erken saatinde gözlerini kamaştırıyordu.

Ateşin yanındaki mandallardan bir bez almak için döndüğünde kızın sandığın yanında olmadığını, hatta odada bile olmadığını fark etti.

Kapanmaması için önünde bir taş duran kapıya baktı. Constance'a bu sabah Nelly'nin başka bir eski elbisesini vermişti ve kız üzerini değiştirmek için sabırsızlanıyordu. Çatıdan gelen bazı tıkırtılar adamın dikkatini çekti.

Genç kız işte orada, sırtı adama dönük, dizlerinin üzerinde oturuyordu ve muhtemelen tavan arasının karanlığının onu adamın gözlerinden sakladığını düşünüyordu. Ama saklayamıyordu. Kollarını başından yukarı kaldırarak elbiseyi çıkardığında genç adamın nefesi kesildi.

Arkasını dönmeliydi, arkasını dönüp kızı yalnız bırakmalıydı. Ama aksine, bakışları kıvrımlı beline indi.

Kaskatı kesilmiş öylece duruyordu. Onunla yatmayacağına söz vermişti ama bu yaptığı için söz vermemişti. Yine de verdiği sözün bunu da kapsadığının farkındaydı.

Yutkundu. Şu ana kadar kızın o eski püskü ev elbisesinin

altına hiçbir şey giymediğini fark etmemişti. Bir sonraki gemi geldiğinde kıza birkaç çorap, belki de bir ayakkabı almalıydı.

Ulu Tanrı'nın yardımıyla dönüp ocağın yanına gitmeye zorladı kendini. Ocağın zeminine biraz sıcak kül yaydı ve hamuru sıcak küllerin üzerine döktü.

Birkaç dakika sonra kız yanına geldi. "Ne yapıyorsun?"

"Kül ekmeği."

"Ama kül üstlerine yapışıyor."

"Piştiklerinde üzerlerini siliyorsun, küller çıkıyor."

Bir tanesini kendisi yaparak kıza gösterdi, diğerlerini onun yapmasına izin verdi. Bu arada o da yeni ekmekler yapmak için kalan hamuru sıcak küllerin üzerine döküyordu. "İlk pişenleri dışarıdaki adamlara götür. Meyve bahçesinde istedikleri meyvelerle birlikte yesinler."

Kız dönene kadar Drew yeni bir grup ekmeği pişirmişti bile. "Bunları ben götürürüm dışarı. Sen bir tabak al ve şu ocaktakilerin küllerini temizle. Biz burada, içeride yiyelim."

Döndüğünde masada iki tabak vardı. "Bizimle yiyecek olan başkası mı var?"

Masada oturduğu yerde gözlerini kırptı kız. "Hayır, yok."

"O zaman neden iki tabak var?"

"İki kişiyiz."

Adam tabaklardan birini alarak raftaki yerine kaldırdı. "Bir tane yetiyorsa iki tabak yıkamaya gerek yok o zaman."

Masaya kızın yanına oturarak yemek duası etti ve birkaç parça ekmeği ağzına tıktırdı.

Kız elleri dizlerinde öylece oturuyordu. "Ellerimizle mi yiyeceğiz?"

Ağzındakini bir süre daha çiğnedi ve ardından yuttu. "Kül

ekmeği bıçakla kesilerek yenmez.”

Kız dudaklarını ıslattı. “Anlıyorum.”

Birkaç parça ekmeğin üzerini temizleyen Drew gülmemek için kendini zor tutuyordu. Önce tuvalet, sonra yatak, şimdi de çatal kaşık yoktu kızın hayatında. Kızı şimdiden bir koloni kadınına çevirmişti bile. Bardağına uzanarak kalan elma şarabını mideye indirdi. “Mary ile Sally birazdan burada olacaklardır. Bu arada sen de yapman gereken günlük işleri yap lütfen.”

Kız kaşlarını kaldırdı. “Günlük işler mi? Ne tür günlük işler?”

Boğazındaki peçeteyi alan adam ayağa kalktı. “Bilirsin işte; bahçeyle ilgilenmek, kap kaçağı yıkamak, yumurtaları toplamak gibi işler.”

Kulübeden çıktı, büyük bir demir kazanı kucakladı ve tekrar içeri girdi. “Burada dün yakalanan birkaç kaplumbağa var.” Kazanı masaya bıraktı. “Bunları öğle yemeği olarak yiyeceğiz. Eğer Mary bir saate kadar dönmezse kaplumbağaların kafalarını kes ve onları kabuklarıyla birlikte kaynayan suya at.” Bir mandalda asılı duran şapkasını çekip aldı ve kapıya doğru yöneldi. “Öğlen görüşürüz.”

Constance önünde duran kazana bakıyordu. Birkaç dakika sonra içini görmek için kazanın üzerine eğildi. Kaplumbağalar sadece büyük değil, aynı zamanda canlıydılar da. Bu işi dünyada yapamazdı.

Aklına birden Skelly Amcası ve onun günlüğü geldi. Kız derin bir nefes aldı. Evet, yapabilirdi. Yapmak zorundaydı. *Tanırım, yardımına ihtiyacım var!*

Alnındaki terleri silerek ayaklarına dolanan eteği çekiştirdi. Etek ona birkaç beden büyük geliyordu. Drew’un verdiği bu

elbiseyi gün bitmeden değiştirmeliydi. Bu arada her gün banyo yapacağına dair verdiği sözü de yerine getirmeliydi.

Dereden yıkanmış, canlanmış ve ovarak temizlediği tabakların gururuyla gülümseyerek döndüğünde güneş yükselmişti. Bu işe Drew da sevinecekti.

Dudaklarında bir şarkıyla kucağındaki tabakları yerlerine yerleştirdi ve ateşi karıştırarak canlandırdı. Kazana uzaktan şöyle bir bakıp bir sepet aldı ve kümese doğru yollandı.

Tavuklar bahçenin güneydoğu köşesinde ilkel bir kümes-teydiler. Kümesin ve gezindikleri alanın yanları ve üzeri iç içe geçen ahşap çitlerle örülmüş, yanlardaki ve üstteki boşluklar ince parmaklıklarla örtülmüştü. Kapıdan içeri girince etrafı tavuklarla çevrelendi. Çirkin yaratıklar. “Yumurta toplamak için geldim” dedi.

Tavuklar gıdaktadı.

Kız bir adım geri çekildi. “Evet. Sizi suçlamıyorum. Ben ol-sam ben de kızardım. Bu yüzden sadece birkaç tane alacağım. Böylesi uygun mu?”

Büyük ve oldukça çirkin bir gri-beyaz horoz uzun uzun öttü.

“Ah, buraların *patronu* sen olmalısın. Senin neden şikâyet ettiğini anlamıyorum. Yumurtlayan sen değilsin ne de olsa, değil mi?”

Horoz birkaç adım daha yaklaştı ve bir kez daha öttü.

Folluğa doğru yavaş adımlarla yaklaştı. “Sakin ol, kızacak bir şey yok. Sen bana aldırma. Birkaç dakika sonra gideceğim ve sizi rahat bırakacağım.”

Huysuz yaratık üzerine doğru sıçradı. Bir çığlık atarak elindeki sepeti öne doğru tuttu. Horoz tüylerini kabartıp tekrar saldırmaya hazırlanırken tavuklar da kanatlarını çırpıyorlardı.

Elindeki sepeti kılıç gibi sallarken durmaksızın çığlık atıyordu. Dışarı çıkmadan hemen önce horoz kızın baldırına bir tırnak atmıştı. Elindeki sepetle horoza vurup onu köşeye fırlatınca kendini kümesin kapısının diğer tarafına atacak kadar zamanı elde etmişti.

Horoz tekrar bağırarak üzerine atıldı. El yordamıyla kapının mandalını bulup takarken yine çığlık attı. Kümesteki tavukların hepsi kanatlarını çırpıp bağırıyorlardı.

Eteğini kaldırıp bakınca baldırından akan kandan başka bir şey göremedi. “Ah, seni korkunç yaratık! Bak ne yaptın! Bunun için senin kafanı koparacağım. Bundan hiç şüphen olmasın.”

Horoz ötmeye ve kanatlarını çırpmaya devam ediyordu. Koşarak hızını aldı ve havaya sıçradı. Constance bir çığlık atarak geriye doğru yuvarlandı. Ama bütün gayretine rağmen horoz kümesin çitlerini aşamadı.

“Bu akşam yemekte seni pişireceğim, seni adi yaratık” diye bağırdı emniyetli bir uzaklıktan. “Bu dediğimi unutma. Gerçek patron eve geldiğinde kimin tarafında olduğunu göreceğiz. Uğraştığın kişi bu evin hanımı. Derini yüzeceğim ve seni büyük bir afiyetle yiyeceğim.”

Arkasına dönerek sırtı düz, başı yukarıda, kulübeye doğru topallamaya başladı. Yumurtaların beklemesi gerekiyordu.

Kulübeye girince mandalda asılı duran iç elbisesini aldı ve etek kısmından büyükçe bir parça yırttı. Yatağa oturarak bacağına tekrar bakmak için eteğini kaldırdı. Ah, ne kötü görünüyordu ve ne çok zonkluyordu.

O korkunç kuşu ocağın üzerinde pişerken hayal ederek yaranın üzerini sıkıca sardı. Bezin iki ucunu bir araya getirip düğüm attığında derin bir nefes aldı. Ölebilirdi. Ya o kümeden dışarı çıkmayı beceremeseydi? Ya kümesin kapısı açılmasaydı?

Ya o dışarı çıktığında kapı kapanmasaydı? Bütün vücudu titremeye başladı.

Bunların hiçbirisi başına gelmemeliydi. Kuralları ve onlardan nasıl kurtulacağını çok iyi bildiği evinde güvende olmalıydı. Savaş herkesin hayatını etkilemişti ama bu... bu barbarca yöntemleri ve medeniyetten uzak insanlarıyla burası... Başına daha neler gelecekti kim bilir.

Eve dönmek istiyorum, Tanrım. Eve. Tanıdığım insanların olduğu yere. Sevildiğim, korunduğum ve değer verildiğim yere. Gerçek yiyecekler yediğimiz ve gerçek yataklarda uyuduğumuz yere. Ayakkabılara ve çoraplara, mumlara ve kâğıtlara sahip olduğum yere...

Bu yakarış onu sakinleştireceğine öfkesini daha da artırdı. Bunu ona yapan adamın üzerine salmak için yanıp tutuştuğu saf, katışıksız bir öfke.

Kazana baktı. Gözlerini kısarak yataktan kalktı, bir bıçak buldu ve elinde sıkıca tuttuğu silahıyla topallaya topallaya masaya yaklaştı.

Kollarını yukarı doğru sıvayarak bir moral nefesi aldı ve çıplak ellerini o pis kokan suya daldırdı. Sürüngenler kafalarını kabuklarının içine çektiler. Yakaladığı kaplumbağanın sırtı mükemmel bir geometrik düzendeydi. Büyüleyici.

Bıçağın ucuyla kaplumbağanın omzu olması gereken yeri birkaç kez dürttü. "Sana Sör Hopkin" dürttü, "adını veriyorum" dürttü. "Virginia Kolonisi Valisi." Elindeki hayvana iğrenmeyle baktı. "Görevinizi ihmal ettiğiniz ve sayısız masum kadına karşı takındığınız kötü tavrınız nedeniyle sizi ölüm cezasına çarptırıyorum; kafanız kesilecek."

Kulübeden çıkıp açıklık alanı geçene kadar Sör Hopkin'i yukarıda, gözlerinin hizasında tuttu. Toprakta bir alanı temizleyip hayvanı yere bıraktı.

Ama kaplumbağa kabuğundan dışarı çıkmadı. Tavşan yü-

rekli canavar... “Dışarı çıkın Sör Hopkin. Ne kadar yüreksiz, kibirli ve işe yaramaz bir düzenbaz olduğunuzu herkes bilse de bir erkek gibi davranın.”

Hiçbir şey olmadı. Kız kaşlarını çattı. Bir kaplumbağa kabuğundan dışarı nasıl çıkartılırdı ki? Hayvanın yanına çömelerek sırtındaki deseni incelemeye başladı. Sör Hopkin o çirkin kafasını kabuğundan dışarı çıkarmaya tenezzül ettiğinde güneş iyice tepeye yükselmiş ve kızın saç dipleri terlemeye başlamıştı

Elindeki bıçağı hızla indirdi ama kaplumbağa kızın hayal bile edemeyeceği bir hızla başını tekrar kabuğunun içine çekti.

Kafasını koparmak için harcadığı onca zamandan sonra Sör Hopkin’i yerden kaptı ve kulübeye doğru yürüdü, daha dorusu topalladı. İçeri girer girmez hayvanı kazana geri attı. Kaplumbağa çorbasının da beklemesi gerekiyordu. Lanet hayvanlar!

Bacağını ovduktan sonra bahçeye çıktı. Etrafı tıraşlanmış ağaç dallarından yapılan çitle çevriliydi. Onun uzmanlığı çiçekleri kesip düzenlemektir. Başını yana doğru eğip bahçeye baktı. Hiç çiçek yoktu, sadece şifalı bitkiler ve onları saran zararlı otlar. Ama hangisi hangisiydi? İçini çekti. Görünüşe göre bahçenin de beklemesi gerekiyordu.

Kulübeye dönerek ocaktaki ateşi karıştırdı, üzerine kaynaması için bir tencere su koydu ve dün giydiği elbiseye uzandı. Dışarı çıkarak elbisenin ölçülerini ayarlamaya girişti.

* * *

Drew eve döndüğünde Constance’ı evin önünde üzerine tam olarak uymuş bir elbise içinde tertemiz bir hâlde oturmuş, kendine yeni bir elbise dikerken buldu.

Kümeşteki tavuklar yırtınırcasına gıdaktıyordu, bahçe sabah

bıraktığı gibiydi ve bacadan da duman çıkmıyordu.

“Constance?”

“Drew! Oh, Tanrı’ya şükür. Eve döndün.” Zorlukla ayağa kalkarak adama doğru topalladı.

Adam kaşlarını çatı ama sadece kısa bir süreliğine. Üzerindeki elbisede esaslı değişiklikler yapmıştı. Nelly’nin giydiği o elbiseden eser kalmamıştı. Vücudunun her yerini örten ama aynı zamanda kızın vücudundaki her girinti ve çıkıntıyı biraz daha vurgulayan zevkli ama gösterişsiz bir hâle gelmişti. “Nelly’nin eski elbisesine ne yaptın böyle?”

Elbisenin eteklerini iki eliyle tutarak aşağıya baktı. “Birkaç değişiklik yaptım.” Sağa sola sallanarak elbisenin de kendisiyle birlikte sallanışını izledi. “O yolculuk yüzünden epey kilo vermiştim. Geri alırsam diye biraz bol bıraktım.”

Bakışları kızın yüzüne kaydı. Onun birkaç kilo daha almış hâlini gözünde canlandırmaya çalışıyordu. “Dikişte oldukça hızlısın” dedi.

“Evet.”

“Mary ile Sally gecikecekler.”

Elbisenin eteklerini bıraktı. “Neden?”

“Gerald Nelly’nin zamanı geldi diye haber göndermiş.”

“Gerald?”

“Nelly’nin kocası.”

Kız kaşlarını çatı. “Aman Tanrım, belki de gidip Sally’yi alsam iyi olacak.”

“Hayır, kaybolursun. Neden bahçedeki zararlı otları yolmadın?”

“Hangisinin zararlı, hangisinin yararlı olduğunu bilmiyorum.”

“Daha önce hiç bahçeyle ilgilenmedin mi?”

“Sadece çiçeklerle.”

Adam başını salladı. “Ya yumurtalar?”

Genç kızın bakışları buğulandı. “Horozun bana saldırdı. Lütfen benim için onun boynunu kopar. Akşam yemeğinde onu yiyeceğim.”

“Sana saldırmaması için ona ne yaptın?”

Genç kızın gözleri büyüdü. “Ne mi yaptım? Ne mi yaptım? O adi horoz bana saldırdı ve sen *benim* ne yaptığımı merak ediyorsun, öyle mi? Ne yaptığımı sana söyleyeyim. Öyle bir çılgılık attım ki taa İngiltere’dekiler bile beni duymuştur. Sonra sepetle ona vurdum. Sonra da ona karanlık çökmeden ölmüş olacağını söyledim. İşte bunu yaptım. Şimdi söyle bakalım, *sen* bu konuda ne yapacaksın?”

Genç adam alnını sıvazladı. Hiç kimse bu kadar beceriksiz olamazdı. Sally bile yumurta toplayabiliyordu. “Boynunu koparmayacağım, orası kesin” dedi.

Kız nefesini tuttu. “Nedenmiş o? Az daha ölebilirdim.”

“Onu kışkırtmışsın.”

“Kışkırtmış mıyım? Senin o değerli horozuna hiçbir şey yapmadım ben. Kümese gittim, yumurtaları toplamak niyetinde olduğumu duyurdum ve o da son sürat üstüme saldırdı.”

“Yumurtaları toplamak niyetinde olduğunu mu duyurdun? Niyetinde olduğunu duyurmak da ne demek?”

Kız bir süre kıpırtısız durdu. “İçeri girdim ve tavuklara yumurta toplamaya geldiğimi söyledim.”

“Başka ne dedin?”

Ellerini beline koydu. “Drew, benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Başka ne dedin?”

“Hatırlamıyorum. Bir iki kötü söz söylemiş olabilirim ama bu tamamen aptalca. Horoz beni anlayamaz ki.”

“Onun bölgesinde ötüyordun.”

“Efendim?”

“Onun bölgesinde ötüyordun. Horozlar hâkimiyetleri altındaki alanları ötüşleriyle belirlerler ve bu konuda çok hassastırlar. Eğer kümese girip ileri geri söylendiysen bunu kendi hâkimiyeti için bir tehlike olarak görmüştür. Susup onun kazanmasına izin vermedin, değil mi?”

Yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyordu. “Eğer o kümesin içindeki dövüşten bahsediyorsan, evet, kazanmasına izin verdim. Ama eninde sonunda bir gün boynu koptuğunda ben kazanmış olacağım.”

Genç adam şapkasını başından çıkardı, hemen ardından yine başına koydu. “Gel de nasıl kazanılır sana göstereyim.”

“Hayır, seninle ya da bir başkasıyla o kümese bir daha asla girmem. Özellikle de Mr. Meanie* bir şişe geçmeden önce.”

Mr. Meanie mi? Gizlemeye çalıştığı bir gülümsemeyle genç adam kümese doğru ilerledi. Kız olduğu yerde duruyordu.

“İçeri girmek zorunda değilsin, Constance. Çitin diğer tarafından izleyebilirsin beni.”

Sepet, muhtemelen özgürlüğü için mücadele ederken attığı yerde duruyordu. Kan damlaları açıklık alanın her yerindeydi. Kaşlarını çatarak kıza doğru baktı. “Sen iyi misin?”

Kız dudaklarını ısırdı.

Genç adam derin iç çekerek kümese girdi. “Merhaba çocuklar, Mr. Meanie. Bugün neler yaptınız bakalım?”

Tavuklar gıdıkladı. Horoz tüylerini kabarttı.

* Mr. Meanie: Bay Kötülük. (Ç.N.)

“Gördün mü, Mr. Meanie öfkelenmeye başladı bile.”

Kız yanıt vermedi.

“Sen, bayım, savunmasız bir bayana saldırmışsın, öyle mi? Yarasına henüz bakmadım ama dua et de çok ciddi olmasın. Karıma saldırdığın için hiç de memnun değilim. Ona karşı saygılı davranacaksın.”

Horoz adamın çevresinde dolaşmaya başladı.

“Ne? Senin bölgede ötüyor olmamdan hoşlanmadın mı? O zaman gel de yakala beni, seni alçak suçlu. Elinden geleni ardına koyma.”

Horoz kavganın işaretini verir gibi bir gaga attı. Drew bir hamleyle horozu yakalamaya çalıştı ama ıskaladı. Birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Drew bir taraftan da dans ederek şarkı söylemeye başladı:

Haydi, şimdi kar gibi temiz kızlara içelim,
Şimdi böğürtlen kadar olgun olanlara içelim.
Haydi, şimdi yüzü kederli kadınlara içelim,
Şimdi güler yüzlü genç kızlara içelim.
Kadehler kalsın
Sevgiliye içelim,
Eminim bir bahane bulunacaktır.

Düşündüğü gibi oldu ve meşhur içki baladı horozu kızdırdı. Memnuniyetsiz bir ötüşle saldırdı. Drew bir hamleyle horozu ayaklarından yakaladı ve baş aşağı çevirdi. “İşte böyle Constance. Bir bölge böyle belirlenir. Bölgesinde bir süre daha öterken onu böyle tutacağım. Bütün kan bir iki dakika içinde kafasına dolduğunda onu bırakacağım ve aynı zamanda kazan-

miş olacağım.”

“Onu öldüreceksin.”

Adam sustu. Kız çitin yanına kadar gelmiş ve kollarını çitin üst kısmına yaslamıştı.

“Hayır, öldürmeyeceğim.”

“Neden?”

“Yumurtalara ihtiyacımız var.”

“Kümeşte iki tane daha horoz var.

Genç adam kümesin toprağını eşeleyen diğer iki horoza baktı. “Eğer Mr. Meanie’yi öldürürsem diğer horozlardan biri hâkimiyetini ilan edecek ve senin bu kez onunla anlaşman gerekecek.”

“Kendi aralarında dövüşmezler mi?”

“Bu üç horoz birlikte büyüdü. Ama ben kümese yeni bir horoz getirirsem dövüş kaçınılmaz olur.”

Kız bir kez başını salladı ve gitmek üzere arkasını döndü. Kızın onu böyle bırakıp gitmesi hiç hoşuna gitmiyordu. Konuşmasının ortasında böyle arkasını dönüp gitmemesi konusunda onu daha önce uyarmıştı. Şimdi bu konuyu onunla tekrar tartışması gerekiyordu. Keçi gibi inatçıydı bu kadın.

Horozu elinden bırakmadan önce birkaç dakika daha bekledi. Ardından yere bıraktığında Constance’ın Mr. Meanie’sinin kafasını sallayarak dolaşmasını izledi.

Kümeştten çıkarak kulübeye doğru yürüdü. Kızın yarasına bakması gerekiyordu.

Bölüm DOKUZ

Horozu öldürmeyeceğini biliyor olması gerekirdi. Yiyecek üreten hayvanlar, birinin misafirine saldırdılar diye yok edilemeyecek kadar değerliydi bu vahşi doğada. Horozu ondan daha çok sevdiğinden değildi, sadece yarar meselesiydi. Öyleyse neden duyguları böyle incinmişti?

Drew'un yaklaştığını duyduğunda baldırını ovalamaya devam ederek eteğinin aşağıya doğru inmesine izin verdi.

“Kaplumbağalar neden pişmedi?”

Yatağın iliştiği ucunda kızgınlığını bastırmaya çalıştı. “Bir kaplumbağanın kafasını kabuğundan dışarı çıkarmasını ve keşecek kadar uzun süre dışarıda tutmasını nasıl sağlarsın?”

Genç adam şapkasını çıkardı ve bir mandala astı. “Önüne bir dal uzatırsın ve ısırması için beklersin.”

Bacağını ovalamayı bıraktı ve başını kaldırarak adama baktı.

“Hiç aklıma gelmedi. Oysa ateşi de canlı tutuyordum” derken yataktan fırladı ve sönmeye yüz tutmuş ateşi canlandırmaya çalıştı. Genç adam kaplumbağaların olduğu kazanı aldı ve dışarı çıktı.

Onu sonraki görüşünde adamın bir elinde bir kazan başı kesilmiş kaplumbağa, diğer elinde bir kova dolusu taze süt vardı. Sonunda, Tanrı’ya şükür, o da bir iki şey becermişti. Ocaktaki ateş yanıyor, üzerinde kaynayan tencereden buharlar yükseliyordu.

“Kaplumbağaları kaynayan suya at. Sonra sana öğle yemeğinde yemek için nasıl mısır lapası yapılacağını göstereyim.”

Biri ona midesi çabuk bulan birini olduğunu söyleseydi buna hararetle karşı çıkardı. Ama şimdiye kadar her zaman yemeği o masaya oturmadan önce pişirilmiş ve süslenmiş olurdu. Hayvanları yediğini biliyordu elbette ama nasıl pişirildiklerini şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Boyunlarından kanlar akan bir kazan dolusu kafası kesik kaplumbağaya bakarken yemek yeme zevkini sonsuza dek yitirdiğini düşündü.

Drew mısır unu hazırlamak için gerekli malzemeyi almak üzere içeri girdi. Kız midesinin olması gerektiği yerde kalmasını sağlamak için kendini zorlayarak yutkundu. Ardından kaplumbağaları suya attı. Gulp gulp gulp diye suya batışları kızı neredeyse öldürüyordu. “Mısır lapası da nedir?” diye sordu zorlukla nefes alarak.

“Bence en kolay yemek. Sadece mısırı dövüyorsun ve servis etmeden önce üzerine biraz süt döküyorsun.”

Son kaplumbağayı da suya atarak dibegin başına geldi ve hıncını mısırdan çıkarır gibi dövmeye başladı.

“Etrafı dağıtıyorsun, Constance. Biraz yavaş ol.”

Yavaşladı. İkisi birlikte çalışarak kısa zamanda epey mısır öğüttüler.

“Şimdi yarana bakalım.” Genç adam ayağa kalktı ve kalkması için yardım etmek üzere elini genç kıza uzattı.

Yara hiç de uygun olmayan bir yerdeydi. “Önemli bir şey değil, teşekkürler.”

“Yine de bir bakacağım.”

Geri çevirmeyi düşündü ama bunu yaparsa adamın onun “kocas” olduğunu ve sadece yarasına değil, nereye isterse bakabileceğini söylemesinden korktu. Yatağa doğru gitti ve oturdu. Eteğini düzeltti. Dizleri ve ayak bilekleri bitişik, elleri dizlerinde öylece oturdu.

“Seni nerenden yaraladı?”

“Bileğimin yukarisından.”

“Ne kadar yukarisından?”

Yüzünün kızarıklığının geçmesini bekledi. “Beş santim kadar yukarıdan.”

“Görmem gerek.”

“Artık acısını hissetmiyorum bile.”

Adam elbisenin eteğine baktı. “Tedavi için ne yaptın?”

“Sardım.”

“Karakafes otu sürmedin mi?”

“Hayır.”

Adam kulübeden dışarı çıktığında kız derin bir nefes aldı. *Teşekkür ederim, Tanrım.* Küçük düşürücü bir durumdan kurtulmuştu en azından. Tam kalkmak üzereydi ki, genç adam elinde bahçeden az önce köklediği belli olan bir bitkiyle içeri girdi. Kız tekrar yerine oturdu, adamın bitkinin kökünü yıkamasını, eski bir bez parçasına sarmasını ve bir taşla ezmesini izledi.

“Göster bakalım.” Genç kızın önüne oturarak gözlerini eteğine diktı.

Midesi tekrar karıştı. Bu kez daha öncekinden farklı bir histi ama daha az rahatsız edici değildi. Yaralı bacağına uzattı, etek uçlarının yukarı çıkmasını izleyerek eteğini diz hizasında topladı. Adamın bacağındaki düğümü çözdüğünü ve sargıyı açtığını hissetti. Bez parçasının yaraya yapıştığı yere gelince adam yavaşladı.

Kıpırdamadan duruyor; önünde eğilen, şimdi şapka yüzünden düzleşmiş o muhteşem siyah saçlarla kaplı kafaya bakıyordu. Parmaklarını sıktı.

Adam anında durdu ve kıza baktı. “Canın mı yandı?”

Tanrım... Yakışıklı bir adamdı. Bir kusur bulmak için ümitsizce baktı ama hiçbir kusur bulamadı. Güneşin neden olduğu esmerlik ve kırıksıklıklar bile görüntüsüne ayrı bir şeyler katıyordu. Gözleri ne zaman görse sanki daha da mavileşiyordu. Bu gözleri bu kadar yakından son kez gördüğünde evleniyorlardı ve hemen ardından onu öpmüştü. “Efendim?”

“Ağrın çok mu fazla?”

Bunun bir son bulması gerekiyordu. Burada oturup geçici bir süreliğine kocası olan adamı böyle uzun uzun düşünemezdi. Babası gelip alana kadar burada kalacaktı sadece ve ayrıca adamın gözünde horozdan daha değersizdi. “Ağrım geçti.”

“Yumruklarını sıkımsın.”

Kanın yüzüne yayıldığını hissettiğinde ellerini de açtı. “Sadece biraz gerginim.”

“Nazik olacağım.”

Kız yutkundu ve hafifçe gülümsedi. “Biliyorum.”

“O zaman neden bu kadar gerginsin?”

Kız hiçbir şey söylemedi ama adam da kızın gerginliğinin sebebini anladığında kızardı ve işini çabucak bitirdi. Sonunda

bandajı açmıştı. “Yine kanıyor. Özür dilerim. Ama horoz kolayca erişemeyeceğim bir yeri yaralamış.”

“Ah, tamam” diyerek bacağına çevirdi kız ama adamın halen sıkıntı yaşadığı belliydi. Birkaç dakika sonra artık kanamayı durdurmuştu.

“Üzerine biraz karakafes otu süreceğim.”

Kız kafasını salladı.

Adam kıpırdamadı.

“O nedir?” diye sordu kız. “Acıtacak mı?”

“Hayır, hayır. Hemen anında rahatlama sağlar.”

“O zaman sorun nedir?”

“Büyük kısmını yere dökmeden bacağının arkasına nasıl süreceğimi ve nasıl saracağımı düşünüyorum.”

“Ben yapabilirim.”

Adam kafasını iki yana salladı. “Hayır, sen bu işi benden daha zor yaparsın. İhtiyacımız olan tek şey... Şey, yüzüstü yatağa yatar mısın lütfen?”

İkisi de kıpırdamadı. Kız elbisesinin eteğini bıraktı, eteğin uçları yere indi. Yatağın bir ucuna oturup bacağına uzatmak başkaydı, yatağa uzanıp adamın elbisesini kaldırması ve ona bir şeyler sürmesi tamamen başka bir şeydi.

“Onu sürmeden de iyileşirim” dedi.

“Ama otu kopardım ve ezdim bile. Ayrıca karakafes otunun iyileştirici gücüne ihtiyacın var. O lanet horoz derin bir yara açmış. Üstelik koloniye yeni gelen kişiler daha dikkatli olmak zorunda.”

“Dikkatli mi? Neden?”

“Ölümcül hastalıklar yüzünden.”

Bu oldukça açık sözlü bir ifadeydi. Ayrıca ona değer ver-

diğini gösteriyordu. Ve hepsinden önemlisi horoza hakaret etmişti. Bacağını yatağa uzattı ve döndü. Eteği altında kalarak burulmuştu ve kendisi onu düzeltmeden önce adam altta kalan kısmı kurtarmış, dizlerine kadar yukarı kaldırmıştı bile. Adamın yatağa sinmiş kokusunu görmezden gelerek yüzünü yatağa gömdü.

Karakafes otunun kökü anında harika bir rahatlama hissi vermişti. Ezdiği otu kızın bacağına sürüp üzerine yumuşacık ve kabarık bir bez koymuş, ardından az önce kızın bacağından çıkardığı kumaşı tekrar sarmıştı ve bütün bu sürede tek kelime bile etmemişti. İşi bitince kızın bacağını sağa sola, yukarı aşağı oynattı ve yatağa geri bıraktı. Kumaşın uçlarını bağladıktan sonra parmaklarını sargının üzerinde gezdirerek sargıyı düzeltti. Midesi buruldu, kalbi tekledi ve genç kız nefes almayı unuttu.

Bu sadece doktorun hastasına gösterdiği özen miydi? Kıpırdamaya cesaret edemedi. Eğer sadece masum bir hareketse abartılı tepki vermiş olmak istemiyordu. Peki ya öyle değilse? *Öyle olmak zorundaydı.*

Düzeltilme işi bitti ama adamın ağırlığını hâlâ yatağın üzerinde hissediyordu. Genç adam eteğine dokunduğunda irkildi ama adamın sadece eteğini düzeltmeye çalıştığını anladığında ne kadar aptal olduğunu düşünerek kendi kendine söylendi. Eteğini bıraktığında adamın eli ayak bileğine hafifçe sürtünerek geçti. Genç kız sırt üstü döndü, ayaklarını eteğinin altına çekti.

İşte bu tam bir hataydı. Şimdi adamın yatağında sırt üstü uzanıyordu ve o da tam yanında oturuyordu. Gözleri daha önce olduğunun üç katı daha koyulaşmıştı sanki. Adam ayağa kalktı, mandalda asılı duran şapkasını kaptı ve kendini kulübeden dışarı attı.

Genç kız bir koluyla gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Genç adam ondan hoşlanıyordu, buna hiç şüphe yoktu. Bu bakışı evlenirlerken ellerini tuttuğunda da görmüştü. Ama o andan farklı olan şey şu an kendisinin hissettikleriydi. Sıkıntı veya hoşnutsuzluk yerine şu an vücudundaki tüm sinir uçlarının kabardığını hissediyordu, hatta bazı sinir uçları diğerlerinden daha fazla kabarmıştı.

Ya fikrini değiştirip kocalık haklarının karşılığını isterse? Kolunu yan tarafına indirdi. Yaptıkları anlaşmanın iptali gibi bir şey söz konusu olmayacaktı, orası kesindi. Böylesi *Hanımlar İçin Matematik Günlüğü'nün* sonu demek olurdu. Sözleşmeli işçilerin öğle yemeği için geldiklerini duyduğunda yataktan kalktı ve mısır ununu kâselere paylaştırdı.

* * *

Adamlar bu sade öğle yemeğini beğenmişler gibi görünüyordular. Drew Constance'a bahçeyi gezdirirken adamların biraz dinlenmelerine izin vermişti. Hangi bitkinin ne olduğunu ve ne işe yaradığını anlattıktan sonra adamları alıp gitti.

Adamlar sözleşmelerinin bitiminde sahip olacakları toprakları görmeye gideceklerdi. Buralar Drew'un topraklarının kenarlarındaydı. Birkaç saat sonra döndüğünde genç adam bahçedeki yabancı otların ayıklanmış, yerlerin süpürülmüş, kaplumbağa çorbası kokusunun ortalığı sarmış olduğunu gördü.

Şapkasını çıkarıp kulübeden içeri adım attığında kaskatı kesildi. Bir demet lavanta çiçeği annesinin eski porselen kupalarından birinin içinde masanın ortasında duruyordu. Duvarlarda asılı mandallardaki eşyalar da düzenlemişti. Bezler bir duvarda, kap kacaklar başka bir duvarda asılıydı.

Constance odanın ortasına oturmuş, elindeki bir çubukla

mısır ununa anlamsız şeyler çiziktiriyordu. Onun geldiğini duymamıştı belli ki. Olduğu yerde durarak bakışlarını odadan genç kıza kaydırdı. Kızın bacağına pansuman yaptığı anı hatırladı. Bacağında da çiller vardı ama daha açık renkteydiler. Ve cildi... Dümdüz ve yumuşacık. Tanrı yardımcısı olsun, genç adam aklından bu düşünceleri çıkarmaya uğraştı ve hatta bütün bu işlemi Gertard Jarvis'in bacağına yapmış olduğunu düşündü ama boşuna... Bütün bu uğraşlar Constanse'ı daha fazla hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Pansuman işini gereğinden fazla uzatmıştı. Eteğini indirinceye kadar kızın ne kadar gergin olduğunu anlamamıştı. Hatta o zaman bile son bir kez daha dokunmak istemişti. Bileğine dokunduğunda kız yatağa biraz daha gömülmüştü. Tam özür dileyecekti ki genç kızın gözlerini gördüğünde kelimeler boğazında düğümlendi. O gözlerde hoşnutsuzluk yoktu.

Derin bir nefes alarak bu hayali kafasından uzaklaştırdı, çatı katında elbisesini değiştirdiği zamanı anının yanına, zihninin derinlerine gömdü.

Tanrım, duygularımı ona açamam. Ne o ipeksi cildi, ne kendisine karşı gösterdiği yakınlık ne de karısı oluşu... Hiçbiri önemli değildi.

Bu toprakların sevdiklerini birer birer elinden alırken hissettiği keder, acı ve uyuşma hissini hatırladı. Sonra Leah. Düğünlerinden sadece bir hafta önce toprak Leah'yı ondan almıştı. Bir daha asla sevmeyeceğine yemin etmişti. Bunun ne demek olduğunu o zaman da biliyordu, şimdi de biliyordu.

"Yine örümcekler ve sinekler mi?" diye sordu. Sesi normalden daha kısık çıkmıştı.

Kız olduğu yerde sıçrayarak bir elini göğsüne koydu. "Geldiğini duymadım." Pencereye baktı. "İşçiler nerede?"

"Tuzakları kuruyorlar. Sen ne yapıyorsun? Yeni bulmacalar mı?"

Kız omuzlarını silkti ve elindeki çubuğu yere bıraktı. “Adamlarla günün nasıl geçti?”

Bir kadının kocasına sorduğu sıradan bir soruymuş gibi sormuştu.

Genç adam şapkasını bir mandala astı. “İyi idi. Götürdüğüm iyi oldu. İlk defa onları bu kadar canlanmış gördüm.”

Ellerindeki mısır ununu silkeleyerek ayağa kalktı. “Bu iyi işte.”

“Bir başlangıç.” Ocaktaki közleri gördü. “Ateşi canlı tutmuşsun.”

Küllerin üzerinde asılı duran çaydanlığa baktı. “Evet.”

Gerçekten de, evet. Çaydanlık sıcaktı. Kapının önü süpürülmüştü. Kulübe tertemizdi. Ama yumurtalar hâlâ kümesteydi. “Birkaç yumurta toplamaya hazır mısınız?”

Genç kız adamın yüzüne dikkatle baktı. “Başka şansım var mı?”

“Hayır.”

Kız dudaklarını ıslattı. “O zaman sanırım hazırım.”

Adam takması için kıza bir önlük verdi ve yumurtaları koymak için bir kese oluşturacak biçimde alt kenarlarını beline sokmasını söyledi. Kümese birlikte girdiler. Hiç konuşmuyorlardı. Tavuklar koşarak onlara doğru geldi. Adam genç kızın ürktüğünü görebiliyordu. Yumurtaları topladı ve onları önlüğünde biriktirmesi için kıza verdi. Mr. Meanie onlarla hiç ilgilenmiyordu.

* * *

Akşam yemeğinde işçiler o kadar da canlanmış görünmüyorlardı ama rahatladıkları kesindi. Tek başlarına dimdik otu-

rup başka bir şeyle ilgilenmeden yemeklerini yemek yerine ikili üçlü gruplar hâlinde açıklık alanda dolaşüyor, oturuyor, gülüşerek yiyorlardı yemeklerini. Constance, ormandan gelen arıların vızıltılarının üzerine eklenen uğultularını duymaktan keyif alarak adamların arasında dolaşıyordu.

Evindeyken de birçok yemeğe ev sahipliği yapmıştı ama hiçbirinden şu anda burada aldığı kadar keyif almamıştı.

Kaplumbağaları temizleme kısmı hiç hoşuna gitmese de çorba pişirmekten hoşlanmıştı. Drew yanında durup her adımda ne yapması gerektiğini söylemişti ama yine de çorbayı kendisi yapmış sayılırdı. Memnuniyeti, bir işi başından sonuna değin tek başına yapmış olmasından kaynaklanıyordu.

“Bir tabak daha alabilir miyim, hanımefendi?”

Döndüğünde iki zayıf kolun ucundaki ellerin boş bir kâseyi ona doğru uzattığını gördü. O iki sıska kolun üst kısmında yine sıska bir surat, ağız dolusu dişlerin görüldüğü bir gülümseme ve karmakarışık sarı saçlarla örtülü bir kafa vardı.

Adamlar bu sabah onlara kül ekmeklerini verirken kendilerini tanıtmışlardı ama genç kız isimleri hatırlama konusunda oldukça kötüydü. “Elbette, Bay...?”

“Pott. Samuel Pott, efendim.” Adam selam vermek üzere şapkasına dokunmak için elini başına götürdü ama başında bir şapka yoktu elbette.

Genç kız gülümseyerek reverans yaptı ve adama ikinci tabak çorbasını uzattı.

“Ah, teşekkür ederim, hanımefendi. Krallara layık bir ziyafet olmuş.”

“Afıyet olsun, Bay Pott.”

“Onlara ilk isimleriyle hitap et, Constance.”

Drew’a baktığında bu emri verdiği sırada ikinci tabak çorba

için adamların kâselerini topladığını gördü. Şu anda kendini oldukça yüce gönüllü hissediyordu, bu yüzden Drew'un az önceki kabalığını görmezden gelmeye karar verdi. Yine de bir daha onu hizmetlilerin önünde uyarmaması konusunda onunla konuşmalıydı. "Afiyet olsun, Samuel."

Samuel'a baktığında adamın ölü gibi bembeyaz kesildiğini, diğerlerinin de yaptıkları işi bırakıp dikkatlerini onlara verdiğini gördü. Drew az önce yaptığı saygısızlığı gözden kaçırmış olabilirdi ama belli ki adamlar kaçırmamıştı ve genç kadının bir şekilde karşılık vermesini bekliyorlardı.

Bugün gemiden uzak geçirdikleri ikinci gündü ve kız nasıl hissettiklerini çok iyi biliyordu. Drew'un onlarla birlikte çalışması adamları gerçekten çok rahatlatmıştı.

Samuel'in göz hizasına kadar eğildi. "Benden ya da komandan korkmanız için hiçbir sebep yok. Eğer bize iyi hizmet ederseniz, karşılığında iyi davranış görürsünüz."

Samuel gözlerini kapatarak başını salladı.

Genç kız kafasını kaldırdı. "Benim altı ablam, iki ağabeyim ve bir erkek kardeşim var. Sen bana ağabeylerimden birini hatırlatıyorsun. O da çorbayı çok sever ve onun da saçları seninki gibi. Bu yüzden bir daha senin adını unutmayacağım, Samuel. Daha önce söylediğin zaman unuttuğum için bağışla beni lütfen."

Kızın konuşması sırasında adam gözlerini açmıştı. Yanıt olarak adamdan bir gülümseme beklemiyordu ama en azından az önceki korkusunu yeneceğini umuyordu. "Ah, hayır efendim. Bağışlanacak bir şey yok, hayır yok. Ama size minnettarım, hem de çok."

Kız kafasını sallayarak ayağa kalktı. Çalılardaki hışırtıyı duyunca dönüp baktı ve Mary ile Sally'nin ormandan çıkarak açıklık alana girdiklerini gördü. "Mary! Sally!" El sallayarak

onlara doğru koştu. “Döndüğünüze çok sevindim. Biraz kap-
lumbağa çorbası içer misiniz?”

Mary kafasını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler. Büyük
Anne çıkmadan önce ikimizin de karnını doyurdu. Şu an iste-
diğim tek şey biraz oturup dinlenmek.”

“O zaman içeri girip oturalım.” Sally’ye baktı. “Ya sen? Sen
ister misin biraz çorba?”

“Nellie’nin bebeği oldu.”

“Bebek mi? Ne kadar güzel. Sizi görmek de çok güzel.” Bir
elini Sally’ye uzattı. Ama çocuk genç kızın elini sıkamak için
uzanmadan hemen önce Drew’u gördü ve koşarak kollarına
atladı.

Genç adam kucağında çocukla yanlarına yaklaştı. “Nellie
nasıl?”

“İyi” diye yanıt verdi Mary. “Kocaman, gürbüz bir oğlu
oldu.”

“Bir sorun yok yani.”

“Hayır, efendim.”

“Adını ne koydular?” diye sordu Constance.

“Henüz koymadılar.”

“Vaftiz törenini mi bekleyeceklermiş?”

Mary kafasını iki yana salladı. “Üç yaşına gelene dek bek-
leyecekler.”

“Ne?” diye bağırdı Constance.

“Bu sık yapılan bir şey” diye açıkladı Drew. “Burada ço-
cukların çoğu üçüncü yaş günlerini göremezler. Böyle yaparak
insanlar çocuklarıyla aralarına mesafe koymuş oluyorlar.”

“Ne kadar korkunç bir şey! Sally’ye de aynı şeyi yapmadınız,
değil mi?”

Adam dudaklarını ısırđı. “Ben asla böyle bir şey yapmamam.”

“Yapmayı düşünme zaten.”

Genç adam Sally’yi yere bıraktı. “Benim de gurur duyduğum bir şey değil bu, Constance.” Döndü ve adamlarının yanına gitti.

“Ne büyük aptallık...” Genç kız Mary’ye döndü. “Gel de orada neler yaptığınızı anlat.”

Bölüm ON

Yemeğin ardından Drew ile Constance kirli kâseleri ve bardakları yıkamak için dereye gittiklerinde Mary Sally ile ilgilendi.

Dereye vardıkları zaman Constance kâseleri kıyıya bıraktı. İçinde bir memnuniyet hissi büyüyordu. Bir aksilik olmadan gerdek gecesini atlatmıştı. Vücuduna oldukça iyi oturan iki adet elbisesi vardı. Gün içinde birkaç ev işini halletmişti. Ve en güzeli, dün gece kazandığı bahis meyvesini vermek üzereydi; bulaşıkları yıkamak zorunda değildi.

Sırtını huş ağacına yasladı ve gülümsemesini güçlkle bastırarak kirpiklerinin altından Drew'a baktı. Bulaşıklarla şeytanla güreşiyormuş gibi uğraşıyordu

Yemeğin sonu yaklaştıkça morali giderek daha fazla bozulmaya başlamıştı. Ardından, dereye gelene kadar kıza tek keli-

me etmemiş, hatta bakmamıştı bile. Duruşu dimdik, çenesi sınıksız sıkılıyordu.

Genç kız yerden bir çakıl taşı aldı ve derede sektirmek için atmadan önce kısa bir süre eliyle kayganlığını yokladı. Taş derenin akıntısına ters halkalar meydana getirerek pek fazla sekmeden suya düştü.

Adam işine devam etmeden önce bir süre bekledi.

Kız oturduğu yerde dizlerini kaldırdı ve kollarını dizlerine doladı. "Acaba... Eğer bir buçuk tavuk bir buçuk günde bir buçuk yumurta yumurtluyorsa, yedi tavuk altı günde kaç yumurta yumurtlar?"

Genç adam kâseleri halen suyun içinde tutarak ovalamayı bıraktı. Yavaşça başını kaldırarak kıza baktı. Kalın siyah kirpikleri mavi gözlerini gölgelendiriyordu.

Kız gülümsedi ve çenesini dizlerine dayadı.

Adamda ne gülümseme ne gamze ne de bir yanıt vardı. Bakışları kızın üzerinde, kıyıya çöktü.

"Daha başka bilmecelerim de var istersen."

"Dokuz kardeşin var, öyle mi?"

Kız kaşlarını kaldırdı. "Evet, doğru."

Adam işinin başına geri döndü. "Kaç tanesi hayatta?"

"Neden sordun? Hepsi."

"*Amcan* tarafından yetiştirildiğini sanıyordum."

"Evet, küçük kardeşim Rebecca'yla birlikte. Ama babam beni eve geri getirdi, hatırladın mı?"

"Ah, evet, şu senin reddettiğin evlilik sözleşmesi için."

"Evet, doğru."

"Ve bütün kardeşlerin seni bağırlarına basmak için bekliyorlardı."

Kız kafasını iki yana salladı. “Hayır, onlar çoktan evlenip gitmişlerdi. Ama babam bütün çocuklarını çatısı altında mümkün olduğunca sık toplamaya bayılır.”

İşine tekrar ara vererek kız baktı. “Bana onları anlat.”

Kız önce kirli bulaşık yığınının, ardından ufukta alçalan güneşe baktı. Tanrım... Bütün geceyi burada geçireceklerdi bu gidişle.

Ayağa kalkarak bir kâse aldı ve adamın yanına çömeldi. “En büyük iki ablam on iki, on üç yaşlarında evlendiler. Babam diğer ablalarımın evlilik sözleşmelerini imzaladığında daha bile küçüklerdi.”

“Eminim onların iyiliği için yapmıştır bunu.”

“Evet, öyle. Ama maalesef damadın ahlaki değerlerine önem vermezdi. Asalet onun için her şeyden önemliydi.”

“Kadınlar kocalarını kendileri seçemezler, Constance. Bunun sonu felaket olabilir.”

“Maddi olarak belki. Ama ben yoksul ama mutlu bir hayatı zengin ama mutsuz bir hayata tercih ederim.”

“Gerçekten o kadar kötü olamazlar.”

“Ablalarımın kocalarını tanımıyorsun sen.”

Dirsekleri birbirine dokundu. “Anlatsana.”

Kız elindeki tabağı dere kıyısındaki farklı hayvanlara ait ayak izlerinin yanına bıraktı. Her bir izin kendine has özelliği vardı ama hepsi bir arada yaşamayı beceriyordu. Yıkamak için başka bir tabak aldı. “Leoma, en büyük ablam, bir mektubunda bana kocasının kabalıklarını anlattı. Arietta’nın dayak yediğini ben kendi gözlerimle gördüm. Kristina, en zeki olanımız, ayyaş bir hödükle evlendi. Doreen, kocasının zamparalıklarına sessizce katlanıyor. Ve sekizinci çocuğuna hamile olan Jocelyn, geçici bir süreliğine kocası tarafından terk edildi.”

“Sadece beşini saydın.”

“Rebecca’nın kocası onu rutubetli eski bir kır evine kapattı. Ne dışarı çıkmasına izin veriyor ne de ziyaretçi kabul ediyor.” Constance adamın boş ellerine baktı. “Bu akşam işini epey boşluyorsun. Hem dinleyip hem bulaşık yıkayamıyorsan daha fazla anlatmam.”

Genç adam bir kaşını kaldırdı. “Senden iki katı fazla yıkadım zaten. Bana yetişmen için zaman veriyorum sana.”

Kız bir bardak alarak adamın eline tutuşturdu. “Çok naziksin. Lütfen işine devam et.”

Adam bardağı suya daldırdı. “Peki, ağabeylerin ablalarına kötü davranan adamlara bir şey yapmadılar mı?”

Constance burnundan soluyarak yanıtladı. “Norval kraliçenin nedimelerinden biriyle evlenmeye çalışmakla meşguldü ve evlendikten sonra anakaraya gönderildi. Rogan bir başka nedime için düelloda yenildi. Foley de kendini şehrin zevklerine adamıştı, dolayısıyla ertesi gün tüm Londra halkının öğrendiği üzere evliliğin gereklerini yerine getirmekte başarısız oldu.”

“Korkunç şeyler bunlar.”

“Evet. Pek de istenecek türden ağabeyler değiller. Ama arkadaş olarak oldukça iyidirler.”

Genç adam son kâseyi kızın elinden aldı. “On dokuz yaşına kadar evlenmeden kalmayı nasıl becerebildin?”

Kıydan uzaklaşarak elbisenin sıvadığı kollarını aşağıya indirmeye başladı. “Sanırım babam gelip beni ve Rebecca’yı almak istediğinde Skelly Amca’m buna karşı çıkmıştı.”

Adam elindeki kâseyi yıkadıktan sonra diğerlerinin yanına koydu ve piposuna uzandı. “O zaman kaç yaşındaydın?”

“Ben on üç yaşımdaydım. Rebecca ise on.”

Bir ağaca yaslanarak oturdu. “Ne oldu?”

Genç kız burnunu kırıştırdı. “Rebecca tam da babamın ona söylediği şeyi yaptı. Ama ben her söylenene boyun eğecek on yaşında bir çocuk değildim. Yine de babam vikontun oğlunu büyük bir sevinçle karşıladı. Genç adam eve girer girmez bana evlenme teklif etti.”

Derenin uzak köşesinde bir hareket sezinleyerek durdu, nefesini tuttu ve gözlerinin etrafında siyah bir maske, kuyruğunda siyah bir halka olan kahverengi tüylü bir yaratığı işaret etti. Garip görünümlü hayvan akşam yemeğini pençeleriyle yıkamadan önce suya daldırıyordu.

Drew da işini bitirip gözden kaybolana kadar hayvana baktı. “Yerliler bu hayvana *aroughcoune** adını veriyor.”

“Ben olsam haydut derdim.”

Adam güldü ve piposundan uzun bir nefes çekti. “Çok kötü bir teklifi herhâlde.”

Kızın dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Hayır, hayır. Oldukça güzeldi ve bana olan aşkının ne kadar büyük olduğundan bahsetti.” Tırnaklarını incelemeye başladı. “Ama ne yazık ki benim ona karşı isteksizliğim daha büyüktü. Üç hafta sonra ortadan kayboldu.” Birbirlerine bakarak sessizce gülümsediler.

“Sonra ne oldu?”

“Evlenmemiş olmam babamı oldukça zor bir duruma düşürdü. Benim teklifi kabul etmemem onun için utanılacak bir durumdu ama endişe ettiği şeylerin sonuncusu değildi. İş yaptığı adamların gözünde doğru kararlar alamayan bir adam

* Aroughcoune: Rakun. Sözcük Virginia’da bir Kızılderili kabilesi olan Algonquin’lerden gelir ve “elleriyle tırmalayan” anlamındadır. (Ç.N.)

hâline gelmişti ve bu da güvenilirliğini sarstı. Bu yüzden bir karar verdi: Ya boyun eğcektim ya da...”

Drew’un koca elleri piposunu kavradı. Dumanı dudaklarının arasından saldı. “Ne yaptı?”

Kız eteğini düzeltti. “Evlilik teklifini geri çeviren bir kızın başına neler geleceğini bilirsin herhâlde. Reddini geçerli nedenlere dayandırmalı. Ama reddetmek hoş bir şey değildir yine de.”

“Senin dayandığın geçerli nedenler nelerdi?”

Göz ucuyla adama baktı. “Bay Fenton karısının matematikle ilgilenmesini istemiyordu.”

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Eminim baban adamın dileğini yerine getirmek için çaba harcamıştır.”

“Ah, evet, kesinlikle denedi. Öncelikle harçlığımı kesti. Ama ben üstesinden kolayca geldim, tüm istediklerimi aldım ve gelecekteki kocamın hesabına yazdırmaya başladım. Artık kim olarsa kocam... Ardından direncimi kırmak amacıyla ailenin tüm üyeleriyle anlaştı. Bütün ağabeylerim ve ablalarım, ayrıca en yakın arkadaşlarım kabul etmem için beni ikna etmeye çalıştılar.” Omuzlarını silkti. “Babama benim rızam olmadan hiçbir şekilde evlilik sözleşmesi imzalanmayacağını söyledim.”

Adam gülümseyince bir yanağındaki gamze ortaya çıktı. “Bu bana oldukça tanıdık geldi.”

Genç kız adama baktı. “O kadar da umutsuz değillerdi. Artık evde kalmış olduğum kabul edilene kadar beş yıl daha uğraştılar benimle.”

“Peki, ne oldu?”

“Babam yetmiş üç yaşını geçmişti ve her şeye en başından başlanam gerekeceği hâlde beni birini bulmaya mecbur etti.”

“Zavallı baban.”

“Zavallı babam mı?! Acıma duygunuz, bayım, kesinlikle yanlış kişiye yönelmiş durumda. Beş hafta sonra yeni bir evlilik sözleşmesiyle geldi.” Örtüsünde dışarı çıkan bir tel saç geriye sokuşturdu. “Babamın Lord Milburn’la yakın olmak için evlilik yolunu kullanmaya çalışması ilk kez yaptığı bir şey değildi. Ve herkesin can attığı böyle bir bağlantıyı sağlamak için ben elindeki son şansım.”

“Ret maddesini çıkardı mı sözleşmeden?”

Kız dudaklarını ısırdı. “Yapamazdı ama sözleşme metnini değiştirdi. Bu kez eğer ben talibi geri çevirirsem maddi olarak kötü duruma düşmemeyi garanti altına aldı. Ve evlilik gününe kadar ödeme yapmayacağı koşulunu ekledi.”

Drew bacaklarını öne doğru uzatarak bileklerini birbiri üstüne attı. “Peki, senin şu ‘geçerli nedenlere’ ne oldu bu kez?”

“Adam benden elli yaş büyüktü.”

“Olağandışı bir şey değil.”

“İğrenç bir şey bu.”

Genç adam güldü. “Bu göreceli bir şey tatlım.”

Kız omuzlarını silkti. “Tam o sıralarda ağabeylerim babamın dikkatini üzerlerine çekmişlerdi. Norval kraliçenin nedimelerinden biriyle evlenince ailemin önünde yepyeni bir Londra’nın kapıları açıldı. Karısı Emma’yı epey sevmiştim ama sonra savaş çıktı ve bir baltanın bir kütüğü bölmesi gibi ailemi ikiye böldü. Şimdi bile ağabeylerim birbirlerine karşı savaşıyorlar.” Kırpiklerini indirerek yutkundu. “Neyse, uzun bir süre kendimle baş başa bırakılmıştım.”

“Kendini kaçırılmış ve bir Amerikalıyla evlenmiş bulana kadar yani.”

Batan güneşin mor ve pembe ışıklarının yansıdığı suyun ötesine baktı. “İyi bir macera olduğu kesin.”

“Yine de hayatına mal olabilirdi. O gemiye yanında bir koruma olmadan binmek yapılabilecek aptallıkların en büyüğüdü.”

“Nasihate ihtiyacım yok” diyerek ayağa kalktı. “Ne senden ne de başkasından.”

Adam da kalktı. Yüz ifadesi anlaşılamıyordu. “Beni iyi dinle, Constance. Baban gelene kadar senden ben sorumluyum. Bu yüzden asi davranışlarını kontrol altına alsan iyi olur. Tek bir aptalca hareket burada ölümüne sebep olabilir.”

Kız dikleşti. “Senin ne umurunda ki? Benim ortalıkta olmam senin hayatını çok daha kolaylaştıracak belli ki.”

“Senin yaptığın aptalca bir şey benim adımla lekeler.”

Adını mı lekeler? Kâseleri kucakladı ve gitmek için arkasını döndü ama adam kolundan yakalamıştı. “Bir tartışmanın ortasında sakın bana sırtını dönüp gitme, Constance.”

Burun buruna geldiler. Tütününün aroması büyüleyiciydi. Kucağındaki kâselere sarıldı. “Ya gidersem?”

“Dene bakalım.”

Şeytanlar götürsün seni! “Neden birden bu kadar sinirlendin? Söylediğim kişi olduğumu şimdi anladığın için mi?”

“İstediğin hikâyeyi uydurabilmek için koca bir gemi yolculuğu kadar zamanın vardı.”

“Bütün bunları uydurmuş olmam mümkün değil ve bunu sen de biliyorsun. Beni sorguya çekmenin esas nedeni de bu zaten.”

Adam ses çıkarmadan durdu. Gözleri kızın gözlerini arıyordu. Sonunda konuştu. “İşin aslı, sanırım sana inanıyorum. Böylesi mantıklı olan tek şey.”

“Gerçekten bana inanıyor musun, Drew?”

Kızın kolunu sıkan elini gevşetti ve az önce sıkıldığı yeri ha-

fifçe ovaladı. “Evet, Constance, İnanıyorum. Eğer inanmasaydım, Tanrı yardımcım olsun, şimdiye dek seninle yatmış olur-
dum.”

Kızın nefesi kesildi. Kolundaki hafif sıvazlama tüm dikka-
tini dağıtıyordu. Bir şeyler söylemek için çabaladı. “Ya unva-
nıma?”

Kızın kolunu bırakarak yerde kalan tabakları kucakladı.
“Baban gelip ben seni onun himayesine verene kadar Bayan
Drew O’Connor’sın.”

Kızın kalbi sıkıştı. Tanrı yardımcısı olsun, bahara kadar bu
duruma nasıl dayanacaktı? “İlk gemiyle beni eve gönder.”

“Daha önce konuştuk bunu. Ayrıca çok tehlikeli olabilir.
Tanıdığım kadarıyla yine aptalca bir şey yaparsın ve bundan
ben sorumlu tutulurum.”

Öfke dalgalar hâlinde yükselirken bütün yumuşak duygula-
rı süpürdü. “Sen götür o zaman.”

“Aptal olma. Buradan ayrılamam. Josh dönene kadar bek-
lemek zorundasın.” Karanlık gökyüzüne baktı. Güneş bat-
mış, yerini ay ve yıldızlar almıştı. Önlerindeki patikaya baktı.
“Adımlarına dikkat et. Ay ışığında gölgeler aldatıcı olabilir.”

Eteğinin bir köşesini kaldırarak başını salladı. Kulübeye doğ-
ru yan yana yürürlerken gecenin sesleri üzerlerini örtüyordu.

* * *

Takip eden hafta boyunca ev işleri rayına oturmuştu. Mary
erken kalkıyor, Constance Sally ile ilgilenirken o kahvaltıyı ha-
zırlıyordu. Adamlar tarlaya gittikten sonra Mary gerekli oldu-
ğunu düşündüğü işleri yapmak için onları kovalayana kadar
Constance ile Sally bazı basit işleri yapıyorlardı.

Elinde bir sepet, “Hadi gidip bötlen toplayalım!” diye çılgık attı bir sabah Sally.

Constance kaşlarını çatı. “Buralarda hiç böğürtlen görmedim ben. Sen gördün mü Mary?”

“Hayır, efendim. Ama olmalı, değil mi?”

“Daha önce böğürtlen toplamaya gittin mi, Sally?”

“Evet, Büyük Annem’le. Sanagösteririm.” Sally Constance’ın elini yakaladı ve çekerek kulübeden dışarı çıkardı.

Ormanın içlerinde kıvrılan yollardan ilerledikten sonra oldukça küçük beyaz böğürtlenleri olan birkaç çalı buldular. Sally bir tane kopardı ve mumlu üst tabakasını parmaklarının arasınday temizledi. Constance meyvelerden birini diline değdirdi.

Sally bunu oldukça eğlenceli bulmuşa benziyordu. “Defne bötleni yenmez.”

Çocuk bir taraftan konuşurken bir taraftan da böğürtlen toplamaya başladı. Küçük kızı takip eden Constance kısa süre sonra bir sürü böğürtlen olan bir yere ulaştı. Böğürtlenin bolluğu onu öyle şaşırtmıştı ki, ikisi birlikte toplayarak kısa sürede koca sepeti doldurmuşlardı.

Eve dönüş yolunda devasa büyüklükte bir manolya ağacıyla karşılaştılar. Kökleri topraktaki besinin çoğunu emdiği ve birbirine geçen dallarla yapraklar güneş ışığının yere ulaşmasını engellediği için ağacın çevresindeki toprak çoraktı.

Elindeki sepeti bırakan Constance haşmetine bakarak ağacın kalın gövdesinin etrafında döndü. Sally peşinden geldi. Bir kökten diğerine atlayarak dengede durmaya çalışıyordu.

Constance ağacın en ucunu görebilmek için başını arkaya attığında biraz başı döndü. “Bunun dev bir yaratığın pençesi olduğunu hayal et, Sally. Boyu taa cennete geçiyor. Ağzında da iki bin tane dişi var.”

“O zaman biz de kayıncayız.”

Genç kız Sally’ye baktı. Söylediği şey ilgisini çekmişti. İki-
si birlikte çömelerek karınca aramaya başladılar. “Görebiliyor
musun?”

Kafasını sallayan çocuk parmağıyla bir yeri işaret etti. “Bak!
Eğer bizim iyi insanlar oluşumuzu söylersek onlar da arkadaş-
larına söylerler. O zaman bizi bir daha ısırmazlar belki. Ha?”

Constance kıkırdadı. Ama Sally’nin hemen birkaç met-
re arkasında kirden kahverengi olmuş bir çift kocaman çıp-
lak ayak gördüğünde donup kaldı. Yavaşça ayağa kalkarak
Sally’yi arkasına sakladı. Gördüğü şey on yaşlarında cırılçıp-
lak bir erkek çocuğuydu. Tanrı’ya şükür, henüz küçük bir
*çocukt*u.

Üzerinde hiçbir giysi yoktu ve kafasının sağ yanındaki saç-
ların tümü tıraşlanmıştı. Tepesinde bir tutam dik saç vardı ve
başının sol yanındaki saçlar dümdüz bileklerine kadar uzanı-
yordu. Ne vücudunda bir yazı vardı -oysa kız daha önce bu
tür işaretlerden söz edildiğini sıkça duymuştu- ne de belden
aşağısını örtecek bir bez parçası. On yaşında falandı ama boyu
Constance kadar vardı neredeyse ve genç kız hayatında ilk defa
çıplak bir erkek vücudu görüyordu.

Bakacak başka bir yer bulmaya çabalarken genç kızın yüzü
yanmaya başladı. Bakışları çocuğun sırtındaki yaya ve ok tor-
basına takıldı. Tam bu sırada çocuk yayını ve okunu sırtından
çıkardı ve yere, ayaklarının dibine bıraktı.

En azından onları avlamayacağı belli olmuştu. Ama yakın
zamanda gidecek gibi de görünmüyordu.

Sally’nin arkasında kımıldadığını hissetti. “Sally” dedi oto-
riter bir sesle, “olduğun yerde kal ve hareket etme.”

Sally kımıldanmayı kesti. Çocuğa bakmak için gözlerini
yerliden ayırma riskini alamıyordu ama çocuğun hemen ka-

bullenmesi yüzünden de bir korku tohumu ekilmişti yüreğine. “Sally, eğer beni anladıysan eteğimi tutup bir kez çek.”

Eteği çekildiğinde derin bir nefes aldı. Çocuk oldukça ağır hareketlerle silahının üzerinden geçerek bir adım ilerledi.

Asi davranışlarını kontrol altına alsan iyi olur. Tek bir aptalca hareket burada, kolonide ölümüne sebep olabilir. Drew’un sözleri beyninin içinde dönüp duruyordu. Çocuk şu anda silahsızdı ama öyle bile olsa Constance’ın o genç, sımsıkı kaslara karşı pek bir şansı olmayacaktı.

Sally’ye koşarak kaçmasını söylemeyi düşündü ama çocuğun tepkisinin ne olacağını bilmiyordu. Belki de çalılıkların arasında daha onlarcası saklanıp şu an onları izliyordu. İşte en çok bu onu durduruyordu.

Çocuğun yüzünde hiçbir ifade yoktu. Öfke, dostluk, merak, kötü niyet... Hiçbir şey...

Şu anda genç kızın önünde duruyordu. Kızdan beş santim kadar daha kısaydı. Elini uzattığında Constance korkuyla geri sıçradı. Çocuğun yüzünden bir hoşnutsuzluk alevi geçti.

Sakin olmak zorundaydı. Çocuğun niyetinin ne olduğunu anlaması gerekiyordu. Bu arada üstünlük sağlamak için yaşının avantajını kullanabilirdi. Bir kaşını kaldırarak başını dik tuttu.

Çocuk nasır tutmuş parmağıyla kızın yanağını dürttü. Ardından aynı şeyi burnuna ve çenesine yaptı. Kız da aynı şeyi çocuğun yanağına, burnuna ve çenesine yapmaya karar verdi. Ama çocuk şaşkınlıkla kafasını geri çekip hızla eline vurunca yanağından başka yerine dokunamadı.

Genç kız omuzlarını dikleştirdi. Çocuk parmağını burnuna yaklaştırdığında bakışlarıyla onu takip etti. Çocuk kızın gözlerindeki şaşı bakıştan hoşlanmıştı ama *eline* hızlıca vurması hiç de hoşuna gitmedi.

Bir emir olduğunu düşündüğü bir kelime söyledikten sonra çocuk Constance'ın başlığının ipini çekti. Azizler adına! Birbirlerinin yüzlerini dürtmenin bir tür çiftleşme ritüeli olmadığını umuyordu. Kendini toparlamalıydı. Karşısındaki on yaşında bir çocuktan başka bir şey değildi. Yani o öyle umuyordu.

“Sally, eğer sana kaçmanı söylersem koşabildiğin kadar hızlı koşarak kaçacaksın.” Onu nereye gönderecekti? Diğer yerlilerin kulübede ya da yol üzerinde olmadıklarını nereden bilecekti? “Ağabeyinin ve adamlarının nerede çalıştıklarını biliyor musun, Sally?”

“Evet, Sissy.”

Kızın ciddiyeti Constance'ı şaşırtmıştı ama bunu düşüncek zamanı yoktu. “Çok iyi. Eğer sana kaçmanı söylersem Drew'a doğru koşacaksın ve ona yanımda bir yerlinin olduğunu ve Mary'nin de tehlikede olabileceğini söyleyeceksin. Eğer anladıysan eteğimi çek.”

Kız eteğini çekerek yanıt verdi. Yerli çocuk şimdi kızın başlığını çıkarmıştı. Şaşkınlığını gizlemiyordu. Ellerini yakacakmış gibi dikkatle kızın saçlarına dokundu. Ardından saçlarını göstererek anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Onları aşağıya salmasını istediği belliydi.

Drew'un sözleri aklından çıkmıyordu. *Asi davranışlarını kontrol altına al.*

İşbirliği yapmak şu anda belki de en akıllıca davranıştı. Örü-lü saçlarının arkasına sallanmasına izin verdi. Çocuğun nefesi kesildi. Kızın örgüsünün ucundan tuttu ve bir hayvanı sürer gibi onu ok torbasının yanına kadar götürdü.

İngiliz tüccarların anlattığı, yerlilerin yüzdüğü kafa derilerini iki ağacın arasına gerdikleri iplere asmalarıyla ilgili hikâyeler aklına hücum etti. Yerli çocuk torbasından bir ok çıkardığında

ciğerlerini havayla doldurdu ve olabildiğinde yüksek sesle bağırmaya başladı. “Koş, Sally, koş! Şimdi!”

Küçük kızın koşarak uzaklaştığını duydu. Çocuk anlamsız sözler söyleyerek Constance’ın saçını çekti. Konuştuğu dil kız için yabancı olabilirdi ama sesinin tonu ve somurtkan yüz ifadesi evrenseldi.

Elindeki oku kıza doğru sallayışı, kızgın bir annenin çocuğunu azarlarken parmak sallamasına benziyordu. Sally’nin gidişiyle yerliyle baş başa kalmıştı. Eğer çıplak bir yerlinin kafa derisini yüzmesine izin vereceğini sanıyorsa bu çocuk fena hâlde yanılıyordu. Korkudan kaynaklanan bir kuvvetle genç savaşçıyı itti. Ama maalesef çocuk kıızı hâlâ saç örgüsünden tutuyordu. Acıyla çığlık atarak çocuğun üzerine düştü.

Çocuk atik davranarak döndü ve kolunu diziyle bastırarak kızın üstüne çıktı. Kız karşı çıktı, tekmeledi, kıvrandı. “Bırak beni, seni zavallı, sefil, ahlaksız, hilekâr, çıplak kurbağa! Bir tel saçımı bile kesemeyeceksin. Şimdi şu çıplak bacaklarını üstünden çek!”

Nefes almak için mücadelesine ara verdiğinde çocuğun yüzünde koca bir gülümseme gördü. Kıza bir şeyler söyledi, olur anlamında kafasını salladı, sonra yine bir şeyler söyledi. Ardından kızın örgüsünü kaldırdı, okunun ucunun keskin kenarıyla yaklaşık on beş santim kadar kesti ve ayağa fırladı.

Kız yaşadığı şaşkınlık yüzünden on saniye kadar kendine gelememi. Ayağa kalktığı anda ise yerli çocuk yayını ve oklarını almış, ormanın içlerine doğru çoktan kaçmıştı.

“Çabuk buraya gel, seni yankesici! Buraya gel de ben de senin saçını keseyim, bak bakalım hoşuna gidecek mi!” Çocuk gürüldeyen nehirler gibi hızla kaçarak kız daha bağırıp çağırmasını bitirmeden gözden kaybolmuştu.

Yan tarafında ani bir ağrı hissederek sustu ve derin bir nefes aldı. Tanrı'ya şükür Sally'yi göndermişti. Küçük kızın gür siyah saçları yerli için daha değerli bir ödül olmalıydı. Kalp atışları yavaşlarken çıplak kalan kafasını kaşdı ve ucu az önce kesilmiş saçlarına baktı.

Bu barbar böyle bir şey yapmaya nasıl cesaret edebilirdi? Şimdiye kadar saçlarına hiç makas değmemişti. Saçlarına çok iyi bakıyor sayılmazdı ama on dokuz yıldır onunla birlikteydiler ve yakın bir zamanda vazgeçmeye de niyeti yoktu.

Sally ormanda yalnız.

Bu düşünce beyninde kamçı gibi şakladı. Kalbi şimdi eskisinden de hızlı çarpıyordu. Daha da kötüsü Constance tütün tarlasının nerede olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden Sally'nin de ne tarafa doğru koştuğunu bilmiyordu. Etrafta dönerek eve doğru koşmaya başladı. Daha yolu yarılamamıştı ki Drew ve birkaç adamıyla karşılaştı.

“Sally?” diye bağırdı.

Drew etrafı kolaçan ederek kızı sakinleştirmeye çalıştı. “Sally iyi. Yerliler kaçtılar mı?”

Bastırmak için çaba bile harcamadığı yeni bir korku dalgası gelmeden önce azıcık bir rahatlama yaşamıştı genç kız. “Nereden bilebilirim? Bir dakika önce manolya ağacının altında dinleniyorduk, bir dakika sonra yamuk kafalı bir genç yüzüme doğru bir ok sallıyordu.”

Drew onları koruması için birkaç adamını yanında bırakarak diğerlerini etrafı kolaçan etmeleri için ormana gönderdi.

Kız kısalan örgüsünü kaldırıp gösterdi. “O küstah keçi ne yaptı, bak! Saçımı kesip aldı.”

Drew kızın saçına baktı ama kızın bakışları üstündeydi.

“Yerlilerin bir şeyler giydiğini biliyorum ama bunun üzerin-

de hiçbir şey yoktu. Bildiğim kadarıyla en değersiz olanlar bile ottan ya da ona benzer şeylerden yapılma bir şeyler giyiyorlar. Hiçbir şey giymediğine göre bu yerli en aşağı tabakadan olmalı. Çıplaktı, Drew. Çırılçıplak. Ve orada Sally vardı ama çocuğa aldırış bile etmedi. Bu yerlilerin derdi nedir böyle? Vücutlarını örtmeleri gerektiğini duymadılar mı? Bu barbarlar nasıl bir geçmişe sahipler böyle?”

Adamlar yerli çocuktan tek bir işaret bile bulamadan geri döndüler. Drew adamlarını tarlaya geri gönderdi. Bütün bu süreçte kızın saç örgüsünü elinden bırakmamıştı. “Genç bir çocuktuk. Sonra?”

“Tanrı’ya şükür öyleydi. Ama güçlü kuvvetli bir çocuktuk. Onu yere ittiğimde o küçük göğsünün nasıl da kalkan gibi güçlü olduğunu hayal et.”

“Onu yere mi ittin?”

“Tabii ki. Sivilceli suratlı bir gencin hiç dövüşmeden kafatasımı yüzmesine izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun.”

İçinden lanetler okuyarak etrafa tekrar bakındı. Kızın elini tutarak eve doğru yürümeye başladı. “Gitmemiz gerek.”

Arkasına baktı. “Peşimizdeler mi?”

“Umarım değillerdir.”

Bir elini başına götürdü ama yavaşlamadı. “Başlığım. O karışıklıkta başlığımı ve bir sepet dolusu böğürtleni orada bıraktım.”

“Nerede?”

“Büyük manolya ağacının yanında.”

“Şimdi geriye dönemeyiz. Onları ortalık sakinleşince gider getiririm. Şimdi sus ve dikkatini yola ver. Tökezlemeni istemiyorum.”

Herhangi bir olay olmadan kulübeye ulaştılar ama genç kız Drew’un yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Mary bir çaydan-

lık dolusu elma şarabını ısınması için ocağa koymuştu.

Kendini yatağın bir kenarına atarak içini çekti. Sally koşarak gelip kucağına çıkmıştı. Constance Drew'un elinde eski bir tüfekte odada bir aşağı bir yukarı dolaşmasını izledi.

Yüzü buruşuk, akli uzaklardaydı. Genç kız adamın dikkatini çekmeye çalıştı ama adam fark etmedi. Eğer bir süre sonra durmazsa izlemekten kızın başı dönecekti.

Saç örgüsünü omzunun üzerine çekerek açmaya başladı. Kafa derisinin ne kadar hassas olduğunu anladığında irkildi. Sally başparmağını ağzına sokmuş, Constance'ın omzuna yaslanmıştı. Tanrı'ya şükür, çocuk sağ salımdı. Korkmuştu ama sağ salımdı.

Constance ellerini tarak gibi saçlarının arasından geçirdi. Kesik uçlarına bakarak gözyaşlarını içine akıtıyordu. Bugün öldürülebilirdi, birkaç santim saçın ne önemi vardı. Yine de gözyaşlarına engel olamıyordu.

Drew odayı arşınlamayı bıraktı ve kızı izlemeye başladı.

Genç kız bir bukle saçını iki parmağının arasında kurcalıyordu. "Çocuğun kafasının bir tarafında hiç saç yoktu. Kötü davranışları olan çocukları bu şekilde mi cezalandırıyorlar?"

"Hayır. Powhatan erkekleri ok atmak için yaylarını gerdikleri zaman saçları dolanmasın diye kafalarının sağ tarafını tıraş ederler."

"Ya kadınlar?"

"Evlenmemiş kızlar kafalarının önünü ve iki yanını tıraş ederler ama arkaları uzun bırakırlar. Evli kadınların saçlarının tümü uzundur."

"Güzeller mi?"

"Evet. Mükemmel ve narin bir yapıları var. İncecik ciltleri... neyse."

Constance sıkıntılı bir şekilde oturduğu yatakta yer değiştirdi. "Sally defne böğürtleni toplamak istedi."

Adam tekrar yürümeye başladı. "Bir sürü bulmuş olmalısınız. Şimdi tam mevsimi."

"Ne için kullanıyorsunuz onları?"

"Mum, sabun, o tür şeyler işte."

"Anladım. Sally bugün yaşımdan beklenmeyecek kadar akıllıca davrandı."

Adam dudaklarının kıyısında bir gülümsemeyle çocuğa baktı. "Bunun için Büyük Anne'ye teşekkür etmelisin. Konuşmaya başladığımız günden itibaren bize kendimizi nasıl koruyacağımızı öğretir."

"Nasıl? Üç yaşında bir çocuğa bunu nasıl öğretirsin?"

"Bunu Büyük Anne'ye sorman gerek."

Dışarıyı gözetlemek için kulübenin duvarındaki kare deliğe gitti. "Constance?"

"Ne oldu?" Kız nefesini tuttu. "Bir şey mi gördün?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır, şimdilik yok bir şey. Ama sana şunu söyleyem gerek. Bütün hayatımı burada geçirdiğim için bazı yerli dillerini biliyorum. Ama konuşmayan bazı yerlilerin kullandığı birçok farklı işaret var." Tüfeğinin uzun namlusunu dizlerinin üzerine koydu. "Eğer bir yerli silahlarını yere bıraktıysa bu barışçıl bir niyeti olduğunu gösterir."

Kız kaskatı kesildi. "Birinin saçını kesip almak bence barışçıl bir niyet değildir."

Adam kıza baktı, ardından bakışlarını açıklık alana çevirdi. "Hayatını kaybetmekle kıyaslandığında öyledir. Saç örgüsü kesmek gibi bir alışkanlıkları yoktur hâlbuki. Tek umudum bunu daha önce hiç kızıl saç görmediği için yapmış olması."

"Kumral."

“Hayır, kızıl. Ayrıca, onu ittiğin için seni öldürmediğine de şaşırdım doğrusu. Bunun tek açıklaması bence çocuğun yalnız olması ve yaşadığı rezaleti kimsenin görmemesi. Biz Powhatanlarla yirmi yıldır ‘dostça’ yaşıyoruz. Ama ‘22 katliamında ailesinden insanları kaybedenler var. Bunlara ben de dâhilim. Yerlilerle koloniciler arasında barış tam olarak oturana kadar uzun yıllar geçti.”

Kız kımıldamadan duruyordu. Bir katliamda yakınlarını mı kaybetmişti? Sally’yi kendine doğru çekti. Sormak için en doğru zaman değildi muhtemelen. “Saçımı isteyerek vermediğim için bir savaş başlatmış olabileceğimi mi söylüyorsun?”

“Eğer seni öldürmüş olsaydı, evet.”

Şaşkınlıkla oturdu. Çocuğun yanında başka birileri olsaydı veya kabul edebileceğinden daha fazla üzerine gitseydi neler olabileceğini düşünmeye başladı. Bir kırılma dalgası geçti üzerinden. “Eve gitmek istiyorum. Aptalca hareketlerimi gemitte yapmam burada yapmamdan daha iyi. Böylece sadece kendi hayatımdan sorumlu olurum.”

Drew, pencereden uzaklaşarak mandalda asılı duran şapkasına uzandı. “Hiçbir yere gitmiyorsun, Constance. Şimdi ilişkilerin dostça olması gerektiğini biliyorsun. Tabii ki savaş boyalarını sürmedikleri veya silahlarını bırakmaktan vazgeçmedikleri sürece...”

“Parmaklarıyla yanağını, burnunu ve çeneni dürtmeleri ne anlama geliyor?”

Dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce birkaç saniye durdu. “Bence bu daha önce hiç çil görmedikleri anlamına geliyor.”

Yine mi çiller?.. Lanet olsun onlara... Kızın dudaklarında da bir gülümseme belirdi. Kendisi onun yüzünü dürttüğünde çocuğun neden bu kadar korktuğunu şimdi anlamıştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu genç adama.

“Senin başlığını ve böğürtlenlerini almaya.”

“Her şey yolunda o zaman.”

Raftan barutla doldurulmuş küçük bir şarjör aldı. Bir iple bağlanarak sağlamlaştırılmıştı. İpi başından geçirerek kapıyı açtı. “Kısa zamanda dönerim. Kapıyı ve pencereyi kilitleyin ve ben dönene kadar dışarı çıkmayın.”

Az önceki gülümseme kızın yüzünden düştü. Hızlı bir şekilde Sally’yi kucağından indirdi ve Mary pencereyi kilitlerken o da kapıyı kilitledi.

Bölüm ON BİR

Öğle güneşi Drew'a küçük bir çocuk olduğu zamanları hatırlatarak tütün denizinin üzerinde göz kırpyordu. O zamanlar, tütünlerin boyu onun ve Josh'un boyunu geçerci ve bu işleri babasıyla birlikte yapardı. Şimdi etrafı işçilerle çevriliydi ve tütünler sadece omuzlarına ulaşyordu.

Hafif bir esinti düzgün sıralarda değil de gelişigüzel ekilmiş tütünlerin üst yapraklarını dalgalandırdı. Her bitki küçük bir toprak yığınının ortasında ekiliydi. Bitkinin gücünün uzun, enli yapraklara gitmesi için sağlıklı yeşil bitkiler uçlara yakın kısımdan kırılırdı.

Tüm tarladaki zararlı otları ayıklamak için hiçbir zaman yeterince vakit olmazdı ama bu kez adamlarıyla birlikte iyi iş çıkarmıştı.

Şimdi devasa bitkilerin üzerinde her biri Drew'un serçe par-

mağı büyüklüğündeki boynuzlu kurtlardan arıyorlardı. Çimen yeşili kurtları yapraklardan toplayarak ve ikiye bölüp yere atarak epey zaman geçirmişti bu tarlada.

Keskin bir göz gerekiyordu ama çok fazla düşünmeye gerek yoktu bu iş için. Burada bir sorun vardı işte çünkü bu işi yaparken sürekli Constance'ı düşünüyor, dün korkusunu nasıl da öfkeyle maskeleydiğini hatırlıyordu. Küçük kız kardeşininki gibi incecik kollarını, omuzlarına dökülen dalgalı saçlarını... Eğer saçlarının rengi de bu kadar fena olmasaydı memnun olacaktı.

Yine de genç kız parmaklarını o kalın, dalgalı saçlarının arasından geçirdiğinde kendini kontrol edebiliyordu. Aklından tek bir şehevi düşünce geçmiyordu. Başını aşağı yukarı salladı. Evet. Önemli olan da buydu.

Şimdi, yaşadığı korkuyu bastırmaya odaklanması gerekiyordu. Sally yarı koşarak yarı tökezleyerek, gözleri kocaman açılmış bir şekilde ormandan çıkıp onlara doğru koşmuş ve Constance'ın "kokuğunu" söylemişti bağırarak.

Ensesini ovuşturdu. Constance'a bir şeyler olduğu kesindi. Acele etmesi gerekiyordu. *Bana yardım et, Tanrım. Böylece en kötüsü gerçekleştiğinde etkilenmeyeyim.*

İçini çekti. Oldukça fazla etkilenmişti, orası kesindi. Belki de babası gelene kadar onu koruma konusunda kendini sorumlu hissettiği içindi. Yani korku çok da kötü değildi.

Korku babasının hatırı için kabul edilebilir bir şeydi ama arzu kabul edilemezdi. Ve dün olanlar bir işaretse arzularını kontrol altına alabiliyor demekti.

Sepeti aramak için gittiğinde yerliden bir iz bulamamıştı. Köye de inmemişlerdi, yani henüz. Yine de gelebilirlerdi. Ve geldikleri zaman, inşallah, barışçı niyetlerle geleceklerdi.

"Birini kaçırdın, Isaac." Drew tütün yaprağındaki kurdu aldı, ikiye böldü ve yana attı. "Bir tane daha kaçırsan yersin onu."

“Evet, efendim.”

Isaac bir sonraki bitkiyi daha dikkatli araştırırken Drew gü-lümsedi. Küçük bir çocukken kurt temizlemeye çıktıkları bir gün babası temizlediği bitkileri incelemiş ve o gün Drew saya-bildiğinden bile çok kurt yemişti.

Hiçbirisi hoş değildi ama ilk kurt her zaman en kötüsüydü. Ama tek bir kurt bir günde tarlanın koca bir bölgesini silip süpürebilirdi. Adamlar her bir kurdun mutlaka öldürülmesi gerektiğini anlamak zorundaydılar.

Güneş acımasızca yükseliyor, havadaki nem üzerlerine aba-nıyordu. Ama güneş ve nem Drew’un başarılı olması için ge-reken şeylerdi. Burası ona miras kalmıştı ve burada her zaman teselli bulurdu. Şimdi özlediği kişilerle vaktinin büyük bölü-münü burada geçirirdi.

Alnındaki teri sildi. Onun düşüncesine göre, güneş teni-ni yakıp terini akıtırken büyük bir özen ve dikkatle ekinleri için çalışmanın keyfi hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Derin bir nefes aldı. Göğsü sahip olduğu şeylerin kıvancıyla kabardı. “Isaac?”

Isaac kaskatı kesildi. Ardından az önce bütün kurtlarını te-mizlediği bitkiye döndü. Drew bir yaprağı kaldırdı. Yaklaşık beş santim boyunda bir kurt yaprağın altında yapışık duruyor-du. “Birini atlamışsın.”

Isaac yutkundu. “Daha dikkatli olacağım, efendim. Çok daha dikkatli olacağım. Böyle bir şey tekrar olmayacak.”

Drew bir kaşını kaldırdı.

Isaac sırtını dikleştirdi. “Efendim, ben...” Bir kurda, bir Drew’a baktı.

“Geçmişte ben de çok kurt yedim. Bütün olarak yutacak-sın. Eğer çiğnersen çıtır çıtır gelir ağzına.”

Isaac eliyle ağzını sildi. Diğer adamlar olan biteni izlemek için durmuşlardı. “Siz de mi yediniz, efendim?”

Drew başını aşağı yukarı salladı. “Tarlada kurt toplarken babam beni takip ederdi.”

“Zarar vermezler mi?”

“Hayır, onlar sadece küçük kurtçuklar.”

Normalde ilk kurdunuzu gençken yerdiniz. Büyüğü olarak Drew, Josh’un ilk kurdunu yemesini büyük bir zevkle izlemişti. Ama yetişkin bir adamın kurt yemesini daha önce hiç görmemişti.

Ellerini bacaklarına sürten Isaac yaprağın altındaki kurdu aldı. Birkaç kez yutkundu, ardından tekrar Drew’a baktı. “Bütün olarak yut dediniz, değil mi?”

Drew omuzlarını silkti. “Evet. Ama boğazında kalması ihtimali de var tabii. Sen nasıl istersen. Benim için fark etmez.”

“Bana bir şans daha verir misiniz, efendim?”

“O kurt yarın bu saate kadar tarlanın epey bir bölümünü silip süpürerek mahvederdi. Konu kurtlar olunca ikinci şans yoktur.”

Isaac diğer adamlara baktı. Birkaçı onun hâlimden anlıyor gibiydi ama çoğu sadece büyük bir merakla bakıyordu. Bakışlarını parmaklarının arasında hareketsiz yatan kurda çevirdi tekrar.

Drew başındaki şapkanın duruşunu düzeltti. Yetişkin bir adama, küçük bir sokak köpeğine gösterdiğinden daha büyük bir özen göstermeye gerek görmüyordu. Bir kişinin ilk kez kurt yemesi hatırlanmaya değer bir olaydı. “İlk kez kurt yediğimde onu midemde çok fazla tutamadığımı söylemem gerek. Ama tabii ki kısa pantolonla dolaşan küçük bir çocuktan başka bir şey değildim. Eminim senin böyle bir sorunun olmayacaktır.”

Isaac'ın yüzündeki bütün kan çekildi. Drew güldü. "Hadi ama, sadece küçücük bir kurtçuk. Ye şunu da işimize geri dönelim."

Gözlerini sımsıkı kapatan Isaac derin bir nefes aldı, kurdu ağzına attı, iki belki de üç kez çiğnedi ve yuttu. Adamlardan sevinç çığlığı ve alkışı yükseldi. Drew adamın omzuna dokundu. "Aferin, dostum."

Isaac tütün yaprağı gibi yeşerdi.

Drew'ın gülümsemesi genişledi. "Tanrı aşkına Isaac. Boşa gitmesinden mi korkuyorsun? Kusacaksan kus şuraya."

Bir eliyle ağzını kapatan Isaac birkaç kez kusacak gibi oldu, ardından büyük bir öğürtüyle midesindekileri tarlanın bir köşesine çıkarmadan hemen önce koşarak uzaklaştı. Döndüğünde arkadaşları gururla sırtını sıvazlıyor ve tebrik ediyorlardı.

Kurtları toplamaya devam ediyorlardı ama ortalığa bir bayram havası gelmişti. Zavallı Isaac adamların kendisiyle dalga geçmeleri yüzünden bütün öğleden sonrasını onları azarlayarak geçirmişti. Drew gülümsedi. Çiftçilik gerçekte harika bir meslekti.

* * *

Gökyüzü gümbürdedi ve havada yağmur kokusu belirdi. Mary adamların nedense bunun farkında bile olmadıklarını gördü, Isaac'ın yemekleriyle ilgili şakalar yapıp eğleniyorlardı. Akşam yemeklerini dağıtırken Isaac'a bir göz attı, bugün tarlada başına gelenlerin tümünü öğrenmişti. Adamların her biri ayrı ayrı dalga geçiyor, şakalarını yaparken de gayet acımasız davranıyorlardı.

Mary zavallı adamın daha önce hayatında hiç tarlada ça-

lıışmadığını biliyordu. Gerçekten de, memleketindeyken gece bekçiliği yapıyordu. Londra sokaklarında, kepekleri indirilmiş, hiçbir hayat işareti olmayan evlerin arasında dolaşp “Saat güzel bir bahar sabahının dördü, saat sabahın dördü ve asayiş berkemal!” diye bağıırıyordu.

Genç kadın adama karşı bir yakınlık hissetti. Kendisinin ve Londra’nın diğfer fırıncılarının çalıştığı Bread Street’ten tanıyor-du sanki onu. Fırınları yanan ateşle parıldıyor, sıcak somunları çıkarıyorlar, fırınlarının içini ve kapının arasından sızarak bütün sokağı mis gibi ekmek kokusu sarıyordu. Sokağın sonuna geldiğinde, bu gecelik görevinin neredeyse bitmek üzere olduğunu bilinciyle, adamın sesi hep biraz daha canlı çıkardı.

Yıllarca her sabah onun bağııran sesini duydu ama hiç tanışmadılar, hatta birbirlerini görmediler bile.

Kaderin bir cilvesi olarak, Isaac’ın sonunu da yine Bread Street hazırladı. Mary’nin dükkânının biraz aşağısındaki bir fırında çalışanlardan biri Isaac oradan geçerken ona bir parça taze ekmek verme alışkanlığı edinmişti. Yine böyle sabahların birinde fırının sahibi onları yakaladı ve ikisini de tutuklattı. Isaac’ın cezası sürgündü, diğfer adamın ise karısını elinden aldılar.

Patron Drew böyle şeyler yapmazdı. Burada Isaac’a normalden biraz daha fazla ekmek bile verebilirdi ve onun tekrar istemeye gelmemesinden memnun olurdu. Bu gerçekten küçük bir şeydi ama her ikisini de mutlu ediyordu.

“Bayan Mary, havuçlu pudinginizdeki bu yeşil şey nedir?”

Gülüşmeler duyuldu. Isaac’ın kaşığı ağzına giderken yarı yolda durdu. Yüzü hâlâ biraz kötü görünüyordu.

Bu neşeli ruh hâli kadına da bulaştı. “Pek emin değilim Thomas. Bu öğlen Patron Drew getirdi ve bunların tarlada çalışan işçiler için çok yararlı olduklarını söyledi. Onları akşam yemeğine karıştırmamı istedi.”

Isaac yemeden önce tabağındaki pudingin içini aramaya başladı. “Bu şimdiye kadar yediğim en güzel havuçlu puding, Bayan Mary. Aslında yediğim ilk havuçlu puding.”

Daha fazla kıkırdama... “Bu doğru olmalı” dedi Thomas gülerek. “Tüm vaktini ekmek yiyerek geçirdi, değil mi?”

Kendi aralarında mırıldanırlarken Mary adamların saçmalıklarına kafa salladı.

Constance bahçeye çıkarak ortalığı kontrol ederken adamların ruh hâlindeki değişikliği anında fark etti. Yine de bir şey söylemedi. Böylesi bir patrona daha çok yaraşırdı. Bu konuda daha önce hiç düşünmemişti. Konuya dâhil olmayı çok istiyordu ama yapamazdı. İşçilerle patronlar arasındaki ilişkiyi belirleyen çok katı kurallar vardı. Ezelden beri vardı bu kurallar ve her zaman olacaklardı.

Yağmur yemeğin ortalarından akşam işlerinin bitimine kadar yağmaya ara vermişti. Constance ile Drew derede oyalanmadılar bu sefer. Hava ağırdı ve her yer sivrisinek kaynıyordu. Genç kız neredeyse bulaşık yıkadığı süre kadar süreyi sivrisinekleri kovalamaya çalışarak geçirdi.

Drew’la girdiği bahsi kazanmıştı ama ilk geceden sonra bir daha huş ağacına yaslanmadı. Yan yana oturuyorlar ve adama yardım ediyordu. Haftanın bitiminde şaşırtıcı bir şey oldu ve Drew bulaşıkları beraber yıkamaya devam etti. Ancak bulaşıkları bitirdikten sonra piposunu yakıp dinleniyordu. Birlikte vakit geçirdikleri ve iş yaptıkları bu yere sessizce beraber yürümelerini dört gözle bekler olmuştu.

O yerli çocukla yaşananlardan sonra Drew tüfeğini sürekli yanında taşımaya başladı. Şimdi de tüfek yanındaydı. Dün akşamki dinmek bilmeyen huzursuzluğunu yatıştırmak için adamın giriştiği bariz çaba aklına geldiğinde gülümsedi. Hiç

beklemediği bir matematik problemi ortaya atarak nazikçe yatıştırmıştı onu.

“Yirmi sekiz” dedi.

İşine ara verdiğinde kirli tabakları ovaladığı çamurlu kum parmaklarının arasından aktı. “Efendim?”

“Yirmi sekiz yumurta. Senin verdiğin oranlarla yedi tavuk altı günde yirmi sekiz yumurta yumurtlar.”

Kız geriye kaykılarak ağırlığını topuklarının üzerine verdi. “Evet, haklısın.”

Adam bir kaşını kaldırdı. “Biliyorum.”

Genç kız gülümsemesini bastırarak işine geri döndü.

“Ben de sana bir bilmece soracağım” dedi adam.

Adama baktı. “Öyle mi?”

Ellerini temizlenip temizlenmediğini kontrol etmek için tahta табаğin üzerinde gezdiren Drew onu temizlerin arasına bırakıp yeni bir kirli tabak aldı. “Sally ile Sissy, aralarında dört adım mesafeyle yan yana yuvarlak bir göletin etrafında yürüyorlar. Eğer göletin çevresi bir mil ise, her biri ne kadar yürümüştür?”

Kız yanağının içini ısırdı. “Çözümü biliyor musun?”

Genç adam kafasını iki yana salladı. “Hayır. Geçen gün Sally ile birlikte göletin kenarında yemek yerken aklıma geldi ama sonra pek fazla düşünmedim üstünde.”

Kız bir bardağa uzandı. “Külün üzerinde çalışmam gerek. Bu bir cebir problemi.”

“Senin bütün problemler için külün üzerinde çalışman gerek.”

Kız gülümsedi. “Yarın çözümlerimizi karşılaştırırız.”

Adam göz kırptı. “Ben de hazır olacağım.”

Yağmur damlaları atıştırmaya başlamıştı. Rüzgâr da kızın anılarını bir araya toplayarak hızlanmıştı. Çözümlerini bu akşam karşılaştırmayacaklardı, hava da bu akşam açmayacaktı. İçini çekti. Oysa genç adamın bilmeceğini çözebilirdi ve burada daha fazla birlikte vakit geçirebilirlerdi.

Büyük bir gök gürültüsü ayaklarının altındaki toprağı sarsıtı. Tabakları toplayarak evin koruyuculuğuna doğru aceleyle yürüdüler.

* * *

Constance Drew'un dürtmesiyle uyandı. Kulübe halen karanlıkla kaplıydı. "Kötü bir şey mi oldu?" diye fısıldadı.

"Hayır" dedi adam. "Süt sağmayı öğrenmenin vakti geldi. Her sabah senin yerine ben yapmaktan bıktım artık. Gel benimle."

İşte bu harika! Gözlerini ovuşturdu. "Giyinik değilim."

"Giyin o zaman. Seni dışarıda bekliyorum."

Şiltenden kalkarak üzerine bir elbise geçirdi ve saçlarını toplayarak başlığını taktı. Sütü sağmayı bitirdikten sonra biraz daha uyuyabilirdi belki.

Dün gece yağan yağmur ortalığı serinletmişti ama çamur ayakkabılarla eve kadar girmişti. Ayakkabılarına yapışan çamur, ağıla giderken her yere yayıldı. Isınmak için kollarını ovalarken Drew'un hayvanı dışarı çıkardığını ve onunla sohbet ettiğini gördü.

Bir elinde tabureyle kova vardı. Öbür eliyle de hayvanın çenesini seviyordu. Keçinin kulağına eğilerek fısıldadığını, burnunu hayvanının burnuna sürttüğünü ve güldüğünü gördü. Hayvan cevap olarak burnuyla Drew'un yüzüne tosladı.

Başını okşarken doğruldu ve kızın onları izlediğini gördü. Bakışları çarpıştığında kızın kalbi hızlandı.

Hayvan genç adamı hafifçe dürtüklledi. Dikkatli bakışlarını kızın üzerinden ayırmadan o da keçinin çenesini parmaklarıyla hafifçe itti. Ama tepki veren kızın kendi bedeni olmuştu.

Bunu bilerek mi yapmıştı? Hayır, hiç sanmıyordu.

Sonunda tabureyle kovayı yere bıraktı ve gri renkli çirkin yaratığın sırtına birkaç kez vurdu. “Bu Kartanesi.”

Constance biraz yaklaştı. Daha önce defalarca keçi görmüş-tü ve sütün hayvanın neresinden çıktığını merak etmişti. Ama hiçbir zaman yaklaşıp bakmayı düşünmedi. “Bağlamamız fa-lan gerekmez mi onu?”

“Hayır, onu sağmamıza aldırış etmez. Gel ve otur.”

Tekrar kollarını ovuşturarak tabureye oturdu. Drew yere çömeldi ve kollarını Constance’ın etrafından uzatarak Kartanesi’nin memelerinden birini yakaladı. Sıktığı zaman süt kovanın içine fışkırdı.

Büyülenmiş gibi, onu saran kollardaki kasların gerilip gevşemesine, kısa siyah saçlarının kıvrımlarının şekline bakıyordu. Gözlerini kapattı. Sabah çiynin ve neminin kokusunun erkek ve hayvan kokusuyla karışmasıyla oluşan kokuyu içine çekti.

Şafak sökmeye başladı ve bir orkestra şefi gibi, bir kuşun sabah şarkısına başlamasının işaretini verdi. Önce uzaklardan belli belirsiz bir cıvıltı, ardından ona yanıt veren bir başka kuş. Sonra sütün kovaya çarparken çıkardığı ritmik sese eklenen bir kuş çağıltısı başladı.

Sütün sesi kesildi. “Şimdi sen dene.”

Constance bakışlarını adamın sıvanmış kollarından kaslı pazılarına kaydırarak gözlerini açtı. İncelemesi yavaşça ilerleyerek adamın keçinin memelerini kavrayan güçlü ellerine uzandı. O

sırada adam ellerini keçinin memelerinden çekti ve dirseklerini dizlerine dayayarak dinlenmeye başladı.

Genç kızı çömeldi ve memelerden birine dokundu ama parmaklarını hemen geri çekti.

Adam güldü. “Sana bir şey yapmazlar.”

Ellerini eteğine silerek tekrar uzandı, birini yakaladı ve çekti. Kartanesi zıpladı. Constance bir çılgılık attı ve ormandaki tüm sesler bir dakikalığına kesildi.

“Hayır, hayır. Parmaklarını böyle tut ve aşağıya doğru sıvazla. İşte böyle.”

Uzanarak gösterdiği gibi yaptı ve süt sihirli bir şekilde kova-ya aktı. Kız tekrar denedi. Kartanesi kafasını çevirerek baktı ve meledi.

“Sen kendine mele” dedi ve Drew’a baktı. “Yapamıyorum.”

“İzle bak.” Avuç içini memelerden birine dayadı. “Parmaklarınla aşağıya doğru sıvazla. Önce bu parmak, sonra bu, sonra sırayla diğerleri. Daha hızlı yapmalısın tabii ki. Ama birden çekmekle süt çıkmaz.”

Genç kız adamın gösterdiği gibi yaptı ama süt hâlâ çıkmıyordu.

Adam kolunu kızın yanından geçirdi, ellerini kendi avuçlarının arasına aldı ve nasıl yapacağını gösterdi. Adamın bulunduğu her yerde tüyleri diken diken olmuştu. Bu çok sinir bozucuydu.

Bu kez süt çıktı. “Sıktıktan sonra memesini kavra. Böylece daha çok süt çıkar.”

Adamın göğsü şimdi kızın omzuna yaslanıyordu. Kaslı kolu hâlâ kızın kollarının etrafındaydı. Düşünceler büyük bir aceleyle kafasının içine doluştular. Yüce Tanrı adına... Âşık oluyordu.

Bölüm ON İKİ

Âşık mı oluyordu? Ama nasıl? Böyle bir şey nasıl olabilir-di? Solukları hızlanıp kalbi gümbürderken genç kız öylece durdu. Ardından buna inanmanın çok da zor olmayacağını düşünüp kendine karşı dürüst olmaya karar verdi.

Adam, her şeyden önce, inançlı biriydi. Evlenmeden önce ileri sürdüğü bütün koşulları kabul etmişti, ihtiyacı olduğunda onu rahatlatmıştı, bu yeni ülkede nasıl hayatta kalacağını göstermişti ve en önemlisi ona inanmıştı. Saygıdeğer Greyhame Kontu'nun kızı Leydi Constance Caroline Morow olduğunu kabul etmişti ve bunu sadece o öyle söylediği için yapmıştı. Ayrıca matematik bilmecelerinden de hoşlanıyordu.

Bütün bunlara bir de düzgün bir vücut ve nefes kesici güzellikte bir yüz eklenince savaşı daha başlamadan kaybetmiş olurdunuz. Genç kız yutkundu. Şimdi sorun, bundan sonra ne yapacığıydı.

“Constance, hadi, dene.”

Kız derin bir nefes aldı ve başını arkaya attı. “Güneşin doğuşuna bak, Drew. Olağanüstü.”

Adam gökyüzüne baktı. “Her sabah böyle olağanüstü. Eğer güneşin doğuşunu izlemek istiyorsan yarın sabah seni erkenden kaldırıyorum. Ama şimdi keçiye sağmamız gerek.”

Adama sevimli bir gülüşle baktı ve Kartanesi’ne döndü. Hayvanın memesini eline alarak parmaklarıyla sıvazladı. Bir miktar süt çıkmıştı. Kız nefesini tuttu ve sevinçle adama döndü. “Başardım!”

Adam hafifçe başını salladı. “Çok iyi. Şimdi kova dolana kadar bunu sürekli tekrarla.”

Kız işine geri dönerek tekrar denedi. Yüzü asıldı. Hiçbir şey gelmiyordu. Birkaç kere daha denedi.

“Çok sıkıyorsun” dedi adam. “Sağıdıktan sonra memeye tekrar süt dolmasına izin ver.”

Kız tekrar denedi.

“Hayır, işte böyle.” Elini kızın elinin üzerine koydu. Sakalları kızın çenesine değiyordu. Kızın içi kabardı.

“Elini serbest bırak, Constance.”

Kız elini serbest bırakınca adam parmaklarının pozisyonunu ayarladı. “Memeyi böyle tut.”

Kusacak gibi oldu. Ne yapması gerektiğine karar vermeliydi ve bunu hemen şimdi yapmalıydı. Keçinin memesini tuttu.

“Güzel. Şimdi sağmaya çalış.”

Kızın ellerine yön verdi. Damarlarında dolaşan müzik diğer bütün sesleri boğuyordu. Anladı mı acaba? Söylesem mi? Drew’e bakmak için yüzünü çevirdi. Çok yakınındaydı ve o da ona bakıyordu. Dudakları neredeyse birbirine değecekti. Kafasını kaldırıp dudaklarını dudaklarına yapıştırırsa genç adam ne yapardı acaba?

Keçi unutulmuştu ama elleri birbirine geçmiş durumdaydı hâlâ.

“Drew?” dedi sessizce.

Adam yay gibi fırlayarak ayağa kalktı. Kızın içindeki sabah şarkısı yavaşladı. Nefes almak giderek zor hâle geliyordu.

Adamın yüzünden kısa bir dehşet dalgası geçti. Boğazını temizledi. “Eğer iki elinle sağarsan daha çabuk biter.”

Kartanesi’ne dönmeden önce birkaç dakika durarak adamın ondaki arzuyu fark etmesini bekledi. İşine geri dönünce bir elini diğerinin içine koydu.

Genç adam parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. “Hayır, Constance. Ben iki memeyi birden sağman anlamında söylemiştim.”

Kız diğer memeyi de tuttu. Yavaş hareketlerle biraz süt çıkarmayı başardı.

“Normalde her sabah bir kova dolusu süt sağarız.”

Kız başını salladı ve işine devam etti.

Adam tereddüt içindeydi.

“Constance, ben...”

Kıpırdamadan duran kız kirpiklerini kaldırdı.

“Yok bir şey.” Adam ağzını kapatıp uzaklaştı.

Kartanesi peşinden gitmek isteyince kovaya çarpıp devirdi. Constance bir çılgılık atarak kurtarabileceği kadar sütü kurtarmak için kovayı kaptı. Sadece kovanın dibini örtecek kadar süt kalmıştı.

* * *

Babacan bir karaağaç gölgeli kollarını bahçedeki öğretmenin ve öğrencisinin üzerine uzatmıştı. Constance ağacın gövdesine

yaslanmış, eteğini düzeltiyordu. “Dua ederken iki gözünü de kapatacaksın.”

Sally’nin kaşları çatıldı. “Sen kapattın mı diye sana bakıyordum.”

Constance bir kaşını kaldırdı. “Dünkü dersimizi hatırlıyor musun?”

Küçük kız kuvvetlice başını salladı. “A ile başlar Anne, B ile başlar Baba.”

Sally’nin gözleri gururla parıldadı. Constance küçük kızı sıkı sıkı kucaklayıp öpücüklere boğmamak için kendini zor tutuyordu. “*İncil* dersimizi, canım.”

“Ah, evet,” dedi kız. Gözlerini kocaman açtı. “Beni dinle-yin, evlatlarım, benim yolumda ilerleyenler kutsanırlar.” Ayet sekiz, otuz iki.

“Mükemmel. Ya alfabe?”

Sally küçük bir toz tabakası kaldırarak dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini sıkıca kapatarak bütün alfabeyi söyledi.

“Sally, bu harikaydı. Seninle gurur duyuyorum.” Bir barça zencefilli kurabiye alarak üzerindeki tozu temizledi ve küçük kıza uzattı. “İki ile ikinin toplamı kaç eder?”

“Dööööört.”

“Doğru.” Küçük kız kırık bir istiridye kabuğunu kullanarak büyük bir dikkatle rakamı yazarken omzunun üzerinden eğilerek baktı. Rakam neredeyse bütün yazı tahtasını kaplamıştı. “Peki, bir ile ikinin toplamı kaçtır?”

“Üüüüüç.”

Constance Sally’nin sırtını sıvazladı. “Bu şekilde giderse tanıdığım birisi bugün bir sürü zencefilli kurabiye yiyecek.” Sally sevinçten gözleri parlayarak yeni sayıyı yazmaya girişti.

“Ne anlama geliyor bu?” diye bağırdı Drew, açıklık alanın öbür ucundan.

Constance yutkundu. Sally yerinden fırlayarak ağabeyine doğru koştu. "Sissy bana öğretiyor! Bak!" Yazı tahtasını kaldırarak adama uzattı.

Adam Constance'a baktı. Öfkesi gözlerinden okunuyordu. "Tanrı aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Sally'ye söylenmiş olmasa da Constance çocuğun yüzünün kederlendiğini görebiliyordu. "Sally, yarınki ödevin Ayet 14:17. 'Çabuk öfkelenen aptalca davranır'."

Küçük kızın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Toplamaları yanlış mı yaptım?"

Constance kollarını açtı. "Harika yaptın canım. Ama bugönlük yeter. Dua ederek bitirelim."

Sally Constance'ın kucığına tırmandı, ellerini birbirine kenetledi ve başını öne eğdi.

"Merhametinle ve sonsuz bilgeliğınle bize yol göster, adımlarımızı senin yoluna çevir. Amin."

"Gözlerimi kapalı tuttum, Sissy."

Genç kız çocuğun gözlerindeki yaşları sildi. "Aferin sana. Şimdi içeri git ve Mary'nin yardıma ihtiyacı var mı, bak bakalım." Sally kulübenin kapısından içeri girer girmez Constance Drew'a döndü. "Buna nasıl cüret edersin. Derslerine çok sıkı çalışıyor ve senin onu engellemeye hakkın yok."

"Eğer kafasını böyle saçma şeylerle doldurduğunu yine görürsem daha bile fazlasını yaparım. Kadınların yapması gereken şeyleri öğrenecek, akli daha güçlü olan erkekler için uygun olan şeyleri değil.

"Daha güçlü olan mı? Bütün beyniniz tereyağı gibi erise iki yemek kaşığıııı doldurmaz."

Adam sırtını dikleştirdi. "Bu konuda söylediklerimi yapacaksın, Constance."

“Nasıl böyle bir şeyi istersin? Çok akıllı bir çocuk, zihninin sınırları yok. Gösterdiklerimi öğrendi bile. İnanılmaz bir potansiyeli var.”

Genç adam kıza doğru bir adım yaklaştı. “Burada patron benim ve o benim kardeşim. Ben de *hayır* diyorum. Bu iş burada biter.”

“O benim de kardeşim.”

“Kısa bir süreliğine.”

Kız gözlerini kıırttı. Adam haklıydı elbette. Ama kalma fikrini daha fazla düşünür olmuştı. Hayat burada İngiltere’deki kadar kolay değildi elbette ama Drew’la birlikteyken bunu dert etmiyordu. Onunla birlikteyken her renk daha parlak, her tat daha zengin, her fedakârlık daha önemliydi. Şu anda tam bir odun gibi davranıyor olabilirdi ama yine de burada onun yanında kendini daha canlı hissediyordu. Gerçekten canlı. Evinde, amcasıyla matematik çalışırken hissettiği mutluluk bile Drew’un yanındayken hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Başını aşağı yukarı salladı. Artık bu fikri daha fazla düşünmüyordu. Kararını vermişti, kalacaktı.

Bölüm ON ÜÇ

Matematikten vazgeçmeyecekti elbette. Günlüğü buradan da evinde yapacağı kadar kolaylıkla yapabilirdi.

En başında bu evliliği o istediği için Drew'un da buna karşı çıkacağını sanmıyordu. Anlaşma isteyen taraf kendisiydi. Üstelik adam onu arzuluyordu. Birlikte geçirdikleri son birkaç haftada bunu defalarca düşünmemiş miydi?

Evet, evet, düşünmüştü. Ve ilk kez kız buna karşılık veriyordu. Derin bir nefes aldı. "Hayır, Sally benim kardeşim değil. Ama ben de seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum."

Adam sırtı dik, kaşları çatık bekledi. Belki de bu konuyu konuşmak için uygun bir zaman değildi. Yine de konuyu açıklığa kavuşturmak istiyordu. Dudaklarını ıslattı. "Beni eşin olarak almak istediğin belli, Drew. Burada olduğum için, zaten

evli olduğumuz için ve İngiltere’de beni bekleyen daha iyi bir ihtimal olmadığı için, her anlamda senin karın olmayı kabul ediyorum. Skelly Amca’m hayatta olmadığı için *Hanımlar İçin Matematik Günlüğü*’nü yine ben hazırlayacağım tabii ki.”

Adam hiçbir şey söylemedi. Kızın aklına şüpheler hücum etti. Onu geri çevirmeyecekti elbette. Buna cesaret edemezdi.

“Okuyup yazmak seni ne hâle getirmiş, gördün mü? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Elini uzattığın anda ayaklarına kapanacağımı mı sanıyorsun?”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ne oldu? Mali anlaşma mı istiyorsun? Daha önce düşünseydin babam hayır demezdi eminim ama biraz geç kaldın.” Dudaklarını büzdü. “Ondan muhtemelen sekiz bin pound koparabilirsin ama ben olsam yedi binden aşağısına asla evet demem.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en zırva şey. Teşekkür ederim ama almayayım. Tahsilli bir kadınla evlenmek gibi bir niyetim yok.”

Genç kızın nefesi kesildi. Aralarında geçen o yakınlıkları kendisi mi hayal etmişti? Gözlerinde alevlenen arzuyu o mu hayal etmişti? Kendisi istediği için adamın da istediğini mi sanmıştı? Aman Tanrım... Öyle olmamasını umuyordu. Eğer öyleyse bu çok aşağılayıcı bir şey olurdu. “Sen neler diyorsun, Drew?”

“Seni karım olarak istemiyorum, diyorum. Eğer isteseydim matematikle uğraşmana da Sally’ye uygunsuz şeyler öğretmene de kesinlikle izin vermezdim zaten.”

Kalbi çarpıyordu. Biri sanki kalbini iki elinin arasına almış sıkıyordu. Yutkunmaya çalıştı ama yapamadı. “Anlıyorum. Lütfen beni bağışla. Evliliğimizi sahte bir evlilik olarak sürdürmenin sadece *benim* fikrim olduğunu sanıyordum. Kolonilerde evliliklerin hafife alınmadığını, tören yapıldıktan sonra çift-

tin Tanrı'nın gözünde ölünceye dek birbirlerine bağlandığını sanıyordum." Başını kaldırdı. "Belki de haklısın. Belki de ben çok derin düşünüyorum. Evliliğimizi iptal ettiğimizde ve ben gittiğimde özellikle konseyin karşısında nasıl zor duruma düşeceğini düşünüp boşuna endişelendim. Belki yine de sürerler veya kollarını keserler diye boşuna korktum."

Genç adam bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra yavaşça kapattı.

Kız bir adım geri gitti. "Hayır, hayır. Lütfen bir şey söyleme. Kendini son derece açık olarak ifade ettin. Ve ben böyle bir sahneye sebep olmadan önce bunun farkında olmalıydım." Hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim. Bu konu nedeniyle bir daha canını sıkmayacağım. Sally'e de dinî bilgiler ve kadınlarla ilgili beceriler dışında bir şey öğretmeyeceğim." Geriye döndü ve aceleyle kulübeye doğru gitti.

Tanrı yardımcısı olsun, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Ama ne yapacaktı ki başka? Kızın kalmak isteyebileceği aklına bile gelmemişti. Ayrıca daha önce hiç kimse ona evlenme teklif etmemişti.

Avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturdu. Evlenirlerken aceleyle yaptıkları anlaşma sırasında söylediği her şeyi tamı tamına hatırlıyor olmasına çok şaşırmıştı. Hatırlıyordu hatırlamasına ama yüzüne vurmakta da hiç tereddüt etmemişti.

Sonra bütün o günlük meselesi... Karısının bilimsel işlere bulaşmasına izin vereceğini nasıl düşünebilirdi? Adam bu noktada kesinlikle haklı olduğunu düşünüyordu ve bu özel ders işine noktayı koyduğuna da pişman değildi. İçini çekti. En başından beri onu bu konuda cesaretlendirmemeliydi. Aslında buraya geldiği ilk gün o günlüğü atmalıydı. Babasının sözleri kulaklarında yankılandı:

Erdemleri konusunda nazik ol,
Hataları konusunda yarı kör ol,
Kararlarında rahat bırak ama
Aklına koca bir kilit vurmuş ol.

Evet, onu geri çevirmekle en doğru şeyi yapmıştı. Ama şimdi hiçbir şey olmamış gibi nasıl girecekti o kulübeden içeri?

Onları gördüğünde henüz daha iki adım bile atmamıştı. Hepsi erkek çocuğuydu, hepsi çıplaktı ve birinin boynunda bir parça kırmızı saç örgüsü asılıydı. Drew derin bir nefes aldı. *“Comoneetop.”*

Çocuklar kafalarını aşağı yukarı salladılar ve silahlarını yere bıraktılar. Bu iyiye işaretti. Bu ve yanlarında yetişkinler olmadan gelmiş olmaları...

“Constance” diye bağırdı Drew. “Sedir sandığın içindeki minderleri getir.”

Kızın dışarı çıkması asırlar sürdü sanki. Elinde minderlerle görüldüğünde de kapıdan dışarı adımını atmadı. Aklından geçenleri anlamak için Drew’un yüzüne baktı.

“Her şey yolunda. Onları bana ver. Ayrıca pipoma da ihtiyacım var.”

Bir Drew’a bir yerlilere baktı. “Adamların nerede?”

“Tarlada. Giysi ve daha başka malzemeler taşıyan bir gemi geldiği için erken dönmüştüm ben. Şimdi yürü. Gördüğün gibi endişelenecek bir şey yok. Bana pipomu getir.”

Minderleri yere yayarak çocuklara ona katılmalarını işaret etti. Constance elinde Drew’un piposuyla gelip gözlerini Drew’a çevirdiği sırada daire şeklinde oturmuşlardı.

Genç adam içini çekti. “Yanıyor olması gerekiyordu.”

Kız gözlerini kırıştırdı. “Daha önce hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Bakışlarıyla kızı delip geçti sanki. Bu toplantı son derece önemliydi ve ziyaretçilerin önünde dikkatli bir kadınla tartışmak şu anda ihtiyacı olan en son şeydi. “Çok zeki olduğun için akıl edebileceğinden emindim. Hemen yak şunu.”

Kız tamam anlamında kafasını salladı. Kulübeye gitmek için döndüğü sırada dondu kaldı. “Saçım!”

Drew kızın ne yapacağından emin olamadığı için ayağa fırladı. Çocuklar nezaketle yanıt verdiler.

“Benim saçımı takıyor.”

“Boş ver onu ve gidip pipoyu yak. Çabuk ol.”

Gözlerini kısarak baktı. Bakışlarıyla genç çocuğu iğneliyordu sanki. “Bundan hoşlanmadım.”

Çocuk sırtıttı ve arkadaşlarına kısa bir açıklama yaptı. Hepsini onaylayarak kafalarını salladılar ve kendi dilleriyle söylemeleri gerekiyormuş gibi çocuğun söylediği şeyi tekrar ettiler.

“Ne dedi?” diye sordu kız. Duruşundan gerginlik yayılıyordu.

“Sana bir isim verdi.”

Sırtını hayal bile edemeyeceği kadar dikleştirmeyi nasıl becermişti, genç adam bilemiyordu ama becermişti işte. Ve yerliler de bunun farkına varmıştı.

“Ne isim verdi bana?”

Drew tereddüt ediyordu. “Bugünden itibaren Kırmızı Benekli Vahşi Kedi olarak anılacağını söyledi.”

Çocuğun üzerine atılmadan önce kızı belinden zar zor yakaladı. Misafirlerine özür dileyen gözlerle bakıp piposunu kı-

zın elinden kaptı, kaldırdığı gibi omzuna yükleyip kulübeye götürdü.

* * *

Genç kız ikisini de öldürecekti. Önce Drew'u halledecekti, ardından yerlinin icabına bakacaktı. Boğuşmaya devam ediyordu ama Drew onu sıkı tutuyordu. Adam hazır olana kadar bu aşağılayıcı durumdan kurtulamayacakları belliydi ve onu bir çuval gibi tavan arasına, Mary ile Sally'nin gözünden uzağa çıkarana kadar da hazır olmayacaktı. En doğrusu buydu. Adam hakkında söyledikleri küçük Sally'nin duymaması gereken şeylerdi.

Merdivenin üst basamağına yaklaşıyorlardı şimdi ama kız hâlâ boğuşmaya devam ediyordu. Basamakta sendelediğinde kız nefesini tuttu, Drew da küfretti ama düşmeden devam etmeyi başardı.

Tavan arasına ulaştıklarında kızı şiltenin üzerine atarken pek de nazık değildi. Düşmenin hızıyla kızın nefesi kesildi ve hafifçe başı döndü.

“Gerçekten, Constance, beni bir erkeğin katlanabileceğinden çok daha fazla zorluyorsun. Dışarıdaki bu çocuklar çok genç olabilir ama zararsız olduklarını düşünerek kandırma kendini. Bir savaşçı olarak becerileri tam anlamıyla mükemmel değil henüz ama yine de onlar birer savaşçı. Elinde sopayla dışarı çıkmadan önce bunun sonuçlarını iyi düşün. Bir tutam işe yaramaz saç veya anlamsız bir takma isim kendinin, benim, Sally'nin ve diğer bir sürü insanın hayatlarından daha mı değerli?”

Bir elini kaldırarak hâlâ dönen başına yasladı. Gözleri kapalıydı.

“Söylediklerimi duydun mu?”

“Her kelimesini.”

“Ve?”

Adamın söylediklerini düşündü. “*Arkadaşlarına* saldırmayacağım ama onlara ev sahibesi rolü de oynamayacağım. Kendi piponu kendin yak.”

Kısa bir süre sessizlik oldu. Başının dönmesi geçmişti ve kız gözlerini açtı. Adam bir dizinin üzerine çökmüş ona bakıyordu. Kız düşüncelerini söylemeden çenesini kapalı tuttu. Onu küçük düşürmüş, reddetmiş, acı çektirmişti ama şu an bunlarla uğraşmak istemiyordu. Sadece yatmak ve uykuya sığınmak istiyordu. “Git buradan.”

“Onlar gidene kadar kulübede kalacak mısın?”

“Tam burada, bu şiltenin üzerinde kalacağım.”

Adamın nefesi kızın yanaklarını serinletti. “Pekâlâ. Gittikleri zaman gelip haber vereceğim.”

Adam ayağa kalktı. Kız yan tarafına dönerek gözlerini kapattı ve bir top gibi yusuvarlak yatarak adamın geri çekilen ayak seslerini dinledi. Geri dönmeden önce adam birkaç adım attı. Kız üzerine bir örtü örtüldüğünü hissetti ve altına sokuldu. O zaman adam gitti.

* * *

“Hâlâ uyuyor mu?” diye fısıldadı adam.

Mary kafasını aşağı yukarı salladı. “Bir iki kez mırıldandı, o kadar.”

Kumaş toplarını duvara dayayarak yukarı, tavan arasına doğru baktı. Mary adamların akşam yemeklerini vermiş ve

hatta bulaşıkları bile yıkamıştı. Constance şimdiye kadar kalkmış olmalıydı.

‘Mevsimi’ mi gelmişti yoksa? Bu kadar çabuk mu? Birçok işçi vücutları buradaki yeni yaşamlarına ayak uydurmaya çalışırken hastalanır ve ciddi bir yüzdesi de ilk mevsim geçmeden ölürdü. Bu durum öyle yaygındı ki, kolonide yaşayanlar buna “mevsimi gelmek” adını takmışlardı. Ama genellikle ilk aylarında olurdu bu, ilk haftalarında değil.

Adam yutkundu. Sabaha kadar ölecek miydi, yoksa bitkin geçen bir süreç mi olacaktı acaba? Tanrı’ya şükür, evliliğin gereklerini tam olarak yerine getirmemişlerdi. En azından düşünmek zorunda olduğu bir bebek yoktu ortada.

Zorla adım atarak üst kata, kızı kontrol etmeye çıktı. Tavan arası sıcaktı ve kız üzerindeki örtüyü atmıştı. Başlığı şiltenin kenarına düşmüştü ve saçları darmadağınktı ve bütün yüzünü kaplıyordu. Adam boğazını temizledi.

Yanıt yoktu.

“Constance?”

Sessizlik. Adam kaşlarını çattı ve kızın alnına dokunmak için çömeldi. Büyük bir rahatlama kapladı içini. Ateşi yoktu. Yorgunluktan başka bir şey değildi belki de. Durumun böyle olması için dua etti. En azından babasının iyiliği için.

Gözlerine gelen saçları çekti. “Constance? Uyan. Akşam yemeğini kaçırдын.”

Genç kız yavaşça sırt üstü döndü, bir kedi gibi kollarıyla bacaklarını gerdi. Adam nereye bakması veya nereye *bakmaması* gerektiğini bilemiyordu.

Aç gözlerini, Constance. Gözlerini aç ve ben unutmadan önce bana olan öfkeni hatırla.

Gözleri titreyerek açıldı. Uykunun verdiği ‘seni gördüğüme

sevindim' bakışıyla bakarak adama gülümsedi. Adamın nefesi kesildi.

"Tanrım, iyisin." Kızın sesinin tınısı yağları eritirdi.

Adam evet anlamında kafasını salladı.

"Gittiler mi?"

Genç adam boğazını temizledi. "Evet, uzun zaman önce."

"Ne istiyorlarmış?"

"Barış yapmak."

"Sadece bu kadar mı? Özür diledi o zaman."

Hayır. "Evet. Şimdi kendini iyi hissediyor musun?"

Genç kız dirseklerinin üzerinde doğruldu. Adam, kızın elbisesinden taşan görüntüye *bakamayacaktı*.

"Uzun zaman önce gittiklerini söyledin. Neden beni uyardırmadınız?"

Adam omuzlarını silkti. "Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Nasılsın şimdi?"

Kız şiltesinde doğrularak oturdu, dönmüş eteğini fark etti ve düzeltirken yüzü kızardı hafıften. "Ben... ben iyiyim. Teşekkür ederim. Sen her şeyin yolunda gittiğinden emin misin?"

"Yerlilerle mi? Evet. Hatta düşündüğümden daha iyiydi. Sen oldukça etkili bir izlenim yaratmışsın. Sen veya saçın."

Tam bu sırada genç kız saçlarını topladı ve başlığının içine soktu.

Adam ayağa kalktı. "Gel ve tabağını benimle paylaş. Görünüşe göre ikimiz de akşam yemeğini kaçırdık."

Akşam yemeği mi? Akşam yemeğini mi kaçırmıştı? Kurt gibi acıkmış bir hâlde Drew'un peşinden aşağıya indi. Sally köşeye oturmuştu ve Mary uykuya hazırlamak için küçük kı-

zın saçını örüyordu. Constance gülümseyerek göz kırptı. Sally kafasını salladı ve suratını şekilden şekle sokarak umutsuzca göz kırpmaya çalıştı.

İşte, Drew'la birlikte oturduğu akşam yemeğine gülümseyerek başlamıştı. Constance başını çevirip ocağa baktığında bir sızı kapladı içini. Başka havuç yoktu ve dönüp tabağa göz attığında Drew'un kaşığının son havucun üzerinde olduğunu gördü.

Kaşığını bırakarak havucu adamdan çaldı ve hemen ağzına attı.

Adam şaşkınlık içinde bakıyordu. "O benimdi."

Kız başını iki yana sallarken ağzındakileri yuttu. "Ben bir tane bile yemedim. Benimdi."

Adam biraz kaşlarını çatı ama hiçbir şey söylemedi. Dik-katini önündeki et yemeğine yöneltti ve yemeğin kokusunu içine çekti.

Kız pencereye baktı. Parmağıyla bir şey işaret ederek korkuyla nefesini tuttu. Adam kafasını çevirir çevirmez de eti kap-tı ve hepsini ağzına attı.

"Constance! O son parça etti."

"Biliyorum" dedi kız, ağız dolusu eti çiğnemeye çalışırken.

Adam ekmeğe uzandı, kız ondan önce davranarak kaptı, ikiye böldü ve yarısını ona uzattı. Adam uyarı işareti denebilecek bakışlarla bakarak ekmeğini kalan et sosuna bandı ve epey bir bölümünü sıyırdı. Kız ağzındaki eti elinden geldiğince hızlı çiğnedi ama et sosunun ve salatanın yavaş yavaş azalmasını izlemekten başka bir şey yapamadı.

Adamı omzuyla iterek önünü kesti, ağzındakini aceleyle yuttu ve salatayı önüne çekti.

"Constance, senin içinde ne var böyle?"

Cevap vermeden önce üç kaşık yemek yedi. “Sen bunu her yemekte yapıyorsun. Bana hiçbir şey bırakmadan benim yediğimin iki katını yiyorsun.”

“Ben senin iki katınım zaten. Bu yüzden daha çok yemeye hakkım var. Şimdi azıcık yana kay da salatayı paylaşalım.”

Kız tabağın üzerine kapandı. “Sadece kendi hakkım olan yarıyı yiyeceğim. Benim yemem bitince sen kendi yarını yer-sin. Ayrıca artık et sosu yok sana.”

“Constance, bu çok aptalca. Karnım hâlâ aç ve biraz salata yemek istiyorum.”

“Ben yemeğimi bitirir bitirmez sen de salatayı yiyeceksin.”

“Ben salatamı *şimdi* yiyeceğim.”

Kız salata tabağını kucakladı. Kendi payına düşen kısmı durmadan ağzına tıkıştırıyordu. Ellerini kızın beline koyarak onu sıranın öbür ucuna itti, yemek tabağını elinden çekip aldı ve kız hâlâ salatayı bitirmeye çalışırken yerine geri çekildi.

Genç kızın açlığının büyük kısmı bastırılmıştı ama et sosu çok lezzetliydi ve şimdi o sosun yarısını istiyordu.

Adamın arkasına geldi ve omzunun üzerinden uzanarak ekmeğini sosa bandırmaya çalıştı. Genç adam elindeki ekmeği kaptı. Kız nefesini tuttu. “Ver onu bana.”

“Mümkün değil. Bütün eti, salatanın çoğunu ve son havuç parçasını sen yedin. Senin yemeğin bitti.”

“Bütün eti ben yemedim. Ben sadece kendi hakkımı yedim ve o elindeki de benim ekmeğim. Şimdi onu bana ver.”

Adam sosa bandırdığı ekmekten büyük bir lokma ısırıldı. Şimdi ikisinin arasında yaşananların açlıkla hiç ilgisi yoktu. Genç kız üzerine düşen görevleri oldukça iyi yerine getiriyordu. Yemek yapmaya çalışıyor, temizliğe yardım ediyor, o lanet keçiyi sağlıyor ve hatta Mr. Meanie ile tek başına karşılaşmayı

bile planlıyordu. Hepsinin üstüne bir de burada kalmak istediğini söylemiş ve bu isteği yüzüne karşı geri çevrilmişti. En azından hakkı olan yemeği yemesine izin verebilirdi.

Adamın kolunu hızla çekti ama başarılı olamadı. Yerini değiştirdi. Yemek istiyorsa o ekmeği ağzına götürmesi gerekiyordu ve işte o zaman ekmeği kapacaktı. Adamı engellemeye çalışmaktan vazgeçerek saldıracağı zamanın gelmesini bekledi. Ve saldırdı da ama adam böyle bir hareketi bekliyordu ve bir omuz hareketiyle kızın ekmeği uzanmasını engelledi.

Umutsuzlukla adamın dirseğini yakaladı ve ekmeği ağzından uzak tutmaya çalışarak kolunu geri çekmeye uğraştı.

Ne zaman yerde güreşmeye başladıklarından emin değildi kız. Aslında bu bir rekabet değildi. Adam kızı yere çivilemişti ve ekmeği de kızın kolunun erişebileceğinden daha uzakta tutuyordu.

Ne kadar eğlendiğini saklama gereği bile duymuyordu adam. “Bir daha kestirmek yok sana. Seninle yemeği biraz yorgun olduğunda paylaşmayı tercih ederim.”

Kurtulmak için adamın altında debelendi, kıvrandı. Sonra şaşılacak bir şey oldu, adamın yüzündeki o kendini beğenmiş ifade gitti ve sadece *arzu* olarak adlandırabilecek bir ifade geldi.

Yani bunu tüm olanlara rağmen hayal etmemiştii, öyle mi? Hayır, nefes alıp verişinin hızlanması, vücudunun gerilmesi, adamın kesinlikle onu istediğinin işaretleriydi ama tüm bunlar daha çok bir arzu ifadesiydi, bu yüzden kabul edilemezlerdi ve karşılıksız kalacaklardı. Ellerini ağır ağır yukarı doğru çıkarak adamı yavaşça göğsünden itti.

“Ben hâlâ açım, Drew” diye fısıldadı.

Bakışları kızın dudaklarına kaydı. Kız dudaklarını ıslattı. Adam aniden ayağa fırladı, ekmeği uzattı ve aceleyle kulübeden dışarı çıktı.

Kız Tanrı'ya şükrederek gözlerini kapattı. İşte o sırada Sally ayağa zıpladı.

“Sissy, sen Büyük Annem'den daha eğlencelisin.”

Aman Tanrım! Sally ile Mary'yi tamamen unutmuştu. Gözlerini kocaman açarak oturdu ve küçük kıza sarıldı. Mary ateşin etrafında bir şeylerle uğraşıyordu.

İçini çekerek Sally'nin başını öptü. “Hemen yatağa bakalım.”

Constance oturduğu yerde küçük kızın merdivenleri tırmanmasını izledi. Bütün o yaşananlar kendine güvenini geri getirmişti. Normal bir evlilik yolundaki girişiminden utanmıyordu artık. Adama hâlâ kızgındı ama en azından olmayan bir çekimi kendi kafasında hayal etmemişti.

Masaya yaklaştı. Kalan son et sosunu sıyrarak ekmeğini yavaş yavaş çiğnedi...

Bölüm ON DÖRT

Drew elindeki kırık ağaç çiviği fırlatıp attı. Bu lanet olası iskemleyi yapmayı saatler önce bitirmiş olmalıydı ama onun yerine burada oturmuş elindeki son iki parçayı birleştirmek için uğraşıyordu. Şimdi elinde son bir çivi kalmıştı ve eğer bunu da kırarsa yeni iki tane daha yapması gerekecekti.

Burguyu alarak daha önce açtığı delikleri kontrol etti. Bunların hepsi o kızın suçuuydu. Bir sandalye yapacaktı ve böylece yan yana oturup aynı tabaktan yemek zorunda kalmayacaklardı artık. Bu gece olanlardan sonra asla...

İçini çekti. Oldukça iyi gidiyordu, kafasındaki o haince düşünceleri neredeyse bastırmıştı. Burguyu bir kenara bırakarak çiviği deliğe sokmaya başladı.

Eğer onu iyi tanıyor olmasaydı bütün bunları bilerek yaptığını düşünecekti. *Ben hâlâ açım, Drew.* Aç mı? Kız onu kan-

dırmaya, yoldan çıkarmaya çalışıyordu. Ama artık bitmişti. Bu işi artık şansa bırakmayacaktı. Aynı tabağı paylaşmaktan başlayarak, kızın onu ayartmak için kullanacağı bütün fırsatları ortadan kaldıracaktı.

Çekici alarak çiviye dikkatlice yerine çaktı. Kolonideki patronların çoğunun sandalyesi vardı ve şimdi onun da bir sandalyesi olmuştu. Masanın başında kendi sandalyesinde oturabilir ve yemeğini kendi tabağından yiyebilirdi artık. Bu, kızın yıkaması gereken daha fazla bulaşık anlamına geliyordu ama olsun.

Bir şey daha vardı. Yarım akıllı bir âşık gibi tabakları dereye taşımayacaktı artık. Tütünler kesilip kurutulmaya hazır görünüyordlardı. Tarlada onu meşgul edecek çok iş vardı. Ayrıca Thomas ile Samuel tuğla yapımına başlamışlardı. Evin inşaatına başlama zamanı gelmişti.

Tanrı'ya şükür çivi deliğe girdi. Bir ağaç parçası alıp yeni bir çivi yapma işine girişti. En azından bunun yapması gereken son çivi olacağını umuyordu.

* * *

Kız ağzındakini çiğnedi. Balığın hiç tadı yoktu sanki ve yutmak giderek zorlaşıyordu. Daha da bir sürü vardı. Tabağı yemekle doluydu. İçini çekti, güçlükle yutkunarak kendini yeni bir ısırık almaya zorladı.

Adam sandalyesini içeri getirdiğinde genç kız oldukça etkilenemişti. Bunu bir günde yapmıştı ve gerçekten güzeldi. Kendi evindekiler gibi yumuşacık minderi, özenli oymaları yoktu belki ama yine de güzeldi. Genç adam hiçbir şey söylemeden tahta benzeyen sandalyesini duvarın kenarına yerleştirdi ve arkasını dönüp dışarı çıktı. Sally büyülenmiş gibi sandalyeye

dokunuyor, altına girip çıkıyordu ve sonunda “azıcık” oturup oturamayacağını sordu.

Constance kendini daha iyi hissedemezdi. O da sandalyeye dokundu. Pürüzsüz oluşu karşısında şaşırmıştı. Düzgünce kesilmiş birkaç enli tahta parçası sırtını ve kol dayanaklarını oluşturuyordu. Constance az önce adamın da aynı yerlere dokunduğunu düşünerek tahtalara parmaklarıyla dokundu.

Bundan sonra masada yan yana oturmayacakları belliydi. O günleri gözünün önüne getirerek düşündü. Balık az kalsın boğazında kalacaktı. Bir yudum elma şarabı içti.

Balıktan bir lokma daha ısırarak bir zamanlar dalga geçtiği arkadaşlarını hatırladı. Kalplerinin kırıldığını söyleyip salya sümük ağladıklarında onların aptal ve iradesiz olduklarını düşünürdü. Bir adama karşı bu türden duygular besleyebileceği aklının köşesinden bile geçmezdi. Ama burada oturmuş, yemeğini zar zor yiyor, böyle bir duygusallığa boyun eğme lüksüne sahip olmayı diliyordu.

Drew içeri girmiş sandalyesini masaya çekerek yemeğini yemeye başlamıştı. Ona hızla bir bakış attı. Yemeğini yerken bir sıkıntı yaşıyor gibi görünmüyordu. Aksine, yemekten büyük keyif aldığı belli oluyordu.

Bunun bir anlamı yoktu. Constance, adamın onu bir erkek bir kadını nasıl arzularsa öyle arzuladığını *biliyordu*. Ama kendi arzularına dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. Ancak bu duyguyu kendisi de yaşadığından adamın gözlerinde gördüğünde kesinlikle tanıyacaktı.

Fakat adam onu geri çevirmişti işte ve bunun tek nedeni eğitilmiş olmasıydı. Kaşlarını çatı. O zaman neden sadece matematik bilmecelerinde onu cesaretlendirmekle kalmamış, bir de üzerine kendisi de sorular sormuştu? Kafasını iki yana salladı. Yerine oturmayan bir şey vardı. Tekrar adama baktı.

Belki de bu gece dereye gittiklerinde bu konuda konuşmalıydı onunla.

Bir sonraki ısırtığı yutmak daha kolay olmuştu. Adamın sorduğu bulmaca için çözümlerini karşılaştıracaklardı bu akşam. Dere kenarında diz dize oturmak konuyu açmak için mükemmel zaman olabilirdi. Belki, ama sadece belki, o da adama karşı hissettiği duyguları açıklayabilirdi. Kaybedecek neyi vardı ki? Adam onu zaten geri çevirmişti bile. En kötüsü tekrar geri çevirirdi ve bu şu an yaptığı şeyden çok farklı bir şey değildi. Ama bir de fikrini değiştirmiş olması ihtimali vardı tabii ki. Skelly Amca'sı erkekler için âşık bir kadından daha çekici bir şey olmadığını söylemez miydi her zaman?

Rahatlayarak içini çekti ve yemeğini bitirdi Çok keyif almış olmasa da en azından boğazına kaçmayacaktı artık.

Adamla yalnız kalmaktan dolayı gergin, kirli tabakları ve ıvır zıvırı yıkanmak üzere dereye götürmek için kazanın içine doldurdu. Drew, her zaman olduğu gibi piposunu yakmak üzere ateşin yanına gitti, ardından dönüp sandalyesinin yanına geldi ve sandalyeyi duvarın dibine çekmek yerine ateşin karşısına yerleştirip oturdu.

Kızın kaşları çatıldı. "Drew, dereye gitmeyecek miyiz?"

Bacaklarını öne doğru uzatarak piposunun dumanını üfle-di. "Bence artık yolu öğrendin ve benim yardımımıza ihtiyacın yok. Bensiz de halledebilirsin."

Derin bir sızı göğüs kafesini sıkıştırdı. Bunu yapmış olamazdı. "Onları kendim yıkamaktan mutluluk duyarım, Drew ama onları dereye kadar taşımama yardım etmeyecek misin?"

Adam uzun süre sessiz kaldı. Genç kız hiç yanıt vermeyecek olmasından korkmaya başlamıştı. Ricasını tekrarlattırmayacaktı herhâlde. Sonunda ellerini göğüs hizasına kadar kaldırarak incelemeye başladı. "Sanırım gelmeyeceğim."

Öyle alçak sesle söylemişti ki kız neredeyse duyamayacaktı. Ama bağırıyorsa kızın üzerindeki etkisi bu kadar ağır olmazdı herhâlde. Boğazı düğümlendi ve gözleri yaşla dolmadan önce kazanı kapıp kendini kulübeden dışarı atacak zamanı zar zor buldu.

Patikadan aşağı koşar adım giderken yaşların gözlerinden boşalmasına izin verdi. İkinci kez reddedilmenin ilkinden daha az yaralayacağını düşünmekle ne büyük bir aptallık etmişti. Tanrı'ya şükür, saf bir kız gibi duygularını adama açıklamamıştı henüz.

Derenin kenarında kazanı yere bıraktı. Kolları çok ağrıyordu. Dizlerinin üzerine çökerek bir tabağa uzandı ve ne yaptığıнын farkında bile olmadan büyük bir azimle tabakları birbiri ardına yıkamaya başladı. Taa ki yere kapanıp hıçkırıklarla, sarsılarak ağlamaya başlayana kadar.

* * *

Ocağın içindeki közler gittikçe azalarak donuk birer parıltıya dönmüştü. Şimdi piposunu kuruması için ateşin kenarına bırakabilirdi. Mary ile Sally yatalı uzun zaman olmuştu ama Constance dereden dönmemişti henüz. Dirseklerini dizlerine dayayarak çenesini yumruklarının üzerine koydu. *Neredeydi* bu kız? Sabah ve öğle bulaşıklarını yıkaması bu kadar uzun sürmemişti.

Derenin kenarındaki çamurda matematik bulmacası çözülüyor olabilir miydi? Hayır, bunun için çok karanlıktı. Yine de kızın canının sıkkın olduğunu biliyordu ve böyle zamanlarda matematik çalışmak onu rahatlatıyordu.

Sandığa göz attı. Günlük içindeydi. Kız sık sık bakıyordu ona ama adam o günlüğün ne olduğundan pek emin değildi.

Gerçekten de geldiği ilk gün onu atmalıydı ama o zaman buna çok önem vermemişti. Birden adam başka hiçbir şey düşünez hâle gelmişti; yani hemen hemen hiçbir şey.

Kafasını ellerinin arasına aldı. Kız, amcası öldüğü için günlüğü kendisi düzeltmek istediğini söylemişti. Düzeltilmeye mi ihtiyacı vardı? Tekrar sandığa baktı. Ah, ayıp ayıp! Ayağa kalktı, sandığa gitti ve açtı. Küçücük kitap işte orada duruyordu, hemen üst tarafta. Eğer ulaşılması bu kadar kolay bir yerde olmasaydı karanlıkta sandığın içini kurcalamaktan vazgeçmesini söyleyebilirdi kendi kendine. Ama gölgelerin arasında bile şekli apaçık belli olarak orada duruyordu.

Kitabı aldı ve ocağın karşısındaki yerine geri döndü. Ateşi biraz kurcalayarak yerine oturdu. Yirmi sayfalık küçük kitapçık avucunun içinde duruyordu şimdi. Tam da kadınların el çantalarına sığabilecek büyüklükteydi. Kapaktaki *Hanımlar İçin Matematik Günlüğü* yazısı, *Bir Kadının Takvimi*, *Kadınların Yararlanması ve Oyalanması İçin Uygundur* yazısının altında altın yaldızlı süslü harflerle parılıyordu. Kitapçığı açıp incelemek için çok daha uzun zaman harcayacaktı.

Yıllık bir yayın gibi görünüyordu ve ilk sayfalarda geçen yılın çözümlerini veriyordu. Her yanıt bir kadına atfedilmişti. Bir yanıtın şiir hâline getirildiğini gördüğünde gözlerini devirdi.

SEKİZ güzel ‘kadın çoban’ senin gördüğün
Hep birlikte toplanıp seni seyreden
Kendi hâlindeki sürüyü görmek için gelen seni,
Her gün birlikte ortaklaşa baktıkları sürüyü
Koyunların sayısı tam YÜZ YİRMİ SEKİZ
Çok büyük bir sabırla beklediler

Her iki sayıda da tam olarak anlaştılar
Ve gördüğün gibi kolayca sonuca ulaştılar.

Kitapçığın ikinci yarısında hepsi birbirinden saçma yaklaşık on beş soru vardı. Yine de kendini hangisinin daha ağır olduğunu düşünürken yakaladı: Bir kilo pamuk mu yoksa bir kilo demir mi?

Son sayfada abonelerin yanıtlarını gönderebilmeleri için Skelly Torrence Morrow'un ev adresi vardı. Doğru yanıt ilk gönderen kadının adı bir sonraki yılın kitapçığında yayınlanacaktı.

Sayfaları tekrar karıştırdı ve bu kez önsözün altında Morrow'un imzası dikkatini çekti. Uzun bir önsözdü ve hem ülkede hem de dışarıda oldukça saygın bir yeri olan bir İngiliz kadın matematikçiden söz ediyordu. Yazının daha aşağılarında Morrow, kadınları, burada gördükleri kadın matematikçinin yaptığı gibi matematik ve felsefeyle uğraşmaları için cesaretlendiriyor ve 'en az erkekler kadar keskin bir muhakeme gücüne, kıvrak bir espri anlayışına, keskin zekâyâ, sezgi ve anlayışa sahip olduklarını' söylüyordu."

Ne büyük bir saçmalık! Buna rağmen Drew, kendini, Morrow'un kafası çalışan kadınlar gördüğünü kabul ettiğini ve günlükteki soruların kadınlar tarafından çözüldüğüne tam anlamıyla ikna olduğunu söylediği makalesini okuyup bitirirken buldu. Adam şöyle bağlıyordu: "Çok sayıda kadından gelen ve geometri, aritmetik, cebir, astronomi ve felsefe sorularına verilen yanıtların yazılı olduğu dört yüz, beş yüzden fazla mektup gösterdiğimde kendi ulusumun veya yabancı ulusların eğitimli adamları şaşıp kalırlarken aslında hepimiz sevinmeliyiz."

Dört yüz, beş yüz mektup mu? Bu adam kafayı yemiş. Drew yüzünü sıvazladı. Constance'ın amcası *bu* adam mıydı? O çok

değer verdiği, düşüncelerinin peşinden gittiği adam bu muydu? Kafasının bu kadar karışık olmasının nedeni belliydi.

Bir kazanın uzaktan gelen tıngırtısı Contance'ın yaklaştığının habercisiydi. Koşarak sandığın yanına gitti, kitabı içine attı ve kız içeri girmeden hemen önce yatağa girip yattı.

Yarı kapalı göz kapaklarının altından onu izliyordu. Kız birkaç adım ötesinde durup dikkatlice ona baktığında kıpırdamadan yattı. Yüzünü göremiyordu ama tabakları yerleştirmek için giderken adımları ağır, omuzları çöküktü. Kendi kendine onun sadece yorgun olduğunu söyleyerek gözlerini kapattı. Kız odanın öbür tarafındaki yatağına yattıktan sonra adamın gerginliğinin büyük kısmı geçti. Yorgun ya da değil, kızın eve gelmesine sevinmişti.

Bölüm ON BEŞ

Günler kısaltmaya, geceler soğumaya ve Constance'ın yalnızlığı giderek büyümeye başladı. Kırmızı, turuncu ve sarı rengiyle olağanüstü güzellikteki kasım ayı geldi ve geçti ama genç kız ne bu güzellikten zevk alabildi ne de yaklaşan kışa ilişkin tavsiyelere kulak astı. Sadece ondan beklenen işleri yaptı ama ne daha iyi ne de daha kötü. Hatta Mr. Meanie bile onu kovalamayı bırakmıştı.

Geri çevrildiğinin ertesi sabahı, kimseler görmeden kümese gitmiş, Mr. Meanie'nin karşısına dikilmiş ve "Elinden gelenin en kötüsünü yap" demişti.

Aşağılık yaratık hiçbir şey yapmamıştı. O da melodiye uygun olarak hoplayıp zıplayarak şarkı söylemeye başlamıştı:

Haydi, şimdi yüreği kömürden bir adama içelim,
 Şimdi, evlenmek istemeyen bir adama içelim,
 Haydi, şimdi ruhu olmayan bir kocaya içelim,
 Şimdi de kıllı tüylü bir adama içelim.
 Kadehler kalksın
 Perhizimizi bozalım
 Eminim bir bahane bulunacaktır.

Mr. Meanie saldırdı. Elini birden uzatarak horozu bacağın-
 dan yakaladı ve baş aşağı çevirerek ona hayatında yediği en
 büyük fırçayı attı. O günden sonra Mr. Meanie aralarındaki
 mesafeyi hep korudu.

Drew da aralarındaki mesafeyi koruyordu. Geçen dört ayda
 o ve adamları bütün tütünleri kesmiş, yaprakları uzun çubuk-
 lara dizmiş, solmaları ve kurumaları için havadar tütün amba-
 rında baş aşağı olarak kırıslara asmışlardı.

Genç kızın omuzları çökmüştü. Geçen aylar, sözleşme-
 li işçilerle hesabını da görmüştü. Yedisi yatağa düşmüş, ikisi
 ölmüştü. Ama yine de zaman ilerlemeye ve işçiler çalışmaya
 devam ediyorlardı.

Tütünlerin kuruması, Virginia çiftçilerine dinlenmek için
 birkaç aylık bir fırsat vererek kış boyunca sürerdi ama O'Connor
 çiftliğinde dinlenmek yoktu. Adamlar büyük evi yapmak için
 gün doğumundan batımına kadar çalışıyorlardı. Drew da yan-
 larındaydı. Sabah Constance uyanmadan önce çıkıyor, akşam
 ancak o uyuduktan sonra geliyordu.

Başlarda genç kız inşaatı görmeye gitmişti. O *reddedi-*
şin kesin karar olduğuna hâlâ inanmak istemiyordu. Fiddler
 Deresi'nin beslediği parıltılı körfeze yukarıdan bakan o zorlu
 tepeye çıkmıştı. Adamlar yamacın tepesine yakın bir yere kü-

reklerle büyük bir bodrum katı kazıyorlardı. Siluetleri bulutsuz mavi gökyüzüyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Ama yamaca biraz daha tırmanıp adamlara biraz daha yaklaşıncı, daha derine girmesi için yere sapladığı küreğin üzerine botlarıyla basan Drew'u gördü. Sert toprağı gevşetirken omuzları, kolları ve bacakları kabarıyordu. Durmadan aynı hareketi yaparak küreğin üzerine eğiliyor, sapını biraz aşağıdan tutuyor ve çıkardığı toprağı az önce çıkarıp kenara koyduklarının üzerine atıyordu.

Erkekler kadınlardan nasıl da farklı hareket ediyorlardı. Telaşsız, akıcı ve ağırbaşlı ama yine de yüzde yüz erkeksi. Adama hayranlıkla bakıyor olduğunu fark edince birden durdu ama sonra tekrar eve doğru yürümeye başladı.

İlk önceleri evin boyu, genişliği, yeri, sütunlarının arasında ki uzaklığı ve hatta evden dereye ve ambara en kısa mesafeden yürüyerek gidebilmek için evin olması gereken konumu gibi konularla ilgilenmeyi önermişti.

Ama Drew, önerdiği her çözümde bir hata bulmayı başarmış, azarlamalarıyla açıkça düşmanlık etmişti. Sonunda hem önerilerinden hem de tepeye gitmekten vazgeçmişti.

Eğer ahşap kirişlerin ucuna yerleştirilen tahtaların yerini ve adamların bu tahtaların ucunda eşit ağırlık taşımaları gerektiğini öğrenmek istemiyorsa kendi bileceğı işti. Yamacın eğimin açısını ve köşelerden esen rüzgârın en az etkiyi göstermesi için yan duvarların yüksekliğinin ne kadar olması gerektiğini bilmek istemiyorsa da kendi bileceğı işti. Bütün bunlar onun sorunu değildi.

İpliğine düğüm atarak dişleriyle kopardı ve işçiler için diktiğı kışlık dizliklerin sonuncu çiftini eline alıp silkeledi.

“Şimdi gidebilir miyiz?” diye sordu Sally.

Yanıt vermeden önce dikiş setini küçük bir maun kutuya

koydu, ardından dizlikleri bir mandala astı. Baş ağrısı bu sabah geri dönmüştü ve şu anda istediği tek şey kulübede kalıp dinlenmekti. Ama daha önceden Sally'ye yemeklerini dışarıda yiyeceklerine söz vermişti ve küçük kızın bakışları oldukça ısrarcıydı. "Sanırım gidebiliriz" dedi.

Ellerini çırparak zıpladı ve Constance üzerine bir şey alırken içinde öğle yemeklerinin olduğu sepeti aldı. "Çok geç kalmayacağız, Mary."

Sally koşarak kapıdan çıktı ve dönerek Constance'a bakarken geri geri yürümeye devam etti. "Otlağa gidelim ve papatyalardan kolye yapalım."

"Ah tatlım, şimdi papatyaların zamanı değil. Papatyalar sıcak ılık havaları sever."

"Ama hava ılık."

Constance kızı yakaladı ve sepeti elinden aldı. "Biliyorum ama şimdi mevsimi değil. Korkarım papatya bulamayacağız."

"Gidip bakabilir miyiz?"

Karnının alt bölümüne hafif bir ağrı girdi. Karnına dokunarak içini çekti. Bu rahatsız edici baş ve karın ağrısı başlayalı en azından üç hafta olmuştu. Artık bittiğini düşünüyordu ama belki bu kez çabuk geçerlerdi.

"Gidelim mi?"

"Ne? Oh, hayır Sally, orası çok uzak. Buradan biraz yukarıda güzel bir yer var sanırım."

Sally'nin yüzü asıldı ve Constance çocuğun o sinir krizlerinden birini yaşamaması için dua etti. Ama şu anda onun gönlünü yapabilecek gibi hissetmiyordu kendini.

Yolun kalan kısmını hiç konuşmadan yürüdüler. Sally toprağı tekmeliyordu ama Constance kızın ısrarlı çabalarını görmezden geliyordu. Gidecekleri yere vardıklarında büyük bir

meşe ağacının altına örtülerini serdiler ve genç kız yemek boyunca daha neşeli ve eğlenceli olmak için çaba harcadı.

“Tatlılarımızı yedikten sonra otlığa gidebilir miyiz?”

“Hayır, Sally, gidemeyiz. Hey, bak! Mary bize tereyağlı elmalı bisküvi koymuş.”

Sally kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı. “Ben bisküvi istemiyorum.”

Constance bisküvileri sepete geri koydu. “Gidelim, o zaman. Benim biraz başım dönüyor. Sen de yorgunluktan bitmiş gibisin.”

Sally somurttu. “Ben bir tane bisküvi istiyorum.”

Son bir baş dönmesi nöbeti boğazından yukarı doğru bir bulantı dalgasına neden oldu. “Hayır, eve döndüğümüzde yersin. Ama gerçekten, ben hemen eve gitmek zorundayım.”

Çocuk gözleri yaşlarla dolarak ayağa fırladı. “Bu doğru değil. Sen sadece otlığa gitmek istemiyorsun. Benim istediğim yere hiç gitmiyorsun. Hiç benim istediğim şeyleri yapmıyorsun, hep dikiş, dikiş, dikiş. Neden beni sevmiyorsun?”

Sevgili Tanrım, lütfen bana yardım et. “Sally, gel buraya. Ben sana tapıyorum ama ne yazık ki şu anda kendimi iyi hissetmiyorum.”

Sally şimdi hıçkırarak ağlıyordu. “Ben otlığa gitmek istiyorum sadece.”

Constance kollarını açınca Sally ona sokularak sarıldı. Kış mevsiminin başlamasıyla çocuk huzursuz ve aksi hâle gelmişti. Sürekli meşgul edilmesi gereken kıvrak bir zekâsı vardı.

Constance içini çekti ve dudaklarını ısırды. Çocuğu bilimsel uğraşlardan uzak tuttuğu için Drew’a lanet olsun. Bunun için büyük eve gitmesi gerekse bile bu konuda tekrar Drew’la konuşması gerekiyordu.

Meşeye sırtını yasladı, gözlerini kapatarak Sally'yi kucağında salladı. Tatlı Sally. Sally için biraz daha fazla özen göstermeli, biraz daha fazla şey yapmalı, biraz daha fazla zaman paylaşmalıydı.

Gözlerini açtığı anda nerede olduğunu algılaması bir dakikasını aldı. Yağmur kokusu taşıyan sert bir rüzgâr, sıcaklıktaki ani düşüşü vurgulayarak eteklerini havalandırdı. Birkaç asi saç başlığının altına sokuşturarak etrafına bakındı. "Sally?"

Cevap yoktu. Gökyüzüne bakarak kaşlarını çattı. Kara bulutlar yaklaşıyordu ve saatin kaç olduğunu kestirmeyi imkânsız hâle getiriyordu. Ne kadar uyumuştum? "Sally?"

Yerdeki eşyaları çabucak sepete tıktırarak ayağa kalktı ve örtüyü silkeledi. Örtü sert esen rüzgârda uçuşuyordu. "Haydi, Sally. Dönmemiz gerek."

Hâlâ yanıt yoktu. İçinde bir endişe kıpırdandı. Katladığı örtüyü sepetin altına koyarak etrafı aramaya başladı.

Sally hiçbir çağrısına yanıt vermedi. Hâlâ ona kızgındı belki de. Burada yakınlarda bir yere saklanıp onu izliyor olabilir miydi? "Sally, hemen buraya gel."

Hiçbir şey yoktu. Constance'ın hayal kırıklığı giderek artıyordu. "Sally, buralarda yalnız dolaşmak çok tehlikeli. Şimdi lütfen bu aptalca oyuna son ver ve yanıma gel."

Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü ormanda yankılanmadan önce bir şimşek gökyüzünü aydınlattı. İşte bu Sally'nin koşarak gelmesini sağlayacaktı. Ama beklediği olmadı. Kaşlarını çattı. Eve kadar yalnız başına gitmiş olmalıydı. Yine de Constance iki elini ağzının kenarlarına getirerek "Sally!" diye bağırdı.

Gözlerini kısarak baktı. Sally'nin eve dönüş yolunu bildiğinden emindi. Çocuk ormanda yolunu Constance'ın Londra'da yolunu bulması kadar rahat bulabiliyordu. Ama bunu bir daha yapamayacaktı. Ne yazık ki akşam yemeğini yemeden yatacaktı.

Sepeti ve örtüyü kaparak evin yolunu tuttu. Öfkesi her adımda daha da artıyordu. Kulübeye girdiği sırada ilk damlalar düşmeye başlamıştı.

Mary, elleri unlu bir şekilde önündeki hamurdan başını kaldırıp baktı. “Ben de meraklanmaya başlamıştım.”

Constance kafasını salladı. “Biraz kestirdik ama Sally ben-den önce uyanmış sanırım. Nerede o?”

Mary durdu. “Ne demek istiyorsun?”

Constance elindeki sepeti bırakarak tavan arasına doğru baktı. “Sally. Nerede o?”

“Seninle değil mi?”

Genç kız bocaladı. “Eve dönmedi mi?”

“Hayır, efendim.” Doğrularak ellerini önlüğüne sildi. “Bu sabah çıktığınızdan beri görmedim onu.”

Constance’ın boğazı düğümlendi. “Emin misin? Hiç mi görmedin? Yatağında değil mi?”

“Hayır, efendim. Dışarıyı kontrol edeyim mi?”

Constance evet anlamında başını salladı. İkiisi birlikte keçinin ağılını, Sally’nin tırmanmaktan hoşlandığı karaağacı, açıklık alanın etrafını ve ardından bir kez daha kulübenin içini aradılar. Giderek artan bir sağanak kulübenin sazdan yapılmış çatısını dövüyor, düşen her damla endişeyi artırıyordu. “Çan nerede?”

“Patron birkaç gün önce aldı götürdü.”

Constance omzundaki şala sarındı. “Eve dönme ihtimaline karşı sen burada kal, Mary. Ben Drew’a gidiyorum.”

“Thomas, o destekleri hemen buraya getirin. Yoksa yaptığımız onca iş boşa gitmiş olacak.”

“Getiriyoruz, efendim.”

Drew evin iskeleti boyunca, bulabildikleri boştaki bütün destekleri yüklenerek gelen Thomas’a ve diğer iki adamına doğru ilerledi. İkinci katın üstünü yeni kapatmışlardı ama daha ne çatı vardı ve ne de baca. Uygun destekler olmazsa güçlü bir rüzgâr bütün evi aşağıya indirebilirdi.

Aylardır birlikte çalışmanın verdiği ritimle Drew ile Thomas uzun bir ağaç direği kırk beş derecelik açıyla bir duvara dayadı. Diğer iki adam da aynı şeyi başka bir duvara yapmıştı. Babasının çizdiği bu haç şeklindeki büyük ev yüzünden başının ilk derde girişi değildi bu. İşte şimdi de desteklemesi gereken dört duvar yerine on iki duvar vardı.

Desteklerin sağlamlığını kontrol edip doğru yerleştirilip yerleştirilmediklerine bakarken yağmur şapkasından aşağıya küçük bir dere şeklinde akıyordu. “Adamların dışarıda bu kadar uzun zaman ne yaptıklarına gidip bakacağım.”

Thomas diğerlerine yardıma gitmeden önce başını aşağı yukarı salladı.

Merdivenlerden aşağı koşarak ön kapının çerçevesinden hızla geçti. Bir diğer işçi elindeki desteği içeri taşımaya çalışırken aşağıya atlayarak yolundan çekildi.

Öne eğilip kendini sağlama almadan önce bir rüzgâr ve yağmur dalgası onu yana doğru savurdu. Üstelik soğuktu da. Evin etrafında koşar adım yürüdü. Her adımda su ayaklarının beş santim kadar yukarısına gelirken botları vıcık vıcık çamura gömülüyordu. Bu sezon normalden daha çok yağmur yağmıştı. Toprak bu kadar yağmura alışık değildi ve suyun çoğunu emmiyordu.

Tam o sırada yağmurun bodrum katının duvarlarının etra-

fındaki çukura dolduğunu fark ederek o tarafa koştu ve daha şimdiden ne kadar çok su biriktiğini görünce şaşırdı. Lanet olsun. O çukur alt katlardaki işler için onlara gerekliydi. Üstelik eğer suyla dolar ve bataak hâline gelirse toprak kayar ve tuğladan yapılmış bodrum katını, ardından da üzerine inşa edilen bütün evi yıkardı.

Aceleyle tekrar eve girerek bodrum katına indi. Soğuktan donmuş, yorgunluktan bitmişti. Henüz içeri su girmemişti ama yağmur bu hızla yağmaya devam ederse yakın zamanda girecekti. Ev bitince mutfak olarak kullanılacak nemli ve soğuk odanın ortasında durmuş bakarken umutsuzluğa kapıldı. Tüm çukurdaki tüm suyu boşaltmaları mümkün değildi ama bir şey yapmaları gerekiyordu. Tanrım bana yardım et.

Üst kattan belli bir düzenle vurulan çekiçlerden gelen ses, duvarların üst kısmına yapılan demirli pencerelerin dışına kükreyerek boşalan yağmurun tekdüze sesine eşlik ediyordu. Aceleyle birinden diğerine koşarak bütün kepenkleri kapattı. Son kepengi de kapatırken pek de sağlam olmayan bir plan yapmıştı kafasında.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Üst kata ulaştığında neredeyse Thomas'la çarpışıyordu. "Adamların yarısını al ve dışarı gel. Bir set çekip yağmur suyunun yönünü değiştireceğiz. Diğerleri iç duvarları desteklemeye devam etsinler."

Constance'ın seslendiğini duyduğunu sandığında işlerine daha yeni başlamışlardı. Başını kaldırarak baktı ama hiçbir şey göremedi. Aralıksız yağın yağmur hız kesmemiştir. Uzaktan gürleyerek şakır şakır yağıyor, amansız saldırısına devam ediyordu.

Bir süre daha baktı, sonra yüzünü omzuna silerek işine geri döndü. El arabasıyla getirdiği kazılmış toprağı dökerek çukurun etrafında bir bent yapmaya başladı. Sonra yine birden durdu. İşte, yine duymuştu.

Gözlerini kısarak uzaklara baktığında kızın silüetini seçince hemen fırlayarak ona doğru koşmaya başladı. Bu berbat havada ne halt etmeye buraya gelmişti bu kız? Gerçekten, sorun ne olursa olsun tek başına halletmesi gerekecekti çünkü kendisinin buradan ayrılması mümkün değildi.

Kızın sıırıslıkla elbiseleriyle şalı üzerinde büyük bir ağırlık yapıyordu. İyice yaklaşıncı kızın gözlerindeki dehşeti gördü. “Ne oldu?”

“Sally” dedi kız. Nefesi kesiliyordu.

Zorlukla nefes aldığını görebiliyordu. Derin derin nefes alıyordu ciğerlerine. Yüce Tanrım. Bütün yolu koşarak mı gelmişti bu kız?

“Sally’yi kaybettik.”

Ne? Aman Tanrım! Kolundan tutarak kızı doğrulttu. “Ne demek kaybettik?”

“Kaybettik işte. Öğle yemeğimizi dışarıda yiyorduk. İçim geçmiş olmalı. Uyandığımda gitmişti. Eve bensiz döndüğünü düşündüm ama eve gittiğimde yoktu. Orada değildi, Drew! Onu gördün mü?”

İçindeki korku birden öfkeye dönüştü. Kızı sertçe sarstı. “Bir daha, Constance, bir daha asla kaybettik deme. Kaybettik, öldü demek. Asla bana Sally’yi kaybettik deme, anladın mı? Asla!”

Kızın gözlerine yaşlar doldu. “Drew, canımı yakıyorsun. Kes şunu.”

Hemen kızı bıraktı. Sadece endişesini yatıştırmak için dirseğinden tutuyordu. Konuşmaya başladığında kızın endişeli hâli tekrar geri gelmişti.

“Kulübede olmadığından emin misin? Daha önce hiç evden kaçmamıştı.”

Constance gözlerini kapattı. “Biliyorum, biliyorum. Ama küçük bir tatsızlık yaşadık. Otlığa gitmek istiyordu. Sürekli bunu tekrarlayıp...”

“Hemen döneceğim.”

Hendeğe doğru fırlayarak çabucak Thomas’ı buldu. “Sally kayıp. Burada kal ve adamların evi kurtarmak için ne yapabiliyorlarsa yapmalarını sağla. Isaac, Samuel! Siz benimle gelin!”

Peşinde iki adamı ve nefes nefese kalmış Constance ile kulübeye nasıl uçarak geldiğini hatırlamıyordu bile. Düşündüğü tek şey vardı: *Sally olmaz!* Tanrı Sally’yi de ondan alacak kadar acımasız olamazdı.

Birçok kardeşi küçücükken ölmüştü. Kız kardeşi Margaret ‘22 Katliam’ında kulübeleri yandığında sadece birkaç aylıktı. Drew daha yedisine yeni girmişti. Josh altı yaşındaydı. Anneleri böğürtlen toplamaya gittiğinde kardeşine bakmaları için onları görevlendirmişti. Margaret uyuduğunda iki kardeş bahçelerindeki büyük karaağaca tırmanıp yeni çakılarıyla yukarıdaki dallara isimlerini kazımak istemişlerdi. Tam tepeye çıktıklarında birden yerliler ortaya çıkmış, kulübelerini basmış ve ardından içine bir meşale atarak yakmışlardı. Alevler sazdan çatılarını saniyeler içinde kaplamıştı.

Josh elindeki bıçağı göstererek yerlilere saldırmak ve Margaret’i kurtarmak istediğini işaretlerle anlatmıştı ama Drew başını iki yana sallayarak hayır dedi. Böyle bir hareketin aptallıktan başka bir şey olmadığını içinden bir yerden hissediyordu.

Ateş büyüyor, sıcaklığı bunaltıyordu. Yoğun, koyu duman onları boğuyordu. Boğazlarını yakıyor, gözlerini sulandırıyor ve nefes almayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Yerliler kaçtılar ve Drew anında ağaçtan aşağıya indi.

Çatırdayan ve kükreyen ateş kulaklarını tırmalıyor, kavuru-

cu yalazları eve yaklaşmasına izin vermiyordu. Josh elini tuttuğunda Drew dönüp baktı. Josh'un gözlerinden çaresizlik ve korku yansiyordu.

Daha sonraları anneleri yerlilerin bütün bu toprakların kendilerine ait olduğunu iddia ettiklerini ve topraklarını geri almaya çalıştıklarını söylemişti. Ayrıca hem kendisinin hem de Josh'un hayatını kurtardığını söylemişti. Ağaçta kalmasalardı onlar de bebekle birlikte öleceklerdi. Ama annesinin bütün bu söyledikleri vicdan azabını hiç azaltmamıştı. Margaret yanarak ölmüştü ve o sırada onun sorumluluğundaydı. Josh'u ağaçta bırakmalı ve Margaret'i kurtarmak için tek başına aşağıya inmeliydi.

Annesi asla onu suçlamadı, asla azarlamadı. Yine de yatağına yattığında annesinin her gece ağladığını duyuyordu ve katliamdan sonraki aylar boyunca evin bütün işlerini Büyük Anne'leri üstlenmişti.

Beş yıl sonra Nellie doğdu. Onun arkasından Alice. Bebeklere bakması gerektiği zamanlar asla yanlarından ayrılmıyordu. Bunun bir sonucu olarak Josh'la birlikte onlara balık avlamayı, silah kullanmayı ve yüzmeyi öğretiler. Kızlar da onlara öğle yemeği hazırlamayı, kelebek kovalamayı ve yabani çiçek toplamayı öğretmişlerdi.

Josh on sekiz yaşına geldiğinde kızlar henüz çocuktular ve Drew Cambridge Üniversitesi'nde okumak için gemiye bindiğinde ona sıkı sıkı sarılmışlardı.

Okula gittiğinde gerçekten de özlemişti kardeşlerini. Onun için yeni bir ülke olan İngiltere veya okul yaşamının getirdiği yenilikler bile eve olan özlemini azaltamıyordu. Sonra bir gün Leah ile tanıştı.

Her şey değişti. Her şey canlandı, günler daha çabuk geçmeye başladı. Okuldaki iki yıllık eğitimi bittiğinde kıza onunla

Virginia'ya gelip karısı olur mu diye sordu. Kız kabul ediyordu ama bir şartı vardı. Evlilik yeminlerini etmeden önce kolonideki yaşama alışması için ona birkaç ay süre tanıyacaktı.

Geri döndüklerinde küçük Alice'in yaklaşık altı ay kadar önce öldüğünü öğrendi. Babası ne Alice'in öldüğünü ne de ikiz kardeşleri Sally ile Sister'ın doğduğunu haber vermişti.

Yine de daha kötü bir haber onu bekliyordu. Bir hafta önce Drew'un gemisi Jamestown'a ulaştığı sırada sevgili annesini yılan sokmuştu; tam şurada, açıklık alanda. Kadıncağız aynı gün ölmüştü.

Yasını tutarken Leah hep destek olmuştu. Ta ki üç ay sonra, yani düğün günlerinden yaklaşık bir hafta önce zatürree onu elinden alana dek. Böylece Büyük Anne'si, babası, Josh, Nellie ve ikizlerle baş başa kalmıştı.

Ah... İkizler... Ne neşeliydiler. Aile, onları kaybetmeyi akıllarına bile getirmemişti. Sally durmadan anlaşılmaz sözler söyler, Sister tek bir kelime etmeden onu taklit etmeye çalışırdı. Derken kaçınılmaz olan gerçekleşti: Babası ile Sister'ı yüksek ateş elinden aldı. Büyük Anne ile Nellie'yi de eniştesi alacaktı elinden.

Bir gök gürültüsünün çatırtısı gökleri aydınlattı. Kulübeye ancak gelmişlerdi ama Sally'den bir iz yoktu.

Bölüm ON ALTI

Boynundan ve bir omzundan sarmal hâlinde bir ip geçiren Drew, kızın üzerindeki ıslak elbiselere, sıırıslıkla saçılarına ve titreyen bedenine baktı. “Sen gelmiyorsun.”

Constance sırtını dikleştirdi. “Ben de geliyorum, seninle veya sensiz yani kararını ver. Sally’yi ayrı ayrı mı arayalım, beraber mi?”

İçini çekti. Gelmesine izin verse kız ölebilirdi. Vermese iddia ettiği şeyi büyük ihtimalle yapacak ve bulmaları gereken iki kayıp kız olacaktı.

Etrafına bakınan kız adamın mandalda asılı duran yeleklerinden birini çekip aldı. “Yeter! Ben gidiyorum. Geliyor musunuz?” Yeleği üzerine geçirdi ve kulübeden dışarı çıktı. Drew gözlerini kapatarak Tanrı’dan sabır diledi ve adamlarına bir baş işareti yaptı. “Biz de gidelim.”

Rüzgâr, yağmur ve soğuk üzerine saldırınca hemen ceylan derisi ceketine sarındı. Constance'ı takip etmeden önce sadece birkaç saniye tereddüt etti. Yeleği kızın üstünde çok komik duruyordu. Dizlerinin arkasına kadar uzanıyor ve yürürken alttan elbisesinin eteğinin bir kabarıp bir sönmesine neden oluyordu. Yeleğin kolları yoktu ama en azından kalın deri kızın bedenini soğuktan ve yağmurdan koruyacaktı.

Constance'ın otlığa doğru gittiği belliydi. Yanına gitti ve birlikte yürümeye başladılar. İki adamı peşlerindeydi. "Bu yöne bilerek mi gidiyorsun yoksa öfkeyle öylesine mi yürüyorsun?"

Kız adama hiç bakmadı bile. "Sally papatyadan kolye yapmak istedi. Bu yüzden önce otlığa bakacağım."

"Yılın bu zamanında papatya olmaz."

İşte bu cümle kızın dönüp ona bakmasını sağladı ama yakıcı bakışlarla.

Gök gürültüsünün çatırtısı ve yankısı kafalarının üzerinde birbirleriyle dalaşırken karanlık, ıslak ormanda köklerin, gevşek kayaların, kaygan taşların arasından hızlı adımlarla yürüyorlardı. Ağaçlar onları yağmurun şiddetinden koruyordu ama ıslak dalların rüzgârla suları sıçratmasından koruyamıyordu. Yapabileceği hiçbir şey kızı yağmurdan koruyamayacaktı. Bu nedenle ilerlemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Bir şekilde evde kalmasını sağlamalıydı. Tam onu geri göndermeye karar vermişti ki otlığa vardılar. İşte otlak önlerinde uzanıyordu. Etraflarını çevreleyen, tepeleri şiddetli rüzgârla uğuldayan ağaçların dibine düşen kahverengi yapraklar bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda yere yapışarak düz bir zemin oluşturmuşlardı. Durdu ve Sally'den bir iz bulma umuyla gözlerini kısarak otlığa baktı.

Constance durmamış, çamurlara bata çıka otlığın içerileri-

ne doğru ilerlemeye başlamıştı. Elleriyle ağzına siper yaparak Sally diye bağırdı ama rüzgâr sesini yutuyordu. Ayaklarının gömüldüğü yapışkan çamur tarafından engellenerek umutsuzca her köşeye baktı.

Bir şimşek gökyüzünü aydınlattı. Drew, yüzünü elleriyle kapatıp yavaşça dizlerinin üzerine çökmeden önce kendi etrafında 360 derece dönerek, dönerek, dönerek küçük kızı arayan Constance'a bakınca göğsü daraldı.

Genç kıza doğru koşup içinde debelendiği çamurdan onu kurtarmak için çaresizce uğraşırken yağmur başından aşağıya dökülüyordu. Kolunu yakalamıştı ama kız silkinerek kolunu adamdan kurtardı ve başını öfkeyle geri çevirdi. Drew dizlerinin üzerine çöküp tekrar denedi. "Haydi, Constance! Gidip sığınacak bir yer bulmalıyız. Burada durursan üzerimize yıldırım düşecek."

Kız başını kaldırdı. Gözlerindeki perişanlık ve umutsuzluğu görünce korktu. Bu kadarını beklemiyordu.

"Sen haklıydın! Sen haklıydın, Drew. Asla eğitim almama-lyıdım. Geleneklere, babama ve diğer herkese başkaldırmış ol-masaydım şimdi kendi evimde, evlenmiş ve güvende olurdum. Sen de kendi sıcak evinde, kuru ve huzurlu olurdun. Josh savaş içinde yüzen bir ülkeyi boydan boya dolaşmaz, sen hiç iste-medğin bir kadınla evlenmek zorunda kalmazdın. Ve Sally..." Gözlerini kapatarak hıçkırdı. "Ve Sally bu Allah'ın belası or-manda kaybolmazdı. Hepsi benim suçum. Özür dilerim, çok özür dilerim."

Genç kıza kendine doğru çekti. *Sevgili Tanrım. Lütfen Sally iyi olsun. Lütfen kollarımdaki bu kadın suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalmasın.*

Sonra, fırtınanın ortasında, o sert rüzgârın ve bacaklarına yapışan soğuk çamurun ortasında sessiz, dingin, kuvvetli bir

huzur yaşadı. Sally'nin iyi olduğuna yağmurun gökyüzünden yağdığına emin olduğu kadar emindi.

Dudaklarını Constance'ın sırlıklam saçlarına dayayarak gözlerini kapattı. İçinden yükselen duygulara inanmak mümkün değildi, bunu biliyordu. *Constance'a... âşık olmadım, değil mi?*

Ne bir onaylama ne de karşı çıkış... Sadece her şeye gücü yeten bir sükûnet dalgası yükseldi içinde, sadece büyük bir memnuniyet.

Başını iki yana salladı. *Ama saçları kızıl!*

O anda aklına bir düşünce geldi. *Bu kızıl saçları... kim yaptı sence?*

Ayıp, ayıp. Bunda düşünecek bir şey yoktu. Dudaklarını büzererek başını aşağıya eğdi. *Özür dilerim. Sustu. Ya Sally? O nerede?*

Sessizlik. Hiçbir cevap yoktu. Yağmurun sesi geri geldi. Soğuk, kollarını ve bacaklarını yine sızlattı.

Gözlerini açtı. Önünde cennetten bir parça veya fırtınayı durduran bir mucize yoktu ama daha bile iyisi vardı: Constance'ın savaşı arkadaşı on adım ötesinde duruyor ve Drew'u işaret ediyordu. Drew gülümsedi.

Constance'ın başını ellerinin arasına alarak kendine doğru kaldırdı. "Ah küçük Leydi. Benim en çok ihtiyaç duyduğum şu anda cesaretini kaybetme. Gel. Sanırım Sally'yi nasıl bulacağımızı biliyorum." Saçlarını kulaklarının arkasına attı, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı, karşısındaki kadını seven ama bunu anlatacak zamanı olmayan bir adamın acelesiyle küçük bir öpücük kondurdu.

Drew aklını yitirmişti belli ki. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Yoksa bu yağmurun ve çamurun ortasında, Sally'nin hayatı tehlikedeyken neden durduk yere onu öpmeye kalksın?

Sertçe geriye itti adamı. Genç adam arkasındaki çamurlu suya oldukça sert biçimde düştü. Kız, ayağa kalkmaya çabaladı. Samuel ile Isaac yanına gelmişler, ayağa kalkmasına yardım etmek için ellerini uzatıyorlardı. Yardım tekliflerini kabul ederek kendini çamurdan çekip çıkardı, döndü ve onu gördü. O korkunç, korkak yerli çocuğu. Bu kez giyinikti, hava yüzünden olduğunu düşündü. Boynundan sarkan kumral saçlarına bakmayı reddediyordu ama işte oradaydı ve bu da onu sinirlendirmeye yetiyordu. “Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Küçük Şef, ama şu anda oldukça meşgulüm ve bir saç kesme töreni için hiç vaktim yok, belki başka bir zaman.”

Islak eteklerini çamurdan çıkararak büyük bir dikkatle aksi yöne yürümeye başladı ama beline dokunan bir el onu durdurdu. “Sally’nin nerede olduğunu biliyor.”

Hızlıca dönerek Drew’un gözlerinin içine baktı. “Nerede?”
“Nerede olduğunu söylemedi ama iyiymiş.”

Genç savaşçı döndü ve çalıların arasında kayboldu. Drew genç kızın elini tuttu ve küçük topluluk, ağır aksak, yerli çocuğu takip etmeye başladı. Genç yerli az önce yaptığı kabalık için bir tepki vermemişti. Yan gözle Drew’a baktı. O da kızgın görünmüyordu ama yine de peşinden sürüklerken adımlarını yavaşlatmak gibi bir niyeti yoktu. Ayak parmağını yine bir taşla çarpınca bir çığlık atarak durdu. Baş dönüyordu.

“Isaac, buraya gel. Constance’ı al ve yapabilirsen bizi takip et. Takip edemezsen eve dönün. Yolu biliyor musun?”

“Evet, efendim.”

Drew elini bıraktığı anda Isaac’ın dirseğinden tutarak ona destek olduğunu hissetti. “Dönmek ister misiniz, Hanımefendi?”

Baş dönmesini elinden geldiği kadar üzerinden atmaya çalışarak kararına sıkı sıkıya yapıştı. “Onu bulana kadar dönmeyeceğim. Çabuk ol. Onları gözden kaybedeceğiz.”

Ona saatler gibi gelen bir süre, yağmurun sesi değişene kadar yürüdüler. Artık sadece bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesi değil, bir başka suyun sesi daha duyuluyordu. Bir nehir miydi? Fiddler Deresi'nin bir kolu muydu? Yoksa okyanus muydu?

Derin bir nefes aldı ama deniz kokusu yoktu. Güröldeyen, kayalık, çamurlu bir çay, uzak bir hedefe doğru akıyordu.

Çayın çok yüksek olmadığı zamanlarda karşıya geçmek için suyun içine belli aralıklarla yerleştirilen büyük kayaları görebiliyordu. İşte orada, aniden yükselerek kabaran suların yarattığı girdabın ortasında kalan tek bir kayanın üzerinde çömelmiş duran çocuk Sally'ydi.

"O lanet olası yerli bir de kızın iyi olduğunu söyledi, ha?" Constance bir çığlık attı. "Küçücük kızı burada, bütün bu zorluğun ortasında tek başına bırakmış. Biz buraya kadar gelmeden önce suya düşüp boğulabilirdi."

Ama yerli çocuk görünürde değildi ve Drew elindeki halatı bir ağaca bağlamak için acele ediyordu. Halatın öbür ucu kement şeklinde düğümlemişti.

"Az kaldı Sally, geliyoruz" diye bağırdı.

Sally başını kaldıınca üzerinde durduğu kaya sallandı. Gözlelerini sıkıca yumarak el yordamıyla kayanın kenarına doğru giderken bir dalga kayaya çarparak küçük kızın dengesini sarstı. Elleri kaymaya başlamıştı. Constance dehşet dolu bakışlarla Drew'a baktı. Kemendin düğümünü sağlamlaştırmaya çalışıyordu.

Sally dengesini tekrar sağladı ama su çok vahşiydi. Eğer Drew'un kocaman bedeni küçük kızın üzerinde durduğu kayanın dengesini bozarsa kızı azgın suyun içinde kaybedebilirlerdi.

Constance kayanın bulunduğu yere baktı, akıntının hızını tahmin etti, kendi ağırlığını ekledi ve yaklaşık olarak nereden suya girmesi gerektiğini hesapladı. Üzerindeki yelege çıkarıp

attı, ipin ucunu yakaladı, beline bağladı ve birkaç metre yukarı giderek suya atladı.

“Hayır, Connie! Hayır! Tanrım, hayır!”

Buz gibi su nefesini kesti. Akıntı eteğini sarmalarken tekme attı ve nefes almaya çalıştı. Bacakları birbirine dolaşıyor, korku dolu adımlarla sıralı kayaların üzerinde güçlkle ilerliyordu. Nefesi yola girince son bir çabayla Sally’ye doğru ilerledi.

Tanrım, bize yardım et!

Ayağıyla derenin tabanını kontrol ederek ve suyun itme gücünün giderek arttığını düşünerek Sally’ye doğru adım adım yaklaşmayı başardı ama hesapladığı giriş açısı yanlıştı.

Suyun derinliğini hesaba katmamıştı. Ayakta yürüyerek gidebileceğini sanmıştı. Rotasını düzeltmezse Sally’ye ulaşamayacaktı.

Kaya tekrar sallandı. Sally kayanın ucuna sıkıca yapıştı ama bedeni ağırlığını taşıyamıyordu artık. Şimdi boylu boyunca kayanın üzerine uzanmış sadece parmak uçlarıyla tutunuyordu.

Üç yaşındaydı. Üşümüştü. Bitkindi. Kendi ağırlığını daha fazla taşıması mümkün değildi.

Göz ucuyla Drew’un suya atladığını gördü. Muhtemelen kendisi suya yuvarlanıp giderse diye Sally’yi kurtarmaya geliyordu.

Korkudan kaynaklanan kuvvet ya da Tanrı’nın yardımı... Constance bunu sorgulamadı ama bir anda Sally’nin yanına ulaşmıştı. Kollarını küçük kızın beline doladı. “Haydi gidelim tatlım. Kollarını boynuma sar.”

Sally, hâlâ kayaya yapışmış şekilde ağılıyordu.

Bir başka dalga üzerlerinden aşarken Constance küçük kızın ellerini kayadan ayırmak için uzanmıştı. Kaya yuvarlandı ve ikisi birden suya düştü.

Constance Sally’yi tutmaya devam ediyordu ama korkuya kapılan küçük kız kurtulmak için tekmeliyor, çırpınıyor, kıvranıyordu.

Suyun yüzeyine doğru yükselmeleri birden durdu. Constance dönüp bakarak onlara engel olan şeyi buldu. Eteğinin bir ucu kayanın altına sıkışmıştı.

Yükselen korku dalgasına karşı koyarak eteğini çekiştirdi ama bir sonuç yoktu. Suyun dışına çıkması için Sally'yi bırakmalı mıydı? Drew çocuğu görüp yakalayabilir miydi?

Zavallı Sally, ciğerlerinde kalan azıcık hava yüzünden dehşete kapılmıştı. Constance'ın beline bağlı olan ip gerildi. Biri-leri onları çekiyor olmalıydı.

Constance kayayı tekmeledi, onlar çekti, Sally kıvrandı. Ne kadar zamandır suyun altındaydılar? Sally daha ne kadar zaman dayanabilirdi?

Eteği ile korsesini birbirine tutturan dikişlerin yırtıldığını anladığında Sally'yi bırakmak üzereydi. Elleriyle yırtığı genişleterek etekten kurtuldu. Artık özgürlerdi.

Sonunda yüzeye çıktı. Öksürüyor, nefes almaya çalışıyor ama bir eliyle de Sally'yi tutuyordu. Drew çocuğu kucakladı. Sonra duraksadı. "Connie?"

"Siz gidin" dedi zorlukla nefes alarak. "Ben hemen arkanızdan gelirim."

Ne karar vereceğini bilemeden bir süre duraksadı, ardından kucağında Sally ile birlikte kıyıya doğru yüzmeye başladı. Akıntının onları aşağılara sürüklemesi nedeniyle adamlarından daha aşağıdan kıyıya çıktı.

Isaac ile Thomas ipi çekerek Constance'ı sudan çıkarmaya çalışıyorlardı. Bulantı, göz kararması ve titreme hep birlikte ve birden başladı.

Devam et. Devam et. Çok az kaldı. Su bir kez daha üzerinden aştığı sırada aklından geçen son düşünceler bunlardı.

Bölüm ON YEDİ

Ateş pıfladı ve tısladı. Sıcaklığı kulübenin içini bir örtü gibi sarıyordu. Eliyle saçlarını arkaya doğru yatırarak avucunu Constance'ın alnına koyup ateşine baktı. Biraz yükselmiş miydi yoksa ona mı öyle geliyordu? İçini çekerek yüzünü ovuşturdu.

“Ateşi yükseliyor mu yine?”

“Hayır. Şimdilik iyi.”

Mary, Constance'ın alnına dokundu. “Biraz daha soğuk bez getirsem iyi olacak galiba.”

Drew genç kadına doğru döndü. “Sorun Constance'da değil, kulübede; burası cehennem gibi.”

Mary ellerini birbirine vurarak geri çekildi.

“Dur, bekle. Özür dilerim. Ben... sadece...” Drew yutkundu. “Sana ateşi var gibi mi geldi?”

Mary duraksadı. “Evet, efendim, aynı dünkü gibi. Sabahları iyi oluyor ama öğle yaklaştığında yükselmeye başlıyor. Umarım bu gece de dün geceki gibi düşmüş olur.”

“Drew.”

Dönüp baktığında küçük kız kardeşini gördü ve yüreği kabardı. “Sally Elizabeth. Gel kucağıma otur ve bana bir masal anlat.”

Gömleğinin cebinden çıkardığı mendili kucağına çıkan kızın burnuna tuttu. “Sümkür.”

Kız tarif edildiği gibi yaptı, hatta birkaç kez. Genç adam mendili uzağa koyarken küçük çocuk burnunu koluna sildi. “Sissy cennete mi gitti?”

Adam gerildi. “Hayır, sadece uyuyor.”

“Ama ben uyandım. O da uyansın. Neden Sissy uyanmıyor?”

“Sissy hastalandı ama su yüzünden değil. Mevsimi geldi. Hepsi bu.”

“Ateşi var mı?”

“Bazen var, evet.”

“Babanın ve Sister’in da ateşi vardı.” Başparmağını ağzına sokarak diğer eliyle ağabeyinin gömleğini yakalayıp çekiştirdi. “Baba ile Sister cennete gitti.”

Yutkunarak küçük kızın başını göğsüne doğru yaklaştırdı. Suyla boğuştukları o anlarda bu küçük çocuğu kaybettiğini düşünmüştü. Ama küçük kız onlara bağışlanmıştı, şaşırtıcı bir iyileşme gücüyle bu sarsıcı olayı atlatmıştı.

Onu bulduklarında üşümüştü, ıslaktı ve kafası karışıkta ama eve gelip yatağında yorganına sarınınca bütün gece boyunca uyumuştur. Ertesi sabah geç saatlerde uyanınca sadece acıyan parmaklarından ve acıkan karnından yakınmıştı, o kadar.

O küçük elleri avucunun içine almış ve uzun uzun incelemişti. Bir iki ufak kesik vardı ama genellikle muhtemelen kayaya sıkı sıkıya tutunmak yüzünden oluşan berelenmeler vardı. Karşıya geçmek için suyun ortasına kadar gelmiş ama sonra korkarak bir kayaya çıkıp oturmuştu. O oturduktan sonra su giderek yükselmiş ve şiddetlenmişti.

Tanrı'ya şükür bir şeyi yoktu. Yutmak halen biraz güç olsa da iştahı tüm gücüyle geri gelmişti. O kadar saat soğukta kalmak faturasını boğaz ağrısı ve burun akıntısı olarak çıkarmıştı sadece. Ama Drew onun için adaçayı ve nancyle buğu hazırlamış ve ardından sıcak çay içirmişti. Sadece iki gün önce neredeyse boğulacak olduğunu hiç kimse tahmin edemezdi. "Bana bir masal anlatacaktın."

"Nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"O zaman ben sana bir tane anlatayım. Hangisini istersin?"

"Kırmızıçık ağacını anlat."

"Kızılçık ağacı mı?"

Kız kafasını aşağı yukarı salladı ve o ünlü masalı dinlemek için ağabeyine iyice sokuldu.

Mary, elinde bir kova su ve bez parçalarıyla geri geldi. Sandalyesini genç kadının yolundan çekerek yatağa oturup ıslak bezleri sıkmasını ve karısının yüzünü silmesini izledi.

"Ben hazırım, Drew."

Genç adam gözlerini Constance'tan ayırmadı. "Çok eski günlerde, söylenene göre bir kızılçık ağacı öyle ulu bir ağaç olmuştu ki bir meşe kadar büyümüşü. Çok güçlü olduğundan..."

Küçük kız gömleğini çekiştirdi. "Ormandaki en büyük ağaç olduğunu söylemeyi unuttun."

Adam durdu ve kardeşine baktı. "Ormandaki en büyük

ağaçlardan biriydi.” Kız sırtını tekrar adamın göğsüne yasladı ve kollarını tutup çekerek kendine sardı. “Çok güçlü olduğundan İsa’nın gerildiği çarmıhı yapmak için onu seçmişlerdi. İsa’nın çektiği acıyı hisseden kızılıcık ağacı kahrolmuş ve kendi kendine bir söz vermişti. Böyle bir işte kullanılmamak için bir daha asla o kadar güçlü ve ulu olmayacaktı.”

Mary bezleri tekrar ıslatıp sıkarak Constance’ın boynunu ve göğsünü silmeye başladı.

“Daha bitmedi.”

Drew kendine geldi ve “O günden sonra” diye devam etti. “Kızılıcık ağacı ince uzun büyüdü. Beyaz çiçekleri haçı, çiçeklerin ortası İsa’nın başındaki dikenli telden tacı simgeler. Çiçeğin taç yapraklarının dış kenarlarındaki kahverengi çizgiler ise çivilerin pasını temsil eder. Ve kızılıcık ağacına bakan herkes bir haçı hatırlar.”

“Neden şimdi çiçekleri yok?”

“Şimdi kış.”

“O zaman hangisinin o ağaç olduğunu nasıl bileceğiz?”

“Uzunluğundan.”

Mary, Constance’ın etrafındaki örtüleri düzeltti ve tekrar yüzünü silmeye başladı.

“Papatya da mı yok?”

Drew yavaşça gözlerini kapattı. “Hayır, yok.”

“Kış olduğu için mi?”

“Evet, kış olduğu için.”

Sally genç adamın dizlerinden kaydı ve yatağa yaklaştı. “Beni duyabilir mi?”

Mary suskun kaldı ve Drew’a baktı. Adam boğazını temizledi. “Bilmiyorum.”

“Sissy” dedi Sally, başını yana yatırarak. “Cennete gittiğin zaman İsa’ya de ki: Çiçekler her zaman açsın. Kışın bile.”

Drew hızla ayağa kalktı. “Constance ölmeyecek.”

Sally adama döndü. Gözleri kocamandı ve akıllı akıllı bakıyordu. “Evet, ölecek.”

Ellerini yumruk yaparak ceketini kaptı ve kendini kulübeden dışarı attı.

* * *

Constance uyandı ve hızla gözlerini açtı. “Sally?”

Büyük Anne kızın ateşten bitkin düşmüş suratına baktı ve yatağının örtüsünün köşelerini düzeltti. “Sally iyi. Sadece bir iki sıyrıkla atlattı.”

“Tanrı’ya şükür!” Sesi gayet içtendi. Gözlerini kapattı. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Hava açar açmaz geldim. “

“Ama, siz nasıl?..” Sesi gıcırta gibiydi.

“Drew olayın olduğu gün adamlarından birini gönderdi.”

“Nellie?”

Büyük Anne biraz daha yaklaşarak Constance’ın alnını sil-di. “Nellie iyi, bebeği iyi, Sally iyi. Hepimiz iyiyiz.”

“Drew?”

“Bizi delirtiyor.”

“Delirtiyor mu?”

Büyük Anne güldü. “Sadece şaka yapıyordum. Şimdi, şundan bir yudum iç bakalım.”

Constance’ın başını kaldırdı ve et suyunu ağzına götürdü.

Genç kız memnuniyetsiz bir şekilde inledi ama bir kerede yuttu. “Bir an önce ayağa kalkmalıyım. Bana... bir... kaşık...”

Uykunun tatlı kollarına geri döndü.

* * *

Drew yumrukları sıkılı, Büyük Anne’sine çıkıyordu. “Neden bana haber vermedin?”

Büyük Anne’si önüne bir tabak güveç koydu. “Bana sesini yükseltme, genç adam. Sadece bir dakikalığına uyandı.”

“Beni sordu mu?”

“Sally’yi sordu.”

Drew odanın diğer tarafına göz attı. Belki yine uyanırdı.

* * *

“Birkaç battaniye daha getir Büyük Anne. Titreme giderek kötüleşiyor.”

Drew yatağın kenarında oturmuş battaniyelerin kenarını kızın altına sokuşturmaya çalışırken Büyük Anne genç adamın söylediği şeyi yapmaya gitti. Öğle olmak üzereydi.

“Çokkk ssssoğukkk.” Gözlerini hiç açmamıştı bile.

Adam ayağa fırladı. “Biliyorum aşkım, biliyorum. Daha çok battaniye getiriyorum.” Geriye doğru döndü. “Çabuk ol! Çok üşüyor!”

Büyük Anne’nin uzattığı battaniyeyi alarak kızın üzerine örttü. “Böyle iyi mi? Constance? Beni duyabiliyor musun?”

Cevap yoktu.

“Ateş” dedi, omuzlarının üzerinden. “Yeni odun at, ateşi canlandır. Üşüyor.”

Büyük Anne kıpırdamadı.

“Çabuk ol! Anlamıyor musun, üşüyor.”

Büyük Anne’nin yüzü yumuşadı. “Ateşi geri geliyor Drew. Bir iki dakika içinde yanmaya başlayacak yine. Battaniyeleri açmalıyız. Ocağın ateşi de gayet iyi. Olduğu gibi kalsın.”

“Ayıp sana, Büyük Anne! Birazdan yatağında titremeye başlayacak. Şimdi şu lanet ateşi canlandır!”

“Ne zaman âşık oldun ona?”

Durdu. Son battaniye elindeydi. Hemen ardından bıraktığı işe geri döndü. “Ateşi canlandırır mısın *lütfen*?”

“Hayır.”

Battaniyeyi Constance’ın üzerine dikkatle yerleştirdi, kenarlarını yatağa sıkıştırdı ve elleriyle kendi yüzünü kapattı. “Ona bakmak için yardım etmeye geldiğini sanmıştım. Neden yardım etmiyorsun?”

Büyük Anne genç adamın saçlarını topladı ve omuzlarından aşağıya salarak düzeltti. “*Yardım etmeye* gelmedim. Ona *bakmaya* geldim. Adamlarınla yeni evin inşaatında çalışıyor olacağını düşünmüştüm. Onları o ev için çalışırlarken başıboş bırakacağın hiç aklıma gelmemişti. Üstelik inşaatı bitirmek için çok fazla zamanın da yok. O zaman neden beni çağırdın?”

Yüzünü aşağıya indirdi ama bakışları Constance’ın üzerindeydi. “Titreme durdu.”

Büyük Anne genç adamın yanına oturdu, nasırlı ellerinin üzerini ovaladı ve genç adamın sırtını sıvazladı. Bir süre böyle oturdular.

Drew içini çekti. “Lanet okuduğum ve sesimi yükselttiğin için özür dilerim. Yaptığım şeyin mazereti yok. Beni bağışla.”

“Âşık olduğun kadının mevsimi geldi. Benden özür dilemene gerek yok.”

“Ölecek mi dersin?” diye sordu.

Yaşlı kadın bir eliyle torununun beline sarıldı ve kısacık bir süre sıktı. “Bunu söylemek için çok erken. Bu ateş nöbetleri azalmaya başlayana kadar bilemeyiz.”

“Ama dün sadece bir kez ateşlendi ve birkaç kez uyandı. Biraz et suyu içecek kadar uyanık kaldı.”

“Sıtmanın ve ateşin nasıl olduğunu biliyorsun, bir gün iyi, bir gün kötü. Kötü günler ve ateşin şiddetiyle birlikte giderek kötüleşir. Ve bir gün ya ateş düşer ya da...”

Genç adam başını eğerek alnını avucuna yasladı. “Sally’yi kurtarmaya çalışmamalıydı. Suya atladığını gördüğümde hissettiğim korku mu daha fazlaydı, öfke mi, bilemiyorum. Ama onu geri çekecek zamanım yoktu. Sally’yi kurtarmaya gittim.” Derin bir nefes aldı. “Sonra birden ikisi de suyun altında kaldılar. Gerçekten, bana Margaret’i hatırlattı. Birden, sanki yine yedi yaşındaydım, Margaret’in içeride olduğunu bile bile, orada onun yerine benim olmam gerektiğini bile bile durmuş, yanan kulübeyi izliyordum.”

Büyük Anne genç adamın saçlarını okşadı. “Margaret’in ölümü senin suçun değildi.”

“Benim sorumluluğumdaydı.”

“Küçük bir çocuktun.”

“Bunun bir önemi yok.”

Kadın bir süre duraksadı. “Ben de oradaydım.”

Keskin bir bakışla kadına baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yerliler meşaleyi çatıya attıkları zaman gelmiştim” dedi. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Üçünüzün de içeride olduğunu sandım. Yerlilerle çarpışmak yerine babana koştum.” Ka-

fasını iki yana salladı. “Hayır, Margaret’i kurtarması gereken kişi bendim.”

“Seni öldürürlerdi.”

Kadın kafasını yukarı aşağı salladı bu kez. “Aynen seni öldürecekleri gibi.”

Kollarını Büyük Anne’sine sardı. “Babam bir kadının yerli-
lere karşı duracağını asla düşünemezdi.”

“Constance dururdu.” Kadın yanaklarındaki yaşları sildi.

“Constance’in kafasında akıl yok.”

Büyük Anne torununa bakmak için arkaya doğru eğildi. “Constance tanıdığım birçok erkekten daha akıllı.”

Genç adam kolunun Büyük Anne’nin omzundan aşağı kay-
masına izin verdi. Dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini bir-
leştirdi. “Neden benim onu sevdiğimi söyledin?”

“Hareketlerin yüzünden.”

Ayağa kalktı ve ocağa doğru gitti. Elini ocağın pervazına dayayarak alevlere baktı. Büyük Anne’si doğru söylüyordu ve o da bunun farkındaydı. Sadece yatağa girmek için değil, ki buna can attığına Tanrı şahitti, sadece “o” olduğu içindi. Öf-kesi, kararlılığı, amcasına bağlılığı, Sally’ye bağlılığı, Tanrı’ya bağlılığı...

Ama Tanrı yardımcısı olsun, bu duygulara boyun eğmek istememişti. Çok iyi bildiği tek şey ardından acının geleceğiydi. Şimdi bile, karşısındaki kızın hayatı pamuk ipliğine bağlıydı.

“Aramızdaki mesafeyi korumak için çok çaba harcadım” dedi. “Gerçekten.”

“Ah Drew, hâlâ anlamadın mı?”

Drew yanıt vermedi.

Büyük Anne hafif hafif sallandı. Öne arkaya, öne arkaya.

“Neden ondan uzak durabileceğini düşündüğünü bilmiyorum. Sen kendinden küçüklerden asla uzak kalamazsın. Yüzlerini gördüğün andan itibaren kız ve erkek kardeşlerine hep düşkün olurdun. Nellie de sana benziyor. Şimdi onu bebeğiyle birlikteyken görmelisin. Çocuğun kralın soyundan geldiğini sanırsın. Ama kocası bebeğe ikinci kez bakmadı bile. O tatlı oğlanı kucağına bile almadı. Tanrı korusun ama bebeklerini kara toprağa verecek olsalar kim kazanır dersin? Tanrı’nın bahsettiği bu değerli anları bebeğiyle paylaştığı için Nellie mi, yoksa yeni doğan oğlunu görmek, sarılmak ve kucaklamak fırsatını kaçırdığı için Gerald mı?”

“Gerald.”

“Ah Drew, anlatmaya çalıştığım şeyi kaçırıyorsun.” Yavaşça sakinledi. “Ama doğru, hoşuna gitse de gitmese de, sevdiğin bir karın var burada. Belki kaybedeceksin, belki de kaybetmeyeceksin. Eğer kaybetmezsen kaybettiğiniz zamanları aşkla dolu dolu yaşayıp telafi edin. Yoksa yalnız bir adam olarak öleceksin.”

“Yalnız adamların canı yanmaz.”

“Yalnız adamlar en acılı yaratıklardır.” Constance’ın üzerindeki battaniyelerin birini aldı ve katlamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Ateşi yine yükseliyor.”

Drew kovaya uzandı. “Gidip biraz daha su getireyim.”

* * *

“Gitmeye kararlı mısınız?”

Büyük Anne kafasını salladı. “Hiçbir anlamı yok. Mary sana ve adamlara yemek pişirmek için burada. Büyük evde çalışan

adamların var. Ayrıca Constance'ın yanından ayrılmayı kabul etmediğine göre gerçekten bana yapacak bir iş kalmıyor. Ayrıca büyük-büyük torunumu özledim."

"Peki, ya Sally? Seyahat edecek kadar iyi olduğundan emin misin?

"Seyahat mi?" diyerek güldü Büyük Anne. "Nellie'nin evine kadar yürümeye *seyahat* demezdim ben."

"Yine de daha ancak bir hafta geçti o günün ardından."

Büyük Anne Sally'ye baktı. Kızın küçük suratı kafasını ve vücudunu saran giysilerin altından ışıldıyordu. "O iyi, Drew."

"Nellie'yi göreceğim!"

Drew içini çekti. "Pekâlâ. Isaac size eşlik edecek." Büyük Anne'sine sarıldı. "Constance için yapmam gereken özel bir şey var mı?

Büyük Anne genç adamın çenesine dokundu. "Dua et."

Genç adam başını aşağı yukarı salladı ve Sally'yi kucakladı. "Nellie'ye de ki: Eğer yeğenimize bir an önce bir isim vermezse ona ben isim vereceğim ve şey... 'Jael' diyeceğim."

Sally burnunu kırıştırdı. "Hiç böyle bir isim duymadım."

Drew gülümsedi. "'Dağ keçisi' anlamına geliyor."

* * *

Bir inlemeyi zar zor bastırdı. Baş ağrıdı, midesi ağrıdı, bütün vücudu ağrıdı. Gözlerini açarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Drew'un yatağında yatıyordu ve o da sandalyesinde uyukluyordu.

Genç adamın saçları dağınıktı, sakal tıraşı olmamıştı, elbiseleri kırış kırıştı. En az kendisi kadar kötü görünüyordu. Ba-

şını azıcık çevirdi. Mary her zamanki gibi ocağın etrafında koşuşturuyordu ama Sally yoktu. Drew'a bakınca, genç adamın bakışlarının üzerinde sabitlendiğini gördü. Kız gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Susadım."

Ayağa kalktı ve biraz et suyuyla geri döndü. Genç kız kafasını kaldırmaya çalıştı ama Drew ona yardım ederken kafasını elinden kaydırarak düşürdü. Et suyu boğazından aşağı indi ama canı daha fazla istemiyordu. "Tamam, yeter."

Et suyunu kenara bırakarak yatağın yanına oturdu. "Üşüdün mü? Sıcak mı bastı?"

Genç kız hafifçe başını iki sana sallayarak "İyiyim" diye mırıldandı.

Kızın alnına dokundu. "Şu anda ateşin yok ama dün kötüydün."

"Kaç gün oldu?" diye fısıldadı.

"Sekiz. Artık iyileşmeye başlaman gerek sanırım. Bence en kötüsü geride kaldı."

"Sally?"

"Sally iyi. Büyük Anne ile beraber Nellie'yi ve bebeği ziyarette gitti."

"Büyük Anne mi? Ben onu rüyamda gördüğümü sanıyordum."

Genç adam kızın yüzüne inen saçlarını arkaya doğru çekti. "İstediğin bir şey var mı? Getirmemi istediğin bir şey?"

"Canımı yakıyor."

Kızın koluna dokundu. "Ne yakıyor canını?"

"Her şey."

Öne doğru eğildi ve kızın başına ufak bir öpücük kondurdu. “Özür dilerim.”

Genç kız hafifçe gülümsedi, ardından gözlerin kapattı çünkü açık tutmak için çok çaba harcaması gerekiyordu.

* * *

Geceleri normalde düşen ateş bu gece düşmemiştir. Tam tersine, giderek daha da yükseliyordu. Ateşi iyice arttığına soğuk giysiler giydirdiyordu. Terlediğinde kuru bezlerle siliyordu. Yine de ateşini bir türlü düşüremiyordu.

Kolları ve bacakları şişti, benzi soldu. Hatta çilleri bile eskisinden daha soluktu. Kafasını geriye attı ve iniledi. Gerçekten ölüme çok yakın duruyordu. Bu gece ne olacaksa olacaktı. Ya kurtulacak ya da...

Hayatında hiç bu kadar çok dua etmemişti. Mary'nin kova-yı yeniden doldurduğunu ve ateşi kontrol altında tutabilmek için sürekli bezleri değiştirdiğini zar zor seçebiliyordu.

Tanrım, eğer kurtulmasına izin verirsen, ben de Sally'ye eğitim vermesine izin vereceğim.

Ateşi yükselmeye devam ediyordu. Yataktaki bütün örtüleri attı. Kollarını, bacaklarını, boynunu ve yüzünü soğuk suyla sürekli siliyordu.

Dakikalar sonra, yatak çarşafı ve geceliği terden sırlıklam olmuştu.

Geceliğini çıkardı. Terini silmekten perişan olmuştu. Mary temiz çarşafı getirerek yatağın yan tarafına geçti. Drew genç kızı kollarına alıp kaldırarak Mary'nin çarşafı değiştirip yatağı düzeltmesini bekledi.

Eğer kurtulmasına izin verirsen onun hakkında bir daha öyle şehvetli şeyler düşünmeyeceğim.

Mary ile birlikte temiz bir gecelik giydirdiler. Yine alev alev yanmaya başlamıştı. Cildi şimdi parlak kırmızıydı. Çabucak yatağa geri yatırdı ve vücudunu soğuk suyla silmeye başladı.

Lütfen! Lütfen! Ölmesine izin verme.

Su vücudunda buharlaşıyordu. Ateşi daha fazla yükselemezdi herhâlde. Yükselsemezdi ama yükseliyordu işte. Ellerini tuttuğunda yanıt olarak elini sıktı kız.

Evet, Constance. Buradayım. Ben buradayım. İşte o anda farkına vardı. Ona yanıt vermek için sıkılmıyordu elini. Bütün bedeni kasılmıştı. Elini elinden çekti ve kızın başını hemen yana çevirdi.

Nefes al, Constance! Nefes al! Genç kızın vücudu kaskatı oldu. Göğsü hareketsizdi. Drew dua etti, dua etti, dua etti...

Tamam, tamam! Eğer kurtulmasına izin verirsen evlenirken ettiğim yemine sadık kalacağım ve onu sefil hayatımın sonuna kadar karım olarak koruyacağım. Sadece yaşasın. Onu seviyorum, Tanrım! Onu seviyorum!

Göğsü tekrar inip kalkmaya başladı. Vücudu yavaş yavaş rahatladı. Yeniden nefes almaya başlamıştı. Kovadan bir bez alarak vücudunu sildi. Bu işi ne kadar uzun süre yapması gerekiyorsa yapacaktı. Gözlerinden aşağı yaşlar boşaldığının farkında bile değildi.

Bölüm ON SEKİZ

Yalan söyledim, Tanrım. Şehvetli düşünceler konusunda yalan söyledim.

Uyuyan kızın örtülerin altından seçilen vücut hatlarına bakıyordu. Huzur içinde dinleniyordu, ateşi şimdilik düşmüştü. Ateşi son günlerde birden yükseliyor ama kısa sürede düşüyordu ve her seferinde bir öncekinden daha düşük bir noktaya yükseliyordu. Görünüşe göre birkaç gün içinde tamamen bitecekti.

Sonra ne olacaktı? Kalmak istediğini söylediğinde geri çevirmişti onu. Şimdi bütün o acı dolu günlerde, karısı olmasını istediğini nasıl söyleyecekti?

İçini çekti. Tanrı'ya verdiği sözü düşünecek pek vakti olmamıştı. Şimdiye dek, aralarda azıcık uyuyarak, ateşi yükseldiğinde onunla ilgilenmekle uğraşmıştı.

Şimdi hiç uykusu yoktu ve söyledikleriyle yaptıklarını düşünüyordu. Şehvetli düşünceler ne zaman başlamıştı? Önceleri onu, nasıl dese... bir kadın olarak bile görmüyordu. Ama belli ki bilinçaltı kıza dikkat etmeye başlamıştı. Ve şimdi tehlike bitmişti ve ona kızın incecik zarif kollarını, minicik ayaklarını, upuzun bacaklarını ve diğer her şeyini sıkça ve büyük bir özenle hatırlatıyordu.

Kötü düşüncelerini unutmaya çalışarak gözlerini kapattı ama bunun yerine Mary çarşafı değiştirirken kendisinin onu kucağına almasını hatırladı. Cildi yumuşacık ve pürüzsüzdü. Sadece dokunduğu yerleri değil, adamın bütün ruhunu yakıyordu.

Derin bir nefes aldı. Şehvetli düşünceler konusunda kesinlikle yalan söylemişti işte. Yine de kız onun karısıydı ve normal bir evlilik istediğine göre bu tür şeyler düşünmesi doğaldı. Kaşlarını çattı. Kutsal Kitap'ın böyle bir şey söylediğini anımsamıyordu ama kesinlikle bir yerlerinde yazıyor olması gerekirdi. İncil'ini kaptı ve sandalyesine oturdu.

“Aynı biçimde, kocalar da karılarını kendi bedenleri gibi sevmelidir; karısını seven kendini sever. Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır.”

Tabii ki kızın bedenini seviyordu ama ayeti nasıl yorumlarsa yorumlasın şu anki durumuyla bir ilgisi olmadığını biliyordu. Sayfaları karıştırmaya devam etti.

“Karılar, kocalarınıza itaat edin.”

Mükemmel bir ayet ama şu an bunu aramıyordu. Daha öndeki sayfalara bakmaya başladı.

İşte! *“Gençken evlendiğin karınla mutlu ol. Sevimli bir geyik, zarif bir ceylan gibi, Hep seni doyursun memeleri. Aşkıyla sürekli coş.”*

Kitabı hızla kapattı. Tanrı şehvetli düşünceler konusundaki

sözlerini tutmasını bekleyemezdi. Bundan böyle bu ayeti kendine güvence olarak görecekti.

Sally'nin eğitimi konusunda verdiği söz aklına gelince bir an için tereddüt etti ama belki bunu kendi yararına kullanabilirdi. Constance derslere tekrar başlayacaklarını duyunca çok sevinecekti.

İncilini sandalyesinin altına koyarken yatağa doğru baktı. Genç kız ona bakıyordu. Yüzünün kızardığını hissederek sandalyesinde kıpırdandı.

“Günaydın.”

Genç adam başını aşağı yukarı salladı. “Günaydın.”

Birkaç dakika daha kıpırdamadan yattı. “Benim karnım acıktı.”

Adam gülümsedi “İşte bu harika.”

“Yiyecek bir şeyler alabilir miyim?”

“Tabii ki.” Olduğu yerde oturmaya devam ediyordu.

Kız hafifçe kaşlarını çattı. “Drew, her şey yolunda mı?”

Genç adam boğazını temizledi. “Evet, evet, her şey yolunda.” Başını hafifçe yana çevirdi ama bakışları hâlâ Constance'ın üzerindeydi. “Mary, Constance'a biraz et suyu getirir misin?”

Constance ocağa ve sonra kulübenin diğer köşelerine baktı. “Mary burada değil.”

Adam dönüp arkasına baktı. “Ah, evet, değilmiş. O zaman bir iki dakika içinde sana bir şeyler hazırlarım.”

Genç kız dudaklarını ıslattı.

Adamın nefesi kesildi. “Ya da üç.”

Bir elini alnına götürerek kaşlarını çattı. “Ayrıca, nasıl söylesem... affedersin ama... benim... lazımlığı kullanmam gerek. *Şimdi.*”

Genç adam ayağa fırladı ve aceleyle kapıya doğru koştu.
“Mary’yi bulacağım.”

“Drew! Palton!”

Ama adam çoktan kapıdan dışarı çıkmıştı bile.

* * *

Constance adamın kıpkırmızı yanaklarını ve burnunu, rüzgârın dağıttığı saçlarını büyük bir zevkle seyrediyordu. Ceketini çıkararak kıvrımlarındaki karları silkeledi ve bir mandalla astı. Gülümseyerek “Harika görünüyorsun” dedi.

Kışlık giysilerini giymişti. Deri yeleğinin kollarını takarak bağlarla bağlamıştı. Kalın yünlü dizliklerini takmış, kışlık çoraplarıyla botlarını giymeye başlamıştı. “Neyle kıyasladığında?” diye sordu kız.

Yatağın ayakucuna gitti. “Bu sabahla kıyasladığımda, dünle kıyasladığımda, geçen haftayla kıyasladığımda. Bilmiyorum, sadece harika görünüyorsun.”

Bal gibi de yalandı ama onunla tartışmak istemiyordu şimdi. “Büyük evde miydin?”

Adam evet anlamında başını salladı.

“Fırtına bir zarar vermiş mi?”

“Hangi fırtına?”

Kız duraksadı. “O kuvvetli fırtına, Drew. Hangisi olduğunu hatırlıyor musun? Sanırım o fırtınada Sally kaybolmuştu.”

Genç adam bir kaşını yukarı kaldırdı. “Ev gayet iyi durumda.”

Yatağın kırışan örtüsünü eliyle düzeltti. “Çatısı bitti mi?”

“Sayılır. Bu sabah bacaları yapmaya başladık.”

Kız kaşlarını çattı. “Benim üç haftadır hasta olduğumu söylemedin mi sen?”

“Evet, söyledim.”

“Bu kadar zamandır ne yapın o zaman?”

Sırtını dikleştirdi. “Dış kaplamaları tamam. Pencereler ve kapılar takıldı. Saçak çıtaları tamamlandı. Bütün bunlar uygun mu senin için?”

Kız omuzlarını silkti. “Sadece kar yüzünden endişeleniyorum. Çatı olmazsa kar sorun yaratmaz mı?”

“Hayır.” Ateşi canlandırdı ve ellerini ateşe doğru uzatıp birbirine sürterek ısıtmaya çalıştı.

Kız içini çekti. “Sally ne zaman evde olacak?”

“Onu Noel kutlamalarından sonra getireceğim eve.”

Noel! Aman Tanrım, neredeyse Noel’i unutacaktı. “Bugün ayın kaçı?”

“Aralığın biri.” Bir kâseye biraz güveç koyarak bir kaşıkla birlikte kıza getirdi. “Al bakalım.”

Adamın getirdiklerini kucağına koydu kız. “Yorgunum.”

“Birkaç lokma ye, sonra dinlenirsin.”

Yemek yemek için oldukça çok çaba göstermesi gerekiyordu. Konuşmak onu yeterince güçten düşürmüştü. Buharı tüten kâseye baktı.

Yatak Drew’un ağırlığıyla sallandı. Genç adam kâseyi ve kaşığı kendi eline aldı. “Aç bakalım ağzını.”

Genç kız burnunu kırıştırdı. Adam kalın sesiyle homurdandı. “Ağzını güzelce açarsan üzerine dökmeyeceğime söz veriyorum.”

Ağzını açtı. Ilık karışım hoşuna gitmişti. Ağzındakini çiğnerken adam hiçbir şey demedi, yutkunana kadar ağzının ha-

reketlerini izledi. Yeni bir kaşık yemeği vermeden önce bakışları kızın kilerle karşılaştı ama kız hemen bakışlarını kaçırdı.

Ağzını açtı ve kaşıktaki yemeği yedi. Adam bir kez daha kâseye uzandı. Çiğnemeye ara vererek adama baktı. Adamın bakışlarında bir şey vardı. İçinde derinlerde bir yerde bir şeyler kıpırdandı.

Genç adam parmağını hafifçe kızın çenesine sürttü. “Ye.”

Ağzındakini rekor bir sürede bitirdi.

Okşayıcı bakışlarla kızın dudaklarına dokundu. “Aç.”

Kız kısa bir duraksamanın ardından ağzını açtı. Adam bir kaşık yemek daha verdi. Etin suyu ağzının kenarından dışarı sızmıştı. Kız daha silmeye fırsat bulamadan adam kaşıkla sıyrarak aldı. Kaşığı kendi ağzında temizlerken bakışları kızın kilerle kenetlendi.

Genç kızın nabızı hızlanmıştı. Ağzındakini yutmak için kendini zorladı. “Doydum, teşekkür ederim.” Yavaşça örtünün altına kayd, yüzünü duvara döndü ve gözlerini kapattı. Ama kalbinin atışı yavaşlamıyor, adama karşı arzusu giderek artıyordu.

Genç adamın onu öyle görmeyeceğinden emin olmalıydı. Bir daha asla görmeyecekti öyle. Adam sonunda ayağa kalkıp uzaklaşana kadar epey bir süre sessizlik içinde ve gergin geçti

* * *

Uyanır uyanmaz önce adamın sandalyesine baktı. Adam yoktu ama sandalye boş da değildi. Dirseklerinin üzerinde kal-karak kulübeye baktı. Mary havanda bir şeyler eziyordu ama Drew görünürlerde değildi.

Sandalye yatağının yanına, uzanabileceği kadar yakınına ge-

tirilmişti. Bir tabakta zencefilli kurabiye duruyordu ve üzerini kalp şeklinde koca bir yaprakla örtülüydü. Yaprığın üzerinde bir mesaj yazılıydı.

Yuvarlak bir bardağın çevresi 6 inç, yüksekliği de 4 inç. Bardağın içinde üst kısmın 1 inç aşağısında bir damla bal var. Bardağın dışında tam karşı tarafta alt kısmın 1 inç yukarısında bir sinek duruyor. Sinek bala ulaşmak için ne kadar yol kat etmek zorundadır?

Şeklini parmaklarıyla takip ederek kuru yaprağı inceledi. Bu memlekette ne güzel yapraklar vardı böyle.

Geometri sorusunu tekrar okudu ve içini çekti. Adam onun matematiğe olan ilgisini kabul etmişti sonunda. Bu tür şeylerle ilgilenmesi için teşvik ettiği için kendini son derece kötü hissediyor olmalıydı ama yine de genç kız sevindi. Gözlerini kapatarak bardağı, balı ve sineği hayal etti.

* * *

“Bugün eve erken geldin.”

Drew ceketini çıkardı. “Harç karmadan günde sadece iki buçuk metre duvar örebiliyoruz. Adamlar şimdi çatıyı kapatıyorlar. Yarın sabah yine duvar öreceğiz. Sen nasılsın?”

“Daha iyiyim. Banyo yapmayı bile özledim.”

Sahte bir kızgınlıkla parmağını kıza doğru salladı. “Baban duysa ne yapardı?”

“Rezalet çıkarırdı.”

Genç adam gülerek ocağa doğru baktı. “Constance bir şeyler yedi mi Mary?”

“Erken geldiğiniz iyi oldu Patron. Korkarım midesinde bir aç kurt var.”

Constance Mary ile Drew'un birbirlerine gülümsemelerini izledi, Ardından bakışlarını ellerine çevirdi. Drew ile Mary'nin arasında bir şeyler değişmişti. Eskisi gibi ezik bir hizmetçi gibi davranmıyor, artık gözlerine bakabiliyordu. Adam işine karışırsa homurdanıyordu. Sıkça ve kolaylıkla gülüyordu onunla birlikteyken.

Genç adam da değişmişti. Her zaman kendisiyle başkaları arasında olan mesafe kalkmıştı ortadan. Mary'yi kızdırıyor, ona bir şeyler fısıldıyor, birlikte gülüyorlardı.

Constance aklına gelen şeyin doğru olabileceğini kabullenmek istemiyordu. İkisini de çok seviyordu ve paylaşacak özel bir şey buldularsa burada oturup bunu düşünemeyecekti.

Kafasını kaldırıncı Drew'u sandalyesinin arkalığına yaslanmış kendisine bakarken buldu.

"Sineğın bala ulaşmak için ne kadar mesafe kat etmesi gerektiğini buldun mu?"

Bakışları dokunulmadan duran zencefilli kurabiyeye, ardından yine Drew'a döndü. "Kafamın içinde düşünüp duruyorum. *Sen* ne kadar gitmesi gerektiğini biliyor musun?"

Genç adam derin bir nefes aldı. "Hiçbir fikrim yok."

"Anlıyorum" diyerek dudağını ısırđı. "Şey... ben... teşekkür ederim... Bana bulmaca getirdiğın için sana gerçekten minnettarım ama dikkatimi tam anlamıyla toplayamayacak kadar yorgunum."

Sandalyenin üzerindeki tabağı ve yaprağı alarak kendisi oturdu. "Göründüğün kadar iyi değilsin o zaman."

Kız belli belirsiz gülümsedi. "Hayır, çok daha iyiyim. Orası kesin. Sadece çabuk yoruluyorum."

Adam başını salladı. "O da geçecek."

Garip bir sessizlik içinde oturdular. Mary ile arasındaki gibi

kolayca geçen bir sessizlik değildi. Bu sessizlik gergin ve rahatsız ediciydi. Genç kız söyleyecek bir şeyler aradı ama bulamadı.

“Kar durdu.”

“Öyle mi? Oh, Drew, buna çok sevindim. Adamların ve senin ısınmadığınızdan endişe etmeye başlamıştım. Sen... yani adamların ısınabiliyorlar mı?”

“Evet, herkesin keyfi yerinde.”

Bir başka sessizlik üzerlerini örttü. Bu bir öncekinden bile kötüydü. Kız örtünün altında hareket ettirdiği ayak parmaklarını seyre daldı. Adam tırnaklarını incelemeye başladı. Sonra birbirlerine baktılar.

“Neden hiçbir şey yemiyorsun, Drew? Mary harika bir... Neydi onun adı Mary, rak-kuun muydu?”

Ellerini ateşe doğru tutup ısıtan Mary omuzlarını silkti. “Patrona sormalısınız. Benim dilim o yerli kelimelere dönmüyor.”

“Aroughcouné.”

“Evet. Ondan. Mary bugün ondan bir tane pişirdi.”

“Hiç kaldı mı, yoksa senin karnındaki şu kurt hepsini yedi mi?”

“Mary abartıyor. Daha bir sürü var.”

Adam yerinden kalkmadı. Hiçbir şey söylemeden sadece Constance’ı izliyordu. *Bir şey söyle Constance. Çabuk.*

“Bundan sonra kendi şiltemde uyusam iyi olur sanırım. Yatağından daha fazla olmana gerek yok. Ben...”

“Hayır.”

Kız durdu. “Ama bu senin yatağın.”

“Birkaç gün daha çıkma yataktan. Tekrar hastalanman riskini göze alamam.”

“Ama...”

Öne doğru eğilerek kızın kulağına yaklaştı. “Seni benim yatağında görmek hoşuma gidiyor, Connie. Lütfen.”

Kızın gözleri büyüdü. Adamın yüzü kızardı. Ayağa fırladı. “Akşam yemeğimi şimdi yesem iyi olacak sanırım.”

Elindeki kurabiyeyi ve yaprağı yatağın ayakucuna bırakarak rafa doğru gitti ve bir tabak aldı. Genç kız bakışlarıyla onu takip ediyordu. Dili tutulmuş gibiydi. İçi çalkalandı, kalbi hızlandı. Adam düşündüğü şeyi ima etmiş olamazdı. O yüzden bu kadar utandı. Söylemeye çalıştığı şeyden başka bir anlama geldi söylediği.

Ya şu Connie? *Connie*? Bu da nereden çıkmıştı.

Aroughcounenunu tabağına aldı ama sandalyesine geri dönmedi. Bunun yerine ocağın karşısına oturdu, bacaklarını uzattı, ayaklarını birbirinin üzerine attı, gözlerini çabuk çabuk yediği yemeğe dikti.

Genç kızın dikkati yatağın ayakucundaki kurabiyeye ve yaprağına takıldı. *Kalp şeklinde* bir yaprak. Olabilir mi? Genç adam ona... Hayır. Bu imkânsız. Belli ki onun için üzülyordu sadece. Ondan sorumlu olduğu için. Bütün yumuşak bakışlarını yönelttiği kişi Mary’ydi. Daha kolay biri olan Mary. Eğitimsiz olan Mary.

Kalbinin güm güm atışı yavaşlayarak normale döndü. Adamın davranışlarını kendi istediği yönde yorumlayıp yanlış anlaşılmalara meydan vermemek için çok çok dikkatli olmalıydı. Gözlerini kapatarak tekrar bardağı, balı ve sineği hayal etti.

* * *

Ne büyük ahmaklık. Drew, *söylemesi gereken* ama söylemediği binlerce şey olduğunu düşünürken çatı kaplamasına bir

çivi daha çaktı. Ama ne zaman bir düşünce şu lanet kafasının içinde durması gerekse onu hemen söyleyiverirdi. Gerçekten, dili hemen çalışmaya başlardı öyle durumlarda.

Ağzında iki çivi varken üçüncüyü çekti aldı ve çakmaya devam etti. Kur yaptığın kadına kızışmış bir boğa gibi davranmak en iyi tabirle felaketti ve geri dönüşü yoktu. Kendi başına yemek yiyecek gücü bile daha yeni kazanmıştı. Görgüsüzce davranacağına üzerine titremesi gerekirdi.

Durdu ve bir süre topraklarına yukarıdan baktı. Tepenin aşağısında birkaç dönüm sonra James Nehri uzanıyordu. Bir süre sonra oraya büyük bir iskele yapacaktı. Böylece tütün gemileri kapısına kadar yanaşabilecekti. Böylece bu bahar tütününü umumi depoya muhtemelen son kez koyacaktı.

Büyük bir memnuniyet hissetti. Belki Nellie için bir tekne yapardı. Böylece Gerald'la birlikte onları ziyarete nehirden gelirlerdi. Ve Sally, yeni yaşanan bir gemiyi görmek üzere fabrikadan gelen Josh'u karşılamak için aşağı koşmaktan hoşlanmaz mı? Gerçekten, muazzam olacaktı.

Dirseklerini dizlerine dayadı. Çekici elinde sallanıyordu. Ya Josh, bu bayırdan aşağıya koşarak yarışacak ufaklıkları olacak mıydı? Büyük ihtimalle evet. Ağzındaki çivileri bir sağa bir sola çevirdi. Peki, onun ve Constance'ın bayırdan aşağıya koşacak kendi çocukları olacak mıydı? Hatta bebek sahibi olmak *istiyor muydu?*

Yarı bitmiş ahıra baktı. Eğer çocukları olacaksa biraz daha ileri gidip bir tuvalet yapmalıydı belki de. Bir de et ve balık tütsüleyebilecekleri bir tütsüleme evi. İçini çekti. Ve eğer bu çocukların annesi Constance olacaksa tabii ki bir de okul yapmalıydı. Sadece kendi çocuklarına değil, koloninin bütün kadınlarına eğitim vermek isteyeceği açıktı. Gerçekten, şu anda babası mezarında ters dönmüş olmalıydı.

Babasının mezarı. Kendi mezarına uzanmadan önce Drew'un daha kaç mezar kazması gerekecekti? Bazıları kendi küçük çocukları için olacaktı şüphesiz. Buna değer miydi?

Kısık gözlerle güneşin alçalmasını izlerken nehirden doğru soğuk bir rüzgâr esti. Ya bebeklerden sadece biri bile yaşarsa? Ya yetişkinliğe kadar erişirse? Nelerin hayalini kuracaktı? Nelerle uğraşacaktı?

Çekici kavradı. Evet. Evet. Çocukları olsun istiyordu. Bir sürü, bir sürü çocuk. Ama öncelikle Constance'ı kalması için ikna etmeliydi. Ve bunun için bir şeyler yapmalıydı.

Birkaç dakika düşündü, ağzındaki çiviye yavaşça çıkarırken sırtını dikleştirdi. Onun takdirini kazanmak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

* * *

Tanrı aşkına, ne yapıyor bu adam? Eve geldiğinden beri deli fişek gibiydi. Her akşam olduğu gibi yemeklerini yemişlerdi ama sanki doğum günü hediyesini bekleyen küçük bir oğlan çocuğu gibi davranıyordu.

Birkaç dakika önce Mary ateşi canlandırıp üzerine kaynaması için su doldurduğu birkaç tencere koyarken hararetli bir şekilde fısıldaşmışlardı. Şimdi ise sandalyesine çıkmış, tavan-daki birkaç eski kancayı kullanarak büyük bir çarşaf asıyordu. Asma işini bitirdiğinde kumaş, odanın ocağa bakan kısmında küçük bir alanı tamamen kapatmıştı.

Aşağılanma duygusuyla dolarak kıpkırmızı oldu. Biraz mahremiyet istiyorlardı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti. Burada onun yatağında *yatmayacak*, onları bir perdenin arkasına saklanmaya ve... ne yapacaklarsa orada yapmaya mecbur bırak-

mayacaktı. Bu gece kendi şiltesinde yatacağı ve hiçbir şekilde tartışma kaldıracak hâlde değildi.

Drew perdenin arkasından belirdi. Gözleri birbiriyle karşılaştığında hemen bakışlarını başka yöne çevirdi. Aman Tanrım, ne korkunç! Tam niyetini söyleyecekti ki adam kapıdan çıkıp gitti.

“Mary, çabuk. Buraya gel ve o dönmeden önce yukarı kendi şilteye çıkmama yardım et.”

Mary perdenin arasından baktı. “Yukarı kendi şiltene mi? Neden?”

Constance örtüleri attı. “Bunu şu anda olduğundan daha utanç verici hâlde getirmeyelim lütfen. Sadece yukarı çıkmama yardım et. Çabuk ol.”

“Hanımefendi! Lütfen örtünün altına geri girin. Üşüteceksiniz.”

Mary aceleyle koştu ama Constance çoktan ayaklanmış ve tutması için elini Mary’ye uzatmıştı bile. “Gel, oraya tek başıma çıkamam. Acele et. Her an geri dönebilir.”

“Tabii ki dönecek ve böyle bir şey için size yardım ettiğimi duyunca bana çok kızacak. Onun gazabını üzerime çekmek istemem doğrusu. Yapmaya çalıştığı şey zaten zor. Berbat etmek istemem.”

Constance durdu. Aman Tanrım. Mary muhtemelen haklıydı. Adam öfkelenecek ve aşna fişneleri berbat olacaktı. Lanet olsun. Sadece uykuya yatmalıydı. Hemen şimdi. “Belki de haklısın. Zaten şimdiden kendimi yorgun hissediyorum. Hemen uyuyacağım sanırım. Anlaştık o zaman, Mary.” Bunları söyledi, örtülerin altına girdi, sırtını perdeye döndü ve gözlerini kapattı.

“Acıyın bana biraz. Nasıl bir çiftsiniz siz böyle?”

Kapı hışımla açıldı ve soğuk hava içeri doldu. Gözlerini sadece adamı görecektik kadar kısık açarak baktığında genç adamın yarım varile benzer bir şeyi çektiğini gördü.

Constance sıkıca gözlerini kapatarak fısıldaşmalarını ve dökülen bir suyun şarılığını duymazdan gelmeye çalıştı. Birkaç kez kulübeye girip çıkarken odanın daha da soğumasına neden oldu. *Ne yapıyor bu?*

Sonunda ortalık sakinledi. “Connie?”

Uyuyan bir insanınki gibi derin bir nefes aldı.

Genç adam omzuna dokundu. “Uyuyor musun?”

“Uyumuyor” dedi Mary, odanın öbür köşesinden.

Yanaklarının kızardığını hissetti. Tanrı’ya şükür karanlıktı. Yoksa Mary kim bilir ne düşünürdü.

“Senin için bir sürprizim var, Connie. Görmek ister misin?”

Kız dondu kaldı. Sürpriz mi? Benim için mi? Yavaşça yastıkta döndü. Perde ocağın ışığını engellediği için ortalık her zamankinden daha karanlıktı.

“Gel. Senin için bir şey var burada.”

“Hemen mi?”

“Hemen.” Ayağa kalkmasına yardım etmeden önce üzerindeki örtüleri açtı ve yatakta oturttu.

“Drew, Tanrı’ya şükür, yürüyebiliyorum.”

Adam bir şey söylemedi ama perdeye kadar yürümesine ve içeri girmesine yardım etti. Girdikleri anda ışık ve sıcaklık etraflarını sardı. Ve orada, ortada içi su dolu bir varil vardı ve genç kızın daha önceden hiç bilmediği harika bir koku yayılıyordu içinden.

Ateşin karşısına dikkatle oturttuk bir eliyle kızın omzuna

dokundu. Bütün kolunu hafifçe okşadı ve parmak uçlarına bir öpücük kondurdu. “Sizin için, Leydim. Keyfini çıkarın.”

Ve hemen ardından çıktı. Kulübenin kapanan kapısı derin bir sessizliğe neden oldu. Kollarındaki tüyler adam dokunduğunda diken diken olmuştu ve hâlâ düzelmemişlerdi.

Mary yaklaştı. “Gelin, sizi suya sokalım. Patron bu soğukta dışarıda çok fazla oyalanamaz.”

Banyo mu? *Bir banyo mu?* Kız canlandı. Mary gülümsedi. “Gelin, suyun sıcaklığı çok iyi.”

Bir düşteymiş gibi Mary’nin onu soymasına ve suya girmesine yardım etmesine izin verdi. Sıcak su etrafını kapladı. Oturdukça suyun hizası vücudunda yükseliyordu. Sonunda neredeyse omuzlarına geldi. Hareket ettikçe küçük dalgalar sırtını yalıyordu.

Mary bir sabun alarak köpürttü ve müthiş kokular eşliğinde onu yıkamaya başladı. Constance kendi vücuduyla bağlarını koparmış gibi öylece oturuyordu.

Gözlerini kapattı ve Mary’nin işini bitirmeden önce köpüklerle kollarını, sırtını ve saçını yıkamasını hissetti. “Devam etmemi ister misiniz?”

“Daha önce hiç böyle suyun içinde yıkanmamıştım. Sen yıkan mı?”

“Hayır, efendim. Güzel mi gerçekten?”

“Daha bile güzel. Sence ben cehenneme mi gideceğim şimdi?”

“Hayır, efendim. Böyle bir şey yüzünden cehenneme gönderilseniz Patron gitmenize kesinlikle izin vermezdi. Devam edeyim mi?”

“Hayır, teşekkür ederim. Ben kendim bitirebilirim.”

Mary tamam anlamında başını salladı. “Benim gidip Kartanesi’ne bakmam gerek. Akşam sütünü sağma zamanı geldi.”

“Drew yapamaz mı bunu?”

“Ben yapsam daha iyi olur. Siz iyisiniz, değil mi?”

“Evet, iyiyim. Teşekkür ederim. Mary?”

“Evet, efendim?”

“Kendi işlerinin üstüne bir de benim işlerimi yaptığın için üzgünüm.”

Küçük bir utangaç gülümseme belirdi kadının yüzünde. “Onları sizin yerinize yapmaktan mutluluk duyuyorum, Hanımefendi. Kendinizi daha iyi hissettirebildiysem ne mutlu bana.”

Döndü ve çıktı. Kısa bir rüzgâr sesi ve kapı tıkırtısı gittiğinin işaretleriydi.

Mary’nin kulübeden çıktığını gördüğünde Constance’ın banyosunu bitirdiğini düşündü. Ama bitirmemişti. Perdenin arkasından, varilden çıkan kafasının silüetini görebiliyordu.

Mary asla onu yalnız bırakmamalıydı. İçi su dolu bir küvette uyuyakalması onun için ne kadar tehlikeli olurdu, Mary bunun farkında değil miydi? Perdeden içeri girdi ve donup kaldı.

Constance’ın saçları hâlâ köpük içindeydi. Tepesinde bir avuç köpük, gözleri kapalı, vücudu gevşemişti. Boynunun o muhteşem kıvrımı suyun içinde kayboluyor, kısa bir aradan sonra bir çift omuz başı çıkıyordu sudan.

“Bu gerçekten olağanüstü, Mary. Sen de denemelisin. Ama önce saçımı durulamalıyım. Bana yardım eder misin?”

Dönüp gitmeliydi ama yerdeki kovayı aldı, suya daldırıp doldurdu. Constance, gözleri hâlâ kapalı, elleriyle yüzünü kapattı ve öne eğildi. “Ben hazırım.” Sesi boğuktu.

Suyu saçından aşağı döktü. Bütün sabunun gitmesi için birkaç kova daha su dökmesi gerekmişti.

“Gözlerimi kurulayabileceğim bir bez var mı?” Yanına diz çöktü ve eline kuru bir bez parçası tutuşturdu. Kız saçlarını arkaya attı ve tüm yüzünü kuruladı. Gözlerini açınca bir ılgık attı ve suyun altına girdi.

“Benim karım olur musun, Connie?”

Ateş çıtırdadı. Kız bir şey söylemedi. Sadece o ıslak uzun kirpiklerinin altından baktı.

“Yani, *gerçekten* karım olur musun? Ölüm bizi ayırana kadar?”

Bez burnunu, ağzını ve çenesini açığa çıkararak yavaş yavaş aşağıya indi. “Neden?”

Çünkü seni seviyorum. Benim çocuklarımdan senin de çocukların olmasını istiyorum. Sessizliğini bozmadı

“Ya Mary?”

Genç adamın kaşları çatıldı. “Mary’yi satmam. O kalabilir.”

“Drew, lütfen. Canın istediği zaman Mary’yi, beni, ya da bir başkasını satabilecek olmandan hoşlanmıyorum. Ama benim kastettiğim o değildi. Ben... sandım ki... ikinizin arasında farklı bir şeyler olduğunu düşündüm.”

Adam biraz rahatladı. “Sen hastayken sana bakmak için birlikte çok çalıştık. Ona her zaman minnettar kalacağım. Ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ayrıca ben seninle evliyim. Bir başkasıyla ilgilensem bile, evliyken bu amacımı açığa vuracak hiçbir şey yapmam.”

“Bir başkasıyla ilgileniyor musun peki?”

“Hayır.”

“Bana karşı... bir şeyler hissediyor musun?”

“Evet.”

“Ne gibi şeyler?”

Her şeyi duymak istediğini bilmeliydi.

Genç adam derin bir nefes aldı. “Aşk.” Kızın elini yakalaya-
rak göğsüne götürdü. “İşte tam burada, derinlerde.”

Kızın bakışları yumuşadı ve uzanıp adamın yüzündeki bir
parça saçı eliyle geriye doğru çekti.

“Beş inç” dedi, parmaklarını hâlâ adamın saçlarında gezdi-
rirken.

Adam kaşlarını çatı. “Efendim?”

“Sinek” diye fısıldadı kız. “Bala ulaşmak için sadece beş inç
yol gitmesi gerek.”

Genç adam bir süre sessiz bekledi. “Gitmesi gerekseydi çok
çok daha uzağa giderdi.”

Belli belirsiz bir gülümseme belirdi kızın dudaklarında.
“Yolun yarısını bal gelse nasıl olur dersin?”

“Bu bir evet mi, Constance?”

Bir kez başını eğdi. “Ölüm bizi ayırıncaya kadar senin karın
olmaktan onur duyarım Andrew Joseph O’Connor.”

Kızın yüzünü iki elinin arasına aldı, öne doğru eğildi ve
dudaklarını dudaklarına dokundurdu.

Bölüm ON DOKUZ

Genç adamın öpücüğü nazik ve inanılmaz derecede tatlıydı ve kızın vücudunun sükûnetini uzun süreliğine bozmuştu.

Aşk... Ölüm bizi ayırana kadar... Mary'yi istemiyordu. Onu istiyordu. Ve kesinlikle kendisi de adamı istiyordu.

Kalmasını istiyordu. Sonsuza kadar. Gerçekten Bayan O'Connor olabilirdi. Onun o büyük evinde yaşayabilirdi.

Adamın kolunu okşayan eli daha aşağıya indi. Nasırlı başparmağıyla kızın bileğinin iç kısmına dokunuyordu şimdi. Midesi buruldu. Vücudundaki bütün sinir uçları uyarılmıştı.

Adam dudaklarını kızinkilerden uzaklaştırdı. Nefesi düzensizdi. "Devam edemeyiz."

Başını iki yana salladı. "Neden?"

"Daha çok erken. Tam olarak iyileşmedin."

"Ama ben iyiyim. İyiyim ben."

Alnını kızın alnına yaslayarak gözlerini kapattı. "Ah, Connie-kız. Mary her an gelebilecekken burada, küvetin yanında böyle bir şey yapamayız."

Aralarındaki hava bir hortum tarafından emilmiş gibi ıslak cildi ürperdi. Arkaya doğru kaykılarak sırtını varile dayadı. Adam haklıydı elbette. Peki, ne zaman? Ne zaman Mary etrafta olmuyordu ki? Soracak cesareti bulamadı kendinde.

Ayağa kalkan adamın bakışları yavaş yavaş kızın suyun üzerinden görünen kabartılarına kaydı. Kız utanma duygusunu biraz erteleyerek yavaş yavaş suyun içine biraz daha girdi. Genç adam gözleri tutkuyla kararmış vaziyette dönüp perdenin arkasında gözden kayboldu.

* * *

Bir genç kız sevgilisinden 27 adım öndedir ve sevgilisi 5 adım atarken o 8 adım atmaktadır. Ama adamın 2 adımı kızın 5 adımına eşittir. Genç kıızı kollarına almadan önce adamın kaç adım atması gerekmektedir?

Constance, elindeki yaprağı gülümseyerek sandalyeye bıraktı, ardından saçlarını yan tarafına doğru çekti. Örmeden yattığı için darmadağınık olmuşlardı.

Kördüğüm olmuş saçları parmaklarıyla tarayarak açmaya çalışırken her sözcüğün, her itirafın, her dokunuşun tadına vararak dün gece olanları yeniden düşündü. Drew dışarı çıkar çıkmaz Mary içeri dalmış, onun varilden çıkarak temiz geceliğini giymesine yardım etmişti. Sonra genç adam geri dönmüş, perdeyi kaldırmış, ateşi canlandırmış ve saçlarını tararken onu bir mindere oturtmuştu. Bu andan sonra hatırladığı ilk şey ise gözünü adamın yatağında açtığı ve yanında yeni bir kalp şeklinde yaprak gördüğüydü.

Hareket etmeden durdu ve gözlerini kapattı. Bayan O'Connor. Bayan Constance Caroline O'Connor. Hâlâ inanamıyordu buna. Yanında aşk mektupları yerine sevdiği adam varken uyanmak istiyorsa sağlığını bir an önce geri kazanmalıydı.

* * *

Uyandığında yanında bir boy ince yünlü bir yeşil kumaş buldu bu kez. Kumaşa dokunurken hayal kırıklığına uğradığı için kendi kendini azarladı. Kumaş yüzünden değildi hayal kırıklığı elbette, genç adamı göremeyişindendi. O gecenin üzerinden üç gün geçmişti ve genç kız onu bir daha görmemişti.

Kumaşı kucağına alırken içine sıkıştırılan kalp şekilli yaprağı düşürecekti neredeyse.

Kendine Noel için yeni bir elbise yapmak istersin belki. Seni yeni elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum ve onun yerinde olup seni ben saramadığım için o elbiseyi çok kıskanıyorum. Sağlığını bir an önce kavuşmak için acele et, aşkım.

Kan yüzüne hücum ediyordu. Hemen Mary'ye bir bakış attı ama Mary onunla ilgilenmiyordu bile, dikkatini yoğurduğu hamura vermişti. Elindeki mektubu tekrar okudu. Adamın sözleri içinde ayıp duygular uyandırıyor.

“Hanımefendi?”

Suçluluk duygusuyla sıçradı. Yüzü yanıyordu. Yaprığı örtünün altına sokuşturarak gülümsemeye çalıştı. “Günaydın.”

“Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Kuvvetli bir nefes aldı. “Yatakta yatmaktan sıkıldım, Mary. Kahvaltımı masada yapmak istiyorum.”

Ellerini önlüğüne silen Mary raftan bir tabak aldı. “Kal-

kacak kadar iyi olduğunuza emin misiniz? Henüz daha çok erken. Patron iki hafta daha yataktan çıkmanızı istemiyor.”

“Onu gördün mü?”

“Her sabah görüyorum.”

“Kulübeden neden uzak durduğunu söyledi mi?”

“Çatıyı bitirmek için sabırsızlanıyor. Tütün yapraklarını o büyük varillere koyma zamanı geldi sanırım.”

Constance dudaklarını ısırdı. “Ve benim iki hafta daha yatakta kalmamı istiyor, öyle mi?”

“Öyle söyledi, evet.”

Constance yastığını kabartarak sırtını yasladı. Yapılması gereken şey bu muydu gerçekten? Tekrar hastalanmak istemiyordu ama yine de daha iki hafta boyunca yatakta kalmak da istemiyordu. “Pekâlâ, Mary, kahvaltımı yatakta yapacağım. Ama kendimi iyi hissetmeye devam edersem öğleden sonra bir süre onun sandalyesinde oturacağım.”

* * *

Bir hafta geçti. Constance günlüğünün üzerinde çalıştı, elbisesini dikti, sohbet ederken adamın sandalyesinde oturdu ve oldukça çok uyudu. Drew kulübeden içeri girdiğinde işte o uykulardan birinden yeni uyanmıştı.

“Başardık!” Uzun boyu ve iri kemikli vücudu zafer teriyle ıslanmıştı ve yatağa doğru dönmüş, ayaklarını tozlu zemine tıpkı dümen tutan bir kaptan gibi koymuş, kendinden emin bir şekilde hava atıyordu. Açık, samimi bir gülümseme gamzelerinde düğümlenerek yüzüne yayılmıştı.

Adamın gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vermeden duramadı. “Çatı bitti o zaman.”

“Çatı, baca, kaplama... her şey! Artık sadece içi kaldı.”

Kız iki elini de uzattı. “Tebrikler!”

Adam uzanarak kızın ellerini kendi ellerinin içine aldı ve dudaklarına götürdü. “Teşekkür ederim.”

O gece verdikleri sözden sonra birbirlerini ilk kez görüyorlardı ve bu bakışmaları uzatarak keyfini çıkardılar. Tanrım, gerçekten yakışıklıydı. Paltosunun altındaki geniş omuzları, sert rüzgârdan kızarmış burnu ve yanaklarıyla gözleri... Mercan mavisî gözleri içten, hayran ve çılgınca bir keyifle bakıyorlardı.

“Sırada ne var?” diye sordu kız.

Kızın ellerini bırakarak ceketini çıkardı. Hareketleri enerjik ve sağlamdı. “Tütün. Şimdiye kadar tütünleri paketleme işini yarılmış olmalıydım ama geride kaldım.”

“Ev yüzünden mi?”

Adam sırtıttı. “Ve başka şeyler yüzünden.”

Kızın yüzü kızardı.

“Ama bahara kadar tütünü göndermeyeceğini sanıyordum.”

“Geminin ne zaman geleceğine bağlı bu. Bir sene gemi Noel’den hemen sonra gelmişti ve koloninin yarısı hazır değildi. Hazır olanlar büyük kâr etmişlerdi.”

“Ya hazır olmayanlar?”

“Bir sonraki gemiyi beklediler. O da martta geldi.”

Kaşlarını çattı. “Peki ya Josh? Tütünü pazarlaması gereken kişi o değil mi?”

“Umarım ilk gemiyle gelecektir.” Yatağın kenarına oturarak kızın elini aldı ve kucağına koydu. “Sen nasılsın?”

“Oldukça iyiyim. Mary hiçbir şey yaptırmıyor bana. Yani

bütün gün yatakta pineklemekten başka şansım yok.”

Kızın birkaç tel saçını kulağının arkasına doğru itti. “Mary’ye aferin.”

Kız gözlerini indirdi. “Kumaş için teşekkürler. Çok güzel.”

“Doğru dürüst bir elbise yapmak için yeterli mi?”

“Evet, bol bol yeter.” Bacaklarının üzerindeki battaniyeyi düzeltti. “Ama, Drew, buradaki modellerin nasıl olduğunu bilmiyorum. Londra’dakinin aynısı mı? Gerçekten. *Doğru dürüst* bir elbise nasıl oluyor burada?”

“Sen nasıl yaparsan yap, mükemmel olacaktır.”

“Noel ayinine katılmama izin verecek misin?”

Adam evet anlamında başını salladı. “İyileşmeye devam ettiğin sürece bence bir sorun yok.”

“Başka kadınlar da olacak mı ayinde?”

“Koloninin bu kısmında yaşayan bütün kadınlar orada olacak.”

“Büyük Anne de mi?”

“Büyük Anne de.”

Sırtını duvara dayamak isteyince adam uzanarak yastığını düzeltti. “Notumu aldın mı?”

Kız gülümsedi. “Evet. Sevgilisinin kızı kollarına almak için hiç adım atmasına gerek yok.”

Adamın gözleri büyüdü. “Bu sonucu nasıl buldun?”

Öne doğru edilerek Mary’nin ocağın yanında olduğundan emin oldu ve fısıltıyla, “Kız döner ve doğruca sevgilisine doğru koşar” dedi.

Gülüştüler. Adam kızın parmağını kızın çenesine dokundurdu. “Bir kız böyle şaşırtıcı bir şey yapar mı? Bence yanıtın yanlış. Çözümünü tekrar gözden geçirsen iyi edersin. Adamın

otuz adım atması gerekiyor.”

“Evet, haklısın. Ama yine de kız adamın niyetini anladıysa asla uzaklaşmayacaktır.”

Adam da öne doğru eğilip Mary’ye bir göz attı. “Ya öteki notum? Onu buldun mu?”

Kızın yüzü kıpkırmızı oldu. “Kesinlikle buldum” diye fısıldadı. “Öyle şeyler yazarken aklından neler geçiyordu? Herhangi biri onu görebilirdi.”

Başparmağıyla kızın dudaklarına dokundu. “Daha yarısını yazmadım bile. Üstelik Mary okuma yazma bilmiyor.”

Kızın nabızı hızlanmıştı. “Ah, Drew, kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum.”

Adamın bakışları değişti. “Öyle mi?”

Kız başını aşağı yukarı salladı.

Kısa bir duraksamadan sonra sandalyeye asılı ceketini aldı ve giydi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Paketlemem gereken tütünler var, tatlım. Gece yarısını geçer dönmem.”

“Ne kadar geçer?”

“Bilemem. Tütünün bitmesine bağlı.”

“Bütün ekinin mi?”

“Hemen hemen.”

Kızın omuzları düştü.

Ceketinin bağcıklarını sıkı sıkıya bağlarken sıcacık bir gülümsemeyle baktı kıza. “İşim biter bitmez geleceğim.”

“Yemeklerini burada yesen? Tütün ambarı büyük ev kadar uzakta değil hem.”

Genç adam başını iki yana salladı. “Gün ışığı bizim için

çok değerli ve yemek yemeğe buraya gelerek zaman kaybetmek istemiyorum. Üstelik yılın bu mevsiminde günler epey kısa.” Bakışları kızın dudaklarında durdu. “Ama hep seni düşünüyor olacağım, Connie-kız. Emin ol ki hep seni düşünüyor olacağım.”

* * *

Gerçekten hep onu düşünüyordu. Genç kız her sabah uyandığında yatağının kenarında onu selamlayan yeni bir şey buluyordu. Bir boy sedef renkli ipek kurdele, akşam hava karardıktan sonra kitap okuyabilmesi için gerçek bir mum, birkaç farklı matematik bulmacası... ve dün, el yapımı bir çift yumuşak deri ayakkabı; üstelik biri sağ ayak diğeri sol ayak için özel olarak yapılmıştı. Ah, ne büyük konfor...

Bu sabah gözlerini açtığında, etrafı isten kararmış kocaman bir tencere adamın sandalyesinin üzerinde duruyordu. Kaşlarını çatarak eğilip içine baktı ve bir çığlık attı. Bir eliyle ağzını kapatarak Mary’ye baktı. “Bu... bu?”

“Evet, Mr. Meanie” dedi kadın. “Bu sabah Patron akşam yemeğinde evde olacağını söyledi ve *‘Mary, akşam yemeği için eşime özel bir şey vermek istiyorum’* dedi. Birkaç dakika sonra elinde baş aşağı tuttuğu Mr. Meanie ile birlikte geldi. Horozu öylece sandalyeye koyacaktı ama ben onu engelledim. Önce tencereye girmesinin daha iyi olacağını düşündüm.”

Elini boynundan aşağı sürterek indirdi ve tencereye bir daha baktı. Geri-beyaz renkli horoz garip bir açıyla yatıyor, bir zamanlar davranışlarındaki gururlu ifadeyi üzücü bir yanısmaya çeviriyordu. Mr. Meanie. Mr. Meanie. Drew en değerli horozunu kesmişti. Onun için.

Gözlerine yaşlar doldu. Kurdele, mum ve ayakkabılar da

gerçekten çok güzel ve özel hediyelerdi ama bu, hiç şüphe yok ki, gerçek bir aşk ifadesiydi.

Örtüyü fırlatıp atarak ayaklarını yere indirdi. “Onu ben pişirmek istiyorum, Mary. Ne yapmam gerektiğini bana söyler misin?”

“Hanımefendi, bunu yapmanıza gerek yok. O kart horozu sizin için pişirmekten memnuniyet duyarım.”

Constance kafasını iki yana sallayarak Mary’nin yanına gitti. “Anlamıyorsun. Onu ben pişirmek *istiyorum*. Lütfen. Bana öğretir misin?”

Kadın gözlerini kırptırdı. “Tabii ki öğretirim. Ama kendinizi yormayın lütfen. Eğer başınızın döndüğünü hissederseniz bana söyleyeceksiniz, söz mü?”

Constance gülümseyerek kollarını Mary’ye uzattı. “Ah, teşekkür ederim. Söz, söz. Hem göreceksin, artık eskisinden çok daha iyiyim, her geçen dakika daha güçlenmiş hissediyorum kendimi.”

Mary ikna olmuş görünmüyordu ama daha fazla tartışmadı. “Eski bir elbise giyseniz iyi olur. Sonra biraz tüy yolmanız gerekecek.”

* * *

Drew genç kızın sevineceğini biliyordu ama eve geldiğinde karşılaştığı manzaraya hiç hazırlıklı değildi. Constance, üzerinde Nellie’nin elden geçirilmiş elbisesi, o muhteşem saçları başlığının altında toplanmış hâlde masanın yanında duruyordu. Yanakları kırmızı, gülümsemesi büyüleyici, gözleri hayat, memnuniyet ve apaçık bir samimiyet doluydu.

Aman Tanrım, bu kız gerçekten güzeldi. Masanın etrafından süzülerek ona doğru geldi. “Eve hoş geldin, Patron Drew.”

Berrak sesiyle mırıldanması dikkatini öyle dağıttı ki sözlerinin anlamını kaçıracaktı neredeyse. *Patron* Drew mu? Kızın gözlerinin içine bakınca içinin yağı eridi. Kız onunla olmaktan memnundu, gerçekten memnundu.

Eteklerini bacaklarına bastırarak bir ayağının burnunu uzattı ve ayakkabısını gösterdi. “Bak, mükemmel oldular. Nellie’nin eski ayakkabılarından çok daha iyi.”

Bakışları kızın ayaklarına kaydı. “Pek iyi göremiyorum. Eteğinin uçlarını biraz daha kaldırsan daha iyi olur sanki.”

Ayağını eteğinin altına geri çekti. “Ne güzel bir öneri bu, efendim.”

Gözleri buluştu.

“Teşekkür ederim” diye fısıldadı. Kurdeleyi Noel için saklıyorum. Mumu da henüz kullanmadım. Ama gördüğün gibi ayakkabılar çok işime yaradı. Nereden buldun bütün bunları?”

“Söyleyemem.”

Kızın bakışları yumuşadı. “Ayakkabıları sen mi yaptın?”

Adam başını bir kez aşağı indirdi.

“Beni şımartıyorsun.” Adama doğru uzanarak bir elini onun göğsüne koydu. “Teşekkür ederim.”

Genç adamın kanı kaynadı. Elleriyle kızın ellerini sardı. “Çok daha önce yapmalıydım.”

Kız parmaklarını adamın kollarının arasından geçirdi. “Mr. Meanie’yi kesmişsin.”

Adam yutkundu. “Evet.”

Bir adım daha yaklaşarak ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. “Seni seviyorum.”

Genç adam kendi ceketini kızın omuzlarına atarak onu kapıya doğru sürükleyip dışarı çıkarmadan önce kısa bir süre

dondur kaldı. Kızı kendisine doğru çekip dudakları kızın dudaklarını bulduğunda kapı henüz kapanmamıştı bile.

Ellerini sırtında aşağı yukarı hareket ettirirken dudakları kızın ağzından kulaklarına, boynuna, omuzlarına kaydılar. Genç kız başını arkaya attı. Başlığı yere düştüğünde büyük bir saç yığını adamın ellerinin üzerine döküldü.

İşte o zaman ceketin artık kızın üzerinde olmadığını, kırıksık bir şekilde yerde durduğunu fark etti. "Ceketin."

"Boş ver."

Cekete uzanarak kızın omurlarına tekrar koydu. İçeride kalan saçlarını alarak dışarı çıkardı.

Kızın dudakları aralandı, Gözleri tutkuyla parlıyordu. "Ne zaman?"

Genç adamın kalbi göğüs kafesini zorladı. "Ayarlayacağım."

Kız elini yumruk yaparak sıkışığında eteğini tuttuğu yerlerde kırıktı. "Ne zaman?" diye fısıldadı tekrar.

"Yarın."

* * *

Hiçbir şey yiyemedi. Bütün sinir uçları uyarılmıştı, bedeni gürüldüyor, derisi karıncalanıyordu.

Drew aç bir kurt gibi yedi. "Harika olmuş, Mary. Kesinlikle mükemmel."

"Hanımefendi yaptı onu."

Adam durdu. Ağzına götürmekte olduğu but elinde kalmıştı. Bakışları genç kıza yöneldi. "Bu horozu kendin pişirmek istedin, öyle mi?"

Constance gülümsemesini bastırarak dikkatini adamın du-

daklarından aldı. “Çok komik. Sadece yemek pişirmeyi öğrenmek istedim, o kadar. Senin için. Başlamak için iyi bir seçenek olduğunu düşündüm.”

Bir parça eti dişleriyle kemiğinden sıyrırken kıza baktı. “Çok lezzetli.”

Karnının ortasında biriken bir titreme sardı kızını. “Teşekkür ederim.”

“Sen yemeyecek misin?” derken koluyla ağzını sildi.

Kız tabağındaki kanada ve buda baktı. Mr. Meanie’den nefret ediyordu ama onu tanıyordu ve bir tür anlaşmaya varmışlardı karşılıklı. Şimdi akşam yemeği olarak tabağındaydı.

“Kendini suçlu hissettiğini söyleme sakın bana.”

Kanattan bir parça kopararak ağzına götürdü ve bir parça ısırdı. Tadı güzeldi. Çok güzeldi hatta. “Bütün huysuz erkekler bu kadar lezzetli mi olur, merak ediyorum doğrusu.”

Drew güldü.

Adama bakarak başını yana eğdi. “Sen iyi misin?”

Genç adam kızardı. “Yemeğini ye, Connie.”

Bölüm YİRMİ

Hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Kartanesi'ni sağlamakta beceriksizdi, çiftesinden ucuz kurtulmuştu. Bacağını sedire çarpmış, dikiş dikerken bir kolun içini dışına dikmiş, şimdi de ocakta çıkacak herhangi bir yangını söndürmek için sakladıkları kum kovasını devirmişti.

Dizlerinin üzerine çökmüş, kumu avuç avuç kovaya geri doldurmaya çalışıyordu. Avuçladıkça ortalık daha da dağılıyordu. Birkaç kısa saat içinde hava kararacaktı ve o da her anlamda Drew'un karısı olacaktı.

Yüzü yanmaya başladı. Bunu evlendikleri gün nasıl yapıyordu insanlar? Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama düğüne gelen bütün konuklar güneş battıktan sonra çiftin neler yapacağını *biliyorlardı*. Kuma bakarak durdu. Ne korkunç!

Mary yanında yere çöktü. Alışkın ellerle yerdeki kumları bir

araya getirdi ve kovaya geri koydu. "Hanımefendi, ben yaparım, siz bırakın."

"Hayır! *Ben yapacağım*. Ben dağıttım, ben temizleyeceğim."

Mary yavaşça ellerini çekti ve ayağa kalktı. Constance dizlerinin üzerinde oturuyordu. "Affedersin, Mary. Sana bağışlamak istemedim."

"Sizi rahatsız eden nedir, Hanımefendi?"

Kapı açıldı ve Constance ayağa fırladı.

"Ne oldu?" diye sordu Drew.

Constance sessizliğini bozmadı. Mary kumları toplamaya devam etti.

Daha zamanı gelmemişti elbette. Dışarısı hâlâ aydınlıktı. Drew kapıyı kapattı. "Connie."

"Ha! Ben... ben kum kovanını devirdim."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim. Çok iyiyim. Sen nasılsın?"

Küçük bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Çok çok iyiyim."

Kız göz kırptı.

Mary işini bitirdi ve yavaşça ayağa kalktı. "Ben gidip kümeste hiç yumurta var mı diye bir bakacağım. Ben... ben... bir süre sonra dönerim." Şalını kaparak kapıdan sıvışıp gitti.

Drew bir kaşını kaldırdı. "Bu neydi şimdi?"

Constance ellerini birleştirdi. "Sanırım birkaç yumurtaya ihtiyacı var."

"Aralık ortasında yumurta bulmakta biraz zorluk çekecektir."

"Öyle mi?"

Genç adam bir süre duraksadı, ardından ağır adımlarla kıza doğru yürüdü. "Hiçbir şeyi doğru dürüst yapamadım. Tütünü koymadan önce bir varilin altını kapatmayı unuttum, iki

balyayı yanlış etiketledim, doğruca tütün presinin içine yürüdüm ve sonunda paketleme işini zamanından önce tamamen bıraktım.”

Kız öne doğru ilerledi. “Oh, Drew, seni ahmak... Gergin misin? Korkacak bir şey yok.”

Sevimli bir gülümseme bütün yüzüne yayıldı. “Bu kesinlikle rahatlatıcıydı.”

Kız duvara doğru geri çekildi. “Benimle dalga geçiyorsun.”

Genç adam biraz daha yaklaştı. “Asla.”

“Hâlâ gündüz.”

Ellerini kızın iki yanına koydu. “Bir dakika daha bekleyemeyeceğim.”

Adamın kolunun altından geçerek kulübenin öbür köşesine kaçtı. “Drew! Ciddi olamazsın.”

Genç adam duvardan uzaklaşarak kıza yaklaştı. “Evet ama bir öpücük beklememi kolaylaştırır.”

Kızın kalbi hopladı. Kapıya doğru göz attı. “Pekâlâ... Küçük bir öpücük olabilir.”

Adam kıza doğru yaklaşırken başını sağa sola sallıyordu.

Kalbi göğsünü sıkıştırmaya başlamıştı. “Drew, belki de en iyisi...”

Genç adam kızın omuzlarına dokundu ve avuçlarını kollarında aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. “Öyle güzelsin ki...”

Genç kızı alnından öptü. Elleri sürekli hareket ediyordu. Hiç durmuyorlardı. Genç kızın gözleri sımsıkı kapalıydı. Adamın elleri kollarının üst kısmına, oradan omuzlarına, sırtına, sonra tekrar omuzlarına geldi. “Ah, Conni-kız.”

Genç kız ellerini adamın ceketinin altından soktuğunda be-

linin ve sırtının ne denli güçlü olduğunu gördü. Kızın kararlılığını zayıflatıyordu.

Birden kapı açıldı.

Aceleyle birbirlerinden ayrıldılar. Drew kafasını çevirip kimin geldiğine bakarken Constance onun arkasına saklandı.

“Josh!” diyerek ileri atıldı Drew. Constance olduğu yerde duruyordu. “Hey, bu ne büyük sürpriz böyle!”

Kız, hareket bile edemeyecek kadar mahcup olmuştu. Yer yarılsaydı da içine girseydi keşke. Ama olmadı. Josh elindeki bez torbasını bırakıp ağabeyine sarılırken Constance birkaç saniye için kendisini toparlama şansı yakaladı.

“Döndün demek! Nasıl bu kadar erken gelebildin? Tütünü paketlemeyi bile bitirmedim ben daha.”

“Yeni bir koloni olan Maryland’a yerleşmek için giden bir grup göçmenle birlikte geldim.” Drew’un kollarından ayrıldı. “Paketlemeyi bitiremediğini mi söyledin sen? Neden?”

Drew’un yüzü kızardı. “İşlerim vardı.”

Josh bir kaşını kaldırdı. “Eminim vardır.” Genç kıza doğru ilerledi. “Leydi Constance, her zamankinden daha güzel görünüyorsunuz.”

Yanaklarındaki yanmaya aldırmadan her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştı. “Hoş geldin, John.”

Genç adam reverans yaparak kızın elini dudaklarına götürdü. “*Gerçek* bir leydinin yengem olmasından onur duyduğumu belirtmek isterim.”

Kızın bakışları Drew’a döndü. Dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle göz kırptı adam. Kız ciğerlerindeki havayı yavaşça boşalttı. Adam artık ona gerçekten inanıyordu.

Josh sırtını dikleştirdi ve kızın boynunda sallanan madalyo-

na bakmaya başladı. “Bu nedir?” diye sordu, kolyeyi avucunun içine alıp bakarken.

Tamamen aklından çıkmıştı. Drew bu sabah vermişti onu ve onca karmaşa içinde teşekkür etmeyi bile unutmuştu. “Drew verdi bunu bana.”

Josh’un kaşları kalktı. “Öyle mi? Bu mutlu olay ne zaman oldu peki?”

“Bu sabah” diye yanıt verdi kız, gözlerini şaşkınlıkla kırıştı-
tırarak.

Josh dondu kaldı. Ardından bakışlarını Drew’a yöneltti.
“*Bu sabah mı?*”

Drew yeniden kızardı ve hiçbir şey söylemedi. Josh kıza doğru döndü. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Bir madalyon.”

Josh elindeki kolyeyi bırakarak kızın gerdanına inişini izledi. “Bu benim annemin madalyonuydu. Babam anneme evlendikleri gece vermişti bunu.”

Kız yüzünün alev alev yandığını hissederek Drew’a baktı. Bir eliyle altın takıyı kavradı ve “Ah, Drew!” dedi. Josh’un yanından yana doğru kayarak Drew’a gitti. “Teşekkür ederim.”

Genç adam kafasını aşağı indirdi. Garip bir sessizlik oluşmuştu. Genç kız derin bir nefes alarak “Ben bir Mary’ye bakayım. Birazdan dönerim” dedi ve kapıyı yavaşça arkasından çekerek dışarı çıktı.

“Tanrı aşkına, Drew! Ben hazırda gittim ve sen onu yatağa daha yeni atıyorsun, öyle mi?”

“Ağzından çıkana dikkat et.”

Josh gözlerini devirdi. “Affedersin, Drew, ama ben... sadece çok şaşırdım.”

“Sabrımı sınıyorsun şu anda.”

“Epey sabırlısın zaten. Altı ay!”

“Haddini aşıyorsun, Josh” diyerek homurdandı.

“Doğru mu anlamışım? Bu gece sizin gerdek geceniz mi?”

“Artık değil.”

Josh başını arkaya atarak güldü. “Gerçekten, eve dönmek güzelmiş, ağabeyciğim.”

Kadınlar kulübeye geri döndüler. Constance iki adama baktı; Drew’un sinirli olduğu her hâlimden belliydi, Josh ise gayet neşeliydi. *Aynı eski Josh*, diye düşündü. Bu sırada Josh Mary’ye döndü ve yeni bir reveransla selam verdi.

Mary’nin elini dudaklarına dokundurarak “Ah, benim tatlı, kibar ceylanım. Senin harikulade bakışlarını tekrar görmek ne büyük bir mutluluk. Beni özledin mi? Oysa sen her zaman benim kalbimdeydin.”

Constance kaşlarını çatı. Genç adamın sözlerinde, ondan duymaya alışık olduğu o her şeyi küçümseyen ton yoktu bu sefer.

Mary’nin yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Elini Josh’un elinden çekerek “Senin gelinin nerede?” diye sordu.

Josh bir yumruğunu kalbinin üzerine koyarken yaralı bir ifade takındı suratına. “Beni ebedi bir aşkla sevdiğini söyleyen Hannah’nın dönek kalbinin daha büyük bir kısmında başkası varmış anlaşılan. Bana söylediği o güzel sözler yalandan başka bir şey değilmiş.”

“Seni başından savdı, öyle mi?” diye sordu Drew.

Josh ağabeyine baktı. “Nezaketsiz bir aceleyle hem de.”

Constance eğer dikkatle bakmasaydı Josh’un gözlerindeki

acıyı fark etmeyecekti. Hemen Drew'a baktı ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Yüzüne bir sırtıma yapıştıran Josh eliyle karnına vurdu. "Ah, Mary, açlıktan ölüyorum. Benim için yiyecek bir şeylerin var mı?"

Mary ocağa doğru koştu. Bu arada Josh Drew'un sandalyesini görmüştü. "Bu nedir ağabey? Birdenbire masanın başköşesine mi oturmaya karar verdin?"

Constance Drew'un taş kesildiğini gördü. Josh'un bakışları ikisi arasında gidip geldi. Josh arsız bir sırtıtışla sandalyeye oturdu. Elleriyle kolçaklarına dokunarak arkasına yaslandı. "Aferin *Patron*. Amacına uygun olarak işini göreceksin gibi, ne dersin?"

Constance nefesini tuttu. Josh'un sesindeki öfke apaçık belliydi.

Drew bir kaşını kaldırdı. "Şimdi nazikçe *sandalyemden* kalk ve benimle gel. Sana büyük evi göstermek istiyorum."

"Affedersiniz, *Patron*." Sandalyeden fırlayarak kalktı ve eliyle üzerindeki tozları temizledi. Mary bir parça ekmek getirmişti ona. Ekmeğinden büyük bir parça ısırarak çiğnerken yavaşça kulübeye göz gezdirdi. Constance ağzındakini yutmasını ve gayet ciddi bir biçimde nefes almasını izledi. "Sally nerede?" diye sordu. Davranışlarındaki bütün yapmacıklık kaybolmuştu.

Drew küçük bir gülümsemeyle baktı. "Sally iyi. Büyük Anne'yle birlikte Nellie'nin evinde."

Josh'un omuzlarının rahatladığı görülebiliyordu. Kalan ekmeğin tümünü ağzına tıktırdı. Sevimliliği geri dönmüştü ve Mary'ye bir reverans daha yaptı. "Teşekkür ederim, benim sevimli varlığım. Kulübeye dönüp senin nefis yemeklerini yemek için dakikaları ipe saydım." Drew kardeşini ceketinin kolun-

dan yakalayarak kapiya doğru itti. "Dışarı!" Constance'a baktı, omuzlarını silkti ve ardından Josh'u takip ederek dışarı çıktı.

* * *

Dönemeci dönüp evi gördüklerinde Drew'un göğsü gururla kabardı. Josh durdu, dudaklarından kısık sesli bir ıslık çıktı. Muhteşem ve etkileyiciydi, daha yeni yapılan badanası ufuk çizgisinde tablo gibi ışıldıyordu. Etrafı verandayla çevrilmişti, merdivenli kuleler ona haç şeklini veriyordu ve saçaklardan itibaren Hollanda usulü bir çatı yükseliyordu. Doğu ve batı kanatlarının çatısında üçlü bacalar yapılmıştı.

Evin etrafında yer yer kar birikintileri vardı ve çevrede bir sürü minik havuzcuk varmış gibi görünüyordlardı. Tepeyi tırmanırken hiç konuşmuyorlardı. Donmuş karlar ayaklarının altında çıtırdıyordu. Eve ulaştıklarında Drew kapıyı açtı ve ilk olarak girmesi için kardeşine yol verdi.

İç kısım henüz tamamlanmamıştı elbette ama ince işlerden pencere pervazlarının ve camların takılması bitmişti. Josh verandadan salona geçti. James Nehri'ne bakan pencerelerden birinden dışarıyı seyre daldı. "Çok etkilendim. Ne isim verdin buraya?"

Drew ön kapının kanatlarını kapatırken omuzlarını silkti. "Henüz karar vermedim. Tekliflere açığım."

"Bunun üzerinde düşüneceğim" diyen Josh şömineye baktı. "Arka kaplamadaki seramikler güzel olmuş."

"Evet, Onları ben de çok beğendim."

Josh şömineye yaklaştı ve elleriyle yoklayarak Hollanda seramiklerinin dayanıklılığını kontrol etti. "Babamı bunlara ikna ettiğimiz zamanı hatırlıyorum. Çok geride kaldı."

"Gel, sana diğer yerleri göstereyim."

Drew oturma odasından geçirerek Josh'u yukarıdaki iki odaya çıkardı. Biri oturma odasının üzerindeydi. Diğeri ise salonun üzerine denk geliyordu. "Burası Constance'la benim yatak odamız olacak. Tam karşımızdaki de senin odan."

Josh odasına doğru yürüdü. Drew'un odasının aynada yansımış hâliydi sanki. Şömine alt kattakinden daha küçüktü ama yine de boş odada en belirgin yerdı. "Bu kadarını beklemiyordum."

"Neden?"

Josh omuzlarını silkti. "Ben buraya uygun değilim. Boşuna yer işgal ederim."

"Eğer ben sana bağışlıyorsam hiç de boşuna değil. Biz ortağız ve senin pazarlama becerilerin olmasa yeni bir ev de olmazdı. Belki bir süreliğine buralardan gidiyorsun bazen ama burası yine de senin evin. Ayrıca evlendiğin zaman karın seninle seyahatlere çıkmayacak, burada bizimle kalacak."

İşte, Josh'a gönül yarası hakkında konuşmak için fırsat vermişti.

"Ya çocuklar?" diye geçiştirdi Josh. "Constance çocuk odasının yatak odasına yakın olmasını isteyecektir."

Drew, Josh'un bu fırsatı kullanmamasına izin verdi. "Doğru ama bence büyüyene kadar bebekleri bizim odamızda tutmak isteyecektir. Onları kendi odalarına taşımaya hazır olduğumuzda da çatı katında bir sürü kullanılmayan oda var. Gel, sana göstereyim."

Yol boyunca tavan kirişlerini, zemin döşemelerini, yarım korkuluklu tırabzan başlarını göstererek anlattı.

"Duvarları neyle bitireceksin?"

Salon ve oturma odasını kaplama yapacağım ve geri kalan her yeri sıvayacağım. Siparişini verdiğim mobilyalara baktın mı?"

"Yatakların, sandalyelerin, masaların, sandıkların ve diğer her şey martta bir gemiyle gelmiş olacak."

Drew memnuniyet dolu bir nefes aldı. “Harika. Şimdi bodruma gel de sana mutfağı göstereyim.”

Ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılandı. Josh, Drew’un sırtına dostça vurdu. “Babası gerçekten Greyhame Kontu, biliyor musun?”

“İzini sürüp buldun o hâlde.”

“İz sürmeme gerek kalmadı. Malikânesindeydi zaten. Yetmişlerinde yaşlı bir moruk, Drew. Savaşmak için çok yaşlı zaten. Krala gümüşler ve daha başka değerli şeyler vererek, ayrıca oğullarını da askere göndererek savaşa gitmekten kurtulmuş.”

“Seni nasıl karşıladı?”

“Rahatlığı öfkeye dönene kadar oldukça iyiydi. Leydi Constance sanırım onun için biraz baş belasıymış. Senin onunla evlendiğini duyunca oracıkta öleceğinden korktum. Constance’ın mektubunu vererek onu yatıştırmaya çalıştım. Mektubunda günlüğü devam ettirme konusundaki planları da yazıyordu. Nedense bu onu daha da sinirlendirdi. Bu haber duyulursa kızın itibarının paramparça olacağını iddia etti, özellikle de ona uygun bir koca adayı bulmuşken.”

“Uygun bir koca adayı mı?”

“Evet. Kızına talip olacağını hissettiği genç ve yakışıklı bir aristokratmış.”

“Ayrıca bahse girerim onu da düşünecektir bu talip.”

“Eminim.”

“Sen ne sonuca vardın?”

“Kont şu anda evinden ayrılamaz ama kızı bu baharda almak için plan yapıyor.”

Drew’un kaşları kalktı. “Yetmiş küsur yaşında demiştin, değil mi?”

“Evet, yaşlı ama göbeği de cüzdanı da şişman.” Drew’a bir

gülümseme attı. “Ama şuraya yazıyorum, baharda burada olacaktır, buna emin olabilirsin.”

Drew parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. *Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.*

Merdivenlerin sonuna gelmişlerdi. Yerlerde uyumak için şilteler seriliydi. Sönmüş soğuk küller kocaman ocağın ortasında yığılıydı. Josh soru dolu gözlerle Drew’a döndü.

“Sözleşmeli işçiler” dedi Drew. “Evi yaptıktan sonra artık tütün ambarında kalmalarına gerek yok diye düşündüm.”

Josh başını aşağı yukarı sallayarak odayı dolaştı. “Sadece duvarlar değil, zemin de mi tuğladan? Babamın planında da böyle miydi?”

“Zemin böyle değildi planda ama toz içinde bir zemin yerine tuğla bir zemin yemek yapan kadını daha mutlu eder diye düşündüm.”

“Koca göbeğin için birkaç tabak daha fazla yemek yapması için mi?”

“Fena olmazdı.” Göbeğini içine çekti. “Bol bol yemeğe her zaman ihtiyacım var.” İki kardeş birbirine gülümsedi. “Gel bak, süt dolabı burada.”

Süt ürünlerini koyacakları yer e ve sebze meyve depolayacakları ahşap fiçılarla dolu bir başka odaya baktılar. Ardından bir kapının önünde durduklarında Drew ana giriş kapısını kullanmadan bahçeden içeri yiyecek taşımanın nasıl da rahat olacağını anlatıyordu.

Josh tuğla duvara yaslandı ve dikkatini kardeşine yöneltmeden önce odaya iyice göz attı. “Güzel bir çiftlik evi yapmışsın Drew. Babam görse seninle gurur duyardı.”

Drew kapıyı çekerek bir parça iple bağladı. “Tavsiye ettiğin adamlar benim hayal bile edebileceğimden iyi çalıştılar. Onlar olmasa bunu beceremezdim.”

“Mevsimlerini atlattılar o zaman.”

Drew kafasını iki yana salladı. “Hepsi değil. Yedisi hastalandı. Browne ile Payne’i kaybettik. Yine de sekiz adamın kışa kadar çıkmalarını beklemiyordum. Yani sana minnettarım.”

“Ya kadınlar?”

Drew merdiven boşluğuna doğru ilerledi ve oradan da ana giriş kapısına yöneldi. Josh yanındaydı. “Mary en fazla burnunu çekti. Constance az kalsın ölüyordu.”

Josh durdu. “Aman Tanrım, Drew. Ne oldu?”

“Sıtma ve ateş.”

“Ne zaman?”

“Kasımda.”

Josh derin bir nefes aldı. “Mary henüz hastalanmadı yani.”

Drew başını iki yana salladı.

“Hasta olma ihtimali var mı hâlâ sence?”

“Sanmıyorum ama yine de emin olamayız.” Kapıya geldiklerinde Drew elini kapının tokmağına koyarak durdu. “Onunla gönül eğlendirmene izin vermeyeceğim Josh.”

“Kocası öldü.”

“Öldü mü?” Derin bir nefes aldı. “Bu akşam ona bunu söylemem gerekecek sanırım.”

“Hayır!”

Drew kaşlarını kaldırdı.

“Ona ben söylemek istiyorum.”

“Nasıl istersen. Ama yine de bu hiçbir şeyi değiştirmez. Dul veya değil, o benim sorumluluğumda ve bir sözleşmeli işçi. Bu da demek oluyor ki benimle olan sözleşmesi bitene kadar evlenemez.”

Josh sırtını dikleştirdi. “Eğer biri sözleşmesini satın alırsa evlenebilir.”

“Mahkeme emriyle sürgüne gönderildi, Josh. Eğer cezası bitmeden önce onu bırakırsam bu onun ölümü anlamına gelir.”

“Sadece İngiltere’ye geri dönerse.”

“Onunla evlenmek istiyor musun peki?”

Josh’un rengi attı. “Mary’yle mi? Eee, hayır.”

Drew kapıyı açtı. “O zaman seninle tartışmayacağım. O benim sorumluluğumda ve eğer sen ya da başkası onunla gönül eğlendirmeye kalkarsa karşısında beni bulur.”

“Bana bu kadar az itimat ediyorsan o zaman benim kendi hizmetçimizin üzerine atlayacağımı da düşünüyorsundur.”

“Üzerine atlamayı aklından geçirdiğini hiç düşünmedim bile. Ben onunla *gönül eğlendirmene* izin vermeyeceğim, dedim.”

“Peki, ya o da istiyorsa?”

“Sen onun patronusun, Josh. İstese de istemese de sana hayır demeyecektir. Eğer onu istiyorsan önce evleneceksin.”

Josh’un çenesi gerildi. “Beni iyi dinle, Drew. Benden büyük olduğun için kararlarına saygı duyuyorum ama bir noktaya kadar. Ne sen ne de bir başkası bana kiminle gönül eğlendirip kiminle eğlendiremeyeceğimi söyleyemez.”

Drew gözlerini kıstı. “Mary benin sorumluluğum altında ve öyle olduğu sürece sen de onun koruyucusu durumundasın. Onu koruması gereken bir kişiyi başından savmaya çalıştığı bir pozisyona sokmayacağım Mary’i.”

“Yani benden başka herkes onunla gönül eğlendirebilir, öyle mi?”

“Hiç kimse onunla gönül eğlendiremez, özellikle de *sen*. Bu konuşma burada bitmiştir. Yeterince açık izah edebildim mi?”

Josh dimdik duruyordu. “İçin rahat olsun, oldukça açık izah ettin.” Geriye dönerek hışımla merdivenlerden indi. Drew

bir süre kararsız kaldı, sonra dışarı çıkarak kapıyı arkasından çekti.

* * *

Josh evde olduğu zamanlar Drew sandalyesiyle masanın başında oturmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de büyük evdeki tartışmalarından sonra. Babaları böyle bir şey yapmaya asla lüzum görmemişti. Ama Drew'a yapacak pek fazla bir şey kalmamıştı. Böylece sandalyesini çekerek yerine getirdi.

Josh'a bir bakış attı. Kardeşi asla uzun zaman öfkeli kalamazdı. Yine eski hâline dönmüş, Londra'dan yeni haberler vererek hanımları eğlendiriyordu. Çarpışmalar hakkında son haberleri anlatıyor, Constance'ın ailesi ve arkadaşları hakkındaki bitmek bilmez sorularına yanıt veriyordu.

Drew tavşanının son lokmasını da yedi. Yumuşak, sulu et durumunu değiştirmekte işe yaramamaktan başka bir de midesine oturmuştu. Bu gece onun düğün gecesi olarak kutlanacaktı, Josh'un eve dönüş gecesi olarak değil.

Mary tabakları toplayıp ocağın yanına götürmek için ayağa kalktı. Constance da onu takip etti. Drew Josh ile birlikte masayı duvarın kenarına itti ve sandalyesiyle bir sediri ateşin önüne getirdi.

Piposunu alarak geriye yaslandı ve karısının kum kovaşından aldığı kumla tabakları ovalamasını keyifle seyrederken içini çekti. Josh'un sağ salim eve dönmüş olmasına sevinmişti tabii ama hayatında ilk defa Josh'un varlığına ve kulübenin mahremiyet sağlayamamasına sinirleniyordu. Ama yine de döndüğü gün onu başından savarak Nellie'nin evine göndermeye gönlü razı olmuyordu.

Kadınlar bulaşıkla işlerini çabucak bitirdiler ve tabakları rafa yerleştirdiler.

“Gelip bize katılın, hanımlar” dedi Drew. “Şu görgüsüz kardeşimden başka bakacak birilerine ihtiyacım var.” Kadınların gelişini izledi. Connie sedirin onun sandalyesinden en uzak köşesine oturmuştu. Hayal kırıklığını bastırarak ateşe odaklandı.

“Pekâlâ, Leydi Constance, ailendeki herkesi sordun, birkaç kız arkadaşını sordun ama babanın evliliğini duyunca ne tepki verdiğini sormadın.”

Drew kaskatı kesildi.

Constance ellerini kucağında birleştirdi. “Mektubumu okuduğunda tepkisinin ne olacağından emin olduğum için sormadım.”

“Eminsin, öyle mi?”

Kız evet anlamında başını saldı. “Öfke. Büyük bir öfke.”

“Mektubu hemen vermedim, ama verdikten sonrası için çok haklısın. Öfkesini görmek gerekirdi.”

Kız dudaklarını ısırды. “Sonra?”

Josh bileklerinden üst üste atarak bacaklarını uzattı. “Küçük bir tartışmamız oldu, ardından bu baharda gelip seni alacağını söyledi.”

Constance’ın sırtı dikleşti. “*Baharda mı?*”

“Evet. Daha çok mu var Leydim? Eğer isterseniz sizi bir sonraki gemiyle geri götürürüm.”

Genç kızın yüzü kızarıp çenesi gerilirken Drew kaşlarını çatı. Constance’ı gemiden alıp eve getirdiği o yaz gecesini düşündü. Babasının mektubunu alır almaz hemen koşup geleceğinden öyle emindi ki... Aşağılık herif! Artık burada kalmak istiyor oluşu değildi şu an önemli olan. Babasının ağırdan alan tutumu yüzüne tokat gibi inmişti. “Bu kadar yeter, Josh” dedi Drew. “Bu konuyu daha sonra konuşuruz.”

İçerlediğini belli eden bir bakışla Drew’a baktı Josh. “Baha-

ra kadar beklemek isteyip istemediğini onun kendi ağzından duymak istiyorum. Yoksa onu geri götüreceğim. Sadece onun *koruyucusu* olduğun için burada kalmak zorunda olduğunu düşünmesini istemeyiz.”

Drew ayağa kalktı. “Dışarı gel.”

Josh da fırlayarak ayağa kalktı.

Constance ikisinin arasına girdi. “Oturun, ikiniz de. Oturun. Ve tabii ki beklemek istiyorum, yani kalmak istiyorum. Bunu ağabeyine açık olarak ifade ettim zaten, Josh. Ama eğer istersen hemen eve dönme fırsatı verdiğin için sana teşekkür ederim. Şimdi *oturun*.”

Drew yavaşça sandalyesine çöktü, öfkesi yüzünden belli oluyordu. Josh rafa giderek sokuşturulduğu yerden kur yapma çubuğunu* aldı ve Drew’a doğru uzattı. Drew oturduğu sandalyede dikleşti. Josh’un derdi neydi böyle? Bir serseri gibi davranıyordu. Connie’ye baktı, kız hafifçe omuzlarını silkerek karşılık verdi ama belli ki o da şaşırılmıştı. Drew çubuğu almak için bir hareket yapmadı.

“Sevgiline kur yapmak istemiyor musun? Nasıl yapıldığını hatırlıyorsun, sadece eski günleri düşün biraz. Gerald’ın bunun nasıl kullanıldığını bildiğine şüphe yok.”

Drew gözlerini kısarak baktı. Josh onu sinirlendirmek için özellikle yapıyordu bunu. Gerald konusunun hassas olduğunu biliyordu. Nellie’nin boşboğazlık yaparak Gerald’a Drew’un daha önce hiç kur yapmadığını söylediğini biliyordu.

Ama genç bir kadını ve sevdiği adamı ayrı ayrı sarıp sarımsıyarak aynı yatağa yatırmanın ve sabaha kadar birbirlerine

* Koloni günlerinde Amerika’daki genç çiftler birbirlerinin kulağına *kur yapma çubuğu* adı verilen bir aletle fısıldayarak konuşurlardı. Bu çubuk iki tarafında da ağız ve kulak koymak için yeri olan, yaklaşık 2,5 cm çapında, 180 cm uzunluğunda içi boş bir ahşap tüptü ve aileleri yanlarındayken genç sevgililerin birbirleriyle konuşmalarına olanak sağlardı. (Ç.N.)

aşk sözleri fısıldamalarını beklemenin felaket bir şey olduğunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu.*

Leah, Drew ile sarmalanmaya karşı çıkmıştı ve Josh'un hayatında bu geleneği uygulayacak biri olmamıştı. Yani Nellie ailede sarmalanan ilk kişiydi.

Drew'un bu geleneğin altında yatan bilgelik konusunda ciddi şüpheleri vardı ama Josh bu şüphelerle ilgilenmiyordu bile. O ve kolonideki diğer herkes Nellie'nin başının etini yemişti. Hatta Büyük Anne bile uygulamaya karşı çıkmamıştı. Sonunda o da pes etmişti.

Nellie durumu kabullendiğinde Drew Gerald'a, Nellie'ye, Josh'a, Büyükanne'ye, kısacası herkese kızmıştı ama en çok da kendisine. Ve bütün bunlar şu lanet olası kur yapma çubuğuya başlamıştı.

Dudakları öfkeyle gerildi. Josh'un peşinde olduğu şey tam bir aptallıktı.

Drew, Josh'un çubuğun öteki ucunu Mary'ye uzattığını gördü. "Tatlı kız, bunu kulağına tutacak kadar kibar olur musun?"

Genç kadın çubuğun ucunu kulağına dayamadan önce tereddütle Constance'a baktı. Josh çubuğun kendi tarafındaki ucunu ağzına yerleştirerek bir şeyler fısıldadı.

Gözleri Josh'un gözleriyle karşılaştığında Mary'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve çubuğu hemen kulağından çekerek kucağına indirdi.

Drew ileri doğru atılarak çubuğu Josh'un elinden kaptı.

* Bundling (Sözlük anlamı paketlemek, kundaklamak, sarıp sarmalamak) adı verilen bu gelenekte iki sevgili aynı yatağa ayrı ayrı sarılarak yatırılır ve böylece cinsel ilişki olmadan bütün bir geceyi birlikte geçirip konuşmaları, birbirlerine kur yapmaları sağlanmış olurdu. Genellikle gençler bu uygulamaya isteksiz olarak katılırlardı ve çoğu zaman saygın olmaktan uzaktı. (Ç.N.)

Josh bir reverans yaptı. “Elimden kapıp almana gerek yoktu. Kullanman için sana vermeyi düşünüyordum zaten.” Sedire oturdu. “Devam et. Mary ile ben size eşlik ederiz.”

Drew çubuğu iki eliyle kavramıştı. Bacağının üst kısmına vurarak kırdı ve kırık iki parçayı ocağın içine fırlattı. “Haddini aştın. Gözüm görmesin seni.”

Josh ayağa kalktı. Çenesindeki kaslar seğiriyordu. “Kesinlikle.”

Josh’un merdivene tırmanarak tavan arasından iki ağır şilteyi sırtlanıp indirdiğini gördü. “Haydi, Mary, gel. Gitme zamanı.”

Mary güçlükle ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi.

Drew yumruklarını sıktı. Apaçık bir mücadeleden başka bir şey değildi bu. Mary konusunda söyleyeceklerini söylemişti ama Josh o talimata karşı çıkarak hava atıyordu. Sadece hava atmak da değil. Mary ona söylediği şeyi yaptığına göre daha önceden ayarlamıştı bu durumu.

Josh kapıyı açtı.

“İkiniz de durun biraz!”

Mary dondu kaldı ama Josh bakışlarıyla Drew’u delip geçiyordu sanki.

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Gözünün görmediği bir yere. Öyle demedin mi?”

“O laf *sana* söylendi. Mary’ye değil.”

“Mary benimle geliyor. Bu geceyi sabaha kadar büyük evde geçireceğiz. Ama endişelenme. Onu *koruyacağım*.”

“O hiçbir yere gidemez.”

“Tam tersine, Drew. Bu gece senin gerdek gecen. Ve tam bir mahremiyet sağlayamazsanız bu işi beceremeyeceğinden korkuyorum.”

Gerçekten mi?! Delici bakışlarla Josh'a baktı. "Mary, yukarı çıkıp kendi şiltene yat."

Mary yukarı çıkmak üzere hareketlendi ama Josh onu kolundan yakaladı. "Hayır. O benimle gelecek."

"Hayır, gitmeyecek."

Mary'yi bir kolundan tutarken Josh omzundaki şilteleri düşürdü. "Evet, gelecek."

Tanrım, bana yardım et! Ona engel olmaya çalışmak hiçbir fayda sağlamayacaktı, en iyisi ne yapacaksa yapmasına izin vermektir. Büyük bir çabayla öfkesini dizginledi ve sesinin sakın çıkmasına gayret etti. "Daha önceden konuştuğumuz konuyla ilgili endişelerim hakkında senden söz istiyorum."

Josh çenesini azıcık kaldırmadan önce bir süre sessizce ayakta beklediler. "Endişelerinin hiçbirinin bu gece gerçekleşmeyeceği konusunda sana söz veririm. Şalını al, Mary."

Mary Drew'a baktı. Drew tamam anlamında başını salladı. Genç kadın şalını kaparak kapıdan çıktı. Josh, iki şilte bir kez daha omzunda, kadının ardından çıktı.

Bölüm YİRMİ BİR

Josh kapıyı öyle bir çarparak çıkmıştı ki mandalı kapanmamış, kapı ardına kadar geri açılmıştı. Constance kılını bile kıpırdatmadı. Drew ağır hareketlerle gidip kapıyı kapattı. “Benim planladığım gece tam olarak bu değildi.”

Kız ellerini birleştirdi.

Genç adam döndü ve başını da dayayarak sırtını kapıya yasladı. Sazdan çatıyı destekleyen çatı kirişlerine baktı. “Josh çok değişmiş. On üç yaşından beri böyle davrandığını görmedim. Nişanlısından ayrılmasıyla ilgili tek kelime bile etmedi bana ama her ne oluyorsa onu derinden etkilediği belli.”

“Hannah Eastlick kötü bir kadın.”

Şaşkınlıkla genç kıza baktı. “Leydi Bowden’den Hannah Eastlick’i tanıyor musun?”

Kız evet anlamında başını salladı. “Oldukça iyi tanırım.

Onun babasıyla benim babam sık sık birlikte iş yapar. Bu iş anlaşmalarının olmaları gerektiği kadar dürüst olmadığını itiraf etmeliyim. Her şeye rağmen, Hannah bizim eve gelirken babasına eşlik ederdi ve ben de onu eğlendirmek zorunda kaldım.”

“Josh ile nişanlandığını nasıl öğrendin?”

“Evlendiğimiz gün. Josh Vali Hopkin’e söylerken.”

“Neden kötü biri olduğunu söylüyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Hem başkalarına davranışlarına şahit oldum hem de ben de nasibimi aldım ondan. Hilekâr, çıkarıcı, bencil ve acımasızdır.”

Adamın kaşları kalktı. “Gerçekten mi?”

“Ağabeyim Foley’e göre bakire kız rolünü de çok iyi oynuyor.”

“Sana bunu o mu söyledi?”

“Tabii ki hayır; diğer ağabeyime söylerken... ben... duydum işte.”

Genç adam kafasını iki yana salladı. “Josh, insanların karakterini anlamada genelde çok iyidir.”

“Hannah yalan söylemekte ustadır; ama ben onun gerçek yüzünü öğreneli epey zaman oldu.”

“O zaman Josh’un ondan kurtulmuş olduğuna sevindim.” Bir süre sonra elleriyle ağzını ovuşturdu. “Baban konusuna gelince, Connie. Josh her şeyi anlatmadı sana. Baharda gelip seni eve götürmekle kalmayacak, ayrıca...”

Kız elini kaldırarak Drew’u susturdu. “Ben kalmak istiyorum, Drew. Baharda babamı görmek harika olacak ama eve bensiz dönmesi gerekecek.”

“Ama, o...”

“Tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Ben kararımı verdim.”

Bu konuşmanın bittiğini anlayınca yaslandığı kapıdan uzaklaştı. “Üşüdün mü?”

Kız ellerini ovuşturdu. “Evet, biraz.”

Drew ocağın yanına giderek ateşi canlandırdı ve eliyle sediri işaret etti. Genç kız sedire oturup eteğini düzeltirken, “Eve kadar epey üşüyecekler” dedi.

Drew evet anlamında başını salladı ama aklının başka yerde olduğu belliydi.

Kız şansını tekrar denedi. “Yeni evi görmeyi ben de çok isterdim. Benden başka herkes görmüş oluyor böylece.”

Kızın yanına oturarak elini aldı ve kendi dizinin üzerine koydu. “Henüz değil. İyi olduğunu biliyorum ama gelecek haftaki Noel ayinine benimle birlikte katılmanı istiyorum. Kilise buradan epey uzakta, bu da uzun bir yürüyüş olacağı anlamına geliyor. Gücünü bunun için saklamalısın.”

“Ne kadar uzakta kilise?”

Adamın dudakları büzüldü. “Saatte 3 mil hızla yürürsek 10 dakika gecikiriz. Ama saatte 4 mil hızla yürürsek 20 dakika erken orada oluruz. Buradan ne kadar uzakta olduğunu bulabilecek misin?”

Kız bir kaşını kaldırdı. “Bunu daha önceden mi hazırladın?”

“Belki.”

Gülümsemesini bastırarak boğazını temizledi. “Benim de sana bir sorum var.”

Genç adam başını eğdi.

“Benim hayatınızın aşkı olduğumu ispatlamanız için sizden bir kuru oluşturma istiyorum, efendim. Bu kuru 25 ağaç-

tan oluşmalı ve ağaçlar 12 düz sıraya ekilmeli ama her sıraya 5 ağaç dikmelisiniz, yoksa bir daha asla yüzümü göremezsiniz.”

Adamın gözleri parladı. “Benim bulmacamı çözmen ne kadar zamanını alır?”

“Sen benimkini ne kadar zamanda çözeceksin?”

“Çözdüm bile.”

Kız başını arkaya atarak bir kahkaha attı. “Yalan söylüyorsun.”

“Sen ne kadar zamanda çözeceksin?” diye sordu adam.

“On beş dakika.”

Adamın bakışları kızın bakışlarıyla karşılaştı. “Bahse girmek ister misin? Ama bu sefer bulaşıklar üzerine pazarlık yok.”

Kızın göğsü kabardı. “O zaman ne üzerine bahse gireceğiz?”

“Öpücük. İsteyerek verilen bir öpücük.”

“Eğer ben kazanırsam?” diye sordu, yutkunarak.

Genç adamın bakışları değişti. “Ben bir öpücükten çok çok daha fazlasını kaybedeceğim.”

Genç kız boynundaki madalyona dokundu. “Yazı tahtama ihtiyacım var.”

Adam ocağa doğru eğilerek küllerin soğuk kısmından bir avuç aldı ve yere serpti. “İşte, burada.”

Birkaç kalp atımı süreden sonra genç kız adama baktı ve yere, küllerin yanına diz çöktü. Omzunun üzerinden dönüp adama bakmadan önce aceleyle birkaç rakam karaladı. “Zaman işliyor. Kendin için de kül serpsen iyi olacak.”

Genç adam gülerek ocağın diğer tarafına geçti. On beş dakika sonra kız başını kaldırıp oturduğunda adamın ocağın karşısında yarı uzandığını gördü. Bir ayağını uzatmış, diğerini

dizinden bükerek kaldırmıştı. Yüzünü avuçlarına koymuştu. Ağzındaki pipoyu çıkardı. “Tam zamanında.”

Genç kız gözlerini kısarak baktı. “Korkunç birisin.”

Adamın güzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Ne sonuca vardın?” diye sordu kız.

“Gel de gör.”

Dizlerinin üzerinde durarak üzerindeki külleri silkeledi ve uzanarak genç adamın çizimine baktı. Parmak ucuyla izler yaparak her sırada 5 ağaç olmak üzere toplam 12 sıraya 25 ağaç yerleştirmişti.

“Benim sorduğum sorunun cevabı ne?” diye sordu adam.

Kız tekrar dizlerinin üzerine oturdu. “Kilise buradan 5 mil uzakta.”

Genç adam gülümsedi. İki gamzesi de çıkmıştı. “Yanlış. Sen kaybettin.”

Kızın gözleri büyüdü. “Nasıl olur?”

Adam yanındaki külleri düzelterek az önce yaptığı kopyayı bozdu ve yerine bazı rakamlar yazmaya başladı. “Eğer d kiliseye kadar saatte 3 veya 4 mil hızla yürümemiz gereken mesafe ise ve aradaki zaman farkı toplam yarım saatse, $d/3 - d/4 = 1/2$ olur. Paydaları eşitlesek $4d/12 - 3d/12 = 1/2$ olur. Eşitliğin her iki tarafını da 12 ile çarpıp sadeleştirirsek $4d - 3d = 6$ olur. Buna göre $d = 6$ buluruz. Yani kilise buradan *altı* mil uzaktadır.”

Kız adamın hesabını inceledi. Ah, hayır! Böyle kolay bir soruda nasıl olmuştu da yanlış hesap yapmıştı?

“Beş mil sonucunu bulmak için hangi formülü uyguladın?” diye sordu adam.

Gözlerini yavaşça kapattı. “Yanlış olanı.”

Adam ellerini birbirine ırpınca havalanan küçük bir kl bulutu kızı burnunu kaşındırdı.

Kız gözlerini açtığında adam sedire geçmişti. Dizlerindeki tozları silkeleyerek bacaklarını ovuşturdu. “dlm için hazzırım.”

Kızın yüzü yanmaya başıladı. Adamın hesabına bir kez daha bakarak dizinin altına sıkışan eteğini çekiştirdi ve ayağ a kalktı.

Adamın bakışları cesurca kızın üzerinde dolaştı. Dizginleyemediğı bir kendine güven gelmişti kıza. Adama doğ ru yaklaşıarak dizlerinin arasına girdi ve dokunmaya az kala durdu. Adam yutkunurken âdemelması oynadı.

“Gözlerini kapat” diye fısıldadı kız.

Adam söyleneni hemen yaptı. Kız adamın burnuna usulca bir öpücük kondurarak döndü ve ocağ a doğ ru kaçtı ama adam eteğ inin ucunu yakalamayı başıarmıştı.

“Hiç sanmıyorum” dedi. Sesi iki oktav kalınlaşmıştı.

Kız arkasına baktı. Genç adam eteğı yumruğ una sararak kızı kendine doğ ru çekiyordu. “Sana dln verdim. Bir pck. İsteyerek verilmiş .”

“Bu bir öpücük değıldi ve bunu sen de biliyorsun.”

“Kesinlikle bir pckt. Nasıl ve nereye kondurulacağını belirtmediysen bu senin suçun, benim değıl.”

Bacaklarının arasındaki kızı yakalayarak kendine doğ ru çekti. Bir parmağıyla dudağına dokunarak “İşte tam buradan peceksin, Connie” dedi.

Kız yanağ ının içini ısırdı. “yle mi? Yoksa?”

Gözlerinde haylaz bir ışıltı parladı genç adamın. “Dediğ imi yapana kadar bütün gece burada oturacaksın diye korkutmak istemem. Ya da kendi isteğ inle kabul edersin.”

Kız kıkırdadı, abartılmış bir teslimiyet gösterisiyle içini

çekti, kollarını adamın boynuna doladı. Bu ana kadar kızda olan kontrolü bu andan sonra erkek ele almıştı. Bahisle ya da yarışmalarıyla ilgili bütün düşünceler kızın kafasından silinip gitmişti.

Her şey çok hızlı geliyordu ve kız gidişi biraz yavaşlatmak istedi. Adam kızı biraz daha kendine doğru çekti ama oturdukları sedir adamın hareketlerini tuhaflştırıyor, üzerinden düşeceklermiş gibi duruyordu.

Dudaklarını kızınkilerden ayırdı ama gözleri birbirlerindeydi. Kızın midesinde bir sürü kelebek durmadan kanat çırpıyordu.

“Korkuyor musun?” diye sordu adam.

Kız yutkundu. “Korkacağımı düşünmemiştim ama galiba... ben... bilmiyorum. İçimde adlandıramadığım bir his var.”

Adam kıpırtısız duruyordu. “Merak mı?”

Kızın yüzü kızardı.

Genç adam kızın belini daha sıkı kavradı. “Kocana karşı bu tür şeyleri düşünmek utanılacak bir durum değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“İncil’e baktım.”

Kız iki eliyle ağzını kapattı. “Bunu yapmış olamazsın!”

“Yaptım ve senin kocanı istemen İncil’e oldukça uygun. Bedenlerinizi paylaşarak mutlu olun, hatta keyif alın, diyor.”

Kız eli hâlâ ağzında gülümsedi. “Demiyor.”

“Diyor. Özdeyişler, ayet 5:18.”

Kızın boğazından bir kahkaha yükseldi. İncil’in öyle bir şey demediğini çok iyi biliyordu ama genç adamın onu rahatlatmak için böyle garip bir yola başvurmasını hiç beklemiyordu.

Genç adam kaşlarını çattı. “Sana göstereceğim.”

Adamı omuzlarından tutarak engelledi. “Nereye gidiyorsun?”

“İncil’imi almaya.”

“Şimdi mi? İncil’ini şimdi ortaya çıkaramazsın! Ben, ben... tam da...” Eğer bir İncil ortaya çıkarırsa bunu asla yapamayacaktı. Yüzündeki bütün eğlenceli ifadeyi sildi ve ciddileşti. “Sana inanıyorum. Özdeyişler 5:18. ‘Kocanızla mutlu olun, keyiflenin, oynaşın’ diyor.”

Adam güldü. “Ben ciddiyim, Connie. Bu gece veya başka bir gece, yatağa girdiğimizde aklına takılan soru ya da utanç duygusu kalmasını istemiyorum.”

“Olmayacak. Utanmıyorum ve aklıma takılan soru da yok. Söz veriyorum. Ama lütfen İncil’ini ortaya çıkarma.”

“Neden? Tanrı’nın şu anda bizi görmediğini mi sanıyorsun?”

İnleyerek adamın kucağından indi ve elleriyle yüzünü kapattı. Adam kızın önünde diz çöktü ve ellerine sarıldı. “Ben seni seviyorum. Sen beni seviyorsun. Biz karı kocayız. Tanrı bizi izliyor Connie ve bu durumdan çok memnun.”

Seni seviyorum. Bunu ilk kez söylüyordu. Constance elbette biliyordu sevdiğini. Mr. Meanie’yi kestiğinde anlamıştı ama duymayı ne kadar çok istediğinin farkında değildi. Sıcak bir ateş içinden yukarıya doğru yükseldi.

İşin aslı, *utanmıyordu*. Gülümseyerek başını yana yatırdı. “Mutlu olalım mı?”

Adam gülümsedi. “Her anlamda.”

Kızı kucağına alarak evlilik yataklarına taşıdı.

Bölüm YİRMİ İKİ

Bodrum kattan yükselen gürültülü konuşmalar arada kısa kahkahalarla kesiliyordu. Josh omzundaki şilteleri yere bırakarak kapıyı sessizce kapattı. “Burada bekle.”

Gürültü alt katın merdivenlerini indikçe artıyordu. Son basamakta durdu, adamlar birer birer onu fark edip konuşmayı keserek ayağa fırlarken onları izledi.

Odanın ortasına doğru ilerledi. “İyi akşamlar!”

Thomas ileri doğru atılarak elini sıktı. “Evinize hoş geldiniz, Patron Josh.”

“Teşekkür ederim Thomas. Eve dönmek güzel. Birçoğunuzun Mary’nin yemeklerini beğendiğinizi görüyorum. Geldiğinizdeki hâlinize göre epey kilo almışsınız.”

Bir iki gülüşme ve onay mırıltısı yükseldi. Elleri sıkarak, omuzlarına hafifçe vurarak ve bir iki söz söyleyerek her biriyle

teker teker selamlaştı. Browne ile Payne'in ölümüne üzüldüğünden ve diğer herkesin sağlığının yerinde olmasına ne kadar sevindiğinden bahsetti. Adamlar biraz rahatladı ama hiçbiri yerine oturmadı.

"Yeni odamı denemeye karar verdim ve çıkmadan önce size gelip burada olacağımı haber vermenin en iyisi olduğunu düşündüm. Soyulduğumu falan düşünmemek için gecenin bir yarısı hiçbirinizle karşılaşmak istemem."

Daha yüksek sesli gülüşmeler ve mırıltılar yükseldi. Duvarları tuğla örme odaya baktı. "Epey iş yapmışsınız. Harika bir ev ortaya çıkarmışsınız. Üstelik Drew tütünlerin şimdiye dek yetiştirdiğimiz en kaliteli tütünler olduğunu söyledi. Döndüğümde bu tür haberlerle karşılaşmak beni mutlu etti."

Thomas dışında bütün adamlar saygıyla başlarını eğdiler. "Teşekkür ederiz, efendim."

"Benim sizlere teşekkür etmem gerek" diyerek Thomas'ın omzuna hafifçe vurdu. "Pekâlâ, az önce dışarıda gördüğüm şöminelik odunlardan birkaç tane alıp dinlenmeye çıkacağım. İyi geceler, beyler. Sabah görüşürüz."

* * *

Alevler kütüklerin arasında parlıyor, ağır ağır yanan meşeyi tutuşturmadan önce çam ağacından çırayı aceleyle yiyip bitiriyordu. Josh, bir an önce büyüyüp boş odayı ısıtmasını isteyerek ateşi kurcaladı. Oda sessiz, bomboş ve soğuktu.

Aşağıdan hiçbir ses gelmiyordu. Josh içeri giren Mary'nin vücuduna baktı. Adamların onun burada olduğunu bilmelerini istemiyordu. Eğer duyarlarsa ne düşüneceklerini biliyordu. Mary'yi buraya, kendi odasına yatırıp kendisi Drew'un odasın-

da yatmayı planlamıştı ama artık böyle düşünmüyordu. Düşündükçe mantıksız bir plan olduğuna karar vermişti.

Ya adamlardan biri yukarı çıkmaya kalkarsa? Tamamen farklı bir odada yatarken onu nasıl koruyabilirdi? Hâlâ kapı yoktu odalarda ve bu adamlar oldukça uzun zamandır kadınsız kalmışlardı. Kurdu bekleyen kuzu gibi burada yatıyor olacaktı.

Ayrıca bu lanet odalar çok büyüktü ve ısıtmak çok zordu. Yukarı kadar yeni bir kütük taşımak istemiyordu. Hayır, burada, ona göz kulak olabileceği bu odada birlikte uyumaları en iyisiydi. “Gel, Mary. Biraz ısın” dedi.

Kadın apaçık görülen bir tereddütle kendisine söyleneni yaptı. Adam tüm dikkatini ateşe verdi. Ateşle meşgul olursa kadının kendini daha rahat hissedeceğini düşündü.

Ateş iyice canlandığında odanın diğer tarafındaki şilteleri getirdi ve ateşin karşısına serdi. “Otur, Mary. Lütfen.”

Kadın ellerini ovuşturdu ve adamın ona söylediğini yaptı. Ama öyle rahatsız oturuyordu ki daha çok bir çit direğine benziyordu; kaskatı, sağlam ve dimdik. Genç adam diğer şilteye oturdu ve dirseklerini kıvırdığı dizlerinin üzerine koyarak ağızındaki kıymık parçasıyla dişlerini karıştırmaya başladı. Ateşe bakıp kütüklerden çıkan kıvılcımları seyrederken hiç konuşmadılar.

Yaptıkları şey çok uygunsuzdu ve her ikisi de bunu biliyordu. Odanın ve evin bomboş olması yalnızlık ve ırzıvaya çekilmişlik duygularını uyandırıyor. Oda kulübe gibi sade olsa da orada en azından bir yatak, bir masa, sedirler ve sandıklar vardı. Bu odada ise iki şilte, bir adam, bir kadın ve ahşap zemin döşemesinden başka bir şey yoktu.

Genç adam kadına göz attı ve onun da burnun farkında olduğundan emin oldu. Şiltenin ortasında hâlâ dimdik oturuyordu. Kollarını dizlerinden büküp göğsüne kadar çektiği

bacaklarına dolamıştı. Ağzındaki kıymığı diliyle bir taraftan diğer tarafa getirdi.

Bütün uygunsuzluğun üzerine bir de iki kat aşağıdaki adamlara yakalanmak vardı. Eğer adamlar onu burada görürse Mary'nin hafifmeşrep bir kadın olduğunu düşünürlerdi. İçini çekti. Onu kulübede bırakıp buraya tek başına gelmeliydi. "Geri dönmek ister misin?"

Bunun olması mümkün değildi ama vücudu daha da dikleşmişti sanki. "Gitmeli miyim?"

Ağzındaki odun kıymığını yavaşça çıkardı. "Senden faydalanmaya falan kalkmayacağım. Eğer demek istediğin buysa."

Ellerini sıkması biraz azaldı sanki. "Sabaha kadar dönmeye gerek yok o zaman. Tabii eğer dönmeyi *siz* istiyorsanız..."

"Hayır, hayır. İstemiyorum."

Kadın adama baktı ama bir şey sormadı. Neden bir bahane bulup Drew'u kızdırdığını sormadı. Neden o kur yapma çubuğuyla kulağına uygunsuz şeyler fısıldadığını sormadı. Kendini neden böyle aptal durumuna düşürdüğünü de sormadı. Ama sormasına gerek yoktu, o kocaman gözleri her şeyi söylüyordu onun yerine.

Josh kıymığı yere bıraktı. "Kocanı buldum."

Kadın kafasını başka bir yöne çevirdi.

"Zaten ölmüş. Yani onu ben öldürmedim. Benim yerime birisi önceden yapmış."

Başını dizlerine dayadı ve hiçbir şey söylemedi.

"Ayrıntıları duymak ister misin?"

"Onun Obadiah olduğundan emin misin?" Sesi boğuk geliyordu ama boş odada oldukça anlaşılırdı.

"Eminim."

Kadın başını iki yana salladı. "Ayrıntılar umurumda değil."

Kaldır başını, Mary. Ağlıyor musun? Ya da rahatladın mı? Kaldır başını ve görmeme izin ver. Kadın yüzünü eteğinin arasına saklayarak kımıltısız durdu.

"Yaşadığın, çalıştığın yeri gördüm. Komşularınla tanıştım."

Yanan kütükler yeni pozisyonlarını almadan önce ufak kıvılcımlar çıkararak yer değiştirdi. Kadının duruşu yüzünden açığa çıkan ensesine ve başlığının altından dışarı çıkmış birkaç ince tel siyah saçına baktı. "Ruth Parker selamlarını söyledi."

Kadın başını dizlerinden kaldırmadan yüzünü adama döndü.

"Sekizinci çocuğuna hamile, belki şimdiye kadar doğum yapmıştır."

Kadın gözlerini yavaşça kırparken adam büyülenmiş gibi baktı. Kirpikleri yavaşça iniyor, kısa bir süre oyalandıktan sonra savrulurak yukarı çıkıyordu. Genç kadın hiçbir şey sormadı. Aslında adamın da söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Komşuları onunla konuşmaya hiç de hevesli değillerdi. Eğer Ruth denen bu kadın olmasaydı Obadiah'ı -veya ondan geriye kalanları, dosyası gibi- hiçbir zaman bulamazdı.

"Neden onunla evlenmedin?"

Sorusu öyle sarsıcıydı ki, genç kadının Ruth hakkında değil de Hannah hakkında konuştuğunu anlaması biraz zamanını aldı. Derin bir nefes aldı. Bu konuda İngiltere'de, burada veya herhangi başka bir yerde hiç kimseyle konuşmamıştı. Sadece ayrılma kararını kıza postalamış ve oradan ayrılmıştı, o kadar.

Mary ile beraberliği durumunda kolonilerin en zengin tü-tün simsarı olmasına gerek yoktu. Reddedilen en genç erkek kardeşim ama buna bir itirazım yok, diye düşünmek zorunda da kalmayacaktı. Hatta *patron* olmak zorunda bile kalmaya-

caktı. Mary'nin yanında sadece Josh olabilirdi. Kürdan olarak kullandığı odun kıymığını ikiye böldü. "Onu en yakın arkadaşım ile yatakta yakaladım" dedi usulca.

Kadının kısa bir nefes alıp tuttuğunu duydu. Keyifsiz bir şekilde güldü. "İşin en kötü kısmı ne, biliyor musun? Hannah'yı kaybettiğimden daha çok arkadaşımı kaybettiğime üzülüyorum."

"Çok üzıldüm, Josh ama bunu evlenmeden önce öğrenmene de sevindim."

"Hâlâ öfkeliyim, Mary. Hissettiğim aşağılanmayı anlatmaya kelimeler yetmez."

Dudaklarını ısırdı. "Evlendiğim zaman İngiltere'de yaşamaya karar vermiştim. Drew'un gönderdiği malları alacak ve siparişleri oradan takip edecektim. Oradan oraya seyahat eden tek simsar benim ve bunun tek nedeni hasatta Drew'a yardım etmek istemem. Ama artık bunun için adamları var. Yani evliliğim iptal olmuş olsa da, yine de gelen ilk gemiye binerek gideceğim."

Genç kadın başını dizlerinden yavaşça kaldırdı. "Drew'un kalbi kırılacak, kesin. Sana çok değer veriyor, sürekli senden bahsediyor."

"Artık yeni bir karısı, yeni bir evi ve yeni bir hayatı var. Üstesinden gelecektir." Kadın uzun zaman hiçbir şey söylemedi. "İncil'i nasıl okuyacağını biliyor musun, Josh?"

Adam kısa bir nefes vererek güldü. "Annemin, babamın ve Büyük Anne'min arasında büyüdüm ve önden, arkadan, İncili baş aşağı tutarak, yani her şekilde okumamı garanti altına aldılar. Sanırım yarısını ezberlemişimdir."

"Şanslısın. Ben okumayı bilmiyorum ve sadece pederin Pazar günleri verdiği vaazda anlattıkları kadarını biliyorum."

"Sana okumaktan mutluluk duyarım, Mary. Ne zaman istersen."

Kadın küçük bir gülümsemeyle baktı. “Söylediği şeylere inanıyor musun?”

Genç adam ateşe baktı. “Evet. Sanırım inanıyorum.”

“Hımm.”

Yan gözle kadına bir baktı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Bilmiyorum” dedi, omuzlarını kaldırarak. “Sadece düşünüyordum. Ben de senin gibi inandım, ama Obadiah yine de benim mutluluğumu çaldı.”

Kaşlarını çatarak kafasını iki yana salladı. “Sen neden bahsediyorsun? Birinin diğeriyle hiç ilgisi yok.”

Ellerini salarak yüzünü adama döndü. “Ben şunu düşünüyorum: Eğer zeki ya dikkatli olsaydım bebeklerimi kurtarabilirdim ama yapamadım işte. Hiçbir gücüm olmadığını anladım ve hayatımın bütün kontrolünü Tanrı’ya bıraktım.”

“Ne zaman?”

“Obadiah bebeklerimi öldürdüğü zaman.” Genç adam bir süre sessiz kaldı. “Saygısızlık etmek istemem, Mary ama o zamandan sonra kocanı sıkıştırıp öldürdüler ve sen yalancı şahitlikten mahkemeye çıktın, sürüldün, sözleşmeli işçi oldun ve satıldın. Eğer ‘kontrolü’ Tanrı’ya bırakmaktan kastettiğin buysa, kendi eline alsan daha iyi olacak gibi görünüyor.”

Genç kadın ateşe doğru döndü. “Dikkat et de Leydi Hannah seni evinden, ailenden veya ruhundan ayırmasın.”

Daha rahat bir pozisyon arayarak doğruldu. “Virginia’dan ayrılmaya Hannah’nın ihanetini öğrenmeden çok uzun zaman önce karar vermiştim.”

“Ayrılmadan söz etmiyorum. Doğal ve şefkatli yaratılışından söz ediyorum.”

“Sen titiz, toy, naif Josh’dan bahsediyorsun. O artık yaşamıyor.”

Sessizlik oldu. “O hâlde arkasından yasını tutacağım.”

Genç kadın şiltesine uzandı. Kısa bir süre sonra adam da aynı şeyi yaptı. Şimdi ayakları yan yana ateşin karşısında yatıyorlardı. Uzun bir süre sonra kadının derin, sakın nefesini duydu.

Josh uyuyamamıştı ama bir süre uzandı. Sonunda şafak sökmeden önce ateşi canlandırmak için kalktı.

Drew'a karısıyla geçireceği bu özel gecede tam bir mahremiyet sunmak istemişti. Bu yüzden dünden hazırlık yaparak buraya mısır ekmeği getirmiş ve kilere koymuştu. Üstelik adamların da karnını doyurarak güneş ufka değdiğinde tütünleri paketlemeye başlamalarını sağlamış olacaktı.

Adamların doyurulması Mary için de bir günlük tatil anlamına geliyordu. Belindeki kumaş para kesesinden hırpalanmış bir tavuk tüyü çıkardı ve uzun zaman önce dudaklarında gezdirdiği bu tüye bir süre parmaklarıyla dokundu. Ardından tüyü genç kadının yanına bırakarak adamları uyandırmak için aşağıya indi.

* * *

Noel günü şafak pırıl pırıl ve güneşliydi. Constance, ellerini belinden aşağıya doğru sürterek yeni elbisesinin eteğini düzeltti. Drew'un tepkisinin ne olacağını merak ediyordu. Geçen hafta genç adam oldukça yoğundu ve o ilk gecelerinden sonra pek sık görüşmemişlerdi.

Josh'u da pek göremiyordu. Mary tavan arasına geri dönmüş olsa da Josh hâlâ büyük evde kalıyor, sadece akşam yemeklerinde onlara katılıyordu. Diğer zamanlarda da tarlada kalmayı yeğliyordu.

Constance Sally ile Büyük Anne'nin nasıl olduklarını merak ediyordu. Bugünkü ayinde görüşeceklerdi. Büyük Anne

Nellie'nin evinde kalmayı planlıyordu ama Sally ayinden sonra onlarla eve dönecekti. Constance sabırsızlanıyordu. Küçük kıızı çok özlemişti. En büyük üzüntüsü, elbisesinden kalan kumaştan dikiği yeşil elbiseyi ona kendi elleriyle verememiş olması.

Josh, dün elbiseyi küçük kıza götürmek için ısrar etmişti. Büyük Anne ile Nellie'yi görmek istiyordu. Geceyi de orada geçirecek, Constance ve Drew'la sabah kilisede buluşacaktı.

İşte, sabah olmuştu ve Bayan O'Connor olarak ilk kez dışarı çıkmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Kiliseye kadar yürürken elbisesinin etekleri kirlenecek, ayakkabıları çamur olacaktı ama sorun değildi. Bugün Noel'di. Yeni arkadaşlarla tanışacak ve Drew da tüm gün boyunca yanında olacaktı.

Kulübenin dışındaki buzdan gelen katur kutur ayak sesleri Drew'un ve adamlarının yaklaştığını haber veriyordu. Çenesinin altından fiyongunu bağladı, eliyle elbisesinin karın kısmını düzeltti ve Mary'ye baktı. "Hazır mısınız?"

Mary başını evet anlamında salladı. Noel için üzerindeki tek değişiklik beline bağladığı eflatun kuşağı. Constance şakayla karışık onu öyle bir sıkıştırmıştı ki, genç kadın sonunda bunun Josh'un hediyesi olduğunu söylemek zorunda kalmıştı.

Kapı açıldığında Constance'ın heyecandan kalbi duruyordu az daha. Drew da ayin için giyinmişti. Buraya geldiğinden beri genç adam her gün aynı kıyafetleri giyiyordu ve Constance başka bir kıyafet giyeceğini hayal bile etmemişti. Üzerindeki şarap rengi ceketin kollarında, içinden taşan beyaz gömleği göstermek için boydan boya ikili açıklıklar vardı. İnce kumaş bileklerinde manşetlerle bitiyor, açık bırakılan önü devetüyü rengindeki yeleğiyle mükemmel bir uyum oluşturunuyordu. Vişneçürüğü renkli gevşek dizlikleri giysisine uyuyor ve dizlerinin altında daha sıkı bağlanıyordu. Uzanıp başındaki resmî günler için yapılan kunduz kürkü şapkayı çıkardı. Önce Constance'a,

ardından Mary'ye baktı ve dışarı çıkması için genç kadına bir baş işareti yaptı. Mary, kapıyı arkasından çekmeden önce şalını kaptı ve kulübeden dışarı sıvıştı.

“Elbisen için yeterince malzemen olduğunu söylemiştin.”

Constance elbisesine bakarak gözlerini kırıştırdı. “Evet.”

“Peki, korsene ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı. Neden? Nesi var?”

Genç adamın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Nesi mi var? *Nesi mi var?* Göğüslerinin üst kısmı olduğu gibi açıkta.”

Kız bir elini göğsüne koydu. “Buradaki kadınların giydiğinden daha mı açık olmuş?”

“Gerçekten, Connie. Şuna bir bak!”

Genç kız elini hızlıca yana indirdi. “Sana buradaki kadınların ne giydiklerin *sordum* ve sen ben ne dikersem harika olacağını söyledin. Göğüsleri böyle toplayan korseler Londra’da oldukça moda ve aslında göğüs kesimleri daha da aşağıdan yapılıyor. Ama benimki son derece düzgün. Burada hiç kimsenin bu tür korse giymediğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Tabii ki giymiyor!”

Kız güçlkle yutkundu. Gözyaşları akmak üzereydi. “Anlıyorum. Günlük elbiselerimden birini giyeceğim o zaman.” Arkasını döndü ve mandala asılı elbiselerden birini almak için duvara doğru yürüdü.

Genç adam sesini yumuşatarak birkaç adım ilerledi. “Beyunluk gibi bir şeyin yok mu?”

Kız başını salladı. Sessiz gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı süzülüyordu.

“Sen ağlıyor musun?”

Kafasını iki yana salladı ama adam arkasına gelmiş, yüzünü

kendisine doğru çevirmişti.

“Ah, Connie! Belki başka kadınlar böyle korseler giyiyorlardır. Bunu gerçekten bilmiyorum. Benim bütün bildiğim, sen ne zaman kendini bir korseye sokuşturmaya çalışsan başına bir şeyin geldiği. Beni endişelendiren bu. Ya hapşırarak zorunda falan kalırsan? Kendini riske atmanı istemem.”

Kızın omuzları düştü. “Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Bu yaka benim hemen boynumun altından başlıyor. Kendimi riske sokmuş falan değilim.”

İkna olmamış bakışlarla bakıyordu. “Üstünde kalabilir sanırım. Kilisede şömine yok. Bu yüzden üzerimizdeki paltoları çıkarmayacağız. Kimse fark etmeyecektir.”

“Ya ayinden sonra?”

Avuç içleriyle kızın kollarını sevdi. “Erkeklerin askerî alıştırmaları dışarıda yapılacak. İçerideki bütün aktiviteler buz gibi kilisede yapılıyor. Virginia kışlarına henüz alışamadığını, paltonu çıkarmak istemediğini söylersin. Nasıl olsa elbisenin etekleri yine de görünüyor.”

Keskin bir hayal kırıklığı gözlerinden daha fazla yaş akmasına neden oldu.

“Şimdi sorun nedir? Giyebileceğini söyledim ya!”

Titrek bir sesle, “Ben... elbisemi be-beğenmeni is-istiyordum” dedi.

Bakışları kızın bakışlarını buldu. “Elbise benim ağzımın suyunu akıtıyor, aşkım.”

Kız gözyaşlarını sildi. “Drew, diğer kadınlar paltolarını çıkaracaklar mı?”

Genç adam başını salladı. “Evet.”

“O zaman ben de çıkarmak istiyorum. Bütün gün üzerimde paltıyla dolaşamam.”

Kadının yakasına baktı. “Oh, evet, dolaşabilirsin. Beni burada bekle, hemen döneceğim.”

Birkaç dakika sonra kolundan sarkan güzel bir kürkle döndü. Constance turuncu-kırmızı kürkü okşadı. “Tilki mi?”

“Evet.”

“Biz ne zaman tilki yedik?”

“Biz yemedik. Senin saçını kesen şu yerli çocuktan bunun karşılığında bana bir şey vermesini istedim. Saçının rengindeki bu kürkün adil bir takas olacağına karar verdi.”

Parmaklarını tüylerin içine gömdü ve elini tüylerin tersi yönünde gezdirdi. “Bu harika bir şey.”

“Senin saçın da öyle.”

Genç adama bakarak gülümsedi. “Ah, Drew! Sen tam bir ahmaksın.”

Adam kürkü açarak genç kızın omuzlarına yerleştirdi.

“Bu bir pelerin. Ben sadece omuzlarıma alacağım küçük bir şey sanmıştım.”

Genç adam gülümsedi. Kürkün başlığını kızın başına takarak ön kısmından bağladı.

Kız kürkün tüylerini düzelterek eteğinin yeşiliyle yaptığı kontrastın ne harika olduğunu düşündü. “Belki de gün boyu üzerimden çıkarmam gerekmez.”

Kızı kendine doğru çekerek hızlı ve şiddetli bir şekilde öptü. “Mutlu Noeller, aşkım. Şimdi gitmemiz gerek. Herkes bizi bekliyor.”

Dışarıda, güney güneşi, yeryüzünün cam gibi yüzeyindeki buzla kaplı dallardan yansıyan küçük bir gökkuşağı yaparak kıpırtısız ormanın üzerinde yükseliyordu. Güzel bir yavru kuş kahverengi kanatları, boynunda beyaz tüyleriyle bir dala konmuş ötüyor, uzaklaştıkça azalan sesi kulübeye kadar geliyordu.

Soğuk hava, kış mevsiminin kuru, temiz kokusunu birlikte getirerek Constance'ın yüzüne çarptı. Ama hiçbir şey, kendisini bekleyen kızak kadar etkilememiştir onu.

Geniş meşe kerestelerden yapılan kızak aslında altına kızak ayağı takılmış ve arkasında birinin itmesi için tutacak yer yapılmış bir sandalyeden başka bir şey değildi. Ama yanlarına ve arkasına dağıtılmış sarı çiçekler çelenk şeklinde birbirine tutturulmuştu. Papatyaya benzeyen çiçekler iki buçuk santim çapından büyük değillerdi ama salkım hâlindeydiler ve bir sürü farklı çeşidi vardı.

Kız birine dokundu, narin taç yaprağı koparak eline düştü. “Bunlar çok güzel. Nereden buldun bunları?”

Josh onları limandan eve yürürken görmüş. Genelde çiçek açmaları bu mevsime kalmadığı için hemen fark etmiş.”

Elindeki taç yaprağını burnuna götürdü. “Adı ne bunların?”

Cevap vermekte gecikince genç adama baktı. Adamın yüzünde neşe ve şaşkınlıkla karışık bir ifade vardı.

“Ne?” diye sordu kız.

“Buna *hapşırık otu* diyorlar.”

Kızın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Şaka yapıyorsun.”

“Keşke öyle olsaydı.”

Kız yanağının içini ısırıldı. “İnsanları hapşırtıyor mu?”

Adam başını aşağı yukarı salladı ama bastırıldığı kahkahası omuzlarını sarsıyordu. “Bazılarını.”

Constance'ın dudaklarından bir kahkaha döküldü. Adamın alçak sesli ve genizden gelen gülmesi ona eşlik ediyordu.

İşte o anda, cam gibi berrak mavi gözleri onunkiyle buluştuğunda, bembeyaz düzgün dişleri yanık teniyle müthiş bir kontrast yaptığında, o derin gamzeler gülüşünü tamamladığında genç kız bir kez daha farkına vardı: Bu Noel gününde

ya da başka herhangi bir günde tam buradan, Andrew Joseph O'Connor'ın yanından başka bir yerde olmak istemiyordu.

Genç adam elini uzattı.

“Yürümek istiyorum.”

“Tekrar hastalanmanı istemem.”

“Bu kızağı nereden buldun?”

“Kendim yaptım.”

“Benim için mi?” diye sordu, elini kızağın pürüzsüz tahtalarında gezdirirken.

Adam başını evet anlamında salladı.

“Ne zaman?”

“Geçen ay. Gel. Gitmemiz gerek.”

Elini adamın elinin içine koyarak kızaklı sandalyeye oturmasına yardım etmezine izin verdi. Adam kızın kucağına karnını sıcak tutması için küçük bir battaniye koydu. Ayaklarının altına da içinde yanan odunkömürü bulunan, tenekeden yapılmış bir ayak sobası yerleştirdi. Bir battaniyeyi de sobanın etrafından geçirerek kızın bacaklarına sardı. Böylece kızın etrafında sıcacık bir koza oluşturmuştu neredeyse.

Londra'dayken bundan çok daha iyi koşullarda yolculuklar yapıyordu. Ama burada, bu bakir ortamda, Drew'un onun için yaptıklarıyla, kendini bir kraliçe gibi hissediyordu.

“Sıcaklığı iyi mi?” diye sordu genç adam.

“Mükemmel, Drew. Teşekkür ederim.”

O sırada adam etraflarındaki seyircileri hatırladı. Tüfeğini Thomas'a uzatarak sandalyenin arkasına geçti ve itmeye başladı. Böylece genç çift, Mary ve adamlarla birlikte, kiliseye doğru altı millik yolculuklarına başladı.

Bölüm YİRMİ ÜÇ

Altı hafta önce hastalandığından bu yana öyle çok şey değişmişti ki. Kış orada burada yığılı kar kümeleriyle, başlarının üzerinde sarkan buz saçaklarıyla ve yanaklarını uyuşturan soğuğuyla iyice kendini göstermişti. Etrafta vahşi hayata ilişkin birkaç kuştan başka işaret yoktu ama bu toprakların sunduğu ağaç bereketine bir kez daha minnettarlıkla baktı. Her köşeyi döndüklerinde karşılarına çıkan ağaçlar yapraksız, buzla kaplı yamru yumru dallarıyla gökyüzündeki cennete doğru uzanıyorlardı.

Gökyüzü... Böyle pırıl pırıl, masmavi ve bulutsuz bir gökyüzünü başka hiçbir yerde görmemişti. Yapraksız ağaçlar tüm engelleri yıkıyor ve gökyüzünün bütün görkemiyle başından aşağı dökülerek onu sarmasını sağlıyordu.

Adamların hepsi sandalyeyi itmek için Drew'a yardım teklif etmişti ama o hepsini duymazdan gelmişti. Böylece adamlar

da seslerinde bir bayram coşkusuyla dikkatlerini Mary'ye çevirmişlerdi.

Constance gülümsedi. Adamlar arkadaşının etrafını öyle bir sarmışlardı ki genç kadını görebilmesi imkânsızdı. Her biri onu dikkatini çekebilmek için ayrı ayrı espriler yapıyorlardı. Bir ara Isaac Mary'nin dikkatini daha çok çekebilmek için geri geri yürümeye başladı ama ayağı bir köke takılınca pat diye yere düştü.

Mary yardım etmek için koşup nasıl olduğunu sorana kadar adamlar arkadaşlarının durumuyla ilgilenmemişlerdi. Bu akrobatik düşüşle genç adam diğer arkadaşlarını saf dışı bırakmıştı. Constance adamların suratlarındaki kızgın ifadeyi gördükçe neşeleniyordu. Belli ki adamlar Isaac'ın bunu bilerek yaptığını düşünüyorlardı.

Yerlerde artık daha az kar, daha fazla toprak vardı. Constance kiliseye yaklaştıklarını düşündü. Belki birazdan kiliseye giden diğer insanlarla karşılaşacaklardı. Tam başını arkaya eğip bunu soracaktı ki Drew'un yavaşladığını gördü. Bir bebeğin emeklemesi hızında ilerliyorlardı şimdi ve Mary'le adamlardan geride kalmaya başlamışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Adam içinden geçenlerin yüzüne yansımasını engelleyerek başını öne eğdi. "Efendim?"

Constance oturduğu koltukta geriye doğru döndü. "Seni endişelendiren nedir?"

"Hiçbir şey!"

Kız gülümsedi. "Bana rol yapma, Drew. Bir şeyler yolunda değil. Sorun nedir?"

Adam kızağın durması için birkaç saniye bekledi.

Constance konuşmasını bekliyordu ama Drew tekrar yola koyuldu. "Önemli bir şey değil. Gerçekten."

Bir elini adamın elinin üzerine koyarak hafifçe sıktı. Adam durdu.

“Ne düşünüyordun?”

Genç kızın bakışlarıyla karşılaşmaktan çekinerek yutkundu. “Herkes orada olacak.”

“Ve?..”

“Herkes kızaklı sandalyeyi görecek.”

“Ve?..”

Kıza baktı. “Hapşırık otuyla kaplı bir kızaklı sandalyeyle kiliseye gelen kimseyi görmedim hayatım boyunca.”

Kız dudaklarını ısırdı. “Çiçekleri çıkarmak ister misin? Ben-
ce sorun değil.” Drew, bir süre kararsız kalarak kaşlarını çattı. “Aslında ben Sally’nin onları gördüğünde ne kadar sevineceğini düşünüyordum. Belki de çelengi burada bırakabiliriz. Dönüşte de alırız. Böylece Sally de onu görmüş olur. Ne dersin?”

Genç adamın hâlâ tereddüt ettiği belliydi.

“Gerçekten, benim için sorun değil, Drew.”

Adam başındaki şapkayı çıkardı, kafasını kaşıdı ve şapkasını tekrar taktı. “Aslına bakarsan, ben... hiç... seksen yaşından küçük birinin kızaklı sandalyeye bindiğini görmedim.”

Kızın gözleri büyüdü. “Aman Tanrım. Yolun geri kalanını yürüyerek gitsem iyi olacak sanırım.”

Adam somurtarak sandalyeyi tekrar itmeye başladı. “Hayır. Sorun değil.”

Constance diğerlerinin onları neyin durdurduğunu öğrenmek için geri dönüp yanlarına geldiklerini gördü. “Drew, bu benim toplum içine ilk çıkışım. Bir büyük anne gibi kızaklı sandalyeyle görünmeyi gerçekten istemiyorum. Rica ederim, sandalyeyi burada bırakalım ve ben yürüyeyim.”

“Her şey yolunda mı?” diyerek yaklaştı Thomas.

Drew durdu. Constance üzerindeki battaniyeleri açarak Thomas’a seslendi. “Aslında, Thomas, yolun geri kalan kısmını yürüyerek gitmek istiyorum. Ayaklarımın altındaki şu sobayı alır mısın lütfen? Diğer arkadaşların da şu battaniyeleri toparlamaya yardımcı olur belki.”

Aceyle battaniyeleri uzattı ve Drew fikrini değiştirmeden çabucak indi. Drew bir boş sandalyeye bir Thomas’a bakarken Constance onu izliyordu. “Bence kızağı şuradaki çalıların arkasına itelim. Böylece buradan geçenlerin yolunu kapatmamış oluruz.”

Thomas sandalyeyi itmekte Drew’a yardımcı olurken kollarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Tekrar yola koyulduklarında Drew genç kızın elini tuttu.

Constance genç adama baktı. “Teşekkür ederim. Uygunsuz bir şekilde kiliseye gitmek istemiyordum. İyi bir izlenim bırakmayı çok istiyorum.”

Adam kızı kendine doğru çekti. “Vahşi bir kedinin sırtında gitsen bile kimse sana bir şey demezdi. Sana bayılacaklar.”

Bu koca bir yalandı ama bunun önemi yoktu. Böyle bir şeyi yalnızca âşık olan bir adam söyleyebilirdi ve bu da kızın içini ısıtmaya yetiyordu. Adama yaslandı. Genç adam belini nazikçe sıktı.

* * *

Kiliseyi görmeden çok önce Constance’ın kulağına tekdüze bir ritimle çalınan davulların sesi ulaştı. Kulübelerinin yaklaşık altı katı büyüklüğündeki uzun ahşap yapı, yanlarındaki ulu meşe ve akasya ağaçlarıyla dikkatleri üzerine topluyordu. Kilisenin bahçesinden çocukların bağrıışmaları, birbirini seven

insanların selamlaşmaları, kilise davulcusunun çağrısı, yani medeniyetin gerektirdiği toplu hayatın uğultusu karışık sesler hâlinde yükseliyordu.

Constance gruplar hâlindeki insanlara baktığında kadınların sayısının ne kadar az olduğunu hemen fark etti. Çocuk denilecek yaştaki iki kadını gemiden hatırlıyordu. Bakışları daha önce hiç görmediği bir adamın üzerinde durdu.

Adam bir grubun arasında ayakta duruyor, gülerek diğerleriyle sohbet ediyordu. Aynı Drew gibi giyinmişti; ceket, yelek ve dizlikler. Aslında kızın dikkatini çeken giysilerinden çok adamın simsiyah sağlıklı cildi idi.

Çillerle lanetlenmiş biri olarak dümdüz ve kusursuz bir cildi olanlara her zaman hayranlık duymuştu. Bu adamın cildi sadece dümdüz ve kusursuz değil, aynı zamanda hayat dolu ve ısıltılıydı.

“O kim?” diye fısıldadı Drew’a.

“Hangisi?”

“Siyah derili adam.”

“Onun adı Adam Lucas. Virginia’ya yıllar önce bir sözleşmeli işçi olarak gelmişti. Cezasını çekip bitirdikten sonra buranın kuzeyinde epey büyük bir parça arazi satın aldı.” Constance’a baktı. “Daha önce hiç siyah derili birini görmedin galiba. Zencilerin çoğu Lucas kadar uzun zamandır burada değiller. Aslına bakarsan, evlenmek için özellikle bir kadının cezasını bitirmesini bekliyor. Kadının sözleşmesini satın almak istedi ama kadının sahibi onu satmıyor. Birisi istese benim Mary’yi satmayacağım gibi.”

“Ama o benim gördüğüm tek siyah derili adam. Diğerleri nerede?”

“Aslında o kadar kalabalık değiller. Afrika Kraliyet Kurulu-

şu genelde onları köle olarak daha çok paraya satabilecekleri Batı Hint Adaları'na veya Brezilya'ya gönderiyor. Burada biz pek köle kullanmayız. Birkaç yıllığına gelen bir sözleşmeli işçiyi çalıştırmak, satın aldıktan birkaç ay sonra ölebilecek bir köle için para vermekten daha az riskli."

"Ah, Drew! İşe yarıyor olup olmaması umurumda değil. İnsanların alınıp satılması fikrinden hiç hoşlanmıyorum."

"Sözleşmeli işçiler söz konusu olduğunda bizim satın aldığımız adamların kendisi değil, iş güçleri. Ama köleler konusunda haklı olabilirsin." Kızın kolunu alarak dirsekten büktüğü kendi koluna koydu. "Lucas iyi bir adam ve iyi bir çiftçidir. Hepimiz gibi dürüst ve saygılıdır. Eğer köle olarak satılsaydı onun için korkunç bir şey olurdu bu."

"Drew!" Sally kalabalığın arasından çıkarak kendini genç adamın üzerine attı. Constance küçük kızın üzerindeki paltonun altından ıslak ve çamurlu etekleri çıkan yeni yeşil elbiseyi görebiliyordu.

Drew, küçük kızı kucakladığı gibi etrafında döndürdü. "Ah, tatlım. Seni ne çok özlemişim."

Küçük kız kollarıyla ve bacaklarıyla adama sarıldı. İkisi, kucağında minik bir bebekle bir genç kadın yanlarına yaklaşıp kadar öylece sarılarak durdular. "Mutlu Noeller!"

"Mutlu Noeller, Nellie! Nasılsın?"

Constance Drew'un yanağından öpmek için kıza doğru eğilmesini izledi. Gözleri aynen Drew gibi berrak maviydi ama açık kahverengi kirpikler ve kaşlarla çevrelenmişlerdi. Saçları başlığının altına düzgünce yerleştirilmişti. Nellie hemen kundağını açarak soğuk hava değer değmez yüzü buruşan bebeği gösterdi. "Bak. Ne kadar güzel, değil mi?"

Drew'un yüzü yumuşadı. "Ah, Nellie! Kel, pembe ve hiç dişi yok. Bunu neresi güzel böyle?"

Bebegi tekrar sarıp sarmalayip Constance'a dönerken Nellie neşeli bir kahkaha attı. "Merhaba. Senin hakkında çok şey duydum. Pelerinin çok güzel."

"Teşekkür ederim. Drew bu sabah vererek sürpriz yaptı." Ellerin birleştirdi. "Oğlun hakikaten çok yakışıklı."

Sally Drew'un başına yasladığı başını kaldırdı. "Sen uyan-
dın. Ben senin cennete gittiğini sanıyordum ama Büyük Anne-
nem gitmedi dedi."

Constance Sally'nin bacağına dokundu. "Büyük Annen haklıymış, gördün mü? Çok uzun bir süre burada kalmayı planlıyorum. Sana da bir bak! Kocaman olmuşsun. Yeni elbiseni de giydiğini görüyorum üstelik."

"Kürkünü okşayabilir miyim?"

Constance uzanarak küçük kızı kucağına aldı. Kız, yüzünü ve ellerini kürke sürmeye başladı. Çocuk biraz kilo da almıştı sanki. Constance biraz daha sıkı sarıldı ve Büyük Anne'nin yaklaştığını görünce gülümsedi.

"Bu Noel epey güzel geçecek gibi görünüyor" diyerek selam verdi yaşlı kadın. "Nasılsın, Constance?"

Genç kadın çok iyi olduğunu söylerken Büyük Anne Drew'a sarıldı. "Kızıl saçtan hoşlanmadığını sanıyordum."

Bir kolunu Büyük Anne'sinin omzuna atarken gülümseyen genç adamın gamzelerinden biri görüldü. "Beni başkasıyla karıştırıyorsun herhâlde ama buna şaşırmadım. İnsan yaşlanınca böyle şeyler gelebiliyor başına."

Bu sözler kalabalık tarafından yutulmadan önceki son sözleriydi. Constance'ı ardı ardına bir sürü çiftçiyle tanıştırmadan önce Sally'yi kucağından almışlardı. Sonunda Nellie onu Drew'un yanından uzaklaştırarak diğer kadınlarla tanıştırdı.

Hepsi kibarca başlarını sallayarak aralarına katılmasına izin

verdiler. Kadınlar yemek pişirmek, bebek bakımı, tütün ekimi gibi konularda konuşuyorlardı ve Constance'ın bu konularda söyleyecek pek fazla şeyi yoktu. Bu kadınlara okuma yazma öğretip öğretemeyeceğini düşündü. Nerede olduğunu görebilmek için Drew'a bakındı.

Onu bulmak için kalabalığı araştırırken Drew'un gözlerini dikmiş kendisine baktığını gördü. Aman Tanrım, göz kamaştırıyordu. Samimi bir şekilde gülümsedi adama. Sally kucağında değildi artık. Drew yanındaki adamlardan izin isteyerek Constance'a doğru yürüdü.

Arkasından bir yerlerden gelen *hapşırık otu* kelimesi kızın kulağına çalındığında Drew yolu yarılamıştı. Konuşan adamlara kulak kesildi.

“Şaka yapıyorsun! Apperson kızaklı sandalyesini neden hapşırık otuyla süslemiş ki?”

“Belki de eski hâli Büyük Annesi'nin hoşuna gitmiyordu ve çiçeklerle süslemesini istedi.”

“Ama Apperson o çiçeklerden nefret eder. Hapşırmadan yakınından bile geçemez” diye itiraz etti bir ses.

“Hayır, o Apperson'un kızağı değildi. Daha yepyeni görünüyordu.”

“Başka kimin kızaklı sandalyeye ihtiyacı var ki?”

“Sizden ne haber Josh? Senin de Büyük Annen var.”

“Bizim değil” dediğini duydu Josh'un. “Biliyorsun, Büyük Annem bu ağaçlık yerlerde yürümeye bayılır. Ayrıca asla öyle aptalca bir şey yapmaz. Kızaklı sandalyeyi hapşırık otuyla süslemek mi? Ne aptalca.”

“Öyleyse kimin ihtiyacı var kızağa?”

“Belki de yaşlı biri için değildir” diye araya girdi birisi.

Bir sessizlik oldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Saklanmıştı, size söyledim. Bizim küçük Henry tesadüfen bulmasaydı biz de göremeyecektik.”

“Ama neden?”

“Bence yeni gelen tütün gelinlerinden biriyle evlenen bir adam karısını etkilemek istiyordu ama kimsenin de bunu bilmesini istemiyordu.”

Mırıltılar yükseldi. “Karısı etkilemek mi? Hapşırık otuyla mı?”

Bir sürü kahkaha yükseldi. “Sizce kim olabilir?”

Mary soruyu soranın Josh olduğunu anlayınca daha da dikkat kesildi.

“Belki de ağabeyindir, O’Connor. Onun da yeni bir karısı var.”

“Mantıklı ve temkinli Drew mu?” diye yanıtladı Josh. “Hiç sanmıyorum.”

Constance uyarmak için Drew’a baktı ama çok geç kalmıştı. Adamlar ona doğru uzanarak Drew’u yakaladılar ve aralarına çektiler.

“Ne bulduğumuzu asla tahmin edemezsin, O’Connor. Bir kızaklı sandalye.”

“Öyle mi? Ne heyecanlı bir sabah yaşamışsın Caskie.”

Caskie konuşmaya devam etmeden önce bir iki kahkaha yükseldi. “Yo, yo. Öyle sıradan bir kızaklı sandalye değildi. Yepyenyidi ve... her tarafı *hapşırık otuyla* süslenmişti. Sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsundur herhâlde, değil mi?”

“Caskie, seni şaşkın seni. Kim bir kızaklı sandalyeyi çelenkle süsler ki?”

“Çelenk mi?” diye atıldı başka bir ses. “Çelenkten bahsedene oldu mu?”

Adamlar hep bir ağızdan konuşup avlarının üzerine giderken Constance gözlerini kapattı. “Çelenk var mıydı Caskie?”, “Bakın, O’Connor nasıl da kızardı.”, “Gerçekten Drew, bunu *sen mi* yaptın?”, “Sorun nedir O’Connor? Senin hanımı etkilemeye mi çalışıyorsun?”, “Öyle galiba. Baksanıza yeni bir de kürk giyiyor bugün.”, “Kürk ve hapşırık otu. Bir kadının kalbi nasıl kazanılır biliyorsun, O’Connor.”

Kahkahalar ve şakalar giderek artan bir dozda devam etti bir süre daha. Constance’ın içinde olduğu kadınlar grubu da bir noktadan sonra yan taraflarındaki bu konuşmaya dikkat etmeye başlamışlardı ve şimdi hepsi merak dolu gözlerle Constance’a bakıyorlardı.

Nellie kafasını kaldırdı. “Pekâlâ Constance. Seninle tanıştıma sevindim. Büyük Anne bana Drew’un senden hoşlandığını söylemişti ama ona inanmamıştım. Büyük Anne benim yanıma gelerek Drew’u bir gelin almaya zorladı diye kendimi suçlu hissediyordum. Ama suçluluk duygusuyla geçen onca zamanımın boşa geçtiğini anlıyorum şimdi. Buraya kadar seni o kızaklı sandalyeyle iterek mi getirdi?”

Constance evet anlamında başını sallarken bazı kadınların yüz ifadelerinin yumuşadığını, bazılarının da bu yumuşak ifadeye küçük bir gülümseme eklediğini gördü. Arkalarındaki adamlar Drew’la acımasızca dalga geçiyorlardı ama belli ki Drew hepsini ustalıkla bertaraf ediyordu.

Bir süre sonra yanına gelerek elini Constance’ın beline koydu. Yüzü hâlâ oldukça kırmızıydı ve Nellie düzelmesine imkân vermeyecekti. “Hapşırık otu mu Drew?”

Genç adam sırtıttı. “Kiskandın mı?”

“Şaşırdım.”

“Hatırlat da Gerald’la konuşup ona bir iki ipucu vereyim.”

“Söz mü?”

“Kesinlikle.”

“O zaman ona ocakta kullanmak için tencere askılığı yerine gerçek bir ocak kaldıracı ve muhallebi tenceresi istediğimi de söyler misin? Ha, bir de... kürk.”

Genç adam güldü. “Tamamdır. Ya senden ne haber Goody Tribble? Seward’la konuşmamı ister misin?”

Sohbet böyle gidiyordu. Her kadın kocasının onun için almasını istediği şeyleri Drew’a söylüyordu ve hepsinin listesinde bir kürk vardı. Constance o anda anladı ki, Drew kadınlara karşı kibarlık etmekle kalmıyor, aynı zamanda hapsirlik otu konusunda tekrar kendisiyle dalga geçmeye başladıklarında diğer adamlara karşı kozlarını kullanmak üzere silahlanıyordu. Bir süre sonra Constance’ın yanındaki kadına döndü. “Bu hanım kim acaba?”

Nellie kadını tanıştırdı. Kendra Woodrum, Drew’un Constance’ı aldığı sırada Francis Woodrum’un da kendisini gelin olarak satın aldığını anlattı kısaca.

“Anlıyorum. Karımı tanıyorsunuz o zaman.”

“Evet, on çok iyi hatırlıyorum. Gemiye bizimle binmedi ama hareket etmemize çok az kala nefes kesen bir yeşil elbiseyle geldi.”

Constance şaşırmıştı. Kıza daha yakından baktı ama hatırlayamıyordu. Ceylan gözlerini daha da vurgulayan kalın kahverengi kaşları ve ağız dolusu sağlıklı dişleri kibar yüzünün öne çıkan ayrıntılarıydı.

O anda hatırladı. Bu kız tüm yolculuk boyunca deniz tutması yüzünden haştaaydı. O zamanlarda Constance sadece kendini düşünüyordu; kaptana dersini vererek evine dönecekti. O ambardaki kadınların neler yaşadıklarını düşünmüyordu bile, Mary hariç elbette. Şimdiyse, keşke o zamanlar bu kadar duyarsız olmasaydım diye geçiriyordu içinden.

Kendra kocasıyla ilgili bir şikâyet ya da istek iletmedi Drew'a.

"Hadi ama Bayan Woodrum" diye üsteledi Drew. "Francis'i çocukluğumdan beri tanırım. Onun örnek bir koca olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Tabii ki öyleyim, O'Connor. Karıma hapsirik otu vermediğim için beni gafıl avlayamazsın." Siyah gür bıyıkları ve sakalıyla koca göbekli genç bir adam elini Kendra'nın dirseğinin altına koydu. Açık artırma sırasında Constance'ı Emmett'in pençelerinden kurtaran adamın ta kendisiydi.

"Kürk verdiğini de görmüyorum" dedi Drew.

"Vermedim, evet. Sen onu nerden buldun bu arada?"

Drew sırtını dikleştirdi. "Neden? Çıplak ellerimle yakaladım. Birden üstüme atıldı, yerde güreştik. Toz yere çöktüğünde ayağa kalkan sadece ben oldum."

Kadınlar kıkırdarken Nellie gözlerini devirdi. Francis güldü. "Hey! Eskiler, 'Hafızasına güvenmeyen yalana bulaşmamalı' derler."

Drew gülümsedi. "İyi ve hızlı bir hafızam vardır benim."

Tekdüze davul sesinin ritmi değişti. Kalabalık sessizleşti ve kilisenin kapısına doğru döndü. Kapıda, onların nikâhını da kıyan Vaiz Morden vardı. "Gelin, çocuklarım. Tanrı'nın mesajını ve inayetini alın."

Bölüm YİRMİ DÖRT

Constance yiyecek bir şey getirmemişti. Ayin biter bitmez Cadamların bazıları arkalıksız sıraların üzerine tahtalar uza-tıp masa yaparken diğerleri bahçede büyük bir şenlik ateşi yak-tılar. Kadınlarsa önceden pişirip hazırladıkları yiyecekleri getir-mek için koşuşuyorlardı. Ailenin tüm üyeleri üzerlerine düşeni yaparken Drew da hemen onlara yardım etmeye başladı.

Genç kız bu koşuşturmaca denizinin ortasında kıpırdama-dan duruyordu. İnsanlar farklı yönlere koşuşturuyordu ama hepsinin adımlarında bir amaca sahip oldukları hissi vardı. Salon, muntazam sıraların olduğu bir kiliseden yemeklerle, bi-rayla ve bastırılan bir heyecanla yüklü sosyal bir anafora dön-müştü.

Bir sıranın kendisine çarpmasını engellemek için yana, bü-yük bir toprak tencere taşıyan üç kadına yol açmak için de bir iki adım geri çekildi. Bir bira fıçısından dönerek kaçtı ve

sonunda kalabalık tarafından kendinden kuşku duyduğu bir köşeye itildi.

Neden Drew ona bir şeyler getirmesi gerektiğini söylememişti? Böyle olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Noel evlerinde çok farklı kutlanırdı.

Tabii ki savaş ve diğer nedenlerle Noel'i gerektiği gibi kutlamıyorlardı orada da. Ama yine de Noel ateşi yakılmış, ilahiler söylenmiş, ayin yapılmış, hediyeler verilmiş; Noel turtaları, erik çorbaları, portakallar, baharatlar, incirler, şarap ve daha bir sürü yiyeceklerle hazırlanan ziyafet sofrası korkunç ağzına bir limon tıkıştırılmış koca bir domuz kellesinin etrafında hazırlanmış olmalıydı.

Daha geçen Noel'de babası adına bir Noel kutlaması düzenlemişti. Ama yemekleri kendisi pişirmemiş, Noel ateşini o yakmamış veya domuzu o avlamamıştı. Sadece organizasyonu yapmıştı.

Hareket fırtınası her nedense yavaşlamış, yerini konuşmalardan yükselen bir uğultuya bırakmıştı. Kadınlar ve kız çocuklar içeride masaların etrafında, erkekler ve erkek çocuklar dışarıdaydı. Constance Drew'u görebilmek amacıyla kemerli kapıdan dışarıya bir göz attı ama amacına ulaşamadı.

Birbirleriyle gevezelik ve sohbet eden kadınlara baktı. Koloni kadınlarını görene kadar, kendisi de dâhil olmak üzere Londra'daki kadınların ne kadar yapmacık ve el bebek gül bebek olduklarını hiç düşünmemişti. Buradaki kadınlar samimi, doğal ve birbirlerine karşı yardımsever insanlardı ve bu Londra'da görülmemiş bir şeydi.

İki kadın kucaklaştı. Başka biri arkadaşının kolunu sevgiyle sıktı. Diğerlerinden daha genç iki kadın kahkahayla birbirlerinden ayrılmadan önce baş başa vermiş fısıldaşıyorlardı.

Hilekârlık yoktu. Kendine hayran olanları kullanmak yoktu. Kurnazca hakaretler yoktu. Sadece açık ve dürüst arkadaş-

lıklar vardı. Kalbi istekle doldu. Midesi buruldu. Nasıl olacaktı da bu topluluğa girecekti? Onu bu kadınlardan ayıran şeyin ne olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştı.

Ne kadar zor olursa olsun bu köşede daha fazla susup oturmamalıydı. Kendine olan güvenini toplamaya çalışarak ve Londra'da bir balo salonunda olduğunu hayal ederek kendinden emin bir havayla ileri doğru hareket etti. Ama bu kadar emin bir duruş ihtiyacı olan şey değildi burada.

Burada ihtiyacı olan tek şey, bütün maskelerini atarak kendisi olmaktı. Hayatı boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştı, en azında yakın ailesi ve Drew dışında hiç kimsenin yanında.

Bu işi sonunda Sally bitirdi. Herkesin dikkatini üzerinde toplayarak Nellie'den kurtulup Constance'a doğru koştu. "Sissy!" diye bağırdı. "Gel de bak ben ne getirdim!"

Sally'nin kendisini masaya doğru çekmesine izin verdi. Diğer kadınlar yana kayarak oturması için ona yer açtılar. Bir sepet dolusu kabuklu Amerikan cevizini göstererek, "Bak! Ben kendim yaptım" dedi.

Constance hayranlık dolu sesler çıkararak çocuğun çabasını takdir ettiğini gösterdi.

"Sen ne yaptın, Sissy?"

Masadaki birkaç tane pişmiş hindinin etrafına serpiştirilmiş isticidylere, balıklara, yaban kuşlarına, mısır muhallebilerine, balkabağı böreklerine, kuru kayıslara ve ekmeklere baktı. Ensesine ve yüzüne bir ateş yayıldı. "Ben... ben bunu akıl edemedim" dedi. Diğerlerine baktı. "Drew bana bir şey söylemedi. Bu yüzden ben..."

Yaşlı bir kadın güldü ve kafasını iki yana salladı. "Erkek değil mi işte? Noel yemeğinin burada yeneceğini karısına söylemiyor. Dönünce ocağa koyup pişirmek üzere yemeğini hazırlamışsındır bile sen."

Diğer kadınlar anlayışlı bir sesle mırıldandılar. Constance kadınların yanlış anlamalarını düzeltmedi ve Mary'ye baktı. Belli ki Drew ona da bir şey söylememişti.

“Yemek konusunda endişelenmeyin, Bayan O'Connor” dedi, kadınlardan biri.

“Adım Constance.”

Yaşlı kadın kafasını aşağı yukarı salladı. “Evet, biliyoruz. Burada on iki yaşından büyük olup da Drew O'Connor'ın kendi kocası olmasını istemeyen kız yoktur.”

Aman Tanrım! Yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Yaşlı kadın öne doğru geldi ve titrek ellerini uzatarak Constance'ın elini tuttu. “Ben Büyük Anne Apperson'ım. Şöyle geç. Şu güzel başlığı çıkar kafandan da bizimle otur.”

Adamlar işlerini bitirmiş, yemek için sabırsızlanmaya başlamışlardı. Kadınlar onları duymazdan geldiler.

Nellie kucağındaki bebeğini başka bir kadına uzattı. “Ah! Evet, Constance. Sabahtan beri kürkünü denemek için sabırsızlıkla bekliyorum. Deneyebilir miyim?”

Constance'ın benzi attı. Hava belirgin derecede ısınmıştı ve kadınların çoğu üzerlerindeki çıkarmışlardı. Hepsi basit günlük elbiseleriyle oturuyorlardı. Solmuş ya da eskimiş değillerdi. Üstelik hepsi yeni yıkanmış ve özenle ütülenmişti. Belli ki en güzel elbiseleri üzerlerindekiydi.

Hiçbirinin kumaşı Drew'un ona verdiği yünlü kumaşa benzemiyordu ve hepsinin modeli aynıydı. Constance'ın giydiği korseye benzer bir korse yoktu kimsede.

Oda ağzına kadar dolmuştu nerdeyse. Erkekler yemeklere bakıyorlardı ama şimdi daha çok yalancı bir kırgınlıkla kadınların neden bu kadar oyalandıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Constance Drew'a bakındı ama Drew ortalarda görünmüyordu.

Dudaklarını ısırdı. Yapacak bir şey yoktu. Ne yaparsa yapsın sonu felaket olacaktı. Kürkü çıkarmasa bencil gibi görünecekti. Çıkarsa sadece Drew'u sinirlendirmekle kalmayacak oradaki bütün kadınlardan farklı olacaktı. Elbisesi soylu kadınların giydiği türden bir elbiseydi ve bütün kadınlar görür görmez anlayacaktı bunu.

Ama kadınları gücendirmek de istemiyordu. Küçümseyen bir tavır sergilemektense üzerindeki çıkarmak daha iyi olacaktı. Ayrıca ricasını geri çevirerek Nellie'yi üzme de istemiyordu. Başlığının bağcıklarını yavaşça gevşetti. Kürk omuzlarından aşağı kaydı.

Ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Bütün hareket durdu ve tüm gözler -erkeklerin, kadınların ve çocukların gözleri- üzerinde toplandı.

Ona bir ömür gibi gelen ıstıraptan sonra Nellie hayranlık dolu bir sesle konuştu. "Ah, Constance! Londra'da şimdi böyle mi giyiniyorlar?"

Tanrı Nellie'yi korusun, en doğal hâliyle, uygunsuz modeline veya boynundaki kolyeye bakmadan, bir kadının bir parça süs eşyasını gördüğünde göstereceği o tepkiyi göstermişti. Constance, Londra'da bir kadın kiliseye basit ve gösterişsiz bir kıyafetle gelse kendisinin çok güleceği gerçeğini gizleyerek, "Evet ama benim giysilerim daha çok sizinkilere benziyor" dedi.

Nellie'nin gözleri neşeyle ışıldadı. "Eğer bir dilek hakkım olsaydı benimkiyle senin elbiseni hemen burada değiştirmek isterdim."

Constance yanaklarının yine kızardığını hissetti. Gerçekten, bu kolonililer istedikleri şeyi istedikleri zaman istedikleri yerde söyleyebiliyorlardı.

Büyük aAnne Apperson yan taraftan uzanıp yakasını elledi-

ğinde korkuyla geri çekilmemek için kendini zor tuttu. “Bunu sen mi yaptın, kızım?”

Evet anlamında başını salladı.

“Şu güzel nakışa bak, Nellie. Her yere tütün yaprakları işlemiş. Bu kadar yakında durmasaydım fark edemeyecektim.”

Nellie ile birlikte yaklaşık on kadar kadın eğilerek nakışı incelemeye başladılar. Elini elbisenin üzerinden ayırmadan Büyük Anne konuşmaya başladı. “Ben de böyle bir elbise isterim.” Elbiseyi tekrar baştan aşağı süzdü. “Bana nasıl yapıldığını gösterebilir misin?”

“Bana da” dedi Nellie. Birkaç kadın daha aynı şeyi istedi.

Heyecandan Constance sadece başını aşağı yukarı sallayabildi. Elbisesini eleştirmemişler, gülünç bulmamışlardı. Aksine ona saygı göstermiş, elbisesini beğenmişlerdi. Londra’da birlikte yaşadığı insanlardan ne kadar farklıydılar. Kendilerini daha üstün göstermeden önce hiç kimse böyle bir fırsatı karşısında kine vermezdi. Hatta kendisi bile yapmıştı bunu. Şimdi de bu kadar itibarı hak etmiyordu.

“Tamam, o zaman” diye duyurdu Büyük Anne Apperson. “Bugün buradan ayrılmadan önce dikiş dersi için O’Connorlarda ne zaman toplanacağımızı kararlaştıralım. Hepimiz kumaşlarımızı aldıktan sonra olacak bu tabii ki.”

“Çok acele etmeseniz iyi olur.” Bütün gözler Jonathon Emmett’e çevrildi. “*Benim* karım böyle bir elbiseyi asla giymez.”

Constance’ın sırtı dikleşti.

Büyük Anne Apperson gözlerini kısarak baktı. “Pekâlâ, Efendi Emmett. Sen burnunu sokmasan daha iyi edersin ben- ce. Ben olsam ne giyeceğini düşünmeden önce bir karım olması için ne yapmam gerektiğini düşünürdüm.” Ellerini birleştirdi. “Morden, bir an önce duayı et de biz de yemeye başlayalım!”

Morden kısa bir dua okudu ve hemen ardından curcuna başladı. Tabak yoktu. Herkes ne istiyorsa alıp yiyordu. Muhal-
lebilerin ve kaşık gerektiren diğer yiyeceklerin üzerinde kaşık-
lar vardı. Hindiler parçalara ayrılmış, elle yeniyordu. İstiridye-
ler boğazlardan aşağı kayıyordu.

Constance hayranlıkla durmuş bakıyordu.

“Bira ister misin, Connie?”

Döner dönmez Drew’u gördü. Dirseğinden tutmuş, eline
bir bardak bira tutuşturuyordu.

Kafasını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim. Ama he-
nüz bir şey içmedim. Çocuklar ne içiyorlarsa ben de ondan
içeyim.”

“Bira içiyorlar.”

“Şaka yapıyorsun.”

Kafasıyla fıçıyı işaret etti. Beş yaşlarında bir erkek çocuğu
ağzını fıçının musluğuna dayamış, mayalı içkiden ağız dolusu
içiyordu.

Küçük bir bardak aldı ve içindekileri bir dikişte içti. Ürper-
mişti. Bardağı adama geri verdi. “Gerçekten, susamadım.” Par-
makları birbirine dokununca kız adama baktı. “Elbise konusun-
da üzgünüm, Drew. Ben kürkü çıkarmak istemedim ama...”

“Bunu başka zaman konuşuruz.” Gözleri parıldadı. Dön-
dü ve gitti. Adamın uzun adımlarla uzaklaşmasını izlerken
Constance’ın içine bir sıkıntı çöktü.

Bir süre sonra Josh koluna dokundu. “Endişelenme, yenge.
Şu anda ağabeyim kendi şeytanlarıyla savaşıyor ve senin yap-
abileceğin hiçbir şey yok. Bu arada sen de bir şeyler ye. Yoksa
yanlış anlaşılabilir.”

Gözünden akmak üzere olan yaşları geri göndererek Josh’a
tereddütlü bir gülümsemeyle baktı.

Genç adam yavaşça kolunu sıktı. “Biraz sakın ol.”

“Anlayamıyorum” diye fısıldadı, Josh’un gözlerinde bir yanıt ararken.

“Şeytanları mı?”

“Elbise konusunu. Bana kumaşı verdiğinde ona burada kadınların ne tür elbiseler giydiğini sordum ama bana hiçbir şey söylemedi. Bir gece elbisesi bile değil bu yaptığım. Daha uygun olduğunu düşünerek sıradan bir günlük elbise diktim. Londra modasını biliyorsun sen. Ne kadar çabaladığımı görabiliyor musun?”

Josh kolunu biraz daha sertçe sıktı. “Hey, mükemmel görünüyorsun.”

“Ucubeye benziyorum.”

Genç adam kızı kafasından öptü. Onu masaya doğru döndürdü ve hafifçe itti. “Git ve yiyecek bir şeyler al kendine. Ben hemen döneceğim.”

* * *

“Senin derdin nedir? Onu ne kadar üzdüğünü görmüyor musun?”

Drew bunun özel bir mesele olduğunu düşünüyordu ama belli ki değildi. “Ne istiyorsun, Josh?”

“Karının yanına gitmeni istiyorum. Alıştığı hayattan tamamen farklı bir ortamda olduğunun farkında değil misin?”

“Ah, farkındayım elbette. Başka türlü olacağını düşündüğüm için ne kadar aptalmışım. Sadece farklı bir hayata değil, tamamen farklı bir dünyaya ait o.” Etraflarını çeviren ormana bir taş attı. “Koloniye ait değil ve ben bunun farkındayım. Sadece görmezden gelmeye karar verdim.” Ensesini ovuşturdu.

“O altından ve pırlantalardan yapılmış mücevherler takmaya, etrafında hizmetçilerle yaşamaya alışmış.”

“Ne büyük saçmalık. O bir kraliçe değil. O senin karın ve sana ihtiyacı var.”

“Bunun yararı yok, Josh. Bu kadınlar az önce ona aslında bir terzi olmasını teklif ettiler. Bir kontun kızını terzi olarak düşünebiliyor musun? Üstelik herkes yemeye başladığında onun yüzünü gördün mü? Ne büyük bir şaşkınlık yaşadığını fark etmedin mi? Tertemiz örtüleri olan masalarda porselenler ve gümüş şamdanlar eşliğinde yemek yemeye alışkın o. Çam ağacından bir masada bir grup pasaklı çiftçi yemekleri elleriyle ağzına tıkarken değil. Saygıdeğer Kraliçemiz ne kadar buraya aitse Constance da işte o kadar ait.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

“Söylemesine gerek yok. Benim gözlerim var.”

“Senin turşuya dönmüş bir beynin var sadece. Biraz şaşırmış olabilir ama insanları yemek alışkanlıklarıyla değerlendirecek kadar sıkı biri değil o.”

“At gözlüğüyle bakıyorsun, Josh. Biraz dur ve düşün, rica ederim. Babası onun için zengin bir genç aristokrat damat adayı bulmuş. O adam Constance istediği ve hak ettiği her şeyi verebilir. Üstelik farkında olsun ya da olmasın, o bunları istiyor. Mesela elbisesi. Gördün onu. Aslında ayrıcalıklı bir sınıfa mensup olduğunu çatıya çıkıp bağırarak söylese bu kadar iyi anlatamazdı.”

Josh şaşkınlıkla omuzlarını kaldırdı. “Evet, elbisesi biraz süslü. Ama sana bu kadar âşık olduğu ortadayken diğer şeylerin ne önemi var?”

“Ne zamana kadar, Josh? Bu durum ne zamana kadar süreceğini sanıyorsun? Şimdi eğlenceli geliyor olabilirim ama Londra’daki eğlenceden, yaşamaya alışık olduğu o büyük malikâneneden, bir

daha asla görmeyeceği ailesinden vazgeçmeye değer miyim? Ne için? Bir salonu ve oturma odası olan saçma bir ev için mi? Başkalarıyla sadece Noellerde, paskalyada ve birkaç özel günde görüşüp diğer kırk sekiz hafta çiftlikte kapalı kalmak için mi? Hiç sanmıyorum.”

“Hatırladığım kadarıyla, benim döndüğüm gece, kendinden oldukça emin bir şekilde burada kalmak istediğini söylemişti.”

“Bu önceydi.”

“Neden önce?”

Drew başındaki şapkayı çıkardı ve bileğinin bir hareketiyle döndürerek yere attı. “O zaman yalnızdı, Josh. Ölümcül bir hastalıktan kurtulması için uğraşıyordum. Muhtemelen beni güzel sevgilisini kurtaran romantik bir şövalye sanmıştır.” Derin bir nefes aldı. “Ben de utanmadan ondan yararlandım.”

“Ve şimdi artık çok geç.”

Drew gözlerini dikip ağaçlara baktı. “Bilmiyorum. Geri dönse ne olur sence? Burada boşanırız, o da Londra’ya döndüğünde benim öldüğümü söyler. Tanrı biliyor ki burada ölümler oldukça sık zaten. Kimse ondan şüphelenmez.” Yanıt vermeyince Drew Josh’a döndü ama kardeşinin yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu görünce şaşırdı.

“Seni beş para etmez at pisliği. Eskimiş bir çizme gibi çıkıp atacak kadar değersiz mi o kız senin gözünde?”

Drew kardeşine gücenmedi ama omuzları bitkin bir şekilde düşmüştü. “Hayır, Josh. Tanrı bana yardım etsin. Onu seviyorum. Onu, burada kalmasını istemeyecek kadar çok seviyorum.”

Josh’un katı duruşu yumuşadı. “O seni seviyor mu?”

“Ah, sevdiğini sanıyor.”

Josh, Drew'un şapkasını yerden aldı, üzerine yapışan pislikleri temizledi ve ağabeyine geri uzattı. "O zaman neden durduk yere başına dert açıyorsun? Gitmeyi istemediği ve seni sevdiğini *düşündüğü* sürece bekleyip neler olacağını görün bakalım."

Drew şapkasının çerçevesini düzeltti. Constance'ı kaybedebilecek olmanın korkusu fiziksel bir ağrı gibiydi. Derin bir iç geçirdi. "Çünkü şimdi gitmesini tercih ederim. Ne kadar uzun süre kalırsa ondan ayrılmak o kadar zor olacak."

"Kendini kandırma, Drew. Şimdi veya daha sonra... Ne zaman giderse gitsin sen paramparça olacaksın. Gidebildiği yere kadar oluruna bırakmak en iyisi belki. Kim bilir? Belki de senin kalmaya değer biri olduğuna karar verebilir." Dostça vurdu ağabeyinin omzuna. "Ne olursa olsun şu anda onu kocası ve sana ihtiyacı var. Neden beyaz atınla gidip onu kurtarmıyorsun? Belki bu sana birkaç gün ve... gece daha kazandırabilir."

Drew parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bütün bunların olduğuna inanmıyordu. Kendine bütün bunları tekrar yaşattığına inanmıyordu. Ama yapmıştı işte. Tekrar incineceği bir duruma sokmuştu kendini. Üstelik bu sefer daha da ileri gitmişti. Ayrılık korkusuyla sarmalanmış biçimde şapkasını başına taktı.

* * *

Onun için yeterince iyi değildi. Nasıl bu kadar iyimser olabilmişti? Drew'un, etrafını çeviren bu kadınlara benzeyen bir kadına ihtiyacı vardı. Konuşmalarını dinledikçe sadece yemek pişirmediklerini, aynı zamanda kendi sabunlarını, mumlarını, sepetlerini, reçellerini, ilaçlarını, içkilerini... her şeylerini kendilerinin yaptıklarını anladı.

Evindeyken bu malzemeleri ya babası alır ya da hizmetçileri

yapardı. Neler gerektiğini genel olarak biliyordu ama hiçbir zaman kendisi yapmaya kalkışmamıştı.

İçini çekti. Kadınlarla konuşabildiği tek şey dikiş ve yorgan yapımıydı.

Ne kadar sığ bir yaşamı vardı. Hatta hayatının amacı matematik bile bu kadınların yaptıklarının yanında anlamsız ve boş bir uğraş olarak kalıyordu. Bazıları evlerini çekip çeviriyor, bazılarıysa kocalarıyla birlikte tütün tarlasında çalışıyorlardı. Kendisi bahçeyle bile zar zor ilgilenebiliyordu. Tütün hasadıyla karşılaştırılmazdı bile bu. Yumurtaları tek başına toplayabilmesi için haftalar geçmesi gerekmişti. En önemli işi Sally'nin bakımıydı ama onu yaparken bile küçük kızın, kendisinin ve Drew'un hayatlarını tehlikeye atmıştı.

Drew'un düşünmek için ikinci bir şansı olmak zorundaydı. Kim onu suçlayabilirdi ki? Kendisi Latince okuyabiliyor, Fransızca konuşabiliyor, düzgünce yazabiliyor ve bütün kelimelerin yazılışlarını biliyordu. Peki, bunların ne faydası vardı?

Drew'un onun eğitimiyle alay etmesine şaşmamalıydı çünkü hiçbir işe yaramıyordu. Aslında hiçbir zaman işine yaramayacaktı, ne burada ne de İngiltere'de.

Bilgisi bir işe yaramıyordu. Kendisi bir işe yaramıyordu. Drew'un ondan ve eksikliklerinden bıkmaması ne kadar zaman alacaktı? Kendisiyle evlenmek zorunda kaldığı için sızlanmaya ne zaman başlayacaktı? Ona karşı gelip üzerindeki çıkarıldığı için kızarak memnuniyetsizliğini göstermeye başlamıştı bile.

Şimdi anlıyordu ki eksiklikleri adamı düşündürmeye başlamıştı. Bugün bile diğer adamlar hiçbir şey bilmeyen bir kadınla evlenmek zorunda olduğu için zavallı Drew'la dalga geçmiyorlar mıydı?

Kocaları bu kadınlara kendisiyle görüşmelerini yasaklar

miydi? Kötü etki yaptığını mı düşünürlerdi? Drew toplum içindeki itibarını kaybeder miydi? İngiltere'deki kadar derin değildi ama yine de bir hiyerarşi vardı burada da.

Köleler ve sözleşmeli işçiler vardı. Sonra, *Efendi* diye bilinen küçük çiftçiler geliyordu. Daha büyük toprak sahiplerine *Patron* deniyordu ve toplumda belli bir yerleri oluyordu.

Düzenli bir ordu yoktu. Daha çok yerel milis güçleri vardı. Kumandanları üst sınıfın alt tabakasından sayılıyordu ve herkes ona unvanıyla hitap ediyordu. Bir de krallığın atadığı vali ve onun konseyi vardı elbette.

Kadınlar masada kalan yemekleri topladılar ve yerine tatlıları koydular; mısır unu pudingi, aromalı kremalar, susamlı çörekler ve küçük tartlar.

“Bu sene ökseotu birinciliğini kim kazanacak, çok merak ediyorum” dedi, dirseğinin hemen yanı başından biri.

İşte şimdi tanıdık bir şey çıkmıştı karşısına nihayet. Constance, babasının her sene tavana kocaman bir ökseotu dalı asmasının ardından başlayan gürültü ve şamataya bayılırdı. Kendisinin ve diğer genç leydilerin bağrışarak, mücadele ederek, tehditler savurarak ve itirazlar ederek köşelere kaçışmalarını gülümseyerek hatırladı. Karşı koyarak direnmenin bir işe yaramadığını, yine de yakışıklı bir beyefendi tarafından odanın ortasına sürüklenerek öpüleceklerini anladıklarında odadan çıkmak dışında her şeyi yaparlardı.

Tabii ki babası ökseotu dalının altına gelip bütün genç leydilerden öpücük almamak için kendini zor tutardı.

“Ökseotu birinciliği mi?” diye sordu Kendra.

Buradaki kutlamaya ilk kez katılanların hepsinin aklından geçen soruyu sormuştu. Constance'ın geldiği gemide elli kadar gelin vardı. Birçoğu şu an buradaydı. Burada olmayanların bazıları gelemeyecek kadar uzakta oturuyorlardı. Birçoğuysa

ölmüştü. Yine de eskiler, yeni gelenlere koloni yaşamına ait gelenekleri eğlenerek öğretiyorlardı.

“Bekâr erkekler arasında yapılan bir atıcılık yarışmamız var” diye açıkladı Nellie. “Dışarıda üzerinde ökseotu olan bir ağaca ateş ederler ve en yüksekteki ökseotunu atışıyla koparmayı başaran birinci olur.”

“Kadınlar” dedi bir başkası, “sırayla dizilirler ve kazanan erkek kimin önünde durup ökseotunu başının üzerinde tutarsa o kadın öpücük vermek zorundadır.”

“Öptükten sonra kadın daldaki meyvelerden birini yer” diye ekledi Nellie. “Meyveler bitince öpücükler de biter.”

“Jordie Bacon üst üste aynı kadından öpücük alınca Büyük Anne Apperson bazı kurallar koydu. Üstelik kadın bir başkasıyla evliydi.”

Kadınlar kıkırdadılar. Büyük Anne Apperson piposundan aldığı derin nefesi uzun bir duman şeklinde bıraktı. Görünüşe göre konuşma işini artık gençlere bırakmaktan memnundu.

Güneşten cildi esmerleşmiş bir kadın kafasını aşağı yukarı salladı. “İlk başta evli kadınların katılmasına izin vermeyecekti ama onlar çekilince iki tane bekâr kız kaldı. Bu yüzden evli kadınların da katılmasına izin verdi ama kazanan erkeğin aynı kadından en fazla üç öpücük isteme hakkı olduğunu söyledi.”

Tombul bir kadın bardağındaki içkiden bir yudum aldı. “O’Connor delikanlıları büyüyünceye kadar birkaç yıl böyle geçti.”

Hemen herkes içini çekti. Nellie Constance’a döndü. “Drew yarışacak yaşa geldiğinde Jonathan Emmett üç yıl üst üste kazandı. İkisi başa baş yarışıyorlardı. Ağaçtan bir sürü ökseotu kopmuştu. Sonunda Drew sıkıldı ve Emmet’in son atışından yaklaşık üç metre yukarıya nişan aldı. Temiz bir atışı ve raki-biyle oynadığının kanıtıydı. Emmett onu geçemedi.”

Constance'tan birkaç yaş büyük başka bir kadın gülümse-di. "Genç Drew'un önümüzde durup bize baktığı o günü asla unutamam. Diğer kadınlarla birlikte sıraya girmiştin. Herkes kendisinin seçileceğini ümit ediyordu." Kıkırdadı. "Hiçbirimizi hüsrana uğratmadı, değil mi Büyük Anne Apperson?"

Büyük Anne Apperson gülümsedi. "Hayır, uğratmadı. Sonraki yıl Josh da yarışmaya katılabileceği yaşa gelmişti. On-dan sonraki yıllar bir biri, bir diğeri kazandı. O zamanlara *O'Connor* çağdı demiştik, değil mi?"

"Kim galip geldi sonunda?" diye sordu Constance.

Kadınların hepsi sustu, hiç kimse yanıt vermedi. Büyük Anne Apperson üzgünce gülümsedi. "Leah."

Constance'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Leah kim?"

Yine kimseden ses çıkmadı. Büyük Anne Apperson içini çekti. "Drew'un nişanlısı."

Constance'ın yüzündeki kan çekildi. Nellie uzanarak eline dokundu. "Çok uzun zaman önceydi bu."

"Anlat bana."

Nellie dikkatini uyuyan bebeğine verdi. Constance Büyük Anne Apperson'a baktı.

Yaşlı kadın piposunu ağzından çıkardı. "O gün Drew daha önce yapmadığı gibi yapmıştı atışını. Görülecek şeydi. O yürüyüp ortaya geldiğinde yarışma daha yeni başlamıştı. Nişan aldı ve en tepedeki ökseotunu vurarak düşürdü. Kimse o kadar uzağa atamadı."

"Leah'nın galip geldiğini sanıyordum."

"Hayır, çocuğum, ben o tür bir galibiyetten bahsetmiyorum. Drew o gün hiçbir kadınla ilgilenmedi. Kazandığı resmen ilan edilince doğruca Leah'nın önüne gitti ve üç öpücüğünü istedi.

Ardından bıçağını kınından çıkardı ve kızın başlığının bağcığının bir kısmını kesti. Onunla elindeki ökseotu dalını kilisenin kemerli girişine astı ve yarışmayı bitirdiğini, ökseotunun altında yakalanan her kadının öpülebileceğini duyurdu.”

Başka bir kadın derin bir iç çekti. “Hayatım boyunca gördüğüm en romantik şeydi.”

Constance kaşlarını çatı. “O zaman neden Leah galip geldi dediniz?”

“Ben Drew’un gençlik ateşini söndürdüğünü anlatmak istedim. Birkaç hafta sonra Leah öldü” dedi Büyük Anne Apperson. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. “O günden sonra her Noel’de yine Drew kazanır ama kızlar kimi öpecek diye için için heyecanlanmazlar. Büyük Anne’sinden bir öpücük alır ve ökseotunu kemerli girişe asarak gider.”

Constance yutkundu. “Ne kadar üzücü.” Yüzünde hiçbir ifade olmaması için çaba harcıyordu ama asıl hikâyenin ne olduğunu merak ediyordu.

Bölüm YİRMİ BEŞ

Constance, Albay Tucker'ın adamlara tüfeklerin nasıl doldurulacağını anlatmasını izledi. Çalıştıkça tüfekleri doldurma hızları bir buçuk dakikadan kırk beş saniyeye inmişti. Evde de çalıştıkları için hızları iyiydi. Nelly sadece erkeklerin tüfeği düşünmeden doldurabildiklerini söyledi. Yerliler İngiliz erkekleri kadar hızlı dolduramıyorlardı tüfekleri. Ama onların uzmanlık alanı da gizlenmekti. Avlarını sık sık şaşırtırlardı.

“İlişkilerin dostça olduğunu sanıyordum” dedi Constance.

“Ah, evet, öyle” diyerek yanıtladı Nellie. “Ama alıştırma yapmak yine de önemli. Ne zaman ne olacağını kimse bilemez.”

Constance döndü ve şimdi ökseotu yarışması için dağılan erkek grubuna baktı. Constance, Drew'un diğer adamlarla birlikte belirli bir düzendeki hareketlerini izlemekten keyif almıştı. Adamlar Albay Tucker'ın komutlarıyla hareket ediyorlardı.

“Tüfek omza! Hazır ol! Nişan al!” Ateş emrini verene kadar bu böyle devam ediyordu.

Kalabalık içindeyken bile genç adamın varlığı dikkatleri üzerine çekiyordu. Yeleğini ve ceketini çıkardı. Kaslı kolları ve sırtı beyaz gömleğinin altından bile görülebiliyordu.

Dereye giderlerken tüfeğini beraberinde getiriyordu ve bu-
laşıklar bittikten sonra atış talimleri yapıyordu. Bu sayede onu
daha önce ateş ederken defalarca izlemişti ve o zamanlar da
izlemekten keyif alırdı.

Tüfeğini bir ağaca dayayarak yeleğini ve ceketini giydi. Gü-
lümseyerek Constance yaklaştı. “Nasılsın?”

Genç kadın kürkünün başlığını çıkardı. “İyiyim.”

“Yoruldun mu? Gidelim mi?”

“Azıcık yoruldum ama burada kalıp ökseotu törenini izle-
mek istiyorum. Olur mu?”

Genç adam başını sallayarak onayladı. “Ama biter bitmez
gideceğiz. Senin için uzun bir gün oldu.”

Aceleyle genç kızın dirseğine dokundu ve oldukça büyük
bir meşeye doğru patikada ilerleyen diğer adamlara katılmak
için aceleyle uzaklaştı. Meşenin yapraksız dallarının arasında
beyaz meyvelerle süslenmiş parlak yeşil dallarıyla ökseotu kü-
meleri görünüyordu.

Büyük Anne Apperson kadınları ve bekâr erkekleri topladı.
Constance ile Mary yarışmayı yan yana izlemek için birbirle-
rine yaklaştılar.

Ateşlenen tüfeklerin sesleri ormanda yankılandı. Adamlar
rekor sürede tüfeklerini dolduruyor, nişan alarak tekrar ateş
diyorlardı. Birkaç dakika içinde yarışma üç erkeğin etrafında
dönmeye başladı: Josh, Efendi Emmmett ve Caskie adındaki
adam.

Genç Caskie, avucunu gömleğinin koluna sildi.

Emmett gürültüyle gülünce cılız sakalı titredi. "Kızılderili bir yerliye ateş ettiğini düşün, Caskie. O zaman hedefin şaşmayacaktır."

Constance kaşlarını çatı. Caskie tüfeğini kaldırdı, ateşledi ve kaçtı.

Emmett genç adamın sırtına vurdu. "Pekâlâ, evlat, kenara çekil de bu işin nasıl yapıldığını gör." Abartılı bir yavaşlıkla silahını hazırlamaya başladı. "Vurduğun yer nişan aldığın yer değildi. Kafanın içinde hayal etmelisin. O sefil şeytanları gerçekten görmelisin; çıplak, sadece erkekliklerini gizleyen bir örtüyle ve her türlü saygısızlığı yaparak boyadıkları vücutlarıyla."

Kalan birkaç dişiyle boynunda asılı duran şişelerden birinin tıpasını açtı ve tekrar kapatmadan önce tüfeğinin kovanına barut döktü. "Tabii ki o aşağılık adilerin şerefleriyle savaşmadıklarını unutmamak gerek. Ah, hayır. Tanrı'dan korkan Hristiyanları sokmak için bir şans kollayarak uzun otların ve ağaçların arasında bir yılan gibi sinsice süzülürler. Ve bunların hepsi, beyazların gelip topraklarını ellerinden alacağını söyleyen barbarca bir kehaneti gerçekleştirdiğimizi düşündükleri için." Burnundan soluyarak homurdandı. "Tanrı'nın barbarlardan kurtarıp Hristiyanlaştırmamız için bu toprakları bize söz verdiğini herkes biliyor. Doğru değil mi, Vaiz?" Tüfeğini omzuna koydu, nişan aldı ve büyükçe bir dala ateş ederek yere düşürdü.

Katı yürekli sözlerine ve tavırlarına karşı hissettiği iğrenme duygusu yerini yavaş yavaş endişeye bırakıyordu. Düşürdüğü ökseotu dalı daha önce Caskie ve Josh'un düşürdüğü daldan epey yukarıdaydı. Eğer Emmett kazanırsa öpeceği kadının kendisi olacağının farkına vardı. Hatta belki üç kez.

Josh'un tüfeğini doldurup nişan alması ve ateşlemesi bir dakikadan bile az sürmüştü. Hiçbir şey söylemedi. Ökseotu dalı daldan dala sekerek yere düşerken Constance'ın içini bir rahatlama kapladı.

Emmett topuklarının üstünde yaylandı. "İşte bu! İşte benim bahsettiğim şey bu!" Tüfeğini bileğine dayayarak kayda değer bir hızla doldurdu. "Gördün mü Caskie? Neden? Çünkü O'Connor o kana susamış yerlilerin '22'de gelip küçük kız kardeşleri içeride beşiğinde çaresizce yataarken kulübelerini ateşe vermelerini düşünüyordu muhtemelen. Bu sırada Josh da kardeşini kurtarmak için hiçbir şey yapamadan ağaçtan olup biteni izliyordu."

Kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Bir an için nefesi kesilen Constance Drew'u inceledi. Vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Yüzü öfkeden bembeyazdı.

Josh ileri doğru tehditkâr bir adım attı. Emmett aceleyle tüfeğini omuzlayarak ateşledi. Bir ökseotu dalı yere düştü.

Constance'ı bir korku kapladı. Bu tüfeklerin menzili ne kaddı? Elindeki tüfeğin menzili yetmez de Josh daha yükseğe ateş edemezse? Josh hareketlerine son derece özenle kontrol ederek tüfeğini doldurdu, gevşek biçimde kavradı ve Emmett'e döndü.

Emmett'in ukala bakışları Josh ile elindeki dolu tüfeği arasında gidip gelirken yavaşça kayboldu. "Üstüne alınma, O'Connor. Sadece Caskie'ye bir iki öğüt veriyordum."

"Bugün Noel, Emmett ve sana şunu hatırlatmam gerek. Yerliler olmasaydı bugün biz de burada olmazdık; çünkü atalarımız hayatta kalmayı beceremezlerdi."

Emmett'in dudakları inceldi. "Ah, o korkak köpekler büyük babalarımızı *kurtardı*, tamam, ama sadece '22 katliamında öldürmek için semirsinler diye."

“Senin baban liderlerini öldürene kadar her şey yolundaydı.”

Emmett’in yüzü kızardı. “O açık açık Morgan’ın şapkasını giyiyordu! Morgan kaybolduktan günler sonra.”

“Morgan, Nemattanew’le dostça bir alışverişe gitmişti. Gerçekten ne olduğunu hiç kimse bilmiyor. Bütün bildiğimiz Morgan’ın bir vahşi hayvanın saldırısına uğramış olabileceği. Ama Ölümsüz Nemattanew’a açıklama yapmak için hiçbir fırsat verilmedi, değil mi? Ezik bir İngiliz, sadece Nemattanew’un şapkasından hoşlanmadı diye onu oracıkta öldürüverdi.”

Josh silahını daha sıkı kavradı. “Bunun sonucu da katliam, kıtlık ve yüzlerce insanı öldüren salgın hastalıklar oldu. Ardından da bizi daha da çok mahveden acımasız karşı saldırımız.” Emmett’in yüzüne doğru eğildi. “Sevdiklerimi bir daha öyle bir duruma düşürmek istemem. Ya sen?”

Emmett bir adım geri attı. Gözlerinde tutucu bir ışık yanıyordu. “İçimizde yerli âşıkları var anlaşılan.”

Constance nefesini tuttu.

Vali Hopkin bir adım öne çıkarak iki adamın arasında durdu. “Yeter, Emmett. Yerlilerle aramızda bir barış var ve Tanrı’nın iziyle bu böyle devam edecek. O’Connor, atış sırası sende.”

Drew da öne doğru gelmiş ve kardeşinin hemen arkasında durmuştu. Constance Josh’un elindeki tüfeğe baktı. Ardından bakışları ağaca kaydı ama ağaçta hiç ökseotu kalmamıştı. Ağacın dallarına dikkatle baktı, belki bir dalın arkasına gizlenmiş bir tane görebilirdi. Kalabalık mırıldanmaya başladı. Nabızı düzensiz biçimde atmaya başladı. Josh kaybediyor muydu?

Endişe tüm vücudunu sarmıştı. İçinde çok derinlerde bir yerde biliyordu ki eğer Emmett kazanırsa ona gelecekti; hem de bir kere değil, tam üç kere. Midesinden boğazına doğru yakıcı bir şey çıkıyordu. Büyük bir çabayla yutkundu.

Bir adım geri atarken Josh'un yüzü bir mezar kadar hareket-sizdi. Emmett tüfeğini doldurup hazırladı. Şimdi sessizlik vardı. Josh atışını yaptı ve bir ökseotu dalını düşürdü. Constance sevinçten uçuyordu. *Teşekkür ederim, Tanrım.*

Emmett bir kez daha nişan aldı. Constance nefesini tuttu. Tüm kasları gerilmişti. Ateşlenen tüfeğin sesi doldurdu her yeri. Emmett atışı kaçırmıştı. Kalabalıktan sevinçli bir gürültü yükseldi. Josh kazanmıştı.

Rahatlayan Constance'ın elleri ayakları tutmaz olmuştu. Sarsılmış, nefesi kesilmişti ve zar zor ayakta duruyordu. Mary dirseğinden yakaladı. "Hanımefendi! İyi misiniz?"

Drew kalabalığı yararak geldi ve kolunu beline sardı. Josh da hemen gelmişti.

"Affedersin Josh. Korkarım bugün fazla yoruldu."

Josh kafasını aşağı yukarı salladı. "En iyisi sen onu eve götür."

İki kardeş birbirlerine samimi bir bakış atarak Constance'ın anlayamadığı bir şekilde anlaştılar. Josh şapkasına bir kez dokundu, Mary'ye döndü ve Büyük Anne Apperson'a gitmeden önce kısa bir süre durdu. Ökseotunu yaşlı kadının başının üzerine koydu. İrkilen kadın şaşkınlıkla ona bakarken Josh parmağıyla kadının çenesinin altından tutarak başını kaldırdı ve tam dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

Doğruldu ve ökseotu dalından bir meyve kopararak kadına göz kırptı. "Bugünden itibaren yeni bir gelenek başlatıyorum Büyük Anne Apperson" dedi, herkesin duyabileceği yüksek bir sesle. "Kazanan kişi sadece ve sadece bir öpücük alsın ve sonra herkese bir şans vermek için ökseotunu kilisenin girişine as-sın."

Evli ya da bekâr tüm erkekler bu öneriyi alkışlarla kabul ettiler. Büyük Anne Apperson duyurusunu yapmadan önce ses-

sizliği sağlamak için bir elini yukarı kaldırdı. “Bundan sonra öyle olsun!”

Eğlenceye dalan insanlar yanlarından geçerken Drew Constance’a sıkıca sarılmış bir biçimde Josh’un peşinden kili-seye geri döndü.

Emmet, tüfeği omzunda asılı boş boş geziyordu. “Kendinizi iyi hissetmemeniz ne kötü, Hanımefendi. Az kalsın yarışmayı ben kazanıyordum ve kocanız beni kazıklamasaydı neler yaşa-yacağınızı görecektiniz.”

Constance Drew’un gerildiğini hissediyordu ama daha o ce-vap veremedi Büyük Anne’si yetiştirdi. “Haydi işine, Emmett” dedi. “Kıskananlar bayağılığı kabullenirler.”

Drew bir kaşını kaldırdı. “Daha açık konuşmalısın Büyük Anne. Bayağılık Emmett’in anlayabileceğinden çok daha uzun bir kelime.”

“Sen de sus, Drew ve karını eve götür.” Büyük Anne yürü-mesi için Emmett’i dürtükledi. Büyük Anne’yle Emmett ile-rideki bir köşeyi döndüklerinde Drew Constance’ın kafasının üst kısmına yüzünü sürdü. “Sen iyi misin?” Genç kadın başını adamın göğsüne yasladı. “Yoruludum. Eve dönmek istiyorum.”

* * *

Eve dönmek istiyorum.

Nekadar isabetli bir cümle, diydüşündü Drew. İngiltere’deki evini mi kastetmişti acaba? Hayır, elbette değil. Kulübeyi kas-tetmişti ama yine de orası onun *gerçek* evi değildi.

Tütün fıçısının kapağını çivileyip mühürledi. Constance için ev Drew’un yapamadığı bir şeydi. Büyük bir çiftlik evi inşa etse bile hiçbir işe yaramayacaktı. Londra’da çiftlik evleri

hoş vakit geçirmek için yapılırdı ama burada hiç kimse hoş vakit geçirmezdi. Danslar, balolar, çay partileri yoktu burada. Bir şehir bile yoktu.

Bir omzunu kaldırarak alnını sildi ve çivileme işine geri döndü. Keşke o yaz gecesi kumar oynamamış olsaydı. Ama o zaman da genç kızı Emmett alacaktı.

Onunla evlenmeseydi... Ama başka seçeneği yoktu.

Onu sevmeseydi ve onunla yatmasaydı. Ama sevdi ve yattı.

Şimdi yapılacak tek şey onu geri göndermekti. O burada yanlış yerde açan çiçek gibiydi. Onlar için Jamestown tütün ticareti yaptıkları bir limandan başka bir yer değildi. Tiyatroları yoktu, yolları yoktu. Hatta atları bile yoktu.

Fıçıyı yana devirerek ambara doğru yuvarlamaya başladı. Constance buraya ait değildi. Her şey Noel günü iyice açığa çıkmıştı ve o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Genç kadın kutlamadan sonra birkaç gün yatakta taş gibi yatarak uyumuştur. Drew'un endişeleri günden güne artıyordu ve kız sabrını giderek zorlamaya başlamıştı. Önce biriken işleri yapmaya başlamış, kulübenin düzenini sağlama işine daha önce yapmadığı kadar kendini kaptırmıştı. Üstelik bu işe Sally ile birlikte karyola direğini şu aptal hapşırık otuyla süslemekle başlamıştı.

Yine de Drew'u asıl endişelendiren yemekleri ısrarla kendisinin yapmak istemesiydi. Kulübedeki sorumluluğundan uzaklaşmak Mary'nin biraz gerilmesine neden oldu ve işlerini hanımına bırakmamak için direndi ama Connie ısrar etti. Constance topuklarını bir kez yere vurunca Mary'nin hiç şansı yoktu.

Isaac'ın yardımıyla fıçıyı düzeltti ve ambarın hemen dışında duran diğerlerinin yanına koydu. Sadece birkaç fıçı kalmıştı. Sonra mallar limandaki umumi depoya götürülmek üzere hazır olacaklardı.

Isaac'ın tütün presine geri dönmesini izledi. Sadece yemek

pişirmek değildi sorun olan. Bir şekilde, evle ilgili bütün işlere el atmaya başlamıştı. Geçen sonbaharda Sally ile birlikte topladığı o eski defne böğürtlenlerinden mum yapmaya çalıştı ama hem yeterince böğürtlen yoktu hem de ateşi bir türlü doğru sıcaklığa getirememişti. İlk başta mumlar pütür pütür oldu. Constance ateşi artırınca parafın çok ısınmış ve daldırdığı mumların balmumları hemen eritmişti. Tüm çaba büyük bir dağınıklık, boşa harcanan fitiller ve otuz tane yerine dört tane garip görünüşlü mumla son bulmuştu. Gerçi o gün bahçe çok güzel kokuyordu.

Drew dikkatini elindeki işine yöneltti. Bıçağını çıkararak fıçının kenarına O'Connor markasını ve içindeki tütünün kalitesini kazıdı. Connie'nin sabun yapma girişimi de pek yolunda gitmemişti. Kostığı damlatma işini becermişti ama iş domuz yağıyla karıştırmaya gelince mum yapımından kalan balmumunu kullanmaya kalkmış, oranları yanlış uygulamış ve sonuçta sabunlar bir türlü katılaşmamıştı. Gerçi o gün de bahçe çok güzel kokmuştu.

Bir sonraki tütün demetine uzanarak kalitesini kontrol etmek için en üstteki yapraktan bir parça kopardı. Yapılacak tek şey Constance'ın İngiltere'ye dönmesine izin vermektir. Şimdi gençti ve evle ilgili bu işler onun için yeniydi. Ama yaşlanacak ve yeni olan şeyler eskiyecekti. İşte sorunun düğüm noktası da buydu zaten.

O zaman geldiğinde buradaki hayatıyla Londra'da kalsa yaşayacağı hayatı karşılaştıracaktı. İkisi birbiriyle kıyaslanamazdı bile. Drew kıyaslayamıyordu ve bu nedenle onu İngiltere'ye geri göndermeliydi.

Bir daha asla evlenemezdi tabii ki ama karısının ne kadar mutsuz olduğunu bilmek büyük bir işkenceydi ve hiçbir şey bu işkenceyle kıyaslanamazdı.

Tütünün tasnifinden ve kalitesinden emin olunca fıçıyı kapatmak için yeni bir kapak aldı. Evet. Constance'ı gelen ilk gemiyle geri göndermeliydi. Yapılacak en iyi şey buydu. En sağduyulu şey. Bezginlik bütün vücudunu sarmıştı. Yapılacak tek şey buydu.

Kapağın çevresini çiviledi. Bir ara da, Constance'ın tütün dikimiyle ilgili sonu gelmeyen sorularına yanıt vermişti. Drew derenin yakınlarında güneş alan bir yerde bir tohum yatağı oluşturmuştu. Bu alana tütün tohumlarını ekerek meşe yaprakları ve sazlarla örtmüş, en üstünü de meşe dallarıyla kapatmıştı. Şimdi hava yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı ve buz da çözülmüş gibiydi. Üzerlerindeki dalları ve yaprakları temizleyerek narin fidelerini gün ışığına çıkarmayı planlıyordu. Böylece mayıs ayında tütün tarlasına ekilecek kadar büyük ve güçlü olacaktı.

Bu kıymetli tohum yatağından Constance'a söz edemezdi. Yardım etmek için ısrar edecek ve ardından her şey berbat olacaktı. Eğer o fidelere bir şey olursa gelecek yıl tarlaya ekecek ekin olmayacaktı ve başları büyük bir derde girecekti.

Başındaki şapkayı çıkarıp düzelterek tekrar taktı. Yine de biraz tohum kalmıştı. Bütün çiftçiler kaybetmeye, küflenmeye veya tohumların çimlenmemesine karşı biraz yedek tohum bulundururlardı. Belki bu tohumlardan birazıyla bahçede bir tohum yatağı oluşturup onu evde oyalayabilir, böylece dereye yaklaşmasını engelleyebilirdi. Eğer ona verdiği tohumları öldürürse pek bir zararı dokunmazdı. Eğer olur da öldürmezse o zaman mayısta onu tarlaya götürür ve fidelerin küçük tümseklerle nasıl ekileceğini gösterirdi.

Durdu ve kendisiyle tartışmaya başladı. Ne büyük saçmalık. Bir kontun kızını tarlada çalıştıramazdı. Mayıs geldiğinde burada bile olmayacaktı. Ismarladığı mobilyaları getiren gemi

birkaç hafta içinde gelmiş olacaktı ve Drew kızın o gemiyle İngiltere'ye dönüşünü seyredecekti.

Fıçıya vurduğu çekiç parmağına gelmişti. Küfrederek elini çekti ve çekici fırlatıp attı. Josh ve adamlar kısa bir an durdular ve hemen ardından işlerine geri döndüler.

Zonklayan parmağıyla, sıkılı dişleriyle ve kırık kalbiyle şapkasını aşağı doğru indirdi ve çekicini almaya gitti.

* * *

Constance onu aşağı çeken bunalımdan kendini kurtardı. Drew Sally'ye eğitim vermesi için ısrar ediyordu ama artık Constance eğitimin ne kadar gereksiz bir uğraş olduğunun farkındaydı. Çocuk Mary'nin eteğine asılarak onun için *gerçekten* önemli olan şeyleri öğrense çok daha iyi olurdu. Ama Drew son derece kararlıydı. Bu yüzden şu an Sally ile birlikte masada oturuyorlardı.

Çocuk her zamanki gibi çabuk öğreniyordu ve eğlenmeye hevesliydi. Okuma derslerini bitirmişler, sofrada üzerine çalışıyorlardı.

Sally, elindeki kaşığı kullanarak oldukça yavaş bir şekilde önündeki boş tabaktan yemek yiyormuş gibi yaptı. "Yemek yerken açgözlü gibi davranmayacağız." Kaşığın en ucunu dudaklarına dokundurarak bir yudum çorba içmiş gibi yaptı.

Constance kafasını usulca aşağı yukarı salladı. "Yemek yerken hiçbir şekilde ses çıkarmayacaksın."

Sally görünmez yemeğinden bir kaşık daha aldı ve ağzını genişçe açarak kaşığı kendisine söylendiği gibi hiç ses çıkarmadan ağzına soktu.

"Çok güzel. Şimdi beni izle." Constance ağzını Sally gibi

genişçe açarak kendi kaşığıyla gösterdi. Sally bir eliyle ağzını kapattı ve kıkırdadı.

“Komik olan nedir?”

“Ağzını çok fazla açıyorsun.”

Constance gülümsedi. “Öyle mi? O zaman doğrusunu bana gösterir misin lütfen?”

Sally gösterdi. Bu kez kaşığı ağzına adaba uygun bir şekilde ve hiç ses çıkarmadan sokmuştu. Tüm sabah boyunca sofranın kuralları üzerinde çalıştılar; hayali ekmeklerini ısırarak yerine parmaklarıyla küçük lokmalar kopardılar, bıçağı dik tutmak yerine yatay tuttular ve Sally’nin büyüklerinin sağlığına kadeh kaldırdılar.

Çocuğun çabasını seyrederken Constance’ın gözlerine yaşlar hücum etti ve iç bayıltıcı bir ümitsizlik bütün vücudunu ele geçirdi. Gelen ilk gemiye binerek İngiltere’ye gitmeye karar vermişti. Yapmak istediği şey değil, yapması gereken şeydi bu. Drew onu karısı olarak istemediğini davranışlarıyla açık açık göstermiş, Noel’den sonra sevgisini tamamen ondan esirgemişti.

Ne büyük bir felakete dönmüştü o gün. Kulübeden büyük umutlarla ve pırıl pırıl bir güneşle çıkmış ama o uğursuz kutlama boyunca beklentileri birer birer parçalanmıştı.

Birçok eksikliği ıslıl ıslıl ortaya çıkmıştı ama Drew’un kendini tamamen geri çekmesine bu eksikliklerden hangisinin sebep olduğunu bilemiyordu. O zamana kadar Drew onu seviyordu. Seviyordu.

Sorun o lanet olası elbise miydi? Onların geleneklerini göz ardı etmesi miydi? Kızaklı sandalye olayına neden olan fiziksel olarak zayıf ve hastalıklı oluşu muydu?

Her neyse gayet önemli bir şeydi.

Başlarda koloni yaşamına uyum sağlayabileceğini ve Drew için ne kadar iyi bir eş olabileceğini göstererek içindeki endişeleri yatıştırmaya çalıştı ama çabaladıkça buraya ait olmadığı daha çok ortaya çıkıyordu.

En kötüsü de, bir kadın olarak kocasına karşı görevlerini bile yerine getirmesini istemiyor oluşuydu. İşleri Mary'nin yapmasını istiyordu. En baştan beri aslında karısı Mary olmayı zaten. Ya da Leah. İşte şimdi bir de dehşet verici bir keşfi vardı.

Yutkundu. Bütün bu süre içinde kaybettiği eski aşkından bir kez bile bahsetmemişti. Şimdi bile anlatmıyordu. Constance ona bunu sorduğunda sadece, "Bitti gitti, konuşacak bir şey yok" dedi.

Konuşacak bir şey yok! Leah geçici bir hevesle satın aldığı bir tütün gelini değildi. Ah, hayır. Leah tanışıp âşık olduğu ve İngiltere'den buraya, eve *getirdiği* genç bir kadındı. Nellie ona böyle anlatmıştı.

Kendisi ne kadar aptaldı. Babasının ona getirdiği ilk evlilik sözleşmesini kabul etmeliydi. Neden kızların bu tür anlaşmaların dışında tutulduklarını ancak şimdi, çok geç olduktan sonra anlamıştı. Çünkü kızların kendileri için en iyisinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

Constance öne doğru uzanarak Sally'nin başlığından dışarı çıkmış bir tutam saçı geri soktu. Ne kadar ilginç bir çift olmuşlardı Sally ile birlikte. Her ikisi de artık çiçek açmayan bir tarlada papatya kolyeler yapmak istiyorlardı. Constance'ın papatya kolyesi, Drew için kolonili mükemmel bir eş olabilmek ve aynı zamanda *Hanımlar İçin Matematik Günlüğü'nün* Avrupa'daki yayınıni sürdürülebilmekte.

Ne cahillik! Ne ukalalık! Üstelik sadece *kolonili mükemmel* eş kısmı da değil. Matematik Günlüğü'nü buradan da yayına

hazırlayabileceğini nereden çıkarmıştı? Günlük yayınlanmazsa dünyanın duracağını mı sanıyordu? Bildiği kadarıyla Katherine Yengesi Matematik Günlüğü'nün artık yayınlanmayacağını açıklayarak bu yıl gelen mektupları şimdiden geri göndermişti bile. Göndermemiş olsa bile Drew kendisinin o işle ilgilenmesine muhtemelen izin vermezdi.

Sally sabırsızlıkla ona bakıyordu.

“Özür dilerim” dedi kıza, başından öperken. Tabağı, bardağı ve kaşıkları topladı. “Bugünkü bu kadar yeter. Şimdi duamızı edelim.”

Dua biter bitmez, ortalığı yeni yeni ısıtmaya başlayan bahar güneşinin tadını çıkarmak isteyen Sally koşarak dışarı çıktı. Yakında her yerde hayat yeniden uyanacaktı.

Constance mutfak gereçlerini raftaki yerlerine koydu. Bahar onun için yeni bir hayat getirmeyecekti. Constance burada, kolonide peşinde olduğu hayata sahip olamayacaktı.

* * *

Drew'a baktı. İçinde minicik tohumlar değil de sanki yüzlerce değerli taş varmış gibi dikkatle tutuyordu elindeki mendili. “Gelecek yılki ekinlerimiz için tohum yatağı hazırlamama yardım etmek ister misin?” diye sordu.

Genç kadın bakışlarını adamın elinden çekti. Elleri nasırlıydı ama yine de nazik, sevgi dolu ve muhteşimdi. “Şimdiye kadar bir yatak yapmışsındır diye düşünmüştüm.”

“Yardım etmek zorunda değilsin. Ben sadece..”

Kulübede yalnızdılar. Hiç âdeti olmadığı üzere, gün ortasında çıkıp gelmişti eve. Mary Sally'yi alıp tavuklara yem vermek için dışarı çıkmakta gecikmemişti.

“Hayır, yardım etmek istiyorum. Ne yapmam gerek?”

“Ellerini uzat.”

Avuçlarını birleştirdi. Genç adam elindeki mendili büyük bir dikkatle kızın ellerine koydu. Parmakları birbirine dokununca kızın tüm vücudunu hasret dolu bir ürperti sardı. Elindeki tohumlar bulanık görünmeye başlamışlardı.

Tanrı yardımcısı olsun, şimdi ağlamamalıydı. Tekrar olmazdı. Hayatı boyunca yeterince ağlamıştı zaten. Gözlerini hızlı hızlı açıp kapatarak yaşlara engel olmaya çalıştı.

Genç adam bir elini kızın ellerinin altına koyarak avucundaki tohumların bir kısmını aldı. Constance, gözlerini kapatarak adamın dokunmasının keyfini çıkardı.

“Tohumları ekmeden önce test etmek için birkaç tanesini ateşe atmalısın. Eğer barut gibi parlarsa iyiler ve ekilebilirler demektir.”

Kız kısa bir baş hareketiyle anladığını gösterdi. Adam elini çekince tohumları ateşe attı ve anında minik kıvılcımlarla bir parlama ortaya çıktı.

Başını kaldırıp baktığında genç adamın ateşe değil de ona baktığını görünce şaşırdı. Bakışlarının derinlerinde garip bir ağırlık ve ağırlı bir sızı saklıydı.

İçindekileri güvene alarak parmaklarını mendilin üzerine kapattı. “Tohumlar iyi.”

“Evet. Onları biraz külle karıştır. Ardından ekeceğiz.”

“Göstereceğim.”

Bir toprak kavanoz aldı ve içine biraz kül koydu. “Birazını buraya koy” dedi, toprak kavanozu kıza doğru uzatarak.

Genç kadın elindeki tohumlardan birazını dikkatle kaba aktardı ve mendili masanın üzerine bıraktı.

“Güzel. Şimdi karıştır.”

Kavanozu onun için tutmasına izin vererek parmaklarını küle soktu ve yavaşça karıştırdı, karıştırdı, karıştırdı.

Adama söylemesi gerekiyordu. Beceriksizce davranışlarını daha fazla görmeyeceğini ona söylemesi gerekiyordu. Yanlış kişiye karşı sorumluluk hissetmekten kurtulacağını ona söylemesi gerekiyordu. Ayrılık kararını ona söylemesi gerekiyordu.

“Neden ağlıyorsun, Connie?” diye fısıldadı adam.

Geri sıçrayarak elleriyle yanaklarını silmeye çalıştı. “Ağlamıyorum.”

Aptalca bir cevaptı elbette. Şu anda bile gözlerinden yaşlar süzüldüğünün farkındaydı.

“Tütün konusunda bana yardım etmek zorunda değilsin. Senin istediğini düşünmüştüm. Yani bana sorduğun zaman...”

Kız yutkundu. “Tohumları ekmene yardım etmeyi çok istiyorum ama neyim var, bilmiyorum. Aslında bu kadar sulu göz biri değilim.”

“Bir yerin mi ağrıyor?”

Senin kastettiğin gibi değil ama evet, ağrıyor. Ah, evet. Yüreğim parçalanıyor. “Hayır.”

“O zaman sorun nedir?”

Söyle ona. Büyük bir karamsarlık sızdı içine. *Hayır.* Gitmek istemiyordu. Aslında istediği şey kalmaktı. Kalmak ve genç adamın karısı olmak. Belki diğer taraftan da bir editör olmak...

Böyle bir şeyi dile getirse adam ne yapardı acaba? Ne söylerdi? Genç kadın adamın gözlerine baktı. Ya evet derse? Boğazının kuruduğunu hissetti.

Ama adam evet demezdi. Hayır derdi. “Beni neden büyük eve götürmüyorsun, Drew?”

Bir süre sonra adam bakışlarını başka yöne çevirdi. Gerginliği elle tutulabilecek gibiydi. O anda biri sanki gözlerindeki

perdeyi kaldırmış gibi, bütün gerçekliğiyle anladı kız. Bütün olanlardan nasıl da bihaber olduğunu anladı.

Gitmek ya da kalmakla ilgili kararının hiçbir önemi yoktu. *Drew* kendi kararını vermişti; onu geri gönderecekti ve o ne söylerse söylesin değişen bir şey olmayacaktı.

Yanakları alev alev yanmaya başladı. Soylu bir şekilde kendini adamıştı ama adam bu süre içinde her şeye rağmen onu geri göndermeye niyetlenmişti.

İçinden gelen bir gümbürtü kulaklarında yankılandı. *Buna cevap verme*. Döndü ve alçak bir ahşap kasa gördü. “Tohumları buna mı ekeceğiz?”

Adam kımıldamadı ama dikkati şimdi kızın üzerindeydi.

Constance derin bir nefes aldı. “Üzgünüm, *Drew*. Söylediklerimi unut. Bu tütünler için mi?”

Yeni bir uzun sessizlikten sonra adam elindeki kavanozu yere bıraktı. “Konuşmamız gerek.”

Soğukkanlılığı kaybolmak üzereydi. “Hayır, konuşmamıza gerek yok. Her şey yolunda, gerçekten. Gel, tütün ekelim. Sen kasayı al, ben tohumları getiririm.”

Öne doğru atılarak kavanoza uzandı ama adamın eli bileğinden nazıkçe yakaladı. “Denedik, *Connie*. Gerçekten denedik. Ama ikimiz de biliyoruz ki... İşe yaramayacak.”

Hayır. Daha değil. Hazır değildi henüz. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Elini adamdan kurtararak kavanozu aldı ve ocağın önünde yere koydu. İçindeki külleri parmağıyla oyarak küçük bir delik açtı. “Bir inç genişliğindeki bu deliğe ne kadar kül sığar sence?”

Genç adam kızın yanına çökerken dizleri çatırdadı. “Seni büyük eve götürmedim çünkü her şeyi hesaba katarak seni oraya götürmemenin en iyisi olacağına karar verdim.”

Kız ayağa fırladı. “Haydi, gidip tütün ekelim.”

Adam da ayağa kalktı ve kızın omzuna dokundu. “Connie.”

Yaşlar gözlerine hücum ediyor, yanaklarından aşağı yuvarlanıyorlardı. “Lütfen, Drew. Lütfen, sadece tütün ekebilir miyiz?”

Eğer tohum ekme işini yüzüne gözüne bulaştırmadan becerirse belki de Drew onu geri göndermezdi. Eğer kendisine bir şans verirse görecekti. Onları sulayacak, gübreleyecek, güneşe koyacaktı. Ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve sonunda hayatı boyunca gördüğü en güzel fideler yetişecekti.

Cılız bir ses içinden eğer giderse genç adamın daha iyi olacağını söylüyordu. Hemen o sesi aklından çıkardı ve kendini eğer bu tohum işini becerebilirse onun için bir başlangıç olacağına inandırdı. Adamın yanıtını beklerken yüreği delicesine çarpıyordu.

Genç adam geriye doğru bir adım atarak ellerinin aşağı indirdi. “Pekâlâ, tütün ekelim, şimdilik.”

Bölüm YİRMİ ALTI

Günün en sevdiği saatiydi ve bir süreliğine içindeki boğucu üzüntüyü kovalamayı başardı. Erkenden kalktığı sabah saatlerinde, bu bakir topraklardaki diğer herkes yataklarında yatıp uyanmayı geciktirmeye çalışırken dünya sadece ona aitti.

Sadece Constance değildi uyanık olan. Sevgili arkadaşı Kartanesi de her sabah doğanın müziği için yerini alıyordu. Rezervasyonlarını yaptırıyorlar, en iyi koltukları seçiyorlardı. Constance hayvanın kalın postuna yanağını dayıyor, konserin başlamasını beklerken alışılmış hareketlerle keçinin sütünü sağlıyordu.

Bu ülke sürprizlerle doluydu. Yazın çok güzel, sonbaharda bir ressamın paleti gibi rengârenk, kışın bir mucize, baharda da kesinlikle cennetti. Sanat derslerine keşke daha çok dikkat etseydim, diye düşündü. Buradan bir parçayı ömür boyu saklayabilmek ne harika bir şey olurdu, kim bilir.

Şafağın tazeliğinde nefes aldı. Rengârenk bir baharın burada nasıl görüneceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Tanımadığı bir sürü ağaç ve çalıyı öğrendiği geçen yaz boyunca ve şimdi hepsi kızın nefesini keserek çiçeğe durmuşlardı.

Kızılıklar kalın, gür dallarını üzerlerine kar yağmış gibi bembeyaz çiçeklerle donatmışlardı. Kadeh çiçekleri büyüleyici sarı çiçeklerini açarak muhteşem kokularını ortalığa salmışlardı. Borulu hanımelleri ağaçları çiçeklerle bezemişlerdi. Süsenler, zambaklar, gelincikler, şakayıklar, hezarenler, gülhatmiler ve daha birçok çiçek bu enfes topluluğu süslüyorlardı.

Konser bütün görkemiyle başlamıştı. Kuş cıvıltıları, rüzgârın uğultusu, gıdıklamalar ve ağaçların hışırtısı ortalığı dolduruyordu. Bazıları kesik kesik ve kuvvetli, bazıları giderek artan bir tonda, bazıları düzensiz ve gelişigüzel bir ritimdeydi.

Süt sağma işi bitmişti. Elleri dizlerinde, oturuyordu. Kartanesi de, Constance ona yaslanmış konseri dinlerken kıpırdamadan duruyordu. Gözlerini açtı. Küçük bir yabani tavşan hızla açıklık alandan geçti. Çalılar arasında kaybolana kadar gülümseyerek tavşanı izledi.

Bir hareket dikkatini çekti ve bahçenin kıyısında hareketin kaynağını gördüğünde gözleri kocaman açıldı. *Bu da ne böyle?* Yavaş hareketleri, kafasından kuyruğuna kadar uzanan büyük bir beyaz çizgisi olan siyah kürklü bir yaratık bahçede hantal hantal ilerliyordu. Constance başını Kartanesi'nin sırtından yavaşça kaldırdı. Keçi huysuzlanarak geri geri bir iki adım atı.

Constance süt kovalarını çabucak aldı ve başına bir iş gelmemesi için biraz uzağa koydu. Kartanesi dönerek kulübeye doğru yürümeye başladı. Constance olduğu yerde durarak kendisine doğru gelen büyüleyici hayvana bakmaya başladı.

"Günaydın. Siz kimsiniz acaba?"

"İiiit, iiiit, iiiit, iiiit."

“Anlıyorum. Aç mısınız? Size süt veremem ama biraz tavuk yemi verebilirim isterseniz. Hoşunuza gider mi?”

Hayvan durdu. Burnunu kımıldatarak ve mermer gibi gözlerini üzerine dikerek Constance’ı inceledi. Elini cebine sokarak biraz yem çıkardı ve hayvana doğru attı. Hayvan beyaz tüylü kuyruğunu dikerek kıpırtısız bir şekilde durdu.

Constance da hayvanın korkuttuğunu anladığı için kıpırdamadan oturuyordu. Uzunca bir zaman sonra hayvan yavaşça ilerledi, yemleri kaparak ormanın içine doğru hızlıca kaçtı.

İçini çekti. Ah, bu ülkeyi öyle çok seviyordu ki. Pis kokulu, kalabalık, hapishaneye benzeyen Londra’yı düşünmeye başladı. Tekrar görmek bile istemiyordu orayı. Hiç özlememişti. Hem de hiç.

Ailesini özlemişti gerçi. Yine de, huzur içinde yatsın, Skelly Amca’sı ve Katherine Yenge’si onun gerçek ailesiydi ve onlardan yıllar önce uzaklaştırılmıştı zaten. Kardeşleri kendi hayatlarıyla ve elbette savaşla meşgullerdi. Ayrıca babasının da kendi dertleri vardı.

Oysa burada, burada kendini... özgür hissediyordu. Uymak zorunda olduğu sosyal kurallar yoktu. Bedenini ya da saygınlığını tehlikeye sokmadan maceraya atılmakta özgürdü. Herkes birbirine karşı samimi ve teklifsizdi burada. Hatta şu anda ayaağında ayakkabı bile yoktu.

Ayak parmaklarını otların arasına gömdü. Eskiden evinde üst üste giydiği o iç çamaşırlarının ve elbiselerin ne kadar rahatsız edici olduğunu buraya gelip hepsini üzerinden çıkararak sadece rahat bir elbise giyince anladı. Üstelik şimdi havalar ısınınca herkes ayakkabılarını çıkarmıştı ve ihtiyaçları olmadığı için giymiyorlardı.

Parmağını süte daldırarak ağzına götürdü ve kremamsı tadının keyfini çıkardı. Yine de, özgür olduğu kadar korunmasız

hissediyordu kendini. Sürekli, kocasıyla ilişkisi de dâhil olmak üzere, bir şeylere zarar veriyor gibi görünüyordu.

Ama bugün yeni bir gündü. Bugün tütün tohumlarının başlarını topraktan çıkaracağı gündü belki. Bugün Drew'un onu büyük eve götüreceği gündü belki. Bugün onu geri göndermekten vazgeçeceği gündü belki.

Lütfen, Tanrım. Bugün o gün olsun.

* * *

O gün ne tohumlar çıkardılar başlarını topraktan ne de Drew onun düşündüğü şeyleri yaptı. Ama bir hafta kadar sonra minicik bir yeşil toprağı hafifçe çatlatmıştı. Şimdi ise fideleri iki parmak kadar yükselmişlerdi. Drew memnundu. Constan-
ce sevinçten uçuyordu.

Yine de hâlâ onu yeni eve götürmemişti. Kendisi gidip görebilirdi. Vakti de vardı, hevesi de. Ama oraya hep Drew'la birlikte gitmenin, eşikten onun kollarında geçmenin, koridorlarında birlikte yürümenin hayalini kurmuştu ve oraya yanında Drew olmadan gitmek yenilgiyi kabullenmek anlamına gelecekti.

Yenilgiyi kabullenmeye hiç niyeti yoktu. Aşçılığı giderek daha iyi hâle geliyordu. Tohumları başarılıydı. Üstelik Böğürtlen adını verdiği yeni bir hayvanı vardı. Böğürtlen her sabah süt sağarken ve her akşam derede bulaşıkları yıkarken ziyaretine geliyordu. Eğer buradaki hayvanlar onu kabullendiyse, bu Drew'un da kabulleneceğine ilişkin Tanrı'nın bir işareti olmalıydı.

Lütfen Tanrım. Bu onun işareti olsun.

* * *

Güneş battı. Constance tohumlarının ekili olduğu kasayı içeri taşıdı. Onun hazinesiydi bu kasa. Fideler şimdi beş santimetre kadar olmuşlardı ve yeni bir tanesi de başını daha bu sabah topraktan çıkarmıştı.

Kasayı rafa dikkatle yerleştirdikten sonra günlüğünü aldı ve bu öğleden sonra fidelerini sularken aklına gelen bulmacayı yazmaya başladı.

Bir tohum ekiliyor. Bu tohum, iki yıl sonra bir tohum üretiyor. Ondan sonraki her yıl birer tane tohum üretiyor. Bu tohumların her biri iki yaşına geldiklerinde her yıl birer tohum üretmeye başlıyorlar. Onların ürettiği tohumlar da aynı şekilde ürerler. Yirmi yılın sonunda kaç tane tohum üretmiş oluruz?

* * *

Tuzlu bir esinti Drew'un saçını yüzünün bir tarafına yapıştırdı. Kıyıda durmuş, Chesapeake Körfezi'nin yüz metre kadar açığında demirleyen, fırtınanın hırpaladığı *Myrtilla*'ya bakıyordu. Ambar kapısının önünde diğer bazı mallarla birlikte evini doldurmaya yetecek kadar mobilya vardı. Birazdan bu mobilyalar tütünle yer değiştirecekti. Mutlu olması gerekiyordu ama değildi.

Mürettebat güverteyi doldurdu. Durmadan hızlı adımlarla gidip geliyorlar, küfürlü konuşmaları kıyıya kadar ulaşıyordu. Bir sütçü kızla sevgilisi hakkındaki hareketli bir şarkı konuşmaların arasından seçilebiliyordu. İri yapılı bir denizci geminin baş tarafına gelerek bir kova çöpü denize boşalttı. Martılar bağırsarak dalışa geçtiler. Çıglıkları diğer bütün sesleri bastırıyordu.

Belki geminin gelişini Constance'tan saklayabilirdi. Olmamacak şey değildi. Gemileri yükleyip boşaltmak için kıyıya sa-

dece erkekler gelirdi ve bunların hiçbirisi onları ziyaret etmek için evlerine uğrayan adamlar değildi.

Yani Josh'un ve sözleşmeli işçilerin ağızlarından bir şey kaçırılmalarını engelleyebilirse mobilyaların geldiğini ve tütünün gemiye yüklendiğini gizleyebilirdi. Sonra Connie geminin geldiğini bile öğrenmeden *Myrtilla* dönüş yolculuğuna başlamış olurdu. Ama hayır, Josh tütünlerle beraber gemide olacaktı ve hoşça kal demeden asla gitmezdi.

Drew Constance'tan daha ne kadar uzak durabileceğini bilmiyordu. Bulaşıkları yıkamaya yardım etmiyor, kulübeye sadece günde bir öğün yemek yemek için geliyor ve akşamları kız uyuyana kadar meşgul olacak bir sürü iş uyduruyordu kendisine.

Derede duran ve hiçbir zaman kullanmadıkları eski salı tamir etmişti. Hatta şu sıralarda sapı oldukça iyi durumda olan baltasına ceviz ağacından yeni bir sap yontuyordu.

Yatağı tamamen genç kadına bırakmayı düşünmüştü ama bunu yapamadı. Zaten yakında boş yatakta tek başına uyuyacaktı. Yine de onun yanında yatmaması gerektiğini biliyordu çünkü hamile kalması büyük bir olasılıktı. Şimdiye kadar böyle bir şey olmadığı için şanslıydılar. Onu evine bir "dul" olarak göndermek başka bir şeydi, "çocuklu bir dul" olarak göndermek başka bir şey, ki bunu asla yapamazdı.

* * *

Constance Mary'ye baktı, ardından Drew'un sandalyesine çöktü. "Ciddi olamazsın."

Mary muhallebiyi karıştırmaya devam ediyordu. "Doğru söylediğimi biliyorsunuz."

Constance bir elini karnına koydu. Olabilir miydi? Kesinlikle hayır. Olsa bilirdi. Bilir miydi? “Ama kendimi hasta gibi hissetmiyorum.”

“Şanslısınız o zaman.”

Derin bir nefes aldı. “Mary, şu geçen aylar boyunca başıma bir sürü şey geldi. Kaçırıldım, evlendim, ölüm döşğinde yattım. Bunların hepsi benim zayıf düşmüş vücudumu biraz şaşırtmış olabilir.”

“Vücudunuz ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyor bence.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

“Her zaman yorgunsunuz, değil mi?”

“Tabii ki yorgunum. Daha önceleri yumurta toplamaktan başka bir iş yapmazdım. Şimdi çok çok fazlasını yapıyorum.”

“Sürekli ağlıyorsunuz.”

Constance bir kaşını kaldırdı. “Daha önceleri evli değildim de ondan.”

“Büyük porsiyon yemekleri yiyemiyorsunuz. Sürekli azar azar ama sık yemek yiyorsunuz.”

“Bu yemek pişirmeyi öğrenmenin bir sonucu. Tadının nasıl olduğunu, daha neler eklemem gerektiğini anlamak için tatmak zorundayım. Sonunda yemek hazır olduğunda birçok kez tatmış oluyorum ve karnım doyuyor.”

“Göğüsleriniz hassas mı?”

Constance hiçbir şey söylemedi.

Mary döndü. Bakışlarında eğlendiğini gösteren bir ışıltı vardı. “Siz gebesiniz. Yakında karnınızda kımıldayan bebeği hissedeceksiniz bence.”

Bütün vücudunu ılık bir şey sardı. Yaşlar gözlerine hücum

etti. Bebeği olacak. Drew'un bebeği karnındaydı. Kollarını karnına sardı. *Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.* Bir bebek. Düşünebiliyor musunuz?

Drew'a söylemek için sabırsızlanıyordu. Birden durdu. Drew. Ne düşünecekti acaba? Sevinecek miydi?

Elbette sevinecekti. Ama... ama evliliklerine ne olacaktı? Daha önce de ona söylediği gibi, yüreğinin en derininde bir yerde onu geri gönderemeyeceğini biliyordu.

Ters mi davranırdı? Kabullenir miydi? Kendini kapana kısılmış gibi mi hissedirdi? Peki kendisi ne yapacaktı? İngiltere'ye gidecek ve bir çocuğu olduğunu Drew'a hiç söylemeyecek miydi? Tabii ki hayır! Bu düşünülemezdi bile.

"Doğuma ne kadar zaman var sence, Mary?"

"En son ne zaman adet gördünüz?"

Yüzü kızardı. "Aralıkta."

"Yaklaşık dört aylık gebesiniz."

"Ne zaman belli olmaya başlar?"

"Birkaç hafta içinde, sanırım."

Constance dudaklarını ısırdı. "Mary, bunu Drew'a hemen söylemeyeceğim."

Mary muhallebiyi karıştırmayı bırakarak sert bakışlarla baktı.

"Lütfen, sen de hiçbir şey söyleme."

Bir süre sonra Mary kafasını salladı. "Peki, Hanımefendi."

Hanımefendi hitabını kullanması memnuniyetsizliğinin ifadesiydi ama bunun şu anda bir önemi yoktu. Bebek her şeyi değiştirmişti.

Constance artık burada kalabilirdi ama Drew bunun kendi fikri olduğunu düşünürse çok daha iyi olurdu. Erkekler bir şey yapmaya zorlandıklarında epey suratsız olabiliyorlardı.

Ellerini birleştirdi. Drew onun burada kalmasını kendisi istemeliydi ve bunu bebeği öğrenmeden önce yapmalıydı. Constance'ın çok az vakti vardı.

Dudaklarını buruşturdu. Bir eş olarak evle ilgili görevlerini aksaksız yapıyor olması bir işe yaramamıştı. Başka bir yol düşünmek zorundaydı.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Drew'un en başından beri kendini uzak tutamadığı bir şey vardı. Eliyle önlüğünü düzeltti. Constance'ın çok iyi yapabildiği bir şey. Kocasını baştan çıkaracaktı.

* * *

“Drew! Drew! Sana öğle yemeğini getirdik!”

Drew önündeki büyük kutuyu açmak için elindeki levveyi son bir defa daha itti ve başını kaldırıp batıya doğru baktı. Otların arasında zıplayarak yürüyen Sally'nin başlığı görünüyordu. Başlığının bağcıkları boynunun altından bağlanmış, bağcıkların uçları siyah kıvrıkcık saçlarıyla birlikte omuzlarında sallanıyordu.

Birkaç adım arkasından Constance geliyordu. Bir elinde üzeri örtüyle kapatılmış büyük bir sepet taşıyor, diğer elini geniş hareketlerle ona doğru sallıyordu. İçi hayat enerjisiyle dolmuştu. Levyesini atarak onlara doğru ilerledi.

Sally koşarak geldi. “Kutuların içinde ne var?”

“Mobilya.”

Sally daha Constance yanlarına bile gelmeden fırlayıp kutuları incelemeye gitti.

Drew Constance'ın yaklaşmasını izlerken mendiliyle alnındaki teri sildi. Güneş genç kadının omuzlarından aşağı dökülüyordu. Adamın bakışları yavaşça dudaklarına kaydı.

Genç kadın birkaç santimetre önünde duruncaya kadar kıpırdamadan bekledi. Constance çillerle kaplı o narin elini göğsüne koyarak nefesini ayarladı. "Tanrım. Buraya kadar yürümeyeli epey uzun zaman olmuş."

Epey uzun zaman mı? Neredeyse bir koca asır geçmişti. Bil-diği kadarıyla Sally'nin yaşadığı o kötü günden sonra Constance buraya bir daha gelmemiştir. Şimdi ne arıyordu burada peki?

Genç kadın eve dikkatle bakarken Drew dimdik durdu.

Constance'ın gözleri anlatılması imkânsız bir hisle dolmuştu. "Ah, Drew. Olağanüstü. Böyle olduğunu bilmiyordum." Drew'a döndü. "Bana evi gösterecek misin? Görmeyi çok istiyorum."

Drew hafifçe başını sallayarak evi işaret etti. "Buyur bak."

Güneşten yanan yüzüne küçük içten bir gülümseme yayıldı. "Rehberli bir turu tercih ederim. Seninle. Lütfen?"

"Epey meşgulüm."

İnce uzun çilli boynunu uzatarak adamın omzunun üzerinden baktı. "Anlıyorum. Kutularda ne var?"

"Mobilya."

Gözleri kocaman açıldı. "Mobilya mı? Bana evin bittiğini söylemedin. Ne zaman tamamladın?"

"İki hafta önce."

Genç kadının yüzü sevinçle ışıldadı. "Ah, bu harika! Tebrikler! Bunu kutlamalısınız!"

Constance'la arasına biraz mesafe koymalıydı. Kanı deli gibi akıyor, kalbi gümbür gümbür atıyor, duyguları sersemliyordu. "Burada ne arıyorsun?"

Bir an tereddüt etti. Sonra elindeki sepeti kaldırdı. "Öğle-yin yemen için sana özel bir şey getirmeye karar verdim."

Adamın kaşları çatıldı. Sesinde farklı bir ton mu vardı, yoksa ona mı öyle gelmişti?

Sapını göğsüne dayayarak sepeti biraz daha yukarı kaldırdı. “Haydi, bir bak.”

Genç adam örtünün kenarını kaldırdı.

“Alabalık” diye fısıldadı kadın. “Kendim tuttum ve pişirdim.”

“Sen mi tuttun?”

Gülümsemesi adamı tamamen sersemleterek bütün yüzüne yayıldı. “Tavayla hem de! Böyle bir şeyi ömrün boyunca görmemişsinizdir, Drew. Öyle çok alabalık vardı ki, yakalamak için tavayı daldırıp çıkarmak yeterliydi!”

Yüzündeki heyecanı görünce gülümsemeden duramadı. “Anladım. Üstelik sen kızarttın, öyle mi?”

Başını gururla evet anlamında aşağı yukarı sallarken sepete biraz daha sıkıca sarıldı.

Sepetin içinde alabalık olabilirdi ama onu heyecanlandıran Constance’tan gelen kokuydu. Leylak ve kadın kokusu. Ölüm-cül birleşim.

Aklını başına toplaması lazımdı. Limandaki gemi onu İngiltere’ye götürmek için hazır bekliyordu ve o burada durup cilveleşmeyecekti. Sert sert baktı. “Ben yemeğimi yedim.”

Döndü ve az önce açmaya çalıştığı kasanın yanına gitti. Kızı incitmeye çalışıyordu ama peşinden gelip omzunu kasaya yaslamasına ve çenesini gökyüzüne doğru kaldırmasına bakılırsa bunu pek de beceremiyordu. Genç adam nefes kesen profiline bakarken kız tarçın rengi uzun kirpiklerini indirerek gözlerini kapattı.

Ahşap kutunun bir kenarını tutarak sertçe çekti. Bu hareketi kızın duruşunu bozmuştu ama buna pek aldırmış görünmüyordu. Yine kutuya yaslandı.

“Gitmeyeceğim, biliyor musun?”

Genç adamın kalbi atmayı bıraktı. Gemiye mi duydu?

“En azından sen benim alabalığımı yemeden gitmeyeceğim.”

Dudakları inceldi. Sepeti kızın elinden çekip aldı. “Hay hay. Ver de yiyeyim o zaman.”

Kasanın yanından hızla uzaklaşarak adamın elini tuttu. “Hayır, burada değil, Bu şekilde değil. Beni içeri götür, Drew. Beni içeri götür ve evi göster. İçeride oturup yiyecek yemeğimizi.”

Adam elini çekti hızla. “Neden?”

“Çünkü benim için önemli. Ne için uğraştığını, ne için terlediğini, aileni ne için ihmal ettiğini görmek istiyorum.”

Hızla ileri atıldı. “Ailemi ihmal mi etmişim? Ne demeye çalışıyorsun?”

“Sally ile ben seni artık hiç göremiyoruz. Güneş doğmadan önce evden çıkıyorsun ve gece yarısı dönüyorsun. Yemeklerini bile bizimle yemiyorsun artık. Sally seni özleyiyor.” Elbisesinin yakasını düzeltti. “İkimiz de özleyoruz.”

Alay eden bir sesle, “Bir çiftçinin karısı her zaman yalnızdır” dedi.

“Sadece kadın eğer dursa” dedi genç kadın. “Ama ben değilim. Seni bu kadar uzun süre uzakta tutan nedir?”

“Birisinin çalışması gerek burada.”

Genç kadın derin bir nefes aldı. “O birisinin aynı zamanda yemek de yemesi gerek.” Bir kaşını kaldırdı. “Sana bu balığı kızartabilmek için bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kaldım. “Bu yüzden inadı bırakıp beni içeri alsan, yeni evimi göstersen ve öyle yemeğini yesen iyi edersin.”

Adam topuklarının üzerinde döndü ve eve doğru yürümeye başladı. “Bundan sonra bana iyilik yapma.”

Onu eve sokmak istemiyordu. Bu duvarların arasında ona ait anılar olmasını istemiyordu. Böyle anısız kalması daha iyiydi ama genç kadın onu zorluyordu.

Peki, öyle olsun. Onu içeri alacaktı. Evi ona gösterecekti. O lanet alabalığı da yiyecekti. Sonra onu dışarı çıkaracaktı.

Ön kapıyı çarparak açtı, salona girdi, elindeki alabalık sepetini yeni yaptığı ahşap döşemenin üzerine koydu ve yemek için yere oturdu. Constance'ın sesi ön kapının merdivenlerinden geldiğinde henüz iki lokmadan fazla yememişti. Kafasını kaldırıp baktığında onu odanın kapısında kararsızca beklerken gördü.

“Sally dışarıda güvende olur mu?”

“Tabii” diye yanıtladı adam. “Adamlar ona bakar.”

Genç kadın kararsızdı. “İlk kez gireceğim bu eve.”

Dişleriyle bir lokma daha kopardı balıktan. “Gir o zaman. Ya da git ve bırak da yiyeyim.”

Constance, omuzlarını dikleştirerek eşiği aştı ve salona girmeden önce bir süre orada kararsız kaldı. Drew, ağzından kılçıkları çıkarırken kadının salonu dolaşmasını, ona buna dokunup parmaklarını üzerlerinde gezdirmesini izledi.

Sepette biraz ekmek buldu ve ağzına attı. “Ekmeği de sen yapmışsındır. Mary yapmamıştır eminim.”

İç geçirdi. “Hayır, o yapmadı.”

“Keşke bıraksaydın da o yapsaydı. Onun işi bu, Connie. O benim aşçım ve yemeklerimi onun yapmasını tercih ederim.” Sepetin içini kurcalamaya başladı. “İçecek bir şey var mı?”

“Evet, sol tarafta şarap tulumunda biraz elma şarabı var.”

Kadının hazırladığı diğer yiyecekleri özellikle dağıtarak sepeti kurcaladı. Şarap tulumunu bulup çekti ve ağzına dökerek içmeye başladı.

Constance adamın karşısına oturdu. Eteği etrafında kabarmıştı. "İşçilikler fevkalade, Drew. Bu evin bu kadar güzel olacağını düşünmemiştim."

Eliyle ağzını silerek geçirdi. "Biz kolonililerin bile bazı becerileri vardır."

"Benim söylemeye çalıştığım bu değildi" dedi, korselinin üst kısmını gevşetirken. "Ben..."

"Ne yapıyorsun?"

Genç kadın donup kaldı. Gözlerini kocaman açmıştı. "Efendim?"

Adam ayağa fırladı. "Bana anlamamış gibi bakma. Neden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun."

Constance sepete baktı. "Yanlış bir şey mi var?"

Genç adam dişlerini sıktı. "Korsen, Constance!"

Ellerini aceleyle bağcıklardan çekti. "Sıcak gelmişti."

"Peki... Şimdi ilkbahar. Virginia yaz geldiğinde çok çok daha sıcak olur. Eğer şimdi sıcak geliyorsa yazın perişan olacaksın."

Gözlerine yaşlar doldu. "Umurumda değil."

Genç adam yumruklarını sıktı. "Ama benim umurumda! Şimdi korseni bağla ve hemen buradan çık git."

Bağcıkları bağlayamıyordu. "Ama daha evi görmedim."

"Git buradan!"

Sendeleyerek ayağa kalktı. "Neden bağıryorsun, Drew? Neden öfkelisin?"

"Bağırmıyorum! Öfkeli değilim! Sadece seni evine göndermeye hazırım. Limandaki gemi tütününü yükler yüklemeyi seni ona bindireceğim ve bütün bunlar bir son bulacak."

Deniz tarafındaki pencereye baktı ama buradan gemiyi göremiyordu elbette. "Şimdi mi? Şu anda körfezde bir gemi mi var?"

Soğuk bir ürperti sardı adamın bedenini. Sesinde belli belirsiz bir sevinç mi vardı? Söylemek zordu. “Evet.”

“Ve... ve sen benim ona binmemi mi istiyorsun?”

Nefes alamadığını göğsünün sıkıştığını hissetti. “Evet.”

Genç kadın pencereye doğru yürüdü. Sırtı adam dönüktü. “Neden?”

Çünkü seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum, sefalet çekmeni değil. “Buraya ait değilsin, Connie. Bunu sen de biliyorsun.”

Başını eğdi. “Matematiği sevdiğim için mi?”

“Diğer şeylerle birlikte o da var.”

“Ama biz evliyiz, Drew. Morden’a, Tanrı’ya, birbirimize söz verdik.”

“Dul kaldığını farz et.”

Hışım la döndü. “Ama sen ölmedin!”

“Kimse bunu bilmeyecek.”

“Ben bileceğim! Tanrı bilecek! Eve dönüp bir başka adamla evleneceğimi mi düşünüyorsun, üstelik zaten evliyken?”

Adam yine sinirlenmeye başlıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

“Ama bunu yapmayacağım, Drew. Asla bir başkasıyla evlenmeyeceğim. Asla.” Dudaklarını ısırды. “Gitmek istemiyorum. Ben kalmak istiyorum.”

Kalbini yerinden söküp almak, geride canlı bir şey bırakmak zorunda mıydı? “Şimdi öyle diyorsun. Ama yıllar sonra bana teşekkür edeceksin.”

Elini kaldırdı. “Beni seviyorsun, Drew. Sevdiğini biliyorum.”

Kalbi göğsüne sığmıyordu. “Bunun bir önemi yok.”

Yaşlar gözlerinden süzölüp yanaklarına akıyordu. “Bunu nasıl söylersin? Önemi var elbette. Hem de çok.”

“Yok işte. Uzun vadede hiç önemi yok.”

“Beni geri göndermeye ne zaman karar verdin?”

Gerçekten, erkeklerin sahip olduğu ileriye görüş özelliği neden kadınlara verilmemişti? Kendileri için en iyisinin ne olduğunu neden göremiyorlardı? Neden her zaman karşı çıkmak zorundaydılar? “Ne zaman olduğunu biliyorsun.”

“Noel günü.”

“Evet.”

“Yine de beni hâlâ seviyorsun.”

Dişlerini sıktı. “Evet.”

“O zaman bırak karın olayım, Drew. Beni göndermeden önce son bir kez daha deneyelim. Lütfen.”

İçinde büyük bir sıcak dalgası yükseliyordu. “Kesinlikle olmaz.”

Yaşlar yeniden akmaya başladı. “Neden? Neden?”

Çünkü bu beni öldürür. Kesinlikle öldürür. Beyni başka bir yanıt bulmak için çabalıyordu. Sonunda önemli bir şey buldu. “Çünkü tohumlarım can bulabilir. Senden çocuğum olmasını istemiyorum.”

Bölüm YİRMİ YEDİ

“**A**cele et, Sally!” diye bağırdı, kaçınıcı kez olduğunu bilmeden geriye dönerek.

Sally minik adımlarını açtı ama çok az yol alabiliyordu. Gücenmek ilk defa kötü yüzünü gösteriyordu. Eğer Sally için olmasaydı, eğer Constance ona bu kadar değer veriyor olmasaydı hemen büyük evden çıkar, acısını kalbine gömerek çekip giderdi.

Bunun yerine, Josh ve adamların yemek yedikleri yere gitmeli, Sally’yi almadan önce biraz hoşbeş etmeli ve az önce tüm hayat bedeninden sökülüp alınmamış gibi kulübenin yolunu tutmalıydı. Eğer şimdi çözülürse, Sally’nin bunu bütün detaylarıyla Drew’a anlatacağına şüphe yoktu.

Constance dudaklarını sıkarak çocuğa doğru yürüdü.

Sally sendeledi. Gözleri kocaman açılmıştı. “Acele ediyorum” dedi.

Constance çocuğu kucakladı ve beline yaslayarak eve doğru yürümeye başladı. Sally bacaklarını ve kollarını Constance'ın bedenine sarmış, usul usul ağlıyordu.

Constance'ın kalbi katılaşmıştı. İçinde ıstıraptan başka bir şey olmadığından çocuğu rahatlatacak bir söz söylemiyor, bir davranışta bulunmuyordu. Eve ulaştıkları sırada Sally hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Ama küçük kızın hıçkırıkları Constance'ın birazdan atacağı çığlığın yanında ufacık kalıyordu. Kendini çocuğu yere atmaktan son anda alıkoyarak dehşet içinde bağırdı. "*Hayımmır!*"

Sally'yi pat diye yere bıraktı ve kollarını sallayarak tohum kasasına doğru koştu. "*Hooooo! Hooooo!*"

Keçi hâlâ ağzında bir tütün sapını çiğnerken merakla baktı.

"Hayır! Ah, hayır! Bunu nasıl yaparsın? *Bunu nasıl yaparsın?!*"

Keçi kenara çekildi ama Constance tüm gücüyle böğrüne vurunca sıçrayıp kaçtı. Vurmanın şiddetiyle acıyan elini çabucak çekip havaya kaldırdı. Fidelerin dikili olduğu tohum kasasındaki zarara bakmaktan acıyan elini önemsemiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve eliyle ağzını kapattı.

Tohum kasasında hiçbir şey kalmamıştı. Kartanesi bütün tütün fidelerini yemiş, sadece iki fide bırakmıştı. Topraktan görünün kısacık saplar bir santim bile değildi. İki eliyle karnını tutup öne arkaya sallanırken acı dolu feryadı yükseldi.

Mary koşarak dışarı çıktı. Karşısındaki sahneyi görünce hemen Sally'yi kucakladı ve Constance'ı kendi ıstırabıyla baş başa bırakarak kulübeye geri döndü.

Constance parmaklarını bereketli toprağa gömerek bitkileri köklerinden yakaladı. Hepsini kökleyerek dışarı çıkardı ve yumruklarını sıkarak ellerinin arasında ezdi.

Yumruklarını daha çok sıktı, sıktı, sıktı, ta ki tırnaklarının diple-

rine kan dolana kadar. İçindeki üzüntü bir yılan gibi kıvranıyordu. Elindeki kökleri tohum yatağına doğru fırlatarak ayağa kalktı.

Köklerin sessizce toprağa düşmeleri onu tatmin etmemişti. Çıplak ayaklarıyla toprağı iyice karıştırarak ufacık bir parça bile kalmayıncaya kadar hepsini hınçla ezdi.

Öfke onu pençesine almıştı. *Bu Tanrı'nın cezası tohumlara lanet olsun! Drew'a lanet olsun! Beni düşündüğü için ona lanet olsun!* Hışım ile uzanarak kasanın kenarını tuttu ve ters çevirerek içindekileri yere boşalttı. Toprak büyük bir pisliğe neden olarak ortalığa yayılırken Constance elindeki kasayı fırlatıp attı.

Senin çocuğunu doğurmamı istemiyorsun demek! Geç kaldın, seni üçkâğıtçı herif! Çok geç kaldın! Yeni bir enerjiyle toprağı tekmeledi, köklerin üzerinde tepindi ve lanetler okudu.

“Sissy? Günlüğün kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?”

Kafasını kaldırıp bakınca minik tombul elleriyle Sally'nin çekinerek günlüğünü uzattığını gördü.

Gözündeki yaşlar yüzünden kızın uzattığı şeyi göremiyordu. Sert bir hareketle gözlerini sildi. Şimdiye tek görebildiği günlüğüydü. Onu tutan minik kızı fark etmiyordu bile.

Küçük kitap Constance'ın gözünde giderek büyüyerek canlandı ve kahkahalar atan, alay eden çirkin bir yaratığa dönüştü.

Kitabı Sally'nin elinden kaptı. Küçük çocuk korkuyla geriye doğru sendeledi. Alt dudağı titriyordu. Constance döndü ve koşarak uzaklaşmaya başladı. Kulübeden uzağa, tohum yatağından uzağa, Drew'dan uzağa...

Hiçbir şey onu yavaşlatamazdı; ne kalbine bıçak gibi saplanan acı, ne ayaklarının altında açılan yaralar, ne midesindeki bulantı. Kızılıkların çiçeklerini de, patıkaya yayılan ateş çiçeklerinin rengini de, ormanın dinginliğini de fark etmedi. Bakışları ileriye kilitlenmiş, sadece ileri doğru koşuyordu.

Kokusunu almadan önce derenin sesini duydu. Sonra, görmeden önce kokusunu aldı. Şimdiyse dereyi görmüş, oraya doğru koşuyordu. Hızla koşarken elinde sıkı sıkıya tuttuğu günlüğü ani bir hareketle dereye fırlatıp attı. Hemen ardından olduğu yerde dizlerinin üzerine çöktü. Büyük bir kararlılıkla ellerini toprağa dayadı ve havada uçan günlük gürültüyle suya çarpıp batana kadar ona baktı.

Kaplumbağalar güneşlendikleri kütüklerden inerek suya girdiler. Masum ördekler bağışarak kanatlarını çırpıyorlar ve arkalarında kurdeleye benzer şeritler bırakarak sudan havalandılar. *Hanımlar İçin Matematik Günlüğü, Bir Kadının Takvimi, Kadınların Yararlanması ve Oyalanması İçin Uygundur*, akıntıya kapılıp uzaklaşmadan önce suyun yüzeyine çıktı.

Kitap gözden kaybolana kadar ellerinin ve dizlerinin üzerinde kaldı. Ardından yere yatarak top gibi büzüldü ve ağlamaya başladı.

* * *

Drew kardeşinin ve adamlarının üzerinde ağır bir baskı kurarak deli gibi çalışıyordu. Kutuları kırarak açıyorlar, mobilyaları indirip eve taşıyorlardı. Ama şu anda hissedeceğini düşündüğü memnuniyet, tatmin ve gururdan eser yoktu.

Onların yerine mutsuzluk ve acınası bir hüznün vardı. Adamlar mobilyaları indirirken özenli çalışmaları için başlarında durmuyordu. Herhangi bir zarar verebilecek olmalarını önemsemiyordu. Mobilyalarının varlığı bile onu ilgilendirmiyordu.

Güneş, elmas biçimli büyük pencerelerden içeri vurdu ve salonun ortasındaki sandalyelerden, masalardan ve türlü eşyalardan oluşan karmaşayı iyice ortaya çıkardı. Adamlar bir taraftan itip diğer taraftan çekeleyerek bir yatağı üst kata çıkarmaya

çalışıyorlar, sandıkları duvarların dibine yığıyorlar, süslü bir yazı masasının çekmecelerini takıyorlardı. Hiçbiri konuşmuyor, hiçbiri genelde hâkim olan keyifli ortamı oluşturmak için uğraşmıyordu.

Drew Josh'a bakıp başını salladı ve açılmamış birkaç kutuya bakmak için dışarı çıktı. Kutuları kırarak açma işi şu anki ruh hâline çok uyuyordu. Levyeyi alarak tahtaların arasına soktu.

Connie'nin onun söylediği şeylere verdiği tepki genç adamı şaşırtmıştı. Birkaç saniye içinde şaşkınlık, ağır bir üzüntü, ardından bir öfke dalgası geçmişti yüzünden. Genç kadının onun sözlerini yanlış anladığını o an fark etmişti. Tipik kadın davranışı işte...

Onun çocuğunu doğuracak kadar *değersiz* olduğunu söylemek istememişti. Sadece bunun *aptalca* bir hareket olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Yine de yanlış anlamadan doğan karışıklığı düzeltmeye çalışmadı. Nasıl anladiysa öyle kalması daha iyiydi.

Genç kadında o kararlılık varken adamın iradesinde yakaladığı bir çatlak kısa zamanda büyük bir yarığa dönüşecekti. Hayır, hayır. En kötüsünü düşünürken onu kendi hâline bırakmak yapılacak en doğru şeydi.

Açmaya çalıştığı kasa açılmamak için direniyordu. Lanet okuyarak levyeyi başka bir aralıktan soktu. Güneş batmadan önce bütün mobilyaları içeri taşımaları gerekiyordu. İş bitmez umumi depoya gidecek ve tütünlerin yüklenmeleri işinin ne durumda olduğuna bakacaktı.

Geçen haftayı tütünleri depoya taşıyarak ve mobilya kutularını indirerek geçirmişlerdi. Mobilya kutularını yükledikleri el arabasını girintili çıkıntılı yüzeyde hiçbir hayvan gücü kullanmadan hareket ettirmek uzun ve zahmetli bir işti. Drew, Josh ve adamlar emanet aldıkları arabayı yüklüyor ve çukurlu yolda ileri geri iterek hareket ettirmeye çalışıyorlardı.

Bu depoya tütün getirme işinin bu yıl son olmasına karar verdi. Dikime birkaç hafta geç başlayacak, o sırada da evin bulunduğu yamacın hemen aşağısına kendisi için bir iskele yapacaktı. Connie'nin gitmiş olacağı ve iskeleyi ya da daha başka hiçbir şeyi göremeyeceği düşüncesini aklından çıkarmaya çalıştıkça midesine saplanan ağrı giderek artıyordu.

Başını kaldırıp baktığında ona doğru aceleyle yaklaşan yerli çocuğu gördü ve işini bıraktı. Çocuk onu son gördüğünden bu yana toplamıştı. Kollarının ve göğsünün hatları daha düzgün bir hâle gelmişti. Ama Drew'un dikkatini çeken şeyler bunlar değildi.

Drew'un dikkatini asıl çeken şey çocuğun yaklaşıyor olmasıydı. Normalde bahçenin sınırlarında durur ve fark edilene kadar beklerdi.

Drew'un ayakları kendiliğinden yerli çocuğa doğru ilerlemeye başladı. Çocuğun hızını yakalayana kadar yürüyüş hızı her adımında daha da artıyordu. Yarı yolda karşılaştılar. "Ne oldu?" diye sordu Drew, yerli dilinde.

Genç savaşçı duygularını saklamayı henüz büyükleri kadar iyi beceremiyordu. Yine de Drew çocuğun derdini anlamakta zorlanıyordu.

"Ne?" diye sordu Drew yine.

Hızlı hızlı aldığı her nefesle çocuğun burun deliklerinin kanatları kabarıyordu. Dudakları incelmışti. "Şefimiz Opechancanough yaşlandı. Yaşıyla birlikte nefreti de büyüdü. Beyaz adamın çiftçilerinin atalarımıza ait toprakları duman otlarıyla doldurmasına büyük bir öfke duyuyor. Powhatanlar beyaz adamın hastalıkları ya da öfkesi yüzünden ölmeye devam ediyor."

Çocuğun söylediklerini zihninde kendi diline çevirirken Drew'un içinde alarm zilleri çalmaya başladı. "Beyaz adamın öfkesi mi? Beyaz adamın öfkesi yüzünden birisi mi öldü?"

Çocuğun gözlerinde bir çelik parıltısı belirdi. “Kardeşlerimden biri bir zamanlar bizim olan ama şimdi John Emmett’in kendisinin olduğunu iddia ettiği topraktan yer fıstığı ve mantar aldı.”

Sıkıntılı bir ter bastı Drew’u. “Ve Emmett gördüğü ilk yerliyi yakalayarak sizin ve bizim şeflerimizin karşılıklı yaptıkları anlaşmaya göre mallarının ücretinin ödenmesini mi istedi?”

Genç savaşçının çenesi gerildi. “John Emmett gördüğü ilk yerliği öldürdü.”

Drew’un saç diplerinden ayak parmaklarına kadar tüm vücuduna binlerce minik iğne battı sanki. “Tanrım, bize acı!”

“Opechancanough büyük bir plan yaptı. Kardeşlerim bizden alınan topraklara yayılarak ellerinde silahları olmadan ve savaş boyalarını sürmeden çiftçilere yaklaşacaklar. Evlerine girdikten sonra ellerine ne geçirirlerse silah olarak kullanıp herkesi öldürecekler. Sonra da evleri ölü ya da yaralı kim varsa içindekilerle beraber ateşe verecekler.”

Drew’un kalbi göğüs kafesine sığmıyordu. Her vuruş bir öncekinden daha hızlı ve daha güçlü oluyordu. “Ne zaman?”

“Şimdi.”

Hayır! İçini büyük bir korku kapladı. Çocuğun kolunu yakalayarak sıkıyordu. “*Karım?*”

“Hemen ona gitmelisin. Acele et. Kardeşlerim oraya varmışlardır bile şimdi.”

Drew döndü ve hızla tepedeki büyük eve doğru yürümeye başladı.

“Beyaz Rakun?” diye bağırdı genç yerli.

Drew geri dönüp yerli çocuğa baktı.

“Biz artık düşmanız” dedi boğazından gelen bir sesle. “Eğer tekrar karşılaşsak bu ikimizden birinin öleceği anlamına gelir.”

Drew başını aşağı yukarı salladı. “Öyle olsun. Ve teşekkür ederim.” Tekrar eve doğru dönerek koşmaya başladı.

* * *

“Josh! Jooooosh!”

Kardeşi ve adamları merakla ön kapıdan dışarı çıktılar.

“Yerliler saldırıyor! Çabuk, Büyük Anne ve Nellie’ye koş!”

Tek bir kelime daha etmesine fırsat vermeden Josh bir levye kaptı ve kız kardeşinin evine doğru koşmaya başladı.

“Thomas! İki adam al ve umumi depoya git! Acele et!”

Kalan adamlara levye, çekiç, savaşmak için kullanabilecekleri ne bulursa verdi. “İsaac, doğu tarafına koş ve herkese haber ver!”

Isaac bir çekiç kaptı ve yanına birini alarak doğuya doğru koşmaya başladı.

“Siz ikiniz, batıya gidin! Acele edin! Kaybedecek bir dakikamız bile yok!”

Hiç kimse bunu nereden ve nasıl öğrendiğini sormadı, sadece emirleri aldılar ve uyguladılar.

Yeni evde hiç silah bulundurmadağı için kendi kendine kızarak kalan levveyi aldı ve Connie ile Sally’ye yetişmek için rüzgârı bile geçen bir hızla koşmaya başladı. Köklerin üzerinden atladi, bacaklarını, kollarını ve yüzünü kamçılayan uzun otları yarararak geçti. Düşündüğü tek şey çok geç olmadan kulübeye ulaşabilmektir.

Lütfen, Tanrım, lütfen! Lütfen geç kalmamı engelle!

Büyük evle kulübe arasındaki mesafe ona hiç bu kadar uzak gelmemişti şimdiye kadar. Vücudundan gelen itirazlara aldırmadan hızlı koşabilmek için kendini daha da çok zorladı.

Şimdi biraz daha yaklaşmıştı ve görünürde ne duman vardı ne de kokusu geliyordu. Bu iyiye işaretti. *Lütfen, Tanrım, lütfen! Lütfen geç kalmamı engelle!*

Botlarının altından çakıl taşları fırlıyordu. Gömleği terden göğsüne yapışmıştı. *Az kaldı, Tanrım. Neredeyse vardım. Geliyorum Connie!* Acımasız yerlileri ve Connie'yi düşününce biraz daha hızlandı.

Sadece bir dönemeç daha. Kulübeye doğru koşarken gizlenmeye çalışmamıştı ama açıklık alana çıkıp elindeki meşaleyle kulübeyi ateşe vermeye hazırlanan bir Powhatan gördüğünde insanın kanını donduran bir çığlık attı.

Koşarak geldi ve elindeki levyeyi yerlinin koluna indirdi. Meşale fırlayıp uzağa düştü. Drew levyenin hareketine uydu ve yerlinin kafasına indirmeden önce kendi etrafında tam bir tur döndü. Çarpmanın şiddetiyle levye Drew'un elinden kaçtı.

Powhatan sendeledi ve ardından yere düştü. Drew kulübeye doğru koşmak için can atıyordu ama önce yerli adamın bir daha ayağa kalmayacağından emin olması gerekiyordu. Adamın yanına yaklaştı ve elini boynuna koydu. Savaşçının kolu birden kalkarak Drew'u yakaladı ve karşı koymasına fırsat bile vermeden tekmeleyip arka üstü düşürdü.

Yerli adam bir anda üzerine çıkmıştı ve büyük bir intikam hırsıyla parmaklarını Drew'un boğazına dolamıştı. Drew adamın koluna bir kafa attı. Boğazındaki ellerin baskısı biraz daha arttı.

Bir eliyle Powhatan'ın yüzünü tırmaladı. Tırnaklarının altına adamın derisi dolmuştu. Boğazındaki baskı daha da arttı.

Yerli adamın kenetlenmiş ağzı ve buruşmuş yüzü üzerinde bir görünüp bir kayboluyordu. Drew nefes almak için çabalıyordu. Kulakları çınlamaya başlamıştı.

Ölecekti. *Connie! Sally! Hayır. Henüz değil. Henüz ölemezdi. Nefes almak zorundaydı. Tanrım, yardım et! Bana yardım et!*

Çatırdayan ateşin sesi zihnindeki sislerin arasından ona ulaştı. Meşale. Meşale. Meşaledeki ateş. Ateşin sesini duyabiliyordu. Onu hissedebiliyordu. Neredeyse tadını bile alabilecekti.

Bacaklarını salladı, kalçasını hizaladı ve gücünün son damlasıyla sol tarafa yuvarlanarak yerliyle yer değiştirdi. Bu arada düşmanını az önce yere düşen meşaleden etrafa yayılan ateşe yaklaştırmıştı.

Boğazını saran mengene gibi parmaklar oldukça yavaş bir biçimde gevşiyordu. Azıcık hava çekti ciğerlerine. Dizlerini yerlinin göğsüne dayamıştı ve elleriyle boğazını sıkan ellerini gevşetmeye çalışıyordu. Yanan etin kekremsi kokusu iyice küçülen ciğerlerine batıyordu. Cızırdayan insan derisinden çıkan ses kulaklarında yankılanıyordu.

Bütün bunların hiçbirisi Powhatan'ın umurunda değildi. Drew bir küçük nefes daha aldı. Yerli adamın bu işkenceye daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Hatta kendi vücudu bile ateş gibi olmuştu.

Powhatan savaşçısı Drew'un boynunu kavramış, parıldayan gözlerle ona bakarak parmaklarını sıkıyor, sıkıyordu. Drew'un içine bir korku doldu. Ne biçim bir adamdı bu böyle? *Bırak beni, seni canavar!*

Yerli adam tırnaklarını Drew'un boynuna batırdı ve onu geri doğru iterek üzerinden attı. Ayrılmışlardı. Ayaklarının üzerine kalkarak acı içindeki bedenlerini umursamadan dikkatlerini birbirlerine verdiler.

Drew sola doğru bir daire çizerek yürümeye başladı. Powhatan onun hareketlerinin aynısını yapıyordu. Yüzüne tatminkâr bir sırıtma yerleştirmişti. Çıplak elleriyle bir kavgaya tutuşurlarsa Drew ölürdü ve bunu ikisi de biliyordu.

Drew levyeyi düşürdüğü yere bir göz attı ve dikkatini hemen Powhatan'a geri çevirdi. Levye kullanılamayacak durum-

daydı. Meşalenin tutuşturduğu ateşin ortasındaydı ve alevler onu yutuyordu. Alevlerden oluşan ince bir yol kulübeye ulaşmıştı. Alevler sazdan çatıya ulaşp her şey bitmeden önce adamı öldürmek zorundaydı.

Powhatan Drew'un üzerine bir hamle yaptı. Drew geri kaçarak kendini kurtardı. O sırada kütüğe saplı duran baltaya baktı. Onu yerli savaşçı da görmüştü ve o, baltaya biraz daha yakındı.

İkisi de aynı anda baltayı almak için koşmaya başladılar ama Drew yolunu değiştirerek dut ağacına dayalı duran, ceviz ağacından yeni yaptığı, henüz bitmemiş balta sapını aldı.

Powhatan elindeki baltayla Drew'un üzerine hücum etti. Drew eğilerek kendini kurtardı ve sopayla yerliye vurdu. Powhatan gülümsedi, baltayı başının üzerinde döndürerek diğer eline geçirdi.

Drew bir kaşını kaldırarak iki eliyle kavradığı sopayı döndürdü. Yerli savaşçı başının üzerinde çevirdiği baltayla Drew'a doğru koşarken kulak tırmalayan çığlığı havayı yarıdı.

Yarım ay şeklindeki balta başına doğru inerken Drew iki ucundan tuttuğu sopayı havaya kaldırdı. Baltanın sapı elindeki sopaya çarptığı anda düşmanını geriye doğru itti. Balta yerli adamın elinden çıkarak Drew'un arkasına düştü.

Bir kalp atımından daha kısa bir sürede Drew sağ elini uzattı ve elindeki sopayı düşmanının sol şakağına indirerek onu sersemletti. Bu avantajı kullanarak sol dizinin üzerine eğildi ve sopayı yerlinin dizlerinin arkasına doğru savurdu. Adam ayakları yerden kesilerek sırt üstü düştü.

Yerlinin düştüğü anda çıkan nefesinin sesini duydu. Elindeki sopanın sivri ucunu adamın boğazına saplayarak diğer taraftan yüklendi ve gırtlığını parçaladı.

Drew geriye çekildi. Yerlinin gözleri pörtlemiş, elleri çılgınca

boğazına yapışmıştı. Drew elindeki sopayı atarak savaşçıyı saçlarından yakaladı ve onu geriye doğru çekerek dizlerinin üzerine kalkmaya zorladı. Yerli adam Drew'un kolunu yakaladı ama arkasındaki baskı o kadar büyüktü ki bırakmak zorunda kaldı. Genç adam bu vahşi savaşı bir an önce bitirmek istiyordu. Yerli adamın kafasını çevirerek boynunu kırdı. Powhatan'ın cansız bedeni yüzüstü toprağa düştü.

Bu yüzden daha sonra vicdan azabı çekeceğini biliyordu ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Alevler kulübeye iki koldan ulaşmışlardı. İçeri girmeliydi. Şimdi. Tereddüt etmemeliydi ama biliyordu. Yerli adamla mücadelesi bitmeden önce biliyordu. Kulübeye adım attığında neyle karşılaşacağını biliyordu. Eğer hayatta kalan biri olsaydı düşmanını haklamak için yardıma gelirdi. Ama belki, küçük bir ihtimal de olsa belki, yerli adam onlara saldırdığında bayılmışlardı.

Gömleğinin yakasıyla ağzını ve burnunu kapatarak kulübeden içeri daldı. Kavurucu sıcak ve yoğun duman yüzüne çarptı. Dizlerinin üzerine çöktü. Yerden yaklaşık bir metre yukarıya kadar bulanık ama yine de nefes alınabilir bir hava vardı.

Mary ile Sally'yi hemen buldu. İkisi de tozlu zeminde yüzükoyun yatmıştı. İkisi de ölmüştü.

Bölüm YİRMİ SEKİZ

Sally'yi Mary'nin üzerine koydu, ikisini birden kollarına aldı ve çömelmiş vaziyette, sendeleyerek geri geri dışarı çıktı. Bütün bunları yaparken sanki kendini dışarıdan seyrediyordu. İstirap, keder, üzüntü başka bir yere gitmeliydi. Bunlar için zamanı yoktu şu an. Connie'yi bulması gerekiyordu.

Mary ile Sally'yi kulübeden ve yerliden uzakta bir yere yerleştirerek cebinden mendilini çıkardı ve simsiyah ve yoğun du-manla kaplı olan sevgili evine gireceği için ağzını ve burnunu kapattı.

Gözlerini iyice kısmıştı ama yine de yanıyorlardı. Kuru ve pütür pütür olmuş boğazı nefes aldıkça yanıyordu. Connie yerde değildi, yoksa ilk geldiğinde diğerlerini bulduğu gibi onu da bulurdu. Ellerin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek yatağa doğru gitti.

Giderek yoğunlaşan duman ve azalan hava başının dönmesine neden oldu. Doğru yolda mı ilerliyordu, yoksa daire mi çiziyordu? Hiçbir şey göremiyordu. Şakağını karyolaya çarptığında birkaç saniyeliğine kör olduğunu hissetti. En azından yatağı bulmuştu.

Yatağın üstünü kontrol etmek için yükselince kalın, ağır bir duman sarsılmasına neden oldu. Kollarıyla örtülerin üzerini yokladı. Hiçbir şey yoktu. Tekrar yere çöktü. Neredeydi bu kadın? Masa. Belki de masada yatıyordu.

Çatı yanmaya başlamıştı şimdi ve yukarıdan küçük ateş parçaları yağıyordu. Yatağın iplerini kopararak ateşten korunmak için şilteyi sırtına aldı. Artık yerde yüzüstü sürünüyordu. Hava nefes alınamaz hâle gelmişti.

O sırada bir şey duydu. Uzakta bir yerde yumuşak, acılı, yürek burkan feryat yükseliyordu. Yoksa bunu hayal mi ediyordu? Hayır. İşte, yine duymuştu ve onu çağırıyordu. Onu çağırıyordu.

Dayan Connie! Geliyorum! Geliyorum! Yüzünü iyice yere eğerek dizlerini büktü ve sese doğru ilerlemeye başladı. Alevlerin kükremesi kulaklarında uğulduyordu ama Connie'nin tiz sesli çağırısı bütün sesleri bölüyordu. Sese doğru ilerlerken umutsuzca dua ediyordu.

* * *

En sonunda dizlerinin üzerine oturup önlüğüyle yüzünü sildiğinde ağlamaktan boğazı kurumuş, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Yağmur bulutu gibi kara, yoğun bulutlar güneşi kapatmışlardı.

\

Ama onun asıl dikkatini çeken Böğürtlen olmuştu. Çizgili

hayvan bir taş atımı mesafede durmuş, kulaklarını düzleştirmiş, kuyruğunu havaya dikmiş, gergin vücuduyla ona bakıyordu. Constance'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Böğürtlen, ön ayaklarıyla yere vurarak şaşılacak derecede yüksek sesler çıkarıyordu; pat... pat pat. Uzun, kısa kısa ritmi iki kez daha tekrarladı.

Gergin geçen kısa bir süreden sonra kuyruğunu indirdi ve dönerek ormana baktı. Constance da gözlerini kısarak çalılardan arasına baktı ama hiçbir şey göremedi. Orman, ürkütücü şekilde sessizdi. Böğürtlen, onu endişelendiren şeyi önemsemeyi bırakıp salına salına genç kadının yanına gelmeden önce birkaç kez havayı kokladı.

Constance bir eliyle hayvanın yumuşacık tüylü sırtını ve kibarık, uzun kuyruğunu sevdi. "Sorun nedir, küçük dostum?"

Tekrar dikkatle ormana baktı ama olağandışı bir şey göremedi. Böğürtlen ön patileriyle üzerine tırmanarak soğuk burnuyla genç kadının çenesini dürttü. Derin bir nefes alarak yere uzandı. Bu arada Böğürtlen de üzerinden düşmüş, sırtüstü yerde yatıyordu.

Hayvanın gergin karnını severken kendini içindeki yalnızlığın ağırlığıyla yüzleşmek için zorladı. Artık düzgün bir evliliği yoktu. Bilime olan ilgisi eski cazibesini kaybetmişti belki ama Tanrı vardı ve Tanrı ona bir bebek vermişti; Drew'un bebeğini. Bu yüzden kendini İngiltere'ye doğru uzun bir yolculuğa hazırlamak zorundaydı. Yanında duran siyah beyaz hayvanı kucakladı. Gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. "Ah, Böğürtlen. Gitmek istemiyorum."

Burada geçirdiği sürede yaşadığı güzel anlar birer birer aklına geliyordu: Evlendiği gün ormanın kıyısında gördüğü o güzel geyik, derede beraber bulaşık yıkarken Drew'un piposunun kokusu, küvetteki sıcak suyun içine gömüldüğünde hissettiği

sevinç, Kartanesi'ni sağlamayı öğrenişi, Mr. Meanie'yi yola getirişi, Sally ile beraber böğürtlen toplaması...

Sally. İçini üzüntüyle karışık bir pişmanlık doldurdu. O küçük kızı çok özleyecekti. O tatlı, değerli çocuğa karşı bu öğleden sonraki kaba davranışı affedilemezdi. Sadece sözle değil, büyük bir sevgi gösterisiyle ondan özür dilemeliydi.

Böğürtlen dönerek ayaklarının üzerinde doğruldu, genç kadına biraz daha sokuldu. Küçük bir daire çizerek döndü ve sonunda Constance'ın kucağına kıvrılıp yattı.

“Ve sen... Seni de özleyeceğim.” Hayvanın kulaklarının arkasını kaşıdı. Hayvan başını vücudunun altına soktu ve kuyruğunu kendi etrafında doladı.

Aptallık ettim, Tanrım. Büyük aptallık. Kendimi, evliliğimi, matematiği senin üstünde bir yere koydum. Onları tanrılarım yaptım ve gördüğün gibi her şeyi berbat ettim.

Elini Böğürtlen'in sırtında gezdirdi. *Ama sen yine de beni kutsadın. Kendi ellerinle bir bebek yaptın ve onu benim karnımın içindeki yuvaya yerleştirdin. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.*

Senden önceki tanrılara müsamaha göstermediğini biliyorum. Bu yüzden evliliğimi, matematiğimi, kendimi ve içimdeki bu tatlı, değerli bebeğimi sana hediye ediyorum.

Gözlerini kapattı.

Ne kadar zaman uyudu, emin değildi ama uyandığında Böğürtlen gitmişti ve bir şeyler... yanıyordu.

Kaşlarını çatarak oturdu. Kolları ve bacakları uyuşmuştu. Ne yanıyordu böyle?

O sırada gördü. Uğursuz bir kara duman rüzgârda gökyüzüne doğru savruluyordu.

“Yangın!” diye çığlık atarak ayağa fırladı. Ayaklarının al-

tındaki karıncalanmanın acısını duymuyordu bile. Yangından başka bir şey düşünemiyordu.

Eteklerini toplayarak apar topar kulübeye doğru koşmaya başladı. Ayağı bir köke takılıp düştüğünde kafası sersemledi. Kafasını sallayarak doğruldu ve kendine gelmek için bir süre bekledi. Ardından yine ayağa kalkarak koşmaya başladı. Koştu, koştu, koştu.

Kan beyninden çekiliyordu. Gözleri kararmaya başladı. *Hayır! Bayılmayacağım! Bayılmamalıyım! Sally! Mary! Tanrım! Bayılmamalıyım!* Midesi bulanıyordu, nefes alamıyordu. Yangının kokusu üzerine saldırıyordu.

Kulübeyi saran alevlerin çatırdayan ve gürüldeyen seslerini duyuyordu. *Aman Tanrım!*

Önce yerliyi gördü. Ardından Mary'nin üzerinde yatan Sally'yi. İçinden en derinlerden başlayan bir burulma bütün vücudunu sardı. Burgu gibi döne döne ciğerlerine ulaştı ve onu boğmaya başladı. Dizlerinin bağı çözüldü. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayiiiiiiiiiiiiir!"

Düştüğü yerde onlara doğru emeklemeye çalıştı ama bacaklarına dolanan eteği buna izin vermiyordu. Dizlerinin altına sıkışan eteğini çekip kurtararak Mary ile çocuğa ulaştı. "Ah hayır, ah hayır, ah hayır" diye hıçkırarak ağlıyordu.

Sally'yi kucağına alarak üzerine eğildi ve sarsarak, vurarak mırıldanmaya başladı. "Uyan, Sally, uyan. Ölme. Lüften tatlım, ölme."

Constance sarstıkça Sally'nin kafası bir bez bebeğin kafası gibi sağa sola sallanıyordu. Kızın küçük kafasını desteklemek için parmaklarını altına soktuğunda büyük bir şişlik geldi eline.

Midesindeki bulantı boğazına kadar geldi. Kusmamak için dilini ısırdı. Bulantıya yenilmenin sırası değildi şimdi. Önce Sally'yi uyandırmalıydı. Bu sevgili küçük kızdan özür dilemesi gerekiyordu.

Uzandı ve Mary'nin kolunu tuttu. "Mary, Mary. Bana soğuk suyla ıslatılmış bir bez getir. Sally'yi uyandıramıyorum." Ama Mary öylece yerde yatıyordu.

Constance genç kadını sarstı. "*Mary!*" Eskiden evindeyken itaatsiz hizmetçilerine karşı kullandığı en sert ses tonunu kullanmıştı. Daha önce Mary ile bu tonda asla konuşmamıştı. "Sana *kalk* dedim. Yardıma ihtiyacım var. Sally'yi üzdüm ve ne kadar... ne kadar üzgün olduğumu ona söylemek zorundayım. Ben... ben böyle demek istememiştim. Ben onu... ben onu çok seviyorum!"

Ama ne Mary kalktı ne de Sally uyandı. Constance gözlerini sıkıca yumarak Sally'yi göğsüne bastırdı ve "Drew!" diye bağırma-ya başladı. "Drew! Sally... uyan... uyanmıyooooor! Dreeweeew!"

Kaç kere Drew diye bağırırdı, bilmiyordu. Kafasını kaldırdığında Drew karşısında duruyordu. Constance'a sarıldı, Sally aralarında kalmıştı. Ellerini kadının sırtında, boynunda, saçlarında gezdiriyor, çılgın bir şekilde onun alnını, gözlerini, yanaklarını, dudaklarını öpüyordu.

Yanan ahşabın boğucu kokusu adamın gömleğine sinmişti ve kızın nefes almasını engelliyordu. Adamı biraz itti. "Dur. Nefes alamıyorum. Hem Sally'nin canını yakacaksın!"

Ama adam durmayınca kadın öfkelenmeye başladı. Adamı kendinden uzaklaştırmak için Sally'yi bırakmıştı ve genç adam çekildiğinde Sally yere düştü. Küçük kızın vücudu tuhaf bir şekilde duruyordu yerde.

"Ne yaptığını gördün mü?" Tekrar Sally'ye sarıldı. Bu kez onu bir bebek gibi kucağına almıştı. "Onu uyandırmaya çalışıyorum, ezerek öldürmeye değil." Yaşlar boşanan gözleriyle Drew'a baktı. "Uyanmayacak!"

Drew'un gözlerinden de yaşlar boşanıyordu. Başının sol yanından sızan kanlar kurumuş ve uzun saçlarına yapışmıştı.

Yüzü kapkara isle kaplıydı. Boynunda mavi-mor çizgiler vardı. “Sana... ne... oldu?”

Kurumuş dudaklarını yaladı, Ardından dudaklarını kıpırdattı ama hiç ses çıkmadı. Tekrar denedi ama sadece hırıltılar çıktı. Gözlerinde dolan sabırsızlıkla kulübeye doğru baktı.

Constance dört duvarı ve çatıyı saran alevlere sakın bir şekilde baktı. Alevlerin vücuduna vuran sıcaklığını belli belirsiz hissediyordu. “Yanıyor” dedi.

Drew’un yüzündeki ifade değişti. Ayağa kalkarak Constance’ı da kalkması için çekti ama genç kadın Sally’ye sıkı sıkıya sarılmıştı. Kolunu adamdan kurtarmaya çalışarak, “Bırak beni, Drew. Sally ile kalmam gerek” dedi.

Adam kadını bırakmadı ve ayağa kalkması için tekrar çekti. Dudakları kıpırdıyor ama genizden gelen sesi anlaşılmıyordu. Önce kulübeyi, sonra Sally’yi, sonra da ormanı işaret etti.

“Sally’yi alevlerden uzağa götürmemi mi istiyorsun?” diye sordu Constance.

Genç adam evet anlamında kafasını salladı ve patikayı gösterdi.

“Dereye mi götüreyim?”

Adam tekrar kafasını salladı ve kadını patikaya doğru döndürerek arkasından hafifçe itti. Genç kadın tam düşecekti ki onu eteğinden yakaladı ve doğrulmasına yardım etti. Drew desteğini çektiğinde Constance yine sendeledi ama bu kez düşmedi. Adama bir kez daha döndü ve “Lütfen Mary’ye de gelmesini söyle” dedi.

Drew eğildi ve Mary’yi kucakladı.

İlk başta ne yapacağını bilemiyordu. Yanan kulübeyle mi ilgilenenecekti yoksa Connie'yle mi? Kadınla ilgilenmeye karar verdi. Alevler kulübeyi çok kötü sarmıştı ve bu konuda Drew'un yapabileceği bir şey yoktu artık. Üstelik Connie kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünmüyordu.

Onu dereye götürecek, James Nehri'nden okyanusa çıkacaklardı. Eğer yangın ormana sıçrarsa uzaklarda olmak istiyordu, çok uzaklarda.

Mary'yi omzuna aldı ve Connie'ye yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Genç kadın hâlâ Sally ile konuşuyordu. Ona bazı dost böğürtlenleri göstermekle ilgili bir şeyler söylüyordu. Drew, genç kadının aklını yitirmiş olmasından endişe etmeye başlamıştı.

22 katliamında her şeyini kaybeden bazı insanların akıl hastalıklarına yakalandıklarını hatırladı. Bu beklenmedik saldırı da aynen eski saldırı gibiydi. Geçen sefer dört yüze yakın insan öldürülmüştü. Bu kez sayının daha fazla olmasından endişe etti.

Aklına Josh geldi. Büyük Anne ile Nellie'ye zamanında ulaşabilmiş miydi? Ya yeni doğan yeğeni? Yetim mi kalmıştı... ya da daha mı kötüsüydü? Onları da kaybetmiş olma ihtimalini reddederek bu düşünceleri aklından çıkardı. Mary ile Sally ölmüştü ve Drew daha fazla kaybı olacağını düşünmeyecekti, düşünemezdi.

Connie hayattaydı ve onun hayatta kalmaya devam etmesi için her şeyi yapacaktı. Başka bir şey düşünmek, yapması gerekeni yapmaktan alıkoyabilirdi onu. Constance'ın duygusal konuşmalarına kulaklarını tıkayarak tekrar yerlilerle karşılaşılarsa ya da kuvvetli bir rüzgâr çıkar ve yangın hızla yayılarak kaçış yollarını keserse ne yapmaları gerektiğini düşünmeye başladı.

Boğazı ağrıyordu, ciğerleri yanıyordu, yüreği tamamen

uyuşmuştu. Connie'nin yürüyüşü her adımda biraz daha yaşıyor, Sally'yi giderek daha zor taşıyor hâle geliyordu. Tökezlediği zaman bile Sally'yi bırakmadı ve ikisi birlikte düştüler.

Mary'yi hemen yere bırakan Drew Connie'nin yanında diz çöktü. Genç kadın yere yüzüstü uzanmıştı ve omuzları sarsılıyordu.

“Haydi, kalk, Connie.” Sözcükler boğazını yırtarak çıkıyorlardı neredeyse. “Yürümeye devam etmemiz gerek.” Genç kadının kolunu tuttu. “Gel.”

Parmaklarını pençe gibi yaparak ve dişlerini gösterip hırıldayarak vahşi bir hayvan gibi tepki verdi kadın. “Bana dokunma! Rahat bırak beni! Acele etmek için herhangi bir neden göremiyorum. Farkına varmadıysan diye bir de ben söyleyeyim, Drew. O öldü. Ne dediğimi duydun mu? Sally öldü! İkisi de öldü. Hiç mi umursamıyorsun?”

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. Drew genç kadının Sally'nin yanına sokularak elbisesinin kıvrımlarını düzeltmesini izledi. Keskin ve eski bir acı hızla çöreklenmişti yüreğine. Daha önce onu uyarmaya çalışmıştı. Asla ama asla çocuklara çok bağlanmamak gerekiyordu burada. Kötü olasılıklar iyilere oranla çok çok daha yüksekti.

Ama Connie bu tavsiyeyle alay etmişti. İşte şimdi hâli ortadaydı. Kendi hayatının tehlikede olduğunu bile anlayamayacak kadar büyük bir acı çekiyordu şu anda.

İşte bu yüzden İngiltere'ye geri dönmeliydi. İşte bu yüzden burada kalamazdı. Bu acıyı kendi çocuklarında da yaşamasına izin veremezdi genç adam. Eğer kalırsa yaşayacaktı. Adı gibi emindi ki tavsiyeleri dinlemeyecek ve yine aynı şeyi yaşayacaktı.

Böyle bir acı kadının tatlı, yumuşak kalbini her köşeden boydan boya kesip atacaktı. Bütün bunları çok yakından; kendisinden biliyordu.

“Drew!” diye çığlık attı Connie. Sally’nin yüzünü avuçlamış, yanaklarına vuruyordu dikkatle. “Ah, göklerdeki azizler adına! Bunu duydun mu Drew?” Adama bakmak için kafasını kaldırdı. “Duydun mu? Galiba inledi.”

Tabii ki inlememişti. Connie hayal görüyordu. Ama yine de Connie’yi aksine ikna etmeye çalışmaktansa Sally’yi kontrol etmek daha uygundu.

Yaklaştı ve bir eliyle kızın bileğini tutarken diğer elini kalp atışını anlayabilmek için boynuna koydu.

Connie kıpırdamadan duruyor, adamın tepkisini bekliyordu. Genç adam yavaşça kafasını iki yana salladı. “Üzgünüm, aşkım. Nabzını hissedemiyorum. Artık gerçekten gitmek zorundayız. Rüzgâr bu yöne doğru esiyor. Yürümeye devam etmeliyiz.”

“Ama inlediğini *duydum*, Drew. İnlediğinden eminim.”

Adam tekrar bileğini tuttu ve hareketsiz yatan bedeninin üzerine eğilerek göz kapaklarını kaldırıp küçük kızın göz bebeklerine baktı. Hiçbir hayat belirtisi görmemiş olmasına rağmen şimdi o da duymuştu. Kelebeğin kanat çırpması kadar yumuşaktı. Olabilecek en hafif inlemeydi bu.

Tanrım! Onu bize bağışladın mı? Bağışladın mı Tanrım?

Gözlerini kocaman açıp Constance’a baktı. “Evet! Evet! Duydum!”

“Mary! Mary’yi kontrol et!”

Aceleyle Mary’nin yanına gitti ve defalarca kontrol etti. “Hayır. Onu kaybettik, Connie. Bundan eminim. Ama şimdi gitmeliyiz. Hemen. Sally’yi dereye ulaştırmamız gerek.”

Sally’yi yerden alarak kucaklamak için bekleyen Constance’ın kollarına bıraktı. “Taşıyabileceğinden emin misin?”

“Evet, evet. Sen Mary’yi al. Acele et! Acele et! Ah, dayan miniğim. Dayan.”

Sally'yi sıkıca göğsüne bastıran Constance dereye doğru yürümeye başladı. Mary'yi omzuna alan Drew da arkasından geliyordu.

Yangın ilerliyordu. Genç adam onu duyabiliyor, kokusunu alabiliyor, hissedebiliyordu. Constance'ın yürüyüşü garip ve yavaştı ama Drew bunun nedeninin sadece bitkinlik olmadığını biliyordu. Genç kadın küçük kızı sarsmak istemiyordu.

Rüzgâr hızını artırarak uğuldadı. Kıvılcımlar her yerde uçuşuyordu. Yoğun duman peşlerinden geliyor, yangının kükre-yen sesi giderek yaklaşıyordu. Suya ulaşmaları gerekiyordu. Hem de hemen.

Adımlarını hızlandırdı. Connie de hızlanmıştı.

Sert bir rüzgâr giysilerinin arkasını havalandırdı. Alevler giderek hızlanarak onlara doğru geliyordu. Duman ve sıcaklık yakında bunaltıcı bir hâle gelecekti.

Connie'ye koşmasını söylemek için ağzını açtığı anda duman hızla ciğerlerine doldu. Yutkunarak tekrar denedi. "Koş, Connie."

Genç kadın tepki vermedi. Drew onu geçerek arkasını döndü ve geri geri yürürken kadına seslendi. "Koş."

Constance'ın gözleri ısırap ve merhametle bakarken Mary'nin vücudu Drew'un omzuna sürtünüyordu. Constance eteği yüzünden koşamayacaktı. Bunu anlayan Drew boşta kalan kolunu açtı.

Genç kadın Sally'yi belinden tutarak kaldırdı ve Drew'a uzattı. Çocuğu kucağına alınca acele etmesi için Connie'ye bağırdı. "Koş."

Constance arkasına baktı, eteklerini topladı ve hızlandı.

Drew hâlâ geri geri yürüyordu ama yine de kadından hızlıydı. "Koş!"

Koştı. Adam da kadının temposuna uygun ilerlemeye başladı. Sert bir rüzgâr daha esti ve alevleri topuklarına kadar getirdi. Başaramayacaklardı.

Tam o anda; sıcaklık dayanılmaz hâle geldiğinde, tabiatın fırınında can vereceklerini anladığında ve yaşamak için nedenlerini düşündüğünde karşı konulmaz bir yaşama azmi doldu içine. Mary'yi kaybetmişti. Hatta belki Josh'u, Büyük Anne'yi ve Nellie'yi de kaybetmişti ve Sally'nin hayatı hâlâ pamuk ipliğine bağlıydı. Ama Connie hayattaydı ve ondan vazgeçmeye hazır değildi.

Tanrım, beni bağışla. Yürümeye ara bile vermeden Mary'yi yere bırakarak Tanrı'ya emanet etti. Kalbi sıkıştı, nefesi daraldı. Sally'yi daha iyi kucaklayarak Constance'a bağırdı.

Genç kadın adama doğru döndü. Constance'a yaklaşıp onu kaldırıp omzuna aldı ve hızla koşmaya başladı. Dereye doğru koşuyordu. Hayata doğru. Kurtuluşa doğru.

Bölüm YİRMİ DOKUZ

Rüzgâr yön değıştirdi. Rüzgârla birlikte yangının yönü de değışti. Bir dakika önce alevler topuklarına değiyordu, şimdiyse uzaklara gitmişti. Ama Drew koşmaya devam etti.

Suya ulaştıklarında Drew Connie'yi yere indirerek Sally'yi ona verdi. Suya atlayarak sala doğru yüzmeye başladı.

Aceleyle iplerini çözdü, geri yüzerek salı kıyıya çekti. "Çabuk!" İkiisi birlikte Sally'yi salın ortasına yatırdılar. Connie de kızın yanına atladı.

Genç adam suyun içindeydi. İpleri eline dolamış, yan yüzerek salı akıntı yönünde çekiyordu. Bacak kasları karıncalanıyor, zorlukla nefes alıyor, başı zonkluyordu ama tek düşündüğü salı alevlerden olabildiğinde uzağa götürmektir. Yeterince uzaklaştıklarından emin olunca salın yönünü kıyıya çevirdi.

Sonunda ayakları suyun dibine değdi. Her adımında dip-

teki çamura batıyordu. Constance saldan atlayınca tamamen suya gömüldü ve hemen ardından suyun yüzeyine çıktı. Ayakları yere değip salı çekmeye yardım edinceye kadar kütüklere sıkıca tutundu.

Su sığlaştı. İkisi birlikte dizlerinin üzerine çökerek salı arkalarından çekmeye devam ettiler. Nihayet kıyıya ulaştıklarında genç adam kendini otların üzerine attı ve ellerini başının üzerine koyarak gözlerini kapattı, derin derin nefes aldı.

“Yaşıyor, Drew” dedi Connie, iki nefes arasında. “Bir kere kımıldadı ve iki kere de inledi.”

Yeterince güç topladığında bir gözünü açıp baktı. Connie perişan hâldeydi. Başlığı çok uzun zaman önce düşmüş, karmakarışık ıslak saçları kafasına yapışmıştı. Yüzü solgun, giysileri sıırıslıklam, duruşu mahzundu ama yaşıyordu. Yaşıyordu ve genç adam için bu yeterliydi.

Uzanarak Constance’ın kafasına dokundu ve kendi kafasına yaklaştırdı. Sudan buruş buruş olmuş derileri yan yana gelince birbirlerinde teselli buldular. Genç adam kadını hafifçe kendine doğru çekince kadın bedeninin yarısı adamın kucağında, yarısı otların üzerinde, yere uzandı.

“Seni seviyorum.” Çok daha fazlasını, çok çok daha fazlasını söylemek istese de, Drew’un şu anda elinden gelen bu kadardı. Konuşarak harcamak yerine gücünü saklamak zorundaydı. Körfeze ulaşmak için daha çok yol almaları gerekiyordu.

“Sally hakkında söylediklerimi duydun mu?”

“Evet.” Küçük kızın hayatı her an son bulabilirdi. Bu yüzden çok ümitlenmek istemiyordu.

Birkaç dakika daha geçti. Burada oturmaya devam ettikleri sürece vakit kaybettiklerini biliyordu. Kendini zorlayarak ayağa kalktı. “Yola devam etmeliyiz. Yangın hâlâ yayılmaya devam ediyor.”

Genç kadın kafasını iki yana salladı. “Sally’yi al ve ikiniz birlikte gidin. Benim hiçbir yere gidecek takatim yok.”

Adam bir dizinin üzerine çöktü. Kadının gözünün önündeki bir tutam saçı alarak kulağının arkasına attı. “Devam etmek zorundayız, Connie.”

Genç kadının tükenmiş bakışları suyun öte tarafına çevrildi. Gökyüzünü karartan yoğun duman bulutu rüzgârla kendi üzerlerine gelmişti.

Drew tekrar ayağa kalktı ve kalkması için kadına yardım etti. “Gel.”

Genç kadın tekrar sala döndü ama oturmadı, kendini yüzüstü atarak Sally’nin yanına uzandı. Çocuğun elini bulana kadar bir eliyle arandı, bulunca kendi elinin içine aldı. Drew yutkundu ve ilkel taşıtı suya itti. Bir kulaç, salı çek, nefes al. Bir kulaç, salı çek, nefes al. İlerliyorlardı ama çok yavaşlardı. Çok çok yavaş.

Mary’yi arkalarında bıraktıkları zamanki görüntüsü zihnine kazınmıştı sanki. Başlığı yoktu ve saçları birbirine yapışmıştı. Vücudu tuhaf şekilde çarpık duruyordu. Aklını derede ilerlemeye vererek kadının hayalini gözlerinin önünden uzaklaştırdı.

Dinlenmek için kıyıya çıkmadan önce bu sefer daha uzun süre yol aldılar ama çok yorulmuştu.

Drew salı kıyıya çektiğinde Constance biraz kendine gelmişti. “Ne yapacaksın?” diye sordu, kıyıda yanına oturunca.

Neyi ne yapacağım? Sally’yi mi? Mary’yi mi? Yangını mı? Onu mu? Birlikteliklerini mi? Gözlerini kapattı. “Sally ve ben seninle birlikte İngiltere’ye geleceğiz.”

Bu kararı ne zaman verdiğini bilmiyordu. Galiba yangınla derenin kıyısı arasında bir yerdeydiler.

Constance'ın sesinde şaşkınlık vardı. "Ama sen tütün çiftçisisin. İngiltere'de tütün yetişmez."

Genç adam bacaklarını ovaladı. Constance adamın elini çekti ve kendisi ovalamaya başladı. Tanrım! Bir şey nasıl hem bu kadar güzel olup hem de bu kadar can yakıcı olabilir? "Josh gibi bir aracı olabilirim. O'Connor Tütün Acentesi. Sen de seni bekleyen şu genç, zengin aristokrati unutabilirsin. Seni kimseye vermem."

"Hangi genç, zengin aristokrat?"

"Babanın senin için sözleşme hazırladığı adam."

"Ah! Pekâlâ, bu iyi işte. Her kim ise, onu istemiyorum." Ovalamayı bıraktı. "Drew, gerçekten İngiltere'ye gitmek istiyor musun?"

"Seninle beraber olmak istiyorum."

"Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar."

Adamın bacağına ovalamaya devam etti. "Ben de seninle beraber olmak istiyorum."

Bu birkaç basit kelime genç adamın içini yıkadı. Dakikalar önce yok olup giden gücünü geri getirdi. Kirpiklerinin altından genç kadına baktı ama o yaptığı işe öyle dalmıştı ki dilini o bembeyaz dişlerinin arasında ısıırıyordu.

Constance'ın kaşları çatıldı. "Eğer burada kalırsak yerlilere karşı savaşmak zorunda mı kalacaksınız?"

Adam irkildi. Genç kadın daha hafif ovalamaya başladı. "Hayır. Genellikle ailenin ikinci ya da üçüncü oğlu veya her şeyini kaybedenler savaşır. Diğerlerimiz koloninin geleceğini garanti altına almak için tütün yetiştirmeye devam ederiz."

Genç kadın adamın kolunun birini aldı ve hamur yoğurur gibi ovalamaya başladı.

“Ben burada kalmak istiyorum.”

Adam gözlerini kocaman açtı. “Burada mı kalmak istiyorsun? Böyle bir şeyi neden isteyessin ki?”

Başparmaklarını adamın avucunun içine bastırdı ve ardından her parmağın eklemine ayrı ayrı ovmaya başladı. “Buradan hoşlanıyorum. Hayır. Burayı *seviyorum*.”

Parmaklarını kadının parmaklarının üzerine kapattı. “Az önce bir katliamdan kurtulduk ve sen burayı *seviyorsun*, öyle mi?”

Adama baktı. Kirpiklerinde hâlâ su damlaları vardı. “Ben kalmak istiyorum.”

Adamın kalbi hopladı. “Ya amcanın çalışmalarının yayına hazırlanması?”

Constance yutkundu. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. “Son birkaç saatte olanları düşündüğümüzde bu biraz önemsiz kalıyor, değil mi?”

İçindeki küçük bir umut tohumu canlanmaya başlamıştı ama onu görmezden geldi. “Connie, diğer bir sürü kötü şeyle birlikte bugün yaşadıklarımız yine olabilir. Çocuklarımızın iyiliğini düşündün mü hiç?” Gözlerindeki o karanlık bakış geri geldi. “Çocuklarımız olacak.”

“Ve?”

“İngiltere’de yaşarsak hayatta kalma şansları daha yüksek olur.”

“Saçmalık.”

Adam şaşırdı.

Genç kadın adamın diğer tarafına geçerek sağ koluna masaj yapmaya başladı. “İngiltere de zor günler yaşıyor. Hastalıklar ve hatta savaş.” Kafasını iki yana salladı. “Hayır. Ben burada kalmak istiyorum.”

Drew doğrularak oturdu ve etraflarını saran ormana baktı. “Connie, buna bir de matematiksel açıdan bak. Dokuz kişilik bir aileden geliyorum ama bugün sadece Sally ile ben kalmış olabiliriz. Sen on iki kişilik aileden geliyorsun ve on bir kişi hayatta.”

“Skelly Amca’m öldü.”

“O sayılmaz.”

Genç kadın bir kaşını kaldırdı.

Adam parmaklarını kadının saçlarının arasında gezdirdi. Parmak araları suyla dolmuştu. “Tamam, öyle olsun ama yine de olasılıklar İngiltere’de daha yüksek.”

Constance’ın yüz ifadesi düştü. Gözlerinde hayal kırıklığı belirdi. “Ah, Drew. Sen Tanrı değilsin. Her şeye gücü yeten Tanrı bizim çocuklarımızdan birini yanına almak istese onu İngiltere’de bulamayacak mı sence?”

Genç adam alnını ellerinin arasına aldı. Şu anda Tanrı’yı düşünmek istemiyordu. Ne tür bir Tanrı bir çocuğun yerlilerin saldırısına uğramasına izin verirdi? Ayağa kalktı. “Gitme zamanı.”

Hiç itiraz etmeden genç kadın sala döndü, Sally’yi kontrol etti ve hayatını bir kez daha adama emanet ederek küçük kızın yanına uzandı. Adam suya girdi.

Gökyüzü gümbürdedi. Belli belirsiz bir duman suyun ötesinde birikti. Yangın bu kadar uzağa yayılmamıştı henüz ama kokusu geliyordu. Yangının neden olduğu zararı düşünmekten nefret ediyordu ama Connie’ye söylediği sözlere rağmen o da burayı seviyordu.

Yine de bu ilkel topraklarda bir aile kurmak başka bir şeydi. En hafif tabirle gözü karalıktı. Ama en çok karşılaşılan anlamı ölüme yakın durmaktı.

“Drew?”

Salı derede çekiştirerek homurdandı.

“Ben gebeyim.”

Bütün hareket durdu. Genç kadının kanatları çıksa bu kadar dehşete düşmezdi. Gebe mi? *Gebe mi?* Salı çevirdi. Constance arkasında değil, yanındaydı artık. Adam hareket etmediğini ancak genç kadın suya baktığında anladı. Sal sığ yere kayıyordu.

Constance sala uzanarak başını eline dayadı. “Sürpriz.”

Kadının karnına baktı. *Gebe mi? Tanrı yardımcım olsun.* “Ne zaman?”

“Galiba beş ay sonra gelecek bebek. Belki de daha erken. Çok emin değilim.”

Katıksız ve büyük bir korku tüm gücüyle içine çöreklenmişti.

Genç kadın bu korkuyu görmüş olmalıydı. Şefkatli bir gülümsemeyle elini adamın yanağına koydu. “Korkma, çünkü ben seninleyim. Yılma, çünkü Tanrı’nın benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım.”

Isaah 41:10 numaralı ayet. Evlendikleri sırada kendisinin ona okuduğu ayetti bu. Peki, neden şimdi onu rahatlatmıyordu?

Constance adamın yüzüne gelen saçları düzeltti. “Endişelenmene gerek yok, Drew. Bırak Tanrı ve tabiat kendi bildikleri gibi yapsınlar.”

Bu onu daha da çok dehşete düşürdü. “Tanrı’nın ve tabiatın yaptıklarından hoşlanmıyorum.”

Genç kadın şefkatle baktı. “Senin yapabileceğin bir şey yok. Sally’yi düşün. Onun canını bağışlayan ve hâlâ o kudretli elinde tutan, Tanrı.”

Ah, Tanrı! Şimdiye kadar bu tür düşüncelerden uzak durmayı becermişti. Başka türlü düşünmeye başlamadan önce bakışları Sally'ye kayınca yüreğine bir acı oturdu. Küçük kız orada öylece yatıyordu ve aldığı her nefes bir mucizeydi. Onu uyandırmak için, iyileştirmek için, kurtulduğundan emin olmak için kendisinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tek bir şey gelmiyordu lanet olası elinden.

Bir anda siyah kirpiklerinin çevrelediği gözleri ışıldadı, dudaklarına buruk bir gülümseme yerleşti. Minik kızı ilk kez kucağına aldığı an hissettiklerini oldukça net bir şekilde hatırladı. Bir koluna Sally'yi, diğer koluna tıpatıp benzeri olan ikizini almıştı. Oysa şimdi onu kaybetme ihtimali çok yüksekti. Ondan vazgeçmeye hazır değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Kendini çok çaresiz hissetti.

Connie'nin gözyaşları yanaklarından akarken kendisinin de gözleri dolmuştu. Yutkunmaya çalıştı ama beceremedi. Patlamaya hazır bir volkan gibi, acı, keder ve korku herhangi bir uyarı olmadan püskürmeye başladı. Bir ıstırap çığlığı çıktı dudaklarından, acıyla öyle bir inledi ki Connie saldan suya atlayarak kollarını genç adamın boynuna doladı. Drew, kadına sıkı sıkı sarılıp gözyaşı dökmeye başladı; Sally için, ailesi için, kendisi için.

Connie'nin de ağladığını ancak bir süre geçtikten sonra anladı. Neden sonra hıçkırıkları sessizliğe gömüldü. Yine de birbirlerine sarılmış olarak derenin sığ yerinde ayakta duruyorlar, içlerindeki boşluğun yerini iyileşmeye bırakmaya başlamasını bekliyorlardı.

Ama iyileşmeye başlamışlardı bile. Connie'nin kalmayı gerçekten istediğini anlayınca genç adam yüreğinin uzak bir köşesinde bir sıcaklık hissetti. Sally'yi kendilerine bağışladığı için Tanrı'ya minnettardı. Ayrıca bir de bebek haberi vardı. *Onun ve Connie'nin* bebeği.

Başını kaldırdı. Duman yeniden koyulaşmaya başlamıştı. Yangın yayılmaya devam ediyordu. “Devam etmemiz gerek.” Bir elini genç kadının karnına koydu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bu ülkeyi bir baştan öbür başa koşup geri gelmiş ve üstüne de nehrin bütün suyunu içmiş gibiyim.”

Adamın gözleri korkuyla büyüdü.

Constance gülümsedi. “Ben iyiyim, Drew. Gerçekten, iyiyim.”

Ona inanmadı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Genç kadını tekrar sala bindirdi ve derede ilerlemeye başladılar. Daha bir iki adım gitmemişlerdi ki gökyüzünde başlarının üzerinden bir ışık topu vızıldayarak geçti ve hemen ardından kulakları sağır eden bir gümbürtü duyuldu. Genç adam aceleyle kıyıya döndü, Sally’yi kaptı ve Connie’ye yardım ederek kıyıya çıkardı.

Gümbürtü giderek alçalan bir sesle yankılanmaya bir süre daha devam etti. Tamamen durduktan sonra gök kubbe açıldı. Tanrı okyanusta ne kadar su varsa bir kovaya doldurup Virginia’nın üzerine dökmek için meleklerden bir ordu göndermiş gibiydi.

Kısacık bir süre sonra her yer su içinde kalmış, o büyük yangın ince ince tüten bir dumana dönmüştü. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurdan korunmak için ormanın içine doğru kaçtılar ve yağmur azalıp sicim gibi olana kadar beklediler.

Yangın buralara ulaşmamıştı. Etrafına bakınarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Dere boyunca kilometrelerce yol gelmişlerdi ve eğer yanılmıyorsa büyük eve azıcık bir yürüme mesafesindeydiler.

“Kollarını uzat.”

Connie kollarını uzatınca Sally'yi dikkatlice onun kucağına verdi ve ardından ikisini birden kucakladı.

“Ne yapıyorsun?!”

Derin bir nefes aldı. “Seni, Sally'yi ve bebeğimizi eve götürüyorum.”

Bölüm OTUZ

Drew onu eşikten kucağında geçirecek gibi görünüyordu. Onu ve Sally'yi. Büyük ev tertemiz ve bir genç kız gibi el değmemiş olarak karşılarında belirdiğinde büyük bir rahatlama ve şükranla dolmuştu içi. Drew ön kapının merdivenlerini ikişer ikişer çıkmış, çifte kanatlı büyük kapıyı iterek açmış ve onu eşikten kucagında geçirerek üst katın merdivenlerine yönelmişti.

Üzerindeki ıslak giysiler yüzünden ve eve ulaşmanın heyecanıyla ürperdi. Kendisinin ve Sally'nin üzerindeki bu ıslak giysilerden bir an önce kurtulmaları gerekiyordu.

Çocuk hâlâ nefes alıyordu ama hareketsiz biçimde Constance'ın kucagında yatıyordu ve uyanacağına dair hiçbir belirti yoktu. Geçen sefer eve geldiğinde salondan başka bir yeri görmemişti ama şu an etrafını saran eşyaları gözü görmüyordu. Dikkatini Sally'nin üzerinde toplanmıştı.

Yine de yatak odasına girdiklerinde karyolayı görmemek mümkün değildi. Dört görkemli ayağın üzerinde duran yüksek maun karyola bütün ailenin sığacağı kadar büyüktü. Başucu ve ayakucu kısımları oldukça süslü ahşap panellerle kaplıydı. Açık kalan iki yanında üst kısımdaki ahşap çubuklara bakılırsa karyolanın perdeleri vardı ama henüz asılmamışlardı. Ayrıca içinde şilte de yoktu henüz.

Drew onları bir sandalyeye oturturken Constance Sally'yi daha güçlü kavradı.

"Aşağıda mutfakta biraz kuru odun var" dedi Drew. "Ateşi yakar yakmaz karyolanın iplerini gerip şiltesini yerleştireceğim. Bir süre daha dayanabilir misin?"

"Evet, evet. Sen ateşi yak."

Etrafına bakındı ve tuvalet masasının üzerinde katlı duran çarşafların üzerindeki yün örtüyü çekip aldı. Silkeleyerek katlarını açtı ve bir pelerin gibi Constance'in omuzlarına sararak ucuyla Sally'yi de güzelce örttü. "Hemen döneceğim" dedi ve aceleyle kapıdan çıktı.

Örtünün bıraktığı azıcık aralıktan Sally'nin başının üst kısmını zar zor görebiliyordu. Paylaştıkları vücut ısıları Constance'i ısıtıyordu. Sağa sola sallayarak ninni söylerken etrafını saran eşyalara bakmaya başladı.

Oda kocamandı. Eski kulübeden iki tane sığardı içine. Eşyalar gelişigüzel konmuştu. Açılır kapanır kanatları olan iki masa, birkaç sandalye, bavullar ve evindekine benzer bir tuvalet masası odanın çoğunu kaplıyordu.

Bir köşeye uzun saplı bir süpürge dayanmıştı. Kelebek kadayı desenli bir şifoniyerin üzerinde ceviz ağacından yapılma süslü bir İncil kutusu, kilidi ve anahtarıyla birlikte duruyordu.

Özenle sıvanmış duvarlarda elmas biçiminde camlarla kaplı

üç pencere kanadı vardı. Ayrıca iki kanatla ayrılmış küçük bir bölüm çocuk odası olarak epey iş görürdü.

Ayaklarının altında küçük bir hareket dikkatini çekti. Yere baktığında aynı zamanda alt kattaki salonun tavanı olan girişler üzerine yapılan tahta döşemedeki çatlakların arasından bir anlığına Drew'u gördü.

Genç adam bir kucak dolusu odunla içeri girmeden önce merdivende giderek yaklaşan ayak sesleri geldi. Odunları batı tarafındaki duvarın üçte ikisini kaplayan şöminenin içine attı. "Çam ve meşe odunlarını tutuşturmak için biraz çıra buldum. Oda birazdan ısınır. Sen iyi misin?"

"Evet. Sen ateşi yakar yakmaz Sally'nin üzerindeki bu ıslak giysileri çıkarmalıyım."

Adam tamam anlamında başını salladı. Odunları çakmaktaşıyla tutuşturarak yanmaları için üflemeğe başladı. Çabası karşılığını hemen verdi, kuru odunlar hemen yanmaya başladı.

Ayağa kalktı. "Karyolanın iplerini de gerip üzerine yatağı atayım. Böylece üzerindikileri çıkarınca onu yatıracak bir yerimiz olur." İpleri sıkıştıracağı aleti alıp bir kenardan başladı. İplerle karyola çerçevesi arasındaki büyük bir tahta mandalı döndürerek bıraktı. Her bir bölümde biraz daha hızlanarak bütün ipleri gerdi.

Ot şilte karyolanın altındaydı ve Constance onun ne kadar ağır olabileceğini tahmin ediyordu. Kalan azıcık takatiyle o şilteyi karyolanın altından çıkarıp gerilmiş iplerin üzerine attığını görünce genç adama hayran kaldı.

"İşte" dedi, derin derin soluyarak. "Burada rahat rahat uyuyabilir şimdi. Hem yatak ottan değil, kaz tüyü. Yani onu rahatsız edecek böcek olmayacak."

Kaz tüyü yatak mı? Aman Tanrım.

Birlikte sessizce çalışarak Sally'nin üzerindeki kızı çıkartıp küçük kızı kuruladılar. Genç adam yatağa çarşaf serdi ve su getirmek için mutfığa gitti. Her şey hazır olunca Constance Sally'yi dikkatle yatağa yatırdı, yün örtüyle üzerini örttü ve kafasının altındaki şişliğin üzerindeki saçları eliyle kenara çekti. Bir parça bezi Drew'un getirdiği kovadaki suyla ıslatıp yaranın üzerindeki kanı temizlemeye başladı.

“Burada henüz bahçe yok. Yani karakafes otu da yok henüz” dedi Drew. Öne doğru eğilerek usulca yaraya dokundu. Sally inledi. Constance umut ve rahatlama dolu gözlerle baktı Drew'a. “İyiye işaret sanırım. Belki yakında uyanır.”

Kısa süre sonra ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Elindeki bezin kırmızıya boyanmış suyunu sıkarken Constance'ın içinden bir ürperti geçti.

“Sıra sende” dedi adam. “Üzerindeki kızı çıkar ve yatağa gir.”

Genç kadın kafasını aşağı yukarı salladı ama kıpırdamadı. Soyunmak düşüncesi bile yoruyordu onu. Bu işi yapacak gücü nasıl bulacaktı? “Ben çok pisim. Yeni yatağı mahvederim.”

“Sana biraz temiz su getireyim.”

“Değiştirebileceğim temiz çamaşırım yok.”

Adam manalı manalı gülümsedi. “Biliyorum.”

Kadın da gülümsedi ama yine de kıpırdamadı. Genç adam kovayı kapıp odadan çıkmadan önce eğilerek kadının alnına küçük bir öpücük kondurdu.

Geri döndüğünde kadını tam olarak bıraktığı yerde buldu; yatağın kenarında oturmuş, omuzları düşmüş, gözleri kapanmıştı. Bu şekilde uyuyakalmıştı belli ki.

Daha yakınına gidince genç kadının gözünden süzülen yaşların yanaklarına, çenesine, boynuna süzüldüğünü, kıvrımlı

yakasından içine sızdığını gördü. Ama kadından ne bir ses çıkıyordu ne de gözlerini silmek için hareket ediyordu.

Kovayı yere bıraktı. “Connie? Sorun nedir? İyi misin?”

Genç kadın kafasını kaldırıp adama baktı. Gözleri kıpkırmızı ve şişti. “*Mary.*”

Çok çok kısık bir sesle söylemişti ama yine de bu kısa sözcüğün içinde yüklü olan keder ve ıstırap anlaşılabilirdi.

“Ah, Connie!” Eğilerek genç kadını kaldırdı ve kollarının arasına aldı. “Biliyorum. Biliyorum.”

“Çok zor bir hayat yaşamıştı.” Adamın gömleğine yaslanmıştı ve sesi boğuk geliyordu.

Genç adam kadının başını iki avucunun arasına aldı ve karşısında tuttu.

“Ama yine de verici ve cömertti. Kendi başımın çaresine bakmaya hatta perişanlığa bırakabilirdi beni ama o bana gemide nasıl hayatta kalacağımı öğretti.” Hıçkırdı. “Skelly Amca’m öldüğünde beni teselli etti. Buraya alışmaya çalışırken bana cesaret verdi. Bana çok şey öğretti. Dinledi. Paylaştı. Hatta benimle beraber dua etti. Ah Drew!” diye inledi, “O olmadan ben ne yapacağım?”

Hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu. Genç kadına daha sıkı sarıldı ve parmaklarıyla saçlarını taradı, başını öptü, omuzlarını sevdi. Mary Drew için de çok şey ifade ediyordu. Onu hiçbir zaman bir hizmetçi olarak görmemişti. Başlarda öyleydi belki ama sonra, uzun bir süreliğine Mary onun için bir arkadaş, bir kız kardeş, bir melek olmuştu.

Ah Tanrım. Neden? Tatlı Mary’yi neden Constance’tan, Sally’den ve benden ayırdın? Ona bu kadar çabuk mu ihtiyacın vardı? Anlamıyorum. Hiçbir zaman anlamayacağım.

Connie titredi. Drew onu bir an önce yatağa sokması ve ısınmasını sağlaması gerektiğini biliyordu.

Kafasını kaldırarak yanaklarındaki gözyaşlarını öptü. Ardından yüzündeki ve omuzlarındaki saçları geriye iterek eteğini ve korsesini gevşetmeye başladı. Genç adam üzerindeki ıslak giysileri çıkarıp vücudundaki çamuru, kumu ve diğer pislikleri temizlerken kadın kederli bir şekilde hiç kıpırdamadan durdu. Tüm bu süre boyunca yere düşmesin diye adam onu destekledi.

Bana bu kadını verdiğin için sana teşekkür ederim, Tanrım.

Genç kadının yara bere içindeki vücudunu incitmeden dikkatle kuruladı ve ardından yumuşak bir çarşafla sardı.

Lütfen onu ve bebeği koru. Lütfen, Tanrım. Bu benim yüreğimin en derinlerinden gelen dilek.

Genç kadını kollarına alarak yatağa, Sally'nin yanına yatırdı. Connie yana döndü, dizlerini karnına çekerek kıvrıldı. Nefes alış veriş oldukça düzensizdi.

Genç adam yün örtüyü daha çenesinin altına kadar çekmeden uykuya dalmıştı bile Constance. Drew genç kadının giysilerini ateşin önüne serdi. Kendi üzerindeki de çıkardı ve kalan suyu üzerine dökerek pisliklerinden arındı. Ateşi canlandırdı ve yatakta uyuyan sevgili ailesinin yanına sokuldu.

* * *

Yıkık dökük, perişan, tüm yükünü almış gemi mavi suların üzerinde sakince salınıyordu. Genelde olduğu gibi baş ve ana direklerde dört köşe yelken, mizana direğinde üçgen yelken vardı ve üç bölümlü kış güvertesi arka tarafta kademeli olarak yükseliyordu.

Drew hayatı boyunca buna benzeyen çok gemi görmüştü ama bunu... bunu asla unutmayacaktı. "Fikrini değiştirmeyecek misin?" diye sordu.

Josh kafasını iki yana salladı. “Bunu yapmayı uzun zamandır istiyordum. Sadece çiftliği ben olmadan idare edebilmen için sana yardımcı olacak birilerini bulmanı bekliyordum.”

Drew gözlerini *Myrtilla’dan* kardeşine çevirdi. “Eğer bunu bilseydim asla sözleşmeli işçi almazdım.”

Gülümseyince Josh’un dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Ben de bu yüzden sana söylemedim zaten.”

“Neden temelli gidiyorsun peki?” Drew şapkasını çıkarmış, usul usul bacağına vuruyordu. “Eskiden olduğu gibi gidip gelmenin neresi kötü?”

“Kötü değil. Ama benim istediğim şey bu değil. Çiftçiliği hiçbir zaman senin kadar sevmedim ve senin gibi başarılı değildim. Benim sevdiğim şey satış. Eğer İngiltere’ye yerleşip çalışsam sadece kendi tütünlerimizi değil, başkalarının tütünlerini de satabilirim. Tüm zamanımı bu işe ayırabilirim Drew. Ben, ben kendi işimin patronu olabilirim. Üstelik işin en iyi tarafı, Büyük Annem’e hesap vermek zorunda kalmayacak olmam.”

Drew gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. “Savaşa katılmak zorunda kalacaksın. Bunu biliyorsun.”

“Ben burada ailenin ikinci oğluyum Drew ve koloni yaza kadar yerlilerle savaşmak için hazırlanmış olur. Eğer bu yaz tarlada sana yardım etmek için dönersem buradaki savaşa katılmam gerekecek.” Omuzlarını silkti. “Nereye gidersem gideyim bir şekilde savaşacağım yani.”

Drew dikkatle kardeşine baktı. Bir şeyler yolunda değildi. Söylediği her şey mantıklıydı ama yine de... Drew gözlerini kıstı. “Mary. Bütün bunların sebebi Mary mi?”

Josh’un yüzünde bir maske belirdi. “Bu konuda endişelenmene gerek yok. Sana onun yerine *yenisini* göndereceğim.” Yenisi derken ses tonundaki değişme kelimeye kötü bir ifade vermişti.

Drew başını eğdi. “Mary’nin yerini kimse dolduramaz ve benim söylemek istediğim bu değildi. Ben aşçı konusunda endişelenmiyorum. Connie yemek yapmayı benim düşündüğümünden daha çabuk öğrendi. Üstelik doğum yaklaşıncaya yemekleri yapmak için Büyük Anne gelecek.” Tuzlu bir rüzgâr omuzlarına dökülen saçları karıştırdı. “Hayır, ben aşçıdan söz etmiyorum. Ben Mary’den söz ediyorum. Ona hiç söylemediğin daha derin duygular mı besliyordun?”

Josh çenesini sıktı. “İngiltere’ye orayı sevdiğim için gidiyorum. Orada yaşamak istiyorum. Orada başarılı bir iş adamı olabilirim.” Çantasını aldı yerden. “Şimdi gitmem gerek.”

Drew’un boğazı düğümlendi. “Özür dilerim. Patavatsızlık ettim.”

Gergin geçen birkaç saniyenin ardından Josh’un omuzları çöktü. “Hayır. Asıl ben senden özür dilemeliyim. Mary’ye karşı içimdeki duygular karmakarışık ve ben...” Çenesinde bir kas seğirdi. “Konuşmak şöyle dursun, henüz bunları düşünmek için bile hazır değilim.”

Drew’un içindeki acı kaskatı kesildi. “Onu kurtaramadığım için çok üzgünüm. Ona doğru düzgün bir cenaze yapamadığım için çok üzgünüm. Eğer seni rahatlatacaksa söyleyeyim, ben de onu seviyordum.”

Josh derin bir nefes aldı. “Senin suçun değildi.” Kıyıya baktı. “Sally’nin iyileşmesine ve zihninde kalıcı bir hasar olmamasına sevindim.” Drew’a döndü. “Tabii ki Nellie ve diğerlerinin de iyi olmalarına seviniyorum.”

Drew başını aşağı yukarı salladı. İçindeki kederin yerini ani bir öfke dalgası aldı. “Emmett’i elime geçirmek için her şeyimi verirdim.”

“Powhatanlar da öyle.”

“Yerliler onu kaçırıp intikam almak için kamplarına götürmediler mi sence?”

“Sanmıyorum. Bu onların tarzı değil. Eğer evde bulsalar idi onu orada zevkle öldürür ve geriye kalan parçalarını evde bırakırlardı ki hepimiz bunu görebilelim.”

“O zaman nerede bu adam? Burada yaşayan herkes onun bir parçasını istiyor.”

“Bilmiyorum, Drew. Bilmiyorum. Ama öyle ya da böyle buradaki hayatı sona erdi zaten.”

“Yine de ben...”

Josh bir elini ağabeyinin omzuna koyarak sıktı. “Kaybımız büyük ama daha kötüsü de olabilirdi. Ailemizi ve büyük evi kaybedebilirdik.” Dudaklarını ısırınca çenesi yine seğirdi. “Eve dokunulmadığını düşünerek sevinmek duyarsızlık mı?”

Drew yanıt vermeden önce bir süre bekledi. “Eğer öyleyse ben de duyarsızım demektir. Üstelik ben sadece ev ayakta kaldığı için değil, tohum yatağıma bir şey olmadığı ve geçen yılın mahsulü sağ salim gemiye yüklendiği için de seviniyorum.”

Josh gülümseyerek elini uzattı. Ayrılma vakti gelmişti. “Kendine iyi bak, ağabey.”

Drew kardeşinin elini yakaladı ve sarılmak için onu kendine doğru çekti. “Diğer yatak odasının hâlâ senin olduğunu söylemek istiyorum. Yani ne zaman dönmek istersen seni hazır bekliyor olacak.”

Bir süre sıkıca sarıldılar, sonra ayrıldılar. Her ikisi de gözlerinde pırıldayan yaşları gizlemek için uğraşmadı. Josh dönerek iskelenin ucuna kadar gitti ve onu bekleyen sandala atladı. Drew şapkasını başına geçirdi, sandalın küreklerini çeken denizcinin kardeşini *Myrtilla*'ya götürmesini izledi.

Sandal gemiye yanaştı. Josh bohçasını omzuna atarak gemiden sarkan ahşap merdivenleri tırmandı. Güverteye sıçradı ve kardeşine ve memleketine bakan küpeştelere yaslandı.

Drew derin bir nefes aldı. Tuzlu hava güzel kokuyordu. Temizdi. Büyük bir bölümünün kutsallığı bozulan bu toprakların üzerine sinen çürümüşlüğün keskin kokusu gibi değildi. Kısa bir süre sonra lostromonun sesi duyuldu:

“Ana yelkeni açın! Irgatı döndürün! Çapayı çekin!”

Gömleklerinin önleri bellerine kadar açık olan genç denizciler güvertede bir oraya bir buraya koşuşturuyorlardı. Josh bu koşuşturmanın ortasında hareketsiz duruyordu.

Arkadaki kare ve üçgen yelkenlerle birlikte baş ve ana direklerin üst yelkenleri açıldı. Fırtınayla hırpalanmış gemi gıcırta ve inlemeyle hareket edip yavaşça limandan ayrıldı.

Drew, geminin hareketiyle bir alçalıp bir yükselen martılar ufukta küçük birer nokta gibi görünene, *Myrtilla* bir oyuncak gemi kadar kalana ve kardeşi yakıcı bir hatıra olana kadar arkalarından baktı.

Bölüm OTUZ BİR

BEŞ AY SONRA...

Kulakları sağır eden bir çığlık bütün evi inlettiği sırada Drew çalan kapıya cevap vermek için koşuyordu. Ön kapıyı ardına kadar açtı. Bütün kanın vücudundan ayaklarına çekildiğini hissetmesine rağmen dik durmaya çalışarak kapının kolunu demir kısaç gibi sıkıyordu.

Yüzü de ceketı gibi kıpkırmızı, bitkin görünümlü, süslü giysili yaşlı bir adam sırtını dikleştirdi. “Aman Tanrım! Burada neler oluyor böyle?”

Drew somurtarak kaşlarını çatı. “Kimsiniz?”

Seyahat elbiselerinin içindeki şişman adam gözlerini kıstı. “Ben Saygıdeğer Greyhame Kontu Lord Randall Christian Morrow’um ve eğer bu bağırın benim kızımsa *sen* de ölü bir adamsın.”

Üst kattan gelen yeni bir çığlık salonu doldurdu ama bu di-

ğerlerine benzemiyordu. Bunun yeni doğan bebeğin ağlaması olduğu belliydi.

Kan Drew'un ayaklarından tekrar başına hücum etti. *Geldi. Sonunda bebek geldi.*

Üst kattaki yatak odalarına koşmak isteğiyle savaşıarak gözlerini kırıştırdı. İki baba karşılıklı duruyordu şimdi. Drew yavaşça gülümsemeye başladı. Sendeleyerek bir adım geri çekilirken gülümseme tüm yüzüne yayıldı. "İlk çığlık, Lordum, kızınıza, yani benim karıma aitti ve eğer beni öldürürseniz torununuzu babasız bırakmış olacaksınız. İçeri girmez misiniz?"

Lord Randall bastonunu Drew'un suratına doğru sallayarak hızla içeri girdi. "Seni sefil düzenbaz! Bana bu evliliğin sadece kâğıt üzerinde yapıldığı bildirilmişti. Evlilik yemininin gereklerini yerine getirmene kim izin verdi?"

"Bu koloninin valisi ve kralın temsilcisi Theodore Hopkin. Kızınız sorun yaratmaktan başka bir şey yapmadığı için size pahalıya patlayacak. Eğitim almasına izin verirken aklınız hangi cehennemdeydi?"

Drew yaşlı adamın saldırısına aynı üslupla karşılık vermişti. Adamın şaşkın ifadesi karşısında gülmek için kendini zor tutuyordu. İlk yumruğu indirmek gibisi yoktu.

Lord Randall kırılmış kaşlarını çattı. "Onun eğitim aldığı-nı anladığımda çok geç kalmıştım."

Drew gömleğinin kol ağzlarını düzeltti. "Pekâlâ, o zaman, bunu pahalıya ödemeye hazırlanın. Sürekli oradan buradan çıkan bulmacalardan neler çektiğimi tahmin bile edemezsiniz. Hiçbir erkek benim bu çektiğimizi çekmemeli." Yaşlı adamın çantasını aldı ve eliyle salonu işaret etti. "Lütfen oturun."

Zavallı adamın esip gürlemesi durmuş, yüzüne bir teslimiyet ifadesi yerleşmişti. "Lanet olası çocuk." Salona girdi ve şişman vücuduyla Drew'un sandalyesine oturdu.

Oyun başlamıştı. Drew ikisine de birer bira doldurdu ve adamın karşısındaki sandalyeye oturdu. “On beş bin pound talep ediyorum.”

Lord Randall ağzındaki birayı haliya püskürttü. “Ne?! Belli ki içki senin zavallı beynini işlemez hâle getirmiş. Sen bir çift-çisin, seni küstah hergele. Beş bin vereceğim.”

Drew bardağını hızla yanındaki masaya bıraktı. İçki bardağın kenarlarında çalkalandı. Yüzüne hoşnut bir gülümseme yayıldı. “Harika.” Ayağa kalktı. “Onu İngiltere’ye ne zaman geri götüreceksiniz? Bugün mü? Yarın mı?”

Yaşlı adamın kan çanağı gözleri büyüdü. “Onu geri götüremem. Bir çocuk doğurmuş bile!”

“On beş bin. Yoksa kızınızı *ve de* bebeği geri göndereceğim. Sizinle veya siz olmadan.”

Lord Randall ağzını birkaç kez açıp kapadı. Ardından sandalyede rahatsızca kıpırdandı. “Pekâlâ, kızım... kızım mutlu mu?”

Drew kaşlarını kaldırdı. “Ne? Tanrı aşkına, bunun bir önemi var mı?”

Kayınpederi kaşlarını çatarak homurdandı. “En önemli şey bu, seni küstah düzenbaz!”

Lord Randall’a doğru bir bakış attı. “Fiyatım hâlâ on beş bin pound.”

Genç kadının babası ayağa fırladı. Tepesi atmıştı. “Kızım la konuşana kadar bir kuruş bile göremeyeceksin.”

Drew yazı masasına yaklaştı ve her şeyiyle hazır bir evlilik sözleşmesi çıkardı. “Beklerken bunu inceleyebilirsiniz.”

Lord Randall genç adamın parmaklarının arasındaki kâğıdı çekip aldı, çantasına eğilerek bir tomar mektup çıkardı. “*Sen* de bunları incelesen iyi edersin.”

Drew kâğıt tomarını aldı ve bir sürü mektubu birarada tutan düğümü çözdü. Mektupların hepsi Skelly Torrence Morrow'a yazılmıştı ve hepsi kadınlardandı. Drew yüzünü yavaşça kaldırarak kayınpederinin kendinden emin suratına baktı.

"Amcası bunların Constance'a verilmesini vasiyet etmiş." Yaşlı adam usul usul karnına vurdu. "Hayırlı olsun."

Üst kattan gelen acele ayak sesleri Drew'un cevap vermesini engelledi. Dönüp baktığında Sally'yi gördü. Şimdi dört yaşında olan kız fırlayarak içeri girdi.

"Drew! Bebeğimiz oldu!"

Genç adam küçük kızı kucağına aldı. Konuşmayı sürdürdüğü süre boyunca kalbi giderek daha hızlı atmaya başlamıştı. Bu sırada Büyük Anne çok daha sakın adımlarla içeri girdi ama bir anda ansızın durdu. "Aman Tanrım! Bu ne büyük bir sürpriz böyle? Merhaba, Randall." Drew'a döndü. "Bir kızın oldu ve Constance da iyi."

Bir kız. Connie iyi. Ah, teşekkürler Tanrım. *Teşekkürler Tanrım.*

İçini büyük bir heyecan, sevinç ve zafer doldurdu. Çatıya çıkıp bağırmak, göğsünü yumruklamak, yukarıya koşup kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bunun yerine kayınpederine döndü ama daha bir kelime bile söyleyemeden Lord Randall ayağa fırladı. "Leydi Elizabeth?"

Drew şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Leydi Elizabeth* mi? Gözlerini kısarak Büyük Anne'sine baktı. "Onu *tanıyor* musun?"

Kadın gülümsedi. "Ah, elbette. Yıllar önce bir zamanlar Randall'ın kalbini kırmıştım."

Drew Lord Randall'a baktı. *Kalbini mi kırmış?* Yaşlı adam şaşkın görünüyordu.

Drew dikkatini en önemli meselelerine döndürdü yine. “Connie iyi dedin, değil mi?”

“Ah, evet. Çok iyi. Haydi git. Onu görmek için yukarı çıkabilirsin şimdi.”

Genç adam merdivenlere bakarak bir süre duraksadı.

Büyük Anne gülümsedi. “Haydi, git sen. Bizim Randall’la konuşacaklarımız var. Hem Constance seni soruyor.”

Drew Sally’ye bakarak gülümsedi ve merdivenlere kadar onu kucağında döndürdü. Küçük kızın neşeli çığlıkları salonu doldurdu. Yere bıraktıktan sonra kızın saçlarını karıştırdı. Derin bir nefes aldı ve merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak yukarı çıktı.

* * *

Constance kocası kapıdan girerken kafasını çevirip baktı. “Merhaba.”

Genç adam yaklaştı. Kaslı vücudu tereddütlü, uzun saçları karışıktı ve yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Odadaki dağınıklığa baktı, ardından bakışları tekrar genç kadına döndü. “Sen iyi misin?”

Kadın eliyle yatağa vurdu yavaşça. “Harikayım.”

Adam yaklaştı ve cilalı maun yatağın yanında durdu. Bakışları kadının kollarının arasında duran kundaktaki kımılıtya kaydı. “Büyük Anne kız olduğunu söyledi.”

“Evet.” Constance daha iyi görebilmesi için bebeğin yüzündeki battaniyeyi biraz açtı.

Genç adamın gözleri büyüdü. Yutkunurken âdemelması oynadı. Yüzü bembeyaz oldu. “Aman Tanrım!”

Constance gülümsemesini bastırdı. “Sen arkanda ne saklıyorsun?”

Genç adam ürkek görünüyordu. Başıyla bebeği işaret etti. “Önce yakından bir bakmak istiyorum.”

Constance bebeği omzuna kaldırdı. “Ben de arkanda ne sakladığını görmek istiyorum.”

Drew bir bebeğe, bir Constance’a baktı. Sonra elini öne doğru uzattı. “Bunlar senin için.”

Köşeleri yırtık pırtık ve eskimiş bir tomar mektubu kadının kucağına koydu. Üstteki mektubun üzerinde Skelly Amca’nın adını görür görmez ne olduklarını hemen anladı. Bakışlarını adamın üzerine dikti. “Nereden buldun bunları?”

“Sana miras kalmışlar. Bu duruma göre *Hanımlar İçin Matematik Günlüğü’nün* yeni editörü sensin.”

Genç kadın şaşırmıştı. Böyle bir ihtimalin aklından geçmesine izin vermekten bile korkar bir şekilde zarflara aceleyle göz gezdirdi. “Ama... nasıl?”

Drew yanıt vermeyince kadın tekrar adama baktı. “*Hanımlar İçin Matematik Günlüğü’nün* editörü olmak ister misin?”

Genç kadın nefesini tuttu. “Senin için bir sorun olmaz mı?”

Adamın bakışları yumuşadı. “Hayır, hayır, olmaz.”

İçinde bir heyecan tohumu filizlenmeye başladı. “Ama herkes ne der? Ya tasvip etmezler ve benim küstahlığımdan seni sorumlu tutarlarsa?”

Önemsemez bir tavırla bir elini salladı. “Ah, hiçbiri bir kadının böyle bulmacaları çözebileceğine inanmayacaktır. Benim hazırladığımı ve üzerine senin adını yazmana izin vererek eğlendiğimi düşüneceklerdir.”

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. “Bunu yapar mısınız?”

Adam içini çekti. “Benim hazırlamadığımı hiçbir zaman bilmeyecekler.”

“Ben bileceğim” dedi kadın. Bir gülümseme yayıldı dudaklarına.

Adam omuzlarını silkeledi. “Bana inanacaklardır. Şimdi dur da bebeğimize bakayım.”

Genç kadın kıkırdadı.

“Kızım?”

Constance dışarıdan gelen sese doğru döndü. Dünya durmuştu sanki. “Babam mı o?”

Drew evet anlamında başını salladı.

Genç kadın bebeği Drew’un kucağına vererek kollarını açtı. “Baba!” Yaşlı adam da kollarını açmış, kızın heyecanına karşılık vererek içeri girdi.

“Ah, baba! Senin ne işin var burada?”

Yaşlı adam doğrularak ceketini düzeltti. “Bir süre önce kızımdan oldukça telaşlı bir mektup aldım. Bu mektupta kaçırıldığından ve zorla evlendirildiğinden söz ediliyordu.” Bir kaşını kaldırdı. “Bir de evliliğin iptalini istediğinden.”

Genç kadın yan gözle Drew’a baktı ama genç adam onlarla ilgilenmiyordu. Onun tüm dikkati kollarının arasında tuttuğu minik bebekteydi. Tekrar babasına dönmeden önce bu manzaranın keyfini çıkarmak için bir süre daha baktı onlara. Ardından babasına döndü. “Ben fikrimi değiştirdim.”

“Kaçırılmadın mı?”

“Kaçırıldım.”

“Evlenmeye zorlanmadın mı?”

“Evet, zorlandım.”

“Evliliğin iptalini istemiyor musun?”

“Hayır, istemiyorum.”

“Neden?”

Şimdi Drew’un tüm dikkati üzerindeydi. Nazikçe gülümsemiş ona. “Çünkü ben kocamı seviyorum, koloniyi seviyorum ve Tanrı’nın yarattığı bu dünyada yaşamak istediğim başka bir yer yok.”

“Evlilik sözleşmesi için on beş bin pound istiyor benden.”

“On beş bin pound mu?”

“Onun başına çok dert açtığını söylüyor.”

Kahkahasını zorla bastırmadan önce bir süre duraksadı. “Evet, açtım.”

“Emimin açmışsındır.” Drew’a baktı. “Eğer sana on beş bin veririm onu geri göndermeyeceğine yemin eder misin?”

Drew kafasını arkaya attı. “Sonsuza kadar mı?”

Yaşlı adam kaşlarını çatarak homurdandı. “Sonsuza kadar.”

“Ah, olabilir.” Derin bir iç çekti. “Eğer mecbursam...”

Genç kadın gülmemek için yanaklarının içini ısıırıyordu. Babası ona doğru döndü. “Bu sefer kâğıtları imzalayacak mısın?”

Büyük bir çabayla sakın görünmeye çalıştı. “Evet, imzalayacağım.”

Tatmin olmuş bir edayla Drew’un kucığındaki bebeği işaret etti. “Ona eğitim vermeni tavsiye etmem. Eğer verirsen başına dertten başka bir şey getirmeyecektir.”

Drew usulca başını eğdi. “Sonuna kadar katılıyorum.” Yaşlı adama kapıya kadar eşlik etti. Kapıyı ardından kapatıp geri döndüğünde gülmekten omuzları sarsılıyordu.

Genç kadın da gülüyordu. “Çok kötü birisin.”

Neşeyle yaklaştı. “Hak etti bence. Senin mutluluğun konusunda bu kadar ihmalkâr davranmamalıydı.”

“Elinden gelenin en iyisini yaptı.”

“Buna katılmıyorum. Ama ben bu parayı istemiyorum aslında. Bence onu çocuklarımız için kabul edelim, ne dersin?”

Genç kadının nefesi kesildi. “Ah, Drew. Bu harika olur.” Hafifçe yatağa vurunca Drew yanına oturdu, kızlarını genç kadının kucağına koydu ve yavaş yavaş onu saran örtüleri açmaya başladı. Minicik ayak parmaklarını inceledi, küçük karnını sevdi ve parmağıyla göz kapaklarına dokundu. “Çok güzel bir kız” dedi.

Büyük bir sevgi doldu içine kadının. Her bir hücresinde hissetti onu. “Kızıl saçları var.”

Minik bebeğin şaşırtıcı biçimde parlak yumuşacık saçlarını sevdi. Ardından kafasını tutarak burnuna küçük bir öpücük kondurdu. “Hayır, kumral.”

“Kızıl.”

Kızları kollarını ve bacaklarını çılgınca sallayarak kıpırdandı. Genç adam avucunu açarak tekmelemesi için bebeğe yaklaştırdı. “Küçücük bir yavru köpek gibi, değil mi?”

Constance şaşırdı. “Ne!”

Adam kafasını kaldırarak karısına baktı. “Daha sonra çilleri çıkacak mı?”

Genç kadın adamın omzuna yaslanmışken birden kahkaha atmaya başladı. “Evet. Evet, korkarım çıkacak. Cildine güneş değer değmez çiller belirmeye başlayacaktır.”

O muhteşem iki gamze belirdi yanaklarında. “Güzel. Çilli kızılardan oldukça hoşlandığımı anladım.” Bebek ağlayınca yumuşak hareketlerle karnını ovarak susturdu. “Ona adını şimdi koymak istiyorum. Üç yaşına kadar beklemek istemiyorum.”

Genç kadın kalbi sevgiyle dolu, parmaklarını adamın eğil-

miş kafasındaki mavimsi siyah saçların arasında dolaştırdı. “O zaman adı Mary Elizabeth O’Connor olsun. Mary’nin ve Büyük Anne’nin isimlerini taşıсын.”

İkisinin bakışları buluştu. Bir kalp atımı süreden sonra adam gülümsedi. “Peki, öyle olsun.”

Öne doğru eğildi. Genç kadının kolları da onun boynuna dolanmıştı. Her şeye sahip bir kadındı. Skelly Amca’sının günlüğü sayesinde geçmişinden bir iz, güzel evliliği sayesinde bugünden bir kutsanma ve şimdi bile kollarının arasındaki sığınakta kımıldayan aşklarının meyvesi sayesinde gelecek için bir vaat vardı.

Yüreğinin derinlerinden gelen bir duayla onu gözettiği için Tanrı’ya teşekkür etti.

- Son -

Yazarın NOTU

Birçok Virginia kolonicisi gerçekten 120 pound (yaklaşık 55 kilogram) tütün karşılığında bir gelin aldı. Bu uygulamanın amacı, İngiltere'nin kolonilerdeki varlığını garanti altına almasını sağlamak için erkekleri orada kalmaya, evler inşa etmeye ve aile kurmaya ikna etmektir. Bu önemli görev için önceleri genellikle evlilik çağı geçmiş kızlar veya dul kadınlar gönüllü olarak gidiyorlardı. Ancak Krallık sadece yüz kadar gönüllü toplayabilmişti ve talep çok daha fazlaydı. Bu yüzden çareyi kadın mahkûmları göndermekte buldular. Ama arada sırada ahlaksız bir gemi kaptanı masum bir kızı kaçırıyor, koloniye götürüp satıyordu. *Umutsuz Aşkın Gözyaşları*'nin çıkış noktasını oluşturan konu budur.

Hanımların Günlüğü'nün ilk baskısı bir fen ve matematik öğretmeni olan İngiliz John Tipper tarafından derlenmiştir. Ucuz ve derli topluydu. Piyasada özellikle sadece kadın oku-

yuculara yönelik olarak hazırlanan tek yıllıktı ve son derece popüler olmuştu. Kitabımızda Constance bu günlüğü kullanıyor ama aslında *Günlük* 1704'ten önce yoktu. Romanımızda kullandığımız birçok bulmaca ve çözümü, Tipper'dan sonra Günlük'ü çıkarmaya devam eden Bay Henry Beighton'un yazdığı önsöz gibi harfi harfine Günlük'ten alınmıştır. Diğer bulmacalar S.I. Jones tarafından yazılan *Matematiksel Kurnazlıklar* kitabından alınmıştır.

Ulusal tarihimizde sıkça görüldüğü üzere toprak için yapılan savaşlar birçok cana mal olmuştur. 1622'de ve 1644'te Powhatanlar kutsal topraklarını korumak için ayaklandılar. Koloniciler de karşılık verdiler. Bu özel olayları çok büyük dikkatle inceledim ve romanımın dokusuna mümkün olduğunca doğru bir biçimde yerleştirmeye özen gösterdim. 1622 katliamı yaklaşık 350 yerleşimcinin ölmesine neden oldu. Bu katliamın ardından gelen kıtlık ve salgın hastalıklar nedeniyle de beş veya altı yüz kişi daha yaşamını yitirdi. Aynı zamanda yerlilere bir karşı saldırı yapıldı ve bu çarpışmada da birçok yerleşimci ve yüzlerce yerli öldü. 1644'teki katliam da ilki kadar yıkıcıydı. Eğer Sör William Berkley Opechancanough'u ele geçirmeseydi bu çarpışmalar daha yıllarca sürebilirdi. Berkley, Amerikan yerlilerinin ne kadar sağlıklı ve uzun ömürlü olduklarını göstermek için yerli şefi İngiltere'ye götürmeyi planlıyordu ama askerlerden biri şefi sırtından vurdu. 1646'da Opechancanough'un yerine geçen şef, barış için bir teklif yaptı ve James ile York nehirlerinin şelalelerin altında kalan kısmındaki haklarından feragat ettiklerini açıkladı.

Duyarlı bir aşk hikâyesi... Enfes bir roman...

Umutsuz Aşkın Gözyaşları

İngiltere'den gelen gemi, Virginia Kolonisi'ndeki çiftçiler için iyi haber demekti. İşledikleri suçlar nedeniyle sürgün edilen kadınlar, tarlalardan toplanan bir balya tütün karşılığında bekâr erkeklere eş olarak satılıyordu.

Drew O'Conner, bir gemi dolusu kadının geldiğini duyduğunda hiç heyecanlanmadı. Âşık olduğu kadını kaybetmenin verdiği kalp kırıklığıyla, sadece evin işini yapacak ve küçük kardeşiyle ilgilenecek bir hizmetçi arıyordu ama arayışı isteksizce yaptığı bir evlilikle sonuçlandı.

Amerika'ya zorla getirildiğini ve aslında bir Leydi olduğunu iddia eden dik başlı, zeki, namusuna düşkün ama inanılmaz derecede baştan çıkartıcı Constance için de bu evlilik sadece bir formaliteydi. Bir an önce ülkesine dönmekten başka bir şey düşünmüyor; üstelik yemek yapma konusunda fikri olmadığı gibi, zamanının çoğunu da ev işleri yerine matematik bulmacalarına harcıyordu. Nasıl bir kadındı bu böyle? Drew'un hoşgörüsü ciddi bir sınavla sınanmak üzereydi...

Deeanne Gist'in akıcı ve duygu yüklü üslubu, sayfaları birbirini ardına çevirmenizi sağlayacak ve kitabın bitmesini hiç istemeyeceksiniz...

"Mükemmel anlatımı, kurgusu ve barındırdığı iki müthiş karakterle, duygularınıza dokunup sizi içine çekecek."

Romance Designs

"Tarihi bir atmosfer içeren aşk ve kadere dair hikâyeler seviyorsanız, bu kitaba bayılacaksınız (tapacaksınız/delicesine seveceksiniz)."

The Romance Reader's Connection

"Yüreğinize dokunacak ve sizi derinden sarsacak büyüleyici bir masal..."

Love Romances

"Gist, kalplerinize hitap edecek: Ne gözyaşlarınızı tutmakta ne de üzülmekten ve karakterlerin duygularını hissetmekten kendinizi alabileceksiniz."

ForeWord Magazine

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-384-314-6

[www.twitter.com/yakamozkitap](https://twitter.com/yakamozkitap)

www.facebook.com/yakamozkitap